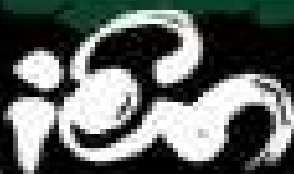

Dân
Bình

hoa
lâu

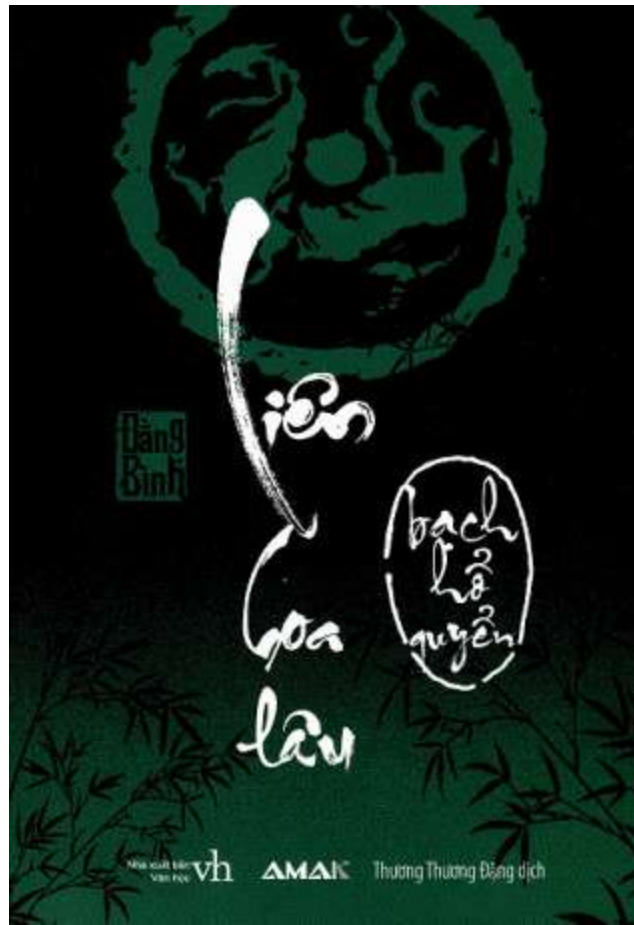
bach
lô
quyên

Alpha xuất bản
văn học

vh

AMAK

Thương Thương Đồng dịch

Liên Hoa Lôu: Bạch Hồ Quyển

Tác giả: Đẳng Bình

**Thể loại: Cổ Đại, Trinh thám, Kỳ bí, Tiểu thuyết, Văn học phương
Đông**

Bộ sách: Liên Hoa Lôu (Tập 4)

Dịch giả: Mai Dung – Chí Thanh

Kích thước: 14 x 20.5cm

Số trang: 510 trang

Ngày xuất bản: 11/2015

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Công ty phát hành: AMAK

Giá bìa: 115.000

Tạo prc: Mây Chelski

Chụp pic: Lucky Chyn

Beta: Ray Lin

Type: Tri Ly – Minh Thư – Sam Lê – Ha Vang

Nguồn: Ebook Fun&Free - fb.com/groups/eb.fun.free

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới thiệu:

Tập 4: Bạch Hồ Quyển

CHỈ SINH CỰC LẠC THÁP

Mảnh Giấy Thứ Nhất

Mảnh Giấy Thứ Hai

Lục Nhất Pháp Sư

“Hồ Ly Tinh Ngàn Năm”

Thẩm Vấn Trong Đại Lao

Mảnh Giấy Thứ Tư

Ngự Tứ Thiên Long

Giếng Trường Sinh

Bí Mật Dưới Giếng

Bạch Hồ Đại Vương

MÁU NHUỘM THIÊN SƯ KIẾM

Có Bạn Từ Phương Tây Đến

Phụ Trường Kiếm

Trường Ca Kiếm Rung Đạn Tạc.

Thư Bạn

Lòng Không Vương Mặc

LỜI HẸN ĐÔNG HẢI

Hạ Thủ Cùng Kinh (*)

Bất Quy Cốc

Phá Kiếm

Lời Hẹn Đông Hải

Giới thiệu:

Phật tháp thần bí tiền triều biến mất, trong "Cực Lạc Tháp" ẩn chứa huyền cơ, đại thần trong triều liên tục chết đi, bí ẩn của hoàng thất đã bị phanh phui?

Phương Đa Bệnh bất ngờ trở thành phò mã, Lý Liên Hoa thành 'Lục Nhất Pháp Sư', Giác Lệ Tiêu thừa cơ mai phục, triều đình xã tắc lung lay sắp đổ?

Lâu Liên hoa cát tường văn ngổn ngang lộn xộn, Lý Liên Hoa không cánh mà bay, 'Thiếu Sư kiếm' âm thầm chảy máu, là bị người khác ám toán hay là Giác Lệ Tiêu động thủ giết người?

Tìm ra nội gián trong "Phật Bi Bạch Thạch", kẻ đi theo Giác Lệ Tiêu lại là hãn?

Mời các bạn đón đọc *Liên Hoa Lô: Bạch Hồ Quyển* của tác giả *Đặng Bình*.

Tập 4: Bạch Hồ Quyển

CHỈ SINH CỰC LẠC THÁP

- Sau đó thì sao? – Ánh nến chập chờn, trong lầu Liên Hoa vân cát tường phát ra tiếng bàn ghế xê dịch, tiếng người nghiêng răng nghiêng lợi. – Người đừng có nói là Phong Khánh bị Trư Yêu ám lên người, tự nhiên lấy một cục gạch đánh cho mình hôn mê, sau đó người nhật thanh kiếm về nhé.

Một người đang ngồi rất ngay ngắn đáp:

- Người đúng là thông minh...

Người đầu tiên nổi giận đùng đùng, có tiếng đồ gỗ rơi xuống gãy tan nát.

- Tên Liên Hoa chết tiệt này, người đừng có ức hiếp người quá đáng! Nói nhanh lên, chuyện ở thôn Giác Dương là như thế nào?

Trong lầu Liên Hoa vân cát tường, trên cái bàn gỗ trước giờ vẫn không đặt thứ gì, ngay cả khi muốn uống rượu cũng phải mó cốc ở dưới gầm bàn lên, giờ đây lại đặt một mảnh vải đoạn(*) rực rỡ hơn cả vàng ròng. Trên miếng vải đó kê một tấm đệm mềm mại thêu hoa văn tứ quý nhiều màu sắc, trên tấm đệm lại đặt một cái giá làm bằng gỗ mun có chạm trổ hoa văn, khảm tơ vàng, nhìn tổng thể rất giống một tấm bài vị cúng tổ tiên... Bên trên cái giá gỗ đó cung kính đặt một thanh kiếm.

(*) Đoạn là vải xa tanh.

Trong sắc thiếc đen lại hiện lên màu xanh bích, tỏa ra một luồng hơi mát lạnh, sáng bóng giống như dưới thành giếng, đó chính là... thanh kiếm yêu thích mà Tương Di Thần Kiếm Lý Tương Di, Lý đại hiệp, Lý trích tiên(*), Lý môn chủ từng dùng.

(*) Tiên giáng trần.

Thiếu Sư Kiếm.

Lý Liên Hoa sờ cảm, nhìn thanh kiếm bị Phương Đa Bệnh biến hóa thành tấm bài vị tổ tiên.

- Ta nói ta thi triển một chiêu kiếm kinh thế hãi tục, xuất chúng át người, độc nhất vô nhị, vô tiền khoáng hậu để đánh bại Phong Khánh. Bạch Thiên Lý nể ta tới nỗi phục đầu sát đất, hai tay dâng thanh kiếm này lên, thế mà người lại không tin. Ta nói Phong Khánh đã thấu hiểu lẽ đời, hối hận tới nỗi chẳng thiết sống, ông ta quyết định tự sát, hai tay dâng lên thanh kiếm này, người cũng không tin. Ta nói Phong Khánh nhận thấy ta là kỳ tài dùng kiếm, bất chợt tán thưởng căn cốt của ta, đích thân tặng ta thanh kiếm này, nói vậy người cũng không tin... thế thì... - Hãn tiếp tục lẩm bẫm. – Thế... Phong Khánh... thì đó... trên người ông ta có bệnh không tiện nói ra, trước khi động thủ thì đột nhiên chết bất đắc kỳ tử... người thấy sao hả? – Hãn dùng ánh mắt vui vẻ xen lẫn mong chờ nhìn Phương Đa Bệnh.

Phương Đa Bệnh cảm thấy cục tức đã dâng lên đến cổ. Trên đời này có kẻ nào nói dối mà lại vui vẻ mong chờ người bên cạnh đồng tình với mình rằng hãn đang huyền thuyên rất hợp tình hợp lý không?

- Tên-Liên-Hoa-chết-tiệt-này! – Y đập bàn đứng dậy. – Nói tóm lại là người không muốn nói phải không? Không sao! Chuyện này lão tử chưa

xong với người đâu! Người không nói thì ta vẫn có thể tìm đến Bạch Thiên Lý, Bạch Thiên Lý sẽ nói! Huống hồ, nghe nói ngày đó trong Vạn Thánh Đạo trên dưới cũng đến sáu mươi tư người, người thực sự cho rằng giấy có thể gói được lửa sao?

Lý Liên Hoa lại đáp:

- Nói thế cũng đúng.

Phương Đa Bệnh bị hấn làm cho tức giận đến mức giậm chân thành thịch.

- Miệng người đầy những lời dối trá, rồi sẽ có một ngày lão tử làm rõ được chuyện làm sao người có được thanh kiếm này! Đến lúc đó lão tử sẽ tính sổ với người! Tên Liên Hoa chết tiệt này! Tên Lý Liên Hoa chết giẫm này! Tên Lý Vương Bát...

Những lời mắng nhiếc của y đối với Lý Liên Hoa chỉ giống như gió thoảng qua tai, chợt thấy Lý Liên Hoa lấy ra một món đồ từ trong người, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

- So với Thiếu Sư Kiếm, bây giờ ta tò mò về thứ này hơn.

Thứ trên bàn lập tức thu hút sự chú ý của Phương Đa Bệnh.

- Đây là thứ quái quỷ gì vậy?

Lý Liên Hoa nói:

- Đây là mảnh giấy viết mà Vương Bát Thập lấy ra từ trong túi áo của Phong Tiểu Thất. Ta đoán có lẽ thứ này không phải của Phong Tiểu Thất, nói không chừng đây là đồ của Thanh Lương Vũ.

Phương Đa Bệnh kinh ngạc.

- Của Thanh Lương Vũ sao? Nó có tác dụng gì chứ?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt lại.

- Đây là một thứ rất thú vị, người không thấy thế sao?

Mảnh Giấy Thứ Nhất

Thứ Lý Liên Hoa đặt lên bàn không phải là một mảnh "giấy viết", mà là một cái hộp vuông bằng giấy được dán lại, bên trên có những nét vẽ giống

như cắt đi một góc của cái hộp. Phương Đa Bệnh trừng mắt hỏi:

- Đây là "giấy viết" sao? Chữ đâu rồi?

Lý Liên Hoa gõ gõ lên mặt bàn.

- Chữ ở bên trong ấy.

Phương Đa Bệnh nhíu mày.

- Đây là cái quái gì vậy, nó có tác dụng gì?

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Ta không biết. – Hẳn nhìn cái hộp giống như đang suy tư gì đó. – Đây vốn là một mảnh giấy hình chữ thập, bên trên có viết mấy chữ "*Giữa có bốn phần, hoặc trên một dưới một, hoặc trên một dưới bốn, hoặc trên hai dưới hai, chọn một trong đó*".

- "*Giữa có bốn phần, hoặc trên một dưới một, hoặc trên một dưới bốn, hoặc trên hai dưới hai, chọn một trong đó*"? – Hàng mày của Phương Đa Bệnh càng lúc càng xoắn lại. – Đó là cái gì vậy?

Lý Liên Hoa vẽ mấy khung vuông trên mặt bàn.

- Từ chính giữa mảnh giấy chia thành bốn phần, trên dưới của nó chỉ còn lại hai phần, phù hợp với ý nghĩa của câu nói kia. Nó nói đây là một đồ vật, ở chính giữa vật đó có bốn phần, trên dưới hai phần; Hoặc ở chính giữa có bốn phần, bên trên phần đầu tiên của bốn phần chính giữa lại có một phần, bên dưới phần thứ tư của bốn phần chính giữa lại có một phần, cũng có thể... có thể phù hợp với ý của "thứ đó" chính là một cái hộp. Tờ giấy trắng hình chữ thập, gấp từng phần từng phần của tờ giấy đó lại thì có thể xếp thành một hình vuông. – Lý Liên Hoa xòe tay ra. – Hoặc vẫn còn tờ giấy có hình dạng khác, cũng có thể dán thành một hình hộp y hệt.

Phương Đa Bệnh nhìn chăm chăm vào cái hộp được dán bằng giấy kia.

- Cho dù người có thể dùng giấy trắng rồi làm một vụn cách để dán nó thành một cái hộp như thế này, thì cũng để làm gì nào?

Lý Liên Hoa rụt cổ lại.

- Ta không biết, vậy nên ta mới nói đây là một thứ rất thú vị.

Sau khi hăn rứt hết người lại thì thích thú nghiêng nghiêng cổ, thoải mái ngồi trên ghế.

- Thứ này được giấu trong người của Phong Tiểu Thất. Lúc đó Phong Tiểu Thất vừa lấy trộm được Thiếu Sư Kiếm, nàng ta muốn giúp Thanh Lương Vũ cứu một người. Trên đường Phong Tiểu Thất và Thanh Lương Vũ đi cứu người thì bị Phong Khánh hạ sát, Thiếu Sư Kiếm bị đoạt mất, rõ ràng người đó đã không được cứu. Ta đoán cái hộp này có liên quan tới người mà Thanh Lương Vũ muốn cứu. – Hăn nghiêm mặt lại. – Người có thể khiến Thanh Lương Vũ chịu mạo hiểm lên vào Vạn Thánh Đạo ba tháng với ý đồ trộm Thiếu Sư Kiếm để cứu người, chắc chắn rất thú vị.

Phương Đa Bệnh trầm ngâm.

- Không lẽ thứ đó chính là mấu chốt quan trọng để cứu người? Nó ẩn chứa một địa điểm nào đó, hoặc là giấu phương pháp phá giải cơ quan nào đó chăng?

Lý Liên Hoa vội vàng nói:

- Người đúng là thông minh...

Phương Đa Bệnh liếc xéo hăn.

- Chẳng lẽ người lại nghĩ ra cách nào đó mà không nói với ta?

Lý Liên Hoa lại vội vàng lắc đầu.

- Không không, lần này ta và người suy nghĩa giống hệt nhau đấy.

Phương Đa Bệnh khịt mũi khinh thường, y hoàn toàn không tin.

- Chẳng lẽ người muốn thay Thanh Lương Vũ đi cứu người sao?

Lý Liên Hoa liếc thanh Thiếu Sư Kiếm đã bị biến thành tấm bài vị, hăn mỉm cười.

- Thiếu Sư Kiếm không phải lợi khí(*), nếu nói trên đời này có thứ gì đó mà chỉ Thiếu Sư Kiếm mới có thể phá vỡ được, vậy rõ ràng điểm mấu chốt không phải ở kiếm, mà là ở người dùng kiếm.

(*) Vũ khí, công cụ sắc bén.

Phương Đa Bệnh giật mình kinh ngạc.

- Người dùng kiếm sao? Người nói là Lý Tương Di? Lý Tương Di đã chết mười năm nay rồi, cho dù là Thanh Lương Vũ có cướp được thanh kiếm này thì chắc chắn cũng chẳng kịp đâu.

Lý Liên Hoa nghiêm mặt lại.

- Chuyện người nói cũng đúng là sự thật... Có điều, ta nói mấu chốt là ở người, chứ không phải mấu chốt là ở Lý Tương Di.

Phương Đa Bệnh trợn mắt lên.

- Vậy mấu chốt là cái gì?

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Thiếu Sư Kiếm cực kỳ rắn chắc và mềm dẻo, lực trên thân kiếm vô cùng cứng rắn, trường kiếm bình thường không chịu nổi một chiêu kiếm của nó, vậy nên mới gọi là Thiếu Sư Kiếm.

Phương Đa Bệnh tiếp tục trừng mắt nhìn thanh kiếm nổi tiếng kia.

- Thanh Lương Vũ liệu chết trộm thanh kiếm này, chẳng lẽ để tặng cho một tên điên dùng kiếm mà coi nó như Lang Nha Bổng sao?

Lý Liên Hoa ho khan.

- Chuyện đó cũng có thể lắm. Chắc có người muốn hãn lấy Thiếu Sư Kiếm đổi lấy tính mạng của một ai đó; hoặc có thể hãn cho rằng thanh kiếm này có thể phá được cơ quan nào đó; hoặc có thể chất liệu thanh kiếm này có gì đó tuyệt vời không sao tả xiết, nói không chừng nghiền nát rồi ăn nó là có thể cứu mạng...

Phương Đa Bệnh không nhịn được phải ngắt lời hãn, quát lên:

- Ăn nó á?

Lý Liên Hoa lại nghiêm mặt.

- Mà cũng có thể thanh kiếm ấy là tín vật mà vị võ lâm tiền bối nào đó lưu lại nhân gian, có thể đổi lấy một nguyện vọng gì đó chẳng hạn...

Phương Đa Bệnh nhìn hãn kì lạ, Lý Liên Hoa chẳng để ý, ung dung ngồi xuống. Sau hồi lâu, Phương Đa Bệnh lẩm bẫm:

- Lão tử điên rồi mới ngồi đây nghe người bốc phét, lão tử(*) của lão tử ép lão tử đọc sách thi lấy công danh, lão tử của lão tử của lão tử ép lão tử lấy công chúa, mấy chuyện chết tiệt của lão tử còn cả đống ra đây, có điên mới chạy vào chỗ đó... - Y đập mạnh lên bàn. – Người muốn chơi với cái hộp này thì tự mà chơi đi, chuyện ở thôn Giác Dương không nói thì thôi, chuyện của Thiếu Sư Kiếm không nói cũng được, không cần ngồi đó nhọc công nói phét cho lão tử nghe đâu, lão tử đi đây!

(*) Ở đây nghĩa là cha.

Lý Liên Hoa nói:

- Cái đó...

Vốn hẳn định nói thực ra Hoàng đế chỉ có một Thái tử, không có con gái, chẳng lẽ gần đây người lại mới sinh công chúa chẳng, nhưng như thế chẳng phải tuổi công chúa cũng quá nhỏ rồi sao... Hẳn còn chưa nói xong thì Phương Đa Bệnh thực sự đã phúi phúi tay áo, nhẹ nhàng nhảy qua cửa sổ bỏ đi. Lý Liên Hoa thở dài nhìn theo bóng lưng đó, lẩm bẫm:

- Lúc ta nghiêm túc thì người lại không tin; lúc ta nói dối thì người lại lắng nghe rất chi là chăm chú...

Hắn đứng dậy, vốn định lấy thanh kiếm từ trên bài vị kia xuống, xong ngẫm thấy lấy xuống rồi cũng không biết phải đặt ở đâu, thế nên lại thở dài, cuối cùng vẫn để nó trên tấm bài vị.

Sau rất nhiều năm, có thể số mệnh của Thiếu Sư Kiếm chính là trên tấm bài vị mà chúng sinh lập cho nó, để người ta tùy ý phúng viếng.

Người cầm thanh kiếm ấy, dù sao vào nhiều năm trước đó, cũng đã chết rồi.

***

Phương Đa Bệnh tức giận bỏ đi. Bản thân y chẳng muốn làm Phò mã chút nào. Vừa ra khỏi lầu Liên Hoa y đã nhanh chóng đổi hướng đi sang Thiếu Lâm Tự ở Tung Sơn. Không ngờ lão tử của y thông minh hơn y rất nhiều, ông đã sớm đoán trúng đũa nghịch tử này chắc chắn sẽ trốn ở chỗ các hòa thượng, nói không chừng còn định lấy việc xuất gia ra ép buộc

mình, thế nên ông đã phái người đến chân núi Tung Sơn tóm y lại, lập tức đưa vào trong cung.

Phương Nhi Ưu là Thái phó của Thái tử đương triều, cha của Phương Đa Bệnh là Phương Tắc Sĩ làm Thượng thư Hộ bộ. Gần đây Hoàng thượng mới nhận con gái của Binh bộ Thượng thư Vương Nghĩa Xuyên làm Chiêu Linh Công chúa, lại có ý muốn gả Chiêu Linh Công chúa cho y. Chuyện tốt từ trên trời rơi xuống thế này kẻ nào dám chậm trễ chứ? Thế nên thị vệ trong nhà điếm hết hai mươi tám huyết đạo toàn thân Phương Đa Bệnh, ra roi thúc ngựa suốt tám trăm dặm, đi liên tục hai ngày hai đêm, hỏa tốc đưa y vào điện Cảnh Đức.

Phương Đa Bệnh chưa từng gặp qua Vương Nghĩa Xuyên. Mặc dù Phương Tắc Sĩ làm quan trong triều nhưng ông sống ở kinh thành, còn Phương Đa Bệnh thì luôn ở Phương gia. Thêm vào đó, năm mươi tám tuổi y lưu lạc giang hồ, cũng ít khi quay về nhà, đến cha mình y còn chẳng thân thiết mấy, đừng nói là Binh bộ Thượng thư. Vương Nghĩa Xuyên có bộ dạng như thế nào y không biết, con gái của Vương Nghĩa Xuyên có nhan sắc ra sao tất nhiên y cũng chẳng hay. Đột nhiên phải thành hôn với một vị Công chúa như vậy, nhớ ra nàng tuổi độ ba mươi, thân cao tám thước, eo như cái thùng phi thì cho dù có dung mạo như thiên tiên, y cũng không tài nào chịu nổi. Thế nên từ sau khi vào cung, y đã định bụng sẽ chuồn đi.

Phương Đa Bệnh bị đưa vào điện Cảnh Đức. Đây là nơi chuyên để các quan viên ở tạm khi được Hoàng đế ra chỉ dụ tiếp kiến nhưng tạm thời chưa được triệu kiến, nơi đó vẫn cách Hoàng cung một bức tường. Người sống ở đây đều là những người được Hoàng thượng chỉ gặp đích danh, chỉ là không biết gặp lúc nào thôi. Mọi người đều khách khí với nhau, không thân thì vờ như thân, thân rồi thì tất nhiên lại càng thêm thân, đến mức chẳng còn ranh giới ta người người ta.

Cả người Phương Đa Bệnh bị điếm hai mươi tám huyết đạo, võ công toàn thân chẳng thể thi triển được dù chỉ là nửa chiêu. Ở cái nơi người người qua lại như điện Cảnh Đức, Phương Tắc Sĩ cũng không tiện để thị vệ đi theo y nữa, chỉ nói qua loa vài câu rồi rời đi, ngụ ý tất nhiên bảo rằng y phải ngoan ngoãn nghe lời, ở nơi quan trọng trong Hoàng thành thì đừng có

mà não loạn, nếu không vi phụ sẽ nghiêm trị. Phương Đa Bệnh nghe lời được nửa ngày, nhưng khi thấy trời đã tối muộn rồi thì không sao nhẫn nhịn được thêm nữa, y lạng lẽ mở cửa sổ, mò ra hậu viện.

Chỗ này cách nơi ở của Hoàng đế và Công chúa vẫn còn xa lắm, nếu y có thể ra khỏi chỗ này, nói không chừng còn có thể chạy trốn khỏi kinh thành trước khi Phương Tắc Sĩ biết chuyện, mà sau khi y bỏ trốn, cha y có bị Hoàng đế trách phạt không, chính y cũng lười quan tâm.

Vào canh hai, ở cái nơi tĩnh tế như điện Cảnh Đức, ai ai cũng hành sự rất thận trọng dè dặt, tất nhiên trước giờ chưa có người nào dám nhảy cửa sổ ra ngoài vào nửa đêm. Võ công của Phương Đa Bệnh mặc dù bị phong bế tạm thời nhưng thân thủ thì vẫn nhẹ nhàng. Y từ trong điện đi ra, dọc đường không một tiếng động. Ánh trăng cứ mờ mờ ảo ảo chiếu rọi khung cảnh trong đình viện, y nín thở, đang suy nghĩ xem cửa sau rốt cuộc ở chỗ nào thì có tiếng "cọt kẹt" khe khẽ vang lên. Đó là âm thanh rất nhỏ truyền đến từ trên cầu gỗ cách đó không xa. Phương Đa Bệnh nấp mình xuống, nằm bò trong bụi hoa, lạng lẽ nhìn về phía cây cầu.

Một bóng người không rõ mặt mũi đang qua cầu. Tử đằng leo đầy ở hành lang hoa phía trên, ánh sáng trên cầu u ám, y chỉ lờ mờ nhìn thấy bên trong có một người, nhưng lại không nhìn ra được đó là ai, có khi là thị vệ tuần đêm của điện Cảnh Đức cũng nên. Phương Đa Bệnh kiên nhẫn nín thở, nằm rạp trong bụi hoa không nhúc nhích, giống như y và cây cỏ đã hợp thành một thể vậy.

Cọt kẹt... cọt kẹt... cọt kẹt... tiếng động nhỏ trên cây cầu chậm chậm vọng đến, "thị vệ" kia đi cả nửa ngày mà rốt cuộc vẫn chưa ra khỏi cây cầu. Phương Đa Bệnh đợi lâu thật lâu, cuối cùng y cũng cảm thấy có gì đó là lạ. Y chăm chú nghe ngóng một lúc lâu, dường như trên cây cầu đó không có cả tiếng hít thở. Phương Đa Bệnh chậm chậm ngồi dậy khỏi bụi hoa, có một cảm giác khó hiểu khiến y cảm thấy nên ngó qua cây cầu đó một chút. Hoa cỏ trong đình viện rất rục rờ, gió đêm thấm hơi sương... Bỗng nhiên y cảm thấy hơi lành lạnh... Lúc này y đã đi đến đầu cầu...

Phương Đa Bệnh tròn tròn mắt nhìn cây cầu gỗ đó.

Trên cầu lại chẳng có ai.

Trong hành lang hoa có treo một sợi dây thừng, trên sợi dây thừng thắt một vòng tròn, trong vòng tròn treo một bộ y phục. Gió thổi qua hành lang, bộ y phục khẽ đong đưa theo làn gió, sợi dây thừng buộc vào một đầu trên hành lang, lúc kéo phát ra những tiếng cọt kẹt cọt kẹt.

Đây là cái quái gì vậy? Phương Đa Bệnh chớp chớp mắt, rồi lại chớp chớp mắt. Bộ y phục vẫn còn đó, hơn nữa y nhận ra đây là một bộ váy của nữ nhân. Đúng vào lúc này, cách đó không xa truyền đến những tiếng bước chân hàng thật giá thật... *Thị vệ tuần đêm đến rồi!* Y nhanh chóng xem xét trên dưới sợi thừng và y phục kia vài lần nữa. Bên dưới y phục, trên cây cầu còn có một thứ rất quen mắt. Đột nhiên y nảy ra một ý định táo bạo... Y kéo sợi thừng xuống, bọc sợi thừng và bộ y phục giấu vào trong người, nhặt thứ ở trên cầu lên rồi nhảy vào trong bụi hoa bên cạnh. Y lại nấp đó bất động.

Thị vệ tuần đêm nhanh chóng đi qua, không phát hiện ra chuyện gì kì lạ trên cầu.

Tim Phương Đa Bệnh cứ đập thình thịch sợ hãi. Gan của lão tử không lớn, đây là lần đầu tiên ta làm chuyện xấu xa như vậy đấy... Xùy xùy! Chuyện xúc phạm thần linh kiểu này đúng là tuyệt đối không hề đơn giản, tuyệt đối không đơn giản...

Lúc vợ lấy bộ váy này, y đã biết đây là một bộ khinh dung(*). Thứ này rất nhẹ nên cực kỳ dắt, có thể kéo được sợi thừng đong đưa thì tức là bên trong y phục vẫn còn đồ. Thứ khác giấy trong người mới thực sự khiến y cảm thấy sợ hãi... Đó là một tờ giấy.

(*) Tên một loại sa mỏng, không có hoa văn.

Mảnh giấy hình chữ thập, hơn nữa còn hằn lại những vết gấp rất đậm... Đó rõ ràng đã từng là một cái hộp, chỉ là chưa được dán cẩn thận bằng hồ nên bị gió đêm thổi bay lung tung.

Bà nó chứ, nơi đây cách thôn Giác Dương đến cả trăm dặm, cách trấn A Thái nơi cái tên Liên Hoa chết tiệt kia đang ở cũng đến năm sáu chục dặm, đây là Hoàng thành cơ mà! Sao lại có thứ này được? Là ai đã treo sợi dây thừng lên cầu gỗ, rồi ai đã treo bộ y phục này vào trong? Lòng bàn tay Phương Đa Bệnh dần ứa mồ hôi. Bất kể kẻ gây ra sự này là người hay ma, rõ ràng dự tính ban đầu của "nó" tuyệt đối không phải để y nhìn thấy.

"Nó" nhất định muốn để một người nào đó hay một vài người nào đó trong điện Cảnh Đức nhìn thấy.

Phương Đa Bệnh nấp trong đình viện được một canh giờ, cuối cùng cũng đưa ra được một quyết định.

***

Sáng ngày thứ hai.

Phương Đa Bệnh ngáp một cái, y tỉnh dậy trên cái giường gỗ được chuẩn bị cho quan viên các nơi trong điện Cảnh Đức. Giường này vừa nhỏ vừa hẹp, cứng đến chết người, không so được với giường của Phương thị thì thôi cũng đành, nhưng nó còn cứng hơn cả cái giường khách trong lầu Liên Hoa của Lý Liên Hoa, đúng là buồn cười thật. Sau khi rửa mặt, y nhắm tính, quan viên sống trong điện Cảnh Đức tổng cộng có năm người, nhìn bề ngoài thì chẳng ai có võ công. Phương Đa Bệnh liếc qua liếc lại vẻ mặt của từng người, dường như không có ai phát hiện đêm qua y đã mò ra ngoài, sắc mặt ai cũng như thường ngày.

- Phương công tử.

Người mở lời trước hình như là vị quan từ Tây Nam xa xôi đến. Thành tựu làm quan dài quá nên Phương Đa Bệnh không nhớ được, y chỉ biết vị đại nhân có hai hàng ria mép này họ Lỗ, vậy nên y nhe răng cười.

- Lỗ đại nhân.

Lỗ đại nhân tỏ ra do dự.

- Ta có một món đồ, không biết vì sao lại không tài nào tìm thấy, không biết Phương công tử có nhìn thấy nó không?

Phương Đa Bệnh vừa tỉnh dậy, đến cháo cũng chưa húp được ngụm nào, nghe được lời đó thì tim đánh thịch một tiếng, y cười giả tạo:

- Không biết Lỗ đại nhân bị mất vật gì?

Vị đại nhân đến từ Tây Nam họ Lỗ tên Phương, tuổi chưa quá bốn mươi. Ông nghe vậy thì nhíu mày, vẻ mặt hơi ngượng ngùng.

- Cái này...

- Là một cái hộp mà Lỗ đại nhân mang từ nhà đến. – Một vị họ Lý ở bên cạnh nói giúp ông ta. Người họ Lý này cũng đến từ Tây Nam nhưng nói chuyện lại có giọng kinh thành. – Tối qua ta mới nhìn thấy nó ở trên bàn của Lỗ đại nhân, hôm nay không hiểu vì sao lại không thấy nữa.

Phương Đa Bệnh cũng nhíu mày.

- Một cái hộp sao? – Bỗng y lại mỉm cười phóng khoáng. – Không biết cái hộp Lỗ đại nhân bị mất có hình dạng như thế nào? Nếu Lỗ đại nhân chuộng một kiểu hộp nào đó thì ta có thể kêu người mua về cho Lỗ đại nhân vài cái.

Lỗ Phương kinh ngạc.

- Ngàn lần không thể được.

Tất nhiên ông biết Phương thị có tiền có thế. Việc Phương Đa Bệnh sắp trở thành rể hiền của Hoàng thượng, ông cũng biết. Lưỡng lự một lúc, cuối cùng quần bách quá ông đành nói:

- Bên trong cái hộp đó có đựng một bộ váy mà ta nhờ người bạn cũ trong kinh thành mua cho phu nhân ở nhà. Phu nhân đã nghèo khó với ta cả nửa đời, chưa từng nhìn thấy khinh dung... Kết quả là đêm qua đột nhiên lại không thấy bộ váy đó đâu nữa.

Phương Đa Bệnh giật mình kinh ngạc. Y biết rõ Lỗ Phương có gì đó kì lạ, nhưng lại không biết bộ y phục kia là của ông ta. Nếu y phục treo trên dây thừng là của ông ta, vậy chẳng lẽ sợi dây thừng kia thực chất là muốn treo lên cổ ông ta sao? Chuyện này đúng là kỳ quái! Lỗ Phương không biết võ công, lại đến từ phương xa, theo lẽ thường thì chắc chắn sẽ không biết Thanh Lương Vũ, vậy vì sao bên cạnh ông ta lại mang theo một tờ giấy giống hệt với tờ giấy trên người Phong Tiểu Thất? Tờ giấy của Phong Tiểu Thất chắc chắn lấy từ chỗ Thanh Lương Vũ, còn Thanh Lương Vũ lấy được ở đâu?

Chẳng lẽ... chẳng lẽ hẳn lấy đi từ chỗ của Lỗ Phương?

Vậy ai lại cố tình trộm y phục của ông ta, lại cố tình treo những thứ đó lên cây cầu trong vườn hoa?

- Xem ra Phương công tử rất kinh ngạc. – Vị cũng họ Lý giống Lý Liên Hoa ở cạnh y nói thông thả. - Ở nơi này mà gặp phải kẻ cắp, ta cũng thấy rất kinh ngạc.

Phương Đa Bệnh liếc người đó một cái, chỉ thấy hăn mỏ nhọn tai khi, mặt mũi xấu xí, làn da nhợt nhạt, thế nhưng bộ dạng lại rất thông dong. Mặc

dù sinh ra xấu xí nhưng xem ra cũng không phải kiểu người đặc biệt đáng ghét.

- Không sai, nơi đây là trọng địa Hoàng thành, làm sao có trộm cắp được?

- Không không không, không phải trộm cắp đâu, có lẽ là tự ta làm mất, tự ta làm mất... - Lỗ Phương vội vàng đính chính. – Nơi này làm sao có trộm cắp được? Tuyệt đối không thể đâu.

Phương Đa Bệnh và người họ Lý kia lập tức gặt đầu lia lịa, phụ họa thêm vài tiếng, chuyện này chưa xong cũng coi như đã xong.

Mảnh Giấy Thứ Hai

Bộ váy mà Lỗ Phương "làm mất" hiện tại đang được cuộn tròn trong chần của Phương Đa Bệnh. Vải khinh dung cực kỳ mỏng nhẹ, giống như không có gì, cuộn ở trong chần chẳng ai nhìn ra được. Còn về việc bên trong nó có giấu thứ gì, đêm qua quay về muộn quá, y cũng không dám đốt đèn lên xem xét nên bèn ném luôn nó với mảnh giấy vào trong tủ... Phương Đa Bệnh nghĩ rằng chẳng ai dám cả gan mở tủ của mình ra.

Hôm nay sau khi hàn huyền với các vị đại nhân, Phương Đa Bệnh quay về phòng, châm đèn dầu, y lấy hết mọi thứ từ trong tủ ra trừ bộ váy. Khinh dung là áo choàng, bình thường không có túi áo, bộ váy này tất nhiên cũng không có, thứ kia không phải được đặt trong túi áo mà là treo ở góc áo.

Đó là một cây trâm phi thúy.

Cây trâm nhãn mịn, được chạm khắc thành hình lông vũ khổng tước, xinh đẹp rực rỡ, hoa văn cực kỳ tinh tế. Phương Đa Bệnh nhìn cây trâm đến ngẩn người, nhưng không phải y thán phục thứ này có giá trị liên thành, mà vì cây trâm này là của nam nhân. Đây là trâm nam, không phải trâm nữ.

Có điều... cho dù Phương thị giàu có khắp một phương thì y cũng chưa từng nhìn thấy cây trâm nào lộng lẫy đến vậy, cho dù có là di lớn, di nhỏ của y thì e là cũng không có vật giống thế này. Vật liệu loại một, thợ có tay nghề loại một, đó đều là những thứ chỉ có thể trông mong chứ không thể cưỡng cầu.

Trên khinh dung chỉ mọc một cây trâm, không còn thứ gì khác. Đúng như Lỗ Phương đã nói, bộ váy này là đồ mới hoàn toàn, trông không giống như có người đã mặc qua. Phương Đa Bệnh cầm sợi dây thừng treo trên hành lang, sợi thừng đó được bện thành từ ba mảnh vải xé vụn. Hôm qua y bị điểm hai mươi tám huyết đạo, qua một ngày khí huyết đã lưu thông, bây giờ y hơi dùng sức nắm lấy sợi thừng, vậy mà nó vẫn chịu được. Muốn dùng sợi dây thừng này thắt chết hay treo cổ một người thì thừa sức, nhưng

vì sao lại dùng nó để treo một bộ y phục? Muốn treo một kiện khinh dung thì chỉ cần ba sợi tóc là đủ rồi, cần gì phải khổ sở vắn thường chứ?

Kì lạ, kì lạ thật...

Phương Đa Bệnh ném cây trâm và sợi thừng vào trong tủ, y lại lấy tờ giấy kia ra xem xét tỉ mỉ. Mảnh giấy kia hôm qua y đã xem qua rồi, bên trên đích thực cũng viết mấy chữ nhưng không phải trên một dưới một hay trên hai dưới hai gì đó. Trên mảnh giấy viết hai chữ "Cửu Trùng", ngoài ra không còn gì nữa. Phương Đa Bệnh cầm mảnh giấy, gấp lại theo vết tích, quả nhiên có thể dễ dàng ghép thành một cái hộp vuông. Bên trên hộp vuông cũng có mấy nét vẽ, vị trí cũng không khác với cái hộp của Lý Liên Hoa là mấy, không biết là cái gì.

Gió thổi qua ngọn nến khiến những cái bóng phản chiếu đong đưa, mấy cái đèn lồng treo trên hành lang ngoài cửa sổ cũng khẽ lay động, ánh sáng trở nên u ám ảm đạm. Phương Đa Bệnh thu mảnh giấy lại, day day mũi. Đêm dài đằng đẵng, ngồi một mình buồn chán quá, vẫn nên mở sách ra xem thì hơn. Mặc dù Phương đại thiếu y không câu nệ tiểu tiết nhưng vẫn võ song toàn, bụng đầy kinh thư, tuyệt đối không phải hạng chỉ biết múa đao nghịch thương đâu.

Trong phòng này có một kệ sách, y chậm rãi đi qua đó, ngẩng đầu liếc nhìn đầu mục sách, thấy trên giá sách chỉ đặt vồn vẹn mười cuốn, phần lớn đều là Kinh thi, Luận ngữ. Sau hàng sách, thấp thoáng có thứ gì đó được đặt nằm ngang. Y thò tay lôi cái thứ được giấu phía sau ra giữ giữ. Một lớp bụi bay lên dưới ánh đèn, thứ này rõ ràng đã được đặt ở đây một khoảng thời gian rồi. Phương Đa Bệnh xách nó ra phỉ phỉ một cách khó chịu, đợi đến khi bay hết lớp bụi, y mới nhìn kỹ lại... Đây cũng là một cuốn sách.

Có điều đây là một cuốn sổ được đóng rất cẩn thận, không hẳn là một cuốn sách. Phương Đa Bệnh cầm đèn dầu qua, cuốn sổ đó không phải xuân cung dâm họa, cũng không phải bí kíp võ công gì, việc này khiến y thất vọng vô cùng. Rất nhiều trang trắng trơn, một chữ cũng chẳng có, để khói hun rồi hơi qua lửa cũng không thấy hiện lên chữ nào, chỉ có trang đầu tiên viết ba chữ "Cực Lạc Tháp" rất lớn. Trang thứ hai vẽ mấy thứ, trông có vẻ như hoa sen, hạt trân châu, vỏ sò gì đó. Bút pháp này rất tẻ, tất nhiên không

bằng được với bút pháp thần thánh của y, so với nét chữ nguệch ngoạc của Lý Liên Hoa cũng kém đến ba phần. Ngoài hoa sen, vỏ sò, trang thứ ba còn vẽ sáu con chim hình thù kỳ quái, kể đó thì trắng trơn, một chữ cũng không có.

Phương Đa Bệnh lật cuốn sổ đến dăm ba lần, thấy thực sự chẳng có gì để xem nên đành ném qua một bên. Y nằm lên giường, mắt còn chưa nhắm thì đột nhiên trên xà nhà có một cái bóng vụt qua. Có bóng người lướt trên mái nhà. Phương Đa Bệnh bật người dậy, nhất thời sợ đến ngậy người. Y đang ở trong phòng xem đồ, đột nhiên trên mái nhà lại có kẻ nhìn trộm vào giờ này, ở nơi này mà y lại không nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì... Trên đời này thực sự có kẻ tài giỏi đến vậy sao?

Người này là ai? Hẳn đã nhìn thấy gì? Người này chính là kẻ đã trộm y phục của thê tử Lỗ Phương rồi cố tình treo lên cây cầu đó sao? Nếu người này có võ công như vậy, vì sao hẳn lại làm loại chuyện nhàm chán chứ? Phương Đa Bệnh thần thờ hồi lâu, bất giác thấy lạnh lạnh toàn thân. Kẻ đó biết bộ y phục kia đang ở chỗ y, nếu ngày mai chuyện này truyền ra ngoài, y phải giải thích với Lỗ Phương như thế nào đây? Sau một lúc, Phương Đa Bệnh bật người lên xà nhà, trên đó đầy bụi bặm, không có vết chân người, y lại ngẩng đầu lên nhìn, ở trên có một cửa sổ mái. Y lặng lẽ chui qua cửa sổ đó, nấp mình ở nóc nhà, chăm chú nhìn xuống dưới.

Trong phòng ánh nến sáng tỏ, bản thân y lại không có phòng bị, nếu không phải sợ thị vệ đi tuần đêm phát hiện thì nấp ở chỗ này rình trộm cũng không phải ý tồi. Nhưng mà Phương Đa Bệnh phát hiện bên dưới cửa sổ mái có mấy cây xà nhà chắn mắt tầm mắt, mặc dù trong phòng sáng đèn nhưng cũng không dễ dàng thấy rõ tình hình bên dưới. Quay sang nhìn lại nóc nhà, trên đó bị nắng chiếu gió thổi lâu ngày, bụi bặm cũng đã tích tụ thành bùn rồi, chỉ thấy có vết xước mờ mờ chứ không nhìn thấy vết chân. Phương Đa Bệnh khẽ xoay người, lọt vào trong cửa sổ mái, mười ngón tay bám vào mép cửa, y đảo mắt, trong lòng bỗng thấy nặng nề... Vừa rồi y dựa vào mái nhà, để lại dấu vết sâu hơn vết tích ban đầu trên đó.

Chẳng lẽ thân thể người vừa rồi ở trên mái nhà thực sự nhẹ như chim yến sao?

Phương Đa Bệnh thả lỏng tay, nhảy xuống từ cửa sổ mái, càng nghĩ càng thấy mơ hồ, y xoay người lại, thẩn thờ ngồi xuống cạnh bàn. Bóng nến tiếp tục đong đưa rồi lập tức khẽ bùng sáng, Phương Đa Bệnh tự rót cho mình một chén trà, bỗng y sững người... Vừa rồi bóng của y ở bên tay trái, bây giờ cái bóng đã sang bên tay phải rồi.

Ngọn đèn dầu... từ bên phải đã chuyển sang bên trái.

Ai đã đung vào ngọn đèn?

Y nhìn sang bên trái, trên người vẫn đầm mồ hôi lạnh, lúc này y bỗng thấy lạnh thêm. Cuốn sổ kia biến mất rồi. Cuốn sổ với mấy nét chữ xấu như gà bới bị y ném lên cái ghế bành, lúc này đã biến mất.

Phương Đa Bệnh đột nhiên đứng dậy, y đứng trong phòng cứng đờ người, mắt nhìn khắp xung quanh, xem xét mọi thứ trong phòng một lượt... Trên giường vẫn gọn gàng, sách trên kệ vẫn lộn xộn như lúc nãy, mấy bộ quần áo y mang theo vẫn bị ném lung tung trong cái rương đang mở toang, dường như tất cả đều giống y như ban đầu.

Chỉ có cuốn sổ là biến mất.

Phương Đa Bệnh một thân võ công, y đã từng trải qua biết bao chuyện kì lạ cổ quái trong giang hồ, thoát chết cũng được dăm ba bận, nhưng trước giờ chưa có lần nào y đổ nhiều mồ hôi lạnh như lần này.

Không có xác chết. Chỉ có bất hợp lý.

Nơi đây là điện Cảnh Đức.

Bộ váy nữ bị trộm, sợi dây thừng treo cổ, bóng người rình rập, cuốn sổ nhỏ biến mất...

Dường như trong điện Cảnh Đức, bên trong Hoàng thành, có một cái bóng đập dềnh không thứ gì ngăn cản được. Cái bóng đó đang từng chút từng chút thực hiện những chuyện u ám đáng sợ, đầy rẫy ác ý. Nếu để "nó" làm xong thì chắc chắn sẽ gây ra một hậu quả đáng sợ...

Nhưng không ai biết "nó" là ai, cũng chẳng ai biết "nó" đang làm cái gì.

Phương Đa Bệnh quay người mở tủ ra, cây trâm và sợi thừng trong tủ vẫn còn đó. Không rõ là vì "nó" nấp trên cửa mái nên không nhìn rõ đồ ở

đâu, hay "nó" cố tình để những thứ này lại, dù sao cuốn sổ kia cũng biến mất rồi, cây trâm ngọc và sợi dây thừng thì vẫn còn.

Trên giường vẫn giữ nguyên hiện trạng, rõ ràng bộ váy vẫn ở bên trong.

Không biết cuốn sổ kia là thứ gì, nhưng đối với "nó" thì nhất định còn quan trọng hơn những thứ y nhật được tối hôm qua rất nhiều.

Khốn kiếp! Phương Đa Bệnh nặng nề ngồi xuống, nghiêng răng nghiêng lợi. Lão tử gặp ma ở đây, không biết tên Liên Hoa chết tiệt kia đang phong lưu vui vẻ chốn nào. Đợi lão tử thoát thân được khỏi nơi này, nhất định phải phóng hỏa đốt trụi lầu Liên Hoa kia, để xem tên Liên Hoa chết tiệt đó sửa nó ra làm sao!

Đèn lồng đỏ bên ngoài vẫn đong đưa, đêm nay gió lớn thật!

***

Lúc gió thổi mạnh, Lỗ Phương đang ngồi trong phòng ngăn ngờ trước cái bàn trống không.

Thực ra ông mua bộ y phục đó cho người tiểu thiếp, có điều đối với Lỗ đại nhân mà nói thì việc đó cũng chẳng có gì khác biệt. Ông làm quan nhát như thỏ, thực sự cũng không dám tham ô phạm pháp. Một bộ khinh dung giá đắt ngang vàng, ông mua không nổi. Nhưng vì sao lại có người biết Lỗ Phương có bộ y phục này rồi lạng lẽ ăn trộm nó, ông nghĩ thế nào cũng không ra. Huống chi lại đến một nơi như điện Cảnh Đức này để ăn trộm, chẳng lẽ đây là một sự trùng hợp?

Lai lịch của bộ y phục đó... Lỗ Phương đang lo lắng, thấp thỏm không yên thì bỗng nhiên nghe thấy có tiếng "soàn soạt" ngoài cửa sổ. Ông nhìn ra ngoài, mắt bỗng trợn ngược lên, khoe miệng run cầm cập, toàn thân cứng ngắc, suýt chút nữa thì lịm đi...

Trong vườn hoa ngoài cửa sổ, có một đồng gì đó đang bò.

Thứ đó mặc y phục, là một dáng người, có một ít tóc, dáng dấp kì quái đang vặn vẹo dưới đất, giống như toàn thân đang nằm bẹp dưới đất lê lết. Đầu vai và tứ chi thỉnh thoảng lại nhúc nhích về bốn phương tám hướng, không giống với hướng đi lúc trước của nó.

- Khục khục... - Cổ họng Lỗ Phương phát ra những âm thanh kì quái. Khi hoảng sợ quá trốn thì người ta hay nói năng linh tinh, hoàn toàn không biết mình phải làm gì, vừa muốn khóc lại vừa muốn cười. – Ha ha ha...

Cái đồng có hình người kia đột nhiên quay lại. Ông chỉ nhìn thấy một đôi mắt lờ mờ phát sáng trong bụi hoa tối tăm, đó chắc chắn không phải là mắt người, ở chỗ cổ của "cái đầu" đó còn có một đồng thịt cực lớn đang không ngừng vặn vẹo, bộ dạng vừa khủng khiếp lại vừa ghê tởm.

- Ha ha ha ha... - Lỗ Phương chỉ vào thứ đó rồi nhất thời cười lên như điên. – Ha ha ha ha ha...

Thứ kỳ dị đó mặc một bộ váy của nữ nhân, trên bộ váy đó dính đầy bùn đất và cành cây gãy. Ông đã nhìn thấy bộ váy đó, ông đã từng thấy bộ váy đó! Lỗ Phương biết kẻ nào đã ăn cắp bộ khinh dung của mình! Là quý, là quý!

Là nữ quý đã chết trong Cực Lạc Tháp!

Ha ha ha ha. – Lỗ Phương ngồi phịch xuống đất cười. *Nữ quý đòi mạng đã đến rồi, Lý Phi kia còn chạy trốn được sao?* – Ha ha ha ha ha ha...

Lỗ Phương cười như điên trong sương phòng, âm thanh truyền đi khắp nơi, thị vệ thì nữ vệ vàng chạy đến. Họ chỉ thấy Lỗ đại nhân đang ngồi dưới đất, cười đến nổi nước mắt nước mũi chảy dài, miệng phun đầy nước dãi, ai nấy đều kinh hãi, đồng thanh kêu lên:

- Lỗ đại nhân!

Lý Phi Lý đại nhân có qua lại thân thiết với Lỗ Phương cũng vệ vàng chạy tới. Phương Đa Bệnh không quen lối đi, vòng nhằm qua mấy đường mới tìm thấy phòng của Lỗ Phương, y cũng lập tức chết lặng cùng những người bên cạnh nhìn Lỗ Phương phát điên.

Lỗ Phương thực sự bị điên rồi.

Người đọc sách khi phát điên, phong cách cũng thật khác người. Vị Lỗ đại nhân này cứ cười khúc khích đến tận khi cả người không còn sức lực, không thể nói chuyện. Phương Đa Bệnh giương mắt dò dãn nhìn. Y chẳng hiểu gì cả, liếc mắt nhìn sang Lý Phi thì thấy khuôn mặt khi đó vốn đã trắng giờ càng thêm nhợt nhạt. Sau khi đại phu đến, mọi người đỡ Lỗ Phương lên giường, một hồi trị liệu đã khiến Lỗ Phương từ cười khúc khích chuyển

sang cười trong im lặng, nhưng sau cùng cũng không giải thích được vì sao đang yên đang lành ông ta lại đột nhiên phát điên?

Phương Đa Bệnh quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, y có một trực giác: *Có lẽ Lỗ Phương đã nhìn thấy gì đó.*

Y không nhìn thấy rốt cuộc là thứ gì đã ở trên mái nhà rồi lấy trộm cuốn sổ kia, có lẽ Lỗ Phương đã nhìn thấy.

Sau đó ông ta đã bị điên.

Chẳng lẽ lão tử không nhìn thấy cũng là chuyện tốt sao? Phương Đa Bệnh hậm hực. Rốt cuộc đó là thứ gì mới được?

Sang ngày hôm sau, chuyện Lỗ Phương phát điên đã truyền đi khắp nơi. Bầu không khí trong điện Cảnh Đức vốn đã rất khó nói, lúc này ai nấy đều thấy bất an, tự hỏi không biết có phải Lỗ Phương bị trúng tà không, ngộ nhờ thứ tà ma đó vẫn luân quần ở trong điện, một khi mò mẫm đụng trúng mình thì chẳng phải sẽ cực kỳ xui xẻo sao? Trong điện lập tức nổi lên phong trào đốt hương bái Phật, có người bái Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn, có vài người lại Ai di đà Phật Như Lai Phật Tổ, còn có vài người lại bái mấy vị đại đệ tử như Xá Lợi Phất, Ma Ha Mục Kiền Liên, Ma Ha Già Diệp, Ma Ha Câu Hy La gì gì đó, quả đúng là học rộng biết nhiều, tinh thông Phật pháp.

Phương Đa Bệnh treo ngay ngắn bức họa chân dung Pháp Không Phương tượng của Thiếu Lâm Tự trong phòng, trịnh trọng thắp cho ông ấy ba nén nhang ngát hương. Y nghĩ bụng, Không biết tên Liên Hoa chết tiệt kia đi đâu rồi, sớm biết là lão tử sẽ gặp ma ở chỗ này thì ngay từ đầu lão tử đã uống rượu trong cái ổ rùa kia, uống cho tên Liên Hoa chết giẫm đó tan cửa nát nhà, chứ sao lại dễ dàng bỏ đi như thế được? Thất sách, đúng là thất sách mà!

- Phủ nội vụ đã mời vị pháp sư giỏi nhất đến làm phép ở điện Cảnh Đức, kính mong chư vị đừng quá lo lắng.

Điện Cảnh Đức cũng thuộc quản lý của phủ Nội vụ trong cung, có điều việc ăn uống ở nơi đây vô cùng đơn giản, chẳng thấy xa hoa như Đại nội Hoàng cung gì cả. Ngày nào cũng là cháo trắng dưa cải chẳng đáng mấy đồng.

- *Pháp sư? – Phương Đa Bệnh mừng thầm. Không tìm thấy dấu vết của con người, tìm một pháp sư đến làm phép cũng không tệ. Ngộ nhờ... ngộ nhờ thực sự là thứ đó thì sao?*

- Không sai, đó là vị pháp sư gần đây rất được chú ý ở chỗ Thái tử, tôn hiệu là "Lục Nhất Pháp Sư", nghe nói có thể biết rõ quá khứ thông suốt tương lai, hô mưa gọi gió. Vị đó đã bắt được mấy con tiểu quỷ chỗ Thái tử rồi đấy...

Chủ quản điện Cảnh Đức là một vị thái giám nhị phẩm họ Vương của phủ Nội vụ, bình thường cũng ít lui tới, mười ngày nửa tháng không thấy mặt mũi đâu, nghe nói ở trong cung y cũng rất bận. Hôm nay Vương công công đích thân tới đây, chính là để tuyên bố chuyện của Lục Nhất Pháp Sư, trấn an lòng người.

A... Vị pháp sư có thể hô mưa gọi gió, bắt gọn tiểu quỷ sao? Phương Đa Bệnh dạt dào hứng thú.

- Vậy pháp sư đó bao giờ thì đến?

- Buổi chiều là tới thôi.

Lý Phi ngồi bên cạnh yên lặng không nói. Ba vị đại nhân và Phương Đa Bệnh không lên tiếng, tất nhiên cũng im lặng ngồi đó. Phương Đa Bệnh tâm tình tốt hẳn lên, y híp mắt cười với người ngồi cạnh Lý Phi:

- Vị đại nhân này nhìn rất quen mắt, không biết...

Vị đại nhân đó cũng là người hiểu chuyện, lập tức tự giới thiệu:

- Hạ quan Triệu Xích, là tri châu(*) ở Hoài Châu.

(*) Vị quan đứng đầu một châu.

Mặc dù Phương Đa Bệnh không làm quan, nhưng ai ai cũng biết y là rể hiền tương lai của Hoàng thượng, tất nhiên phải xưng là "hạ quan". Phương Đa Bệnh "à" lên một tiếng. Đó là một chức quan lớn. Tiếp đến y lại liếc một người khác.

- Vị đại nhân này nhìn cũng rất quen mắt...

Người kia cũng hiểu chuyện như Triệu Xích, vội vàng đáp:

- Hạ quan Thượng Hưng Hành, là người chạy việc trong Đại lý tự(*).

(*) Là nơi xử những vụ án về những người có liên quan đến hoàng tộc.

Phương Đa Bệnh sững người, đây là một chức quan rất nhỏ.

Người thứ ba không đợi y "quen mắt", đã tự mình nói:

- Hạ quan Lưu Khả Hòa, Giám sát Công bộ.

Phương Đa Bệnh lấy làm lạ:

- Các vị đều cùng được Hoàng thượng triệu kiến sao?

Bốn người đưa mắt nhìn nhau, Lý Phi ho nhẹ một tiếng.

- Không sai.

Phương Đa Bệnh càng thấy lạ, Hoàng thượng triệu kiến mấy vị quan không liên quan gì đến nhau, cấp bậc chức quan khác nhau vào kinh làm gì chứ? Thấy y tỏ vẻ khó hiểu, vị Triệu đại nhân hiểu chuyện kia liền nói:

- Hoàng thượng anh minh cơ trí, truyền chỉ triệu kiến từ ngàn dặm chắc chắn là có ý đồ sâu xa, chỉ là chúng hạ quan tài hèn ít học, nhất thời không thể lĩnh hội được mà thôi. Gặp được long nhan, tự nhiên sẽ hiểu ra.

Phương Đa Bệnh nghe mà lặng người, trong lòng thầm mắng mỗ tên Triệu Xích này gian xảo, rõ ràng năm người đều biết Hoàng thượng triệu kiến mình vì lí do gì, nhưng lại cứ không nói. Đương kim Hoàng thượng không phải hôn quân, muốn gặp năm đại nhân làm quan từ khắp các nơi, mặt mũi tướng mạo không ai là không xấu, lại còn sắp xếp bọn họ sống chung trong điện Cảnh Đức chán ngắt này, chắc chắn là có chuyện quan trọng. *Nói không chừng chuyện Hoàng thượng muốn biết có liên quan đến cái thứ xuất quỷ nhập thần đã dọa Lỗ Phương phát điên thì sao? Y bỗng rùng mình. Nếu thực sự có liên quan, vậy cha y và Hoàng thượng chẳng phải đang gặp nguy hiểm sao?*

Thời gian trôi qua trong lúc các vị đại nhân hàn huyên nói chuyện trên trời dưới biển với một bữa cháo trắng dưa cải ăn mà không biết mùi vị, bỗng nghe thấy ngoài cửa vang lên một tiếng truyền lời:

- Lục Nhất Pháp Sư tới...

Năm người trong phòng đều ngẩng đầu lên, Phương Đa Bệnh đập đôi đũa xuống, đôi mắt sáng ngời dán chặt vào cánh cửa. Y nghĩ bụng, *Rốt cuộc Lục Nhất Pháp Sư cùng phái với đạo sĩ Mao Sơn, hay là đồng đạo với Pháp Không hòa thượng đây...*

Kế đó Lục Nhất Pháp Sư đã đi đến cửa.

Lục Nhất Pháp Sư

Lục Nhất Pháp Sư đi đến cửa, đầu tiên Phương Đa Bệnh sững người, sau đó lặng người, thái độ của y cực kỳ buồn cười. Lục Nhất Pháp Sư kia đang nho nhã lịch sự mỉm cười với y.

Người đến da dẻ trắng trẻo nhưng hơi vàng, mặt mày tao nhã thanh tú, không béo không gầy, không cao không thấp, mặc trên người một bộ áo xám màu, bên trên có mấy chỗ vá, không Lý Liên Hoa thì còn là ai được nữa?

Triệu Xích dường như cực kỳ tin phục vị Lục Nhất Pháp Sư này, y lập tức nghiêm chỉnh đứng dậy, mọi người cũng theo đó đứng lên.

- Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu, mời pháp sư ngồi.

Lý Liên Hoa gật đầu với y, làm ra vẻ pháp lực cực kỳ cao thâm.

- Nghe nói Lỗ đại nhân bị trúng tà?

Triệu Xích vội vàng nói:

- Đúng thế ạ. Lỗ đại nhân đêm qua ở yên trong phòng, không biết vì sao lại đột nhiên bị trúng tà phát điên, đến giờ vẫn chưa tỉnh.

Lý Liên Hoa phất tay áo, gật đầu hỏi thăm mấy người đối diện hẳn:

- Lỗ đại nhân giờ đang ở đâu, xin hãy dẫn đường.

Lý Phi lập tức đứng dậy, ánh mắt y không ngừng đảo đi đảo lại trên người Lý Liên Hoa.

- Pháp sư mời đi bên này.

Phương Đa Bệnh ngăn ngợ một bên, mắt cứ mãi miết nhìn Lý Liên Hoa đang theo sau Lý Phi tiến về gian phòng của Lỗ Phương, hẳn còn không thèm liếc nhìn y đến nửa cái. Phương Đa Bệnh hậm hực nghĩ, *Ngay đến cả Thái tử mà hẳn cũng dám lừa.*

Không bao lâu sau, Lý Liên Hoa và Lý Phi quay lại từ phòng của Lỗ Phương. Phương Đa Bệnh lạnh lùng nhìn bọn họ. Xem thái độ của Lý Phi là biết, mặc dù pháp sư thần lực vô biên nhưng vẫn chưa chữa khỏi được cho Lỗ Phương. Lý Liên Hoa quay về tiền sảnh, nghiêm mặt lại nói:

- Nơi này đã bị hồ ly tinh ngàn năm nhắm trúng, tương lai nó sẽ làm tổ ở đây, nếu không làm phép đuổi con hồ ly tinh ngàn năm này đi thì e là trong thời gian sắp tới, các vị đều sẽ bị nó quấy nhiễu. Nhẹ thì giống Lỗ đại nhân, thần trí mơ màng, nặng thì gặp họa đổ máu.

Lý Phi nghe vậy thì trắng nhợt cả mặt, không nói tiếng nào. Triệu Xích thì nói, nếu đã như vậy, mời pháp sư nhanh chóng làm phép, đuổi con hồ ly tinh ngàn năm đi ra khỏi điện để bảo vệ bình an cho mọi người. Lý Liên Hoa lại bảo vào giờ Tí đêm nay sẽ làm phép bắt hồ ly tinh, ngoài một người giúp đỡ, những người còn lại đều phải rời khỏi điện Cảnh Đức. Trên pháp đàn phải có một vò rượu ngon, cống phẩm bốn mặn bốn chay, một ít hoa quả, một thanh Đào Mộc Kiếm, vài lá bùa để tiện cho pháp sư làm phép. Những yêu cầu này trước đó hẳn đã nhắc qua rồi, Vương công công cũng đã chuẩn bị mọi thứ đầy đủ, Lý Liên Hoa mỉm cười hỏi:

- Đêm nay có ai tình nguyện ở lại cùng làm phép với ta không?

Phương Đa Bệnh ồm ồm đáp:

- Ta.

Lý Liên Hoa cung kính hành lễ với y.

- Thì ra là Phò mã gia, đêm nay có thể sẽ nguy hiểm...

Phương Đa Bệnh trợn ngược hai mắt lên.

- Bốn Phò mã trước giờ không sợ nguy hiểm, trước sau như một luôn là quân tốt đi trước đội ngũ. Vào sinh ra tử, xông pha khói lửa, châu chấu đá xe, một người đã đủ giữ quan ải, gặp khó quyết không từ nan.

Lý Liên Hoa vui vẻ nói:

- Thì ra Phò mã từng trải và có nhiều kinh nghiệm đến vậy, ta thấy ngài long khí đầu mình, thiên đình(*) sung mãn, tử khí(**) chói lọi, cát khí lan xa, hồ ly tinh tất nhiên sẽ không thể lại gần.

(*) Phần ở giữa trán.

(**) Từ gốc là 紫气, thời cổ đại cho rằng đây là điềm lành.

Phương Đa Bệnh quái gở nói:

- Đúng thế đúng thế, bốn Phò mã cát khí lan xa, loại hồ ly tinh dã quý, thiên biến vạn hóa đến gần đều sẽ hồn bay phách tán.

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa.

- Thì ra Phò mã cũng rất tinh thông về yêu ma quỷ quái.

Mấy vị làm quan đã lâu, nhìn thấy Phương Đa Bệnh cười lạnh liền biết vị tân khoa Phò mã này có phê bình kín đáo với Lục Nhất Pháp Sư. Trước một người là Phò mã trong mắt Hoàng thượng, một người là tâm phúc trước mặt Thái tử, tất nhiên là ai ai cũng nhanh chóng tìm cơ rời đi, chẳng mấy chốc bốn người đã đi sạch. Người vừa đi, Phương Đa Bệnh liền "hừ" một tiếng. Lý Liên Hoa đảo mắt nhìn trong phòng vài lượt, hẳn chọn một cái ghế ngồi xuống, cái ghế mà hẳn chọn lại đúng là cái mà Phương Đa Bệnh vừa ngồi. Phương Đa Bệnh lại "hừ" một tiếng nữa.

- Sao người lại đến đây?

- Ta phát hiện ra mảnh giấy của Phong Tiểu Thất là giấy cống phẩm, vậy nên đã tới kinh thành. – Lý Liên Hoa thành thật. – Sau đó ta trèo tường vào một ngôi nhà, kết quả đó là phủ Thái tử. Ngày đó Thái tử ngắm trăng trong vườn hoa, không khéo ta lại trèo vào trong... - Hẳn mỉm cười nho nhã, sờ sờ vào mặt mình, nghiêm mặt nói tiếp. – Sau khi ta trèo vào thì chỉ thấy bốn phương tám hướng đều là người, Thái tử thì đang cầm một ly rượu ngắm trăng.

Phương Đa Bệnh vốn định nổi giận, nghe vậy lại không nhin được, y bật cười:

- Thái tử có tóm tên tiểu tặc như người lại rồi đánh cho năm mươi trượng không?

Lý Liên Hoa lại sờ sờ mặt, ngẫm nghĩ rồi nói:

- Không, không... Thái tử hỏi ta là pháp sư từ phương nào, có phải ta biết trong phủ ngài có ma quỷ lộng hành nên mới đặc biệt hiển linh, cười mây đạp gió đến vườn hoa của người không...

Phương Đa Bệnh ghen lại.

- Khụ khụ... khụ khụ khụ...

Lý Liên Hoa tiếp tục mỉm cười nói:

- Ta thấy, so với việc làm tiểu tặc thì chi bằng làm một pháp sư, thế là ta lấy một pháp hiệu, tên gọi "Lục Nhất".

Phương Đa Bệnh trừng mắt nói:

- Ngài ấy tin người sao? Chẳng lẽ Thái tử ở trong cung nhiều năm như vậy rồi mà chưa nhìn thấy khinh công thân pháp sao?

Lý Liên Hoa mỉm cười đáp:

- Ta thấy cao thủ đại nội bên cạnh Thái tử e là đều không dám trèo tường trước mặt ngài.

Phương Đa Bệnh "phì" một tiếng.

- Ngài ấy thực sự tin tưởng người sao?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Ngài ấy vốn chỉ tán thưởng tài năng cười mây đạp gió của Lục Nhất Pháp Sư thôi. Sau đó ta bắt được mấy con mèo rừng trong vườn hoa của Thái tử, mấy con vật đó hay bắt chim trong lồng ăn, lại ăn vụng gà vịt trong nhà bếp, chúng náo loạn tới nỗi phủ Thái tử không ai được yên. Sau đó thì ngài ấy tin ta đến sái cổ, ngay cả lời của mấy thị vệ thân cận ngài ấy cũng không nghe.

Phương Đa Bệnh ho khan, nặng nề thở dài.

- Chẳng trách trong lịch sử có họa vu cổ(*), nếu kẻ yêu môn tà thuật như người mà cũng được tin tưởng thì triều đình ta đi tong rồi, đi tong rồi...

(*) Thời xưa dùng độc trùng để làm bùa ám người, nên có từ vu cổ.

Lý Liên Hoa nói:

- Cũng đâu phải, đâu phải. Thiên tử triều ta thông minh sáng suốt, anh minh thần võ, có thể thẳng xa ngàn dặm, gần thì thấy được rễ hiên, vu cổ tầm thường sao có thể hại...

Phương Đa Bệnh nổi giận.

- Tên Liên Hoa chết tiệt kia, bây giờ người làm pháp sư, nếu người không thu xếp cho ổn chuyện của điện Cảnh Đức, để xem sau khi quay về

Thái tử có lột da của người ra không nhé!

- Suyt... - Lý Liên Hoa hạ thấp giọng. – Lỗ Phương sao lại bị điên?

Phương Đa Bệnh tức giận đáp:

- Làm sao mà ta biết được? Hôm trước ông ta vẫn còn yên lành, hôm qua thì bị điên, ta cũng đâu phải thần tiên, có quỷ mới biết vì sao ông ta phát điên! Không phải người là pháp sư sao?

Lý Liên Hoa khẽ nói:

- Người không biết vì sao ông ta bị điên, thì làm sao ở lại chỗ này làm Phò mã được?

Phương Đa Bệnh sửng người, Lý Liên Hoa liếc xéo y.

- Người đã phát hiện ra được gì?

Phương Đa Bệnh khựng lại, mắt nhìn thẹn thẹn, mắt nhìn Liên Hoa chết tiệt này nhanh nhạy thật.

- Ta phát hiện ra một bộ y phục.

Lý Liên Hoa tấm tắc kêu lạ:

- Y phục sao?

Phương Đa Bệnh cuối cùng cũng không nhịn được nữa, kể lại những việc mình nhìn thấy mấy ngày trước cho hắn nghe:

- Ta phát hiện trên cây cầu ở hậu viện có người đã treo một bộ khinh dung vào trong sợi dây thừng, giống ma treo cổ ấy.

Lý Liên Hoa càng tấm tắc:

- Vậy bộ y phục đó đâu?

Phương Đa Bệnh hậm hực nói:

- Được ta giấu đi rồi.

Lý Liên Hoa mỉm cười nhìn y, nhìn trên nhìn dưới mấy lượt.

- Gan người lớn thật đấy.

Phương Đa Bệnh "hừ" một tiếng.

- Người nghĩ gan ai cũng bé như chuột giống mình à... Y phục đó là một kiện áo khoác bằng vải khinh dung, là bộ váy của nữ nhân. Bộ y phục đó là

của Lỗ Phương, nhưng không biết bị ai trộm mất rồi treo lên cây cầu, hôm sau thì Lỗ Phương bị điên.

Lý Liên Hoa như suy nghĩ gì đó. Hắn lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ Lỗ Phương chung tình với bộ y phục đó đến vậy... Đúng là kì lạ.

Phương Đa Bệnh ngẫm nghĩ một hồi.

- Y phục đó nghe nói là để tặng cho thê tử của ông ta. Cho dù Lỗ Phương nặng tình với thê tử, giờ y phục mất rồi cũng cần gì phải phát điên lên chứ?

Lý Liên Hoa vui vẻ nói:

- Thì ra bộ y phục đó không phải của ông ta.

Phương Đa Bệnh liếc nhìn Lý Liên Hoa đang thoải mái ngồi trên ghế, rồi cuộc y vẫn ngồi xuống cái ghế bên cạnh hắn.

- Vào đêm hôm qua, có kẻ đã trốn trên mái nhà phòng ta rình trộm.

Lý Liên Hoa thoáng sửng người, kinh ngạc nói:

- Dạ hành nhân? Người không phát hiện ra sao?

Phương Đa Bệnh cười khố, Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Chẳng trách, chẳng trách...

Phương Đa Bệnh hỏi:

- Chẳng trách cái gì?

Lý Liên Hoa nghiêm túc:

- Chẳng trách hôm nay, từ lúc ta bắt đầu nhìn thấy người, đã thấy mặt người cứ như vừa giẫm phải phân...

Phương Đa Bệnh nổi giận, bật dậy khỏi ghế.

- Kẻ đó võ công thực sự rất cao cường.

- Người dựa vào cái gì mà khẳng định điều đó? – Lý Liên Hoa khiêm tốn thỉnh giáo.

- "Nó" rình trộm trên nóc phòng ta mà ta lại chẳng hề phát hiện ra trên đó có người, - Phương Đa Bệnh xả giận. – Đợi đến khi thấy ta nhìn thấy bóng

người, xông lên mái nhà thì "nó" lại vào phòng lấy trộm một cuốn sổ.

- Một cuốn sổ? – Lý Liên Hoa dùng ánh mắt nhũn nhặn, giọng điệu ôn hòa, khát khao hiểu biết nhìn Phương Đa Bệnh.

Phương Đa Bệnh vẽ ra một đường.

- Ta phát hiện một cuốn sổ nhỏ trên giá sách trong phòng, bên trong có những hình thù kì quái, ở bìa có viết ba chữ "Cực Lạc Tháp". Ta thấy trong cuốn sổ đó không viết gì nên ném qua một bên, nhưng đợi đến khi ta nhảy xuống từ mái nhà thì cuốn sổ đó đã biến mất. – Y lặp lại một lần nữa. – Cuốn sổ đó biến mất rồi, ngọn đèn dầu lại từ bên phải chuyển sang bên trái.

- Không nhìn thấy người sao? – Lý Liên Hoa khẽ nhú mày.

- Không thấy! – Phương Đa Bệnh lạnh lùng đáp. – Ta chỉ nhìn thấy một bóng ma. Kẻ đó nhảy lên nóc phòng ta, đi vào phòng ta, động vào đèn của ta, lấy mất đồ của ta, ta thì không nhìn thấy gì cả.

- Sau đó... Lỗ Phương bị điên? – Ngón tay trắng như bạch ngọc của Lý Liên Hoa gõ nhẹ lên tay vịn của chiếc ghế bành, hần như sờ mào lên. – Người không nhìn thấy... mà Lỗ Phương lại nhìn thấy?

Phương Đa Bệnh im lặng. Sau một lúc lâu, y mới thở dài.

- Ta cũng nghĩ vậy đấy.

- Có thứ gì mà lại có thể dọa một người sống sợ đến mức bị điên được nhỉ? – Lý Liên Hoa đứng dậy, chậm rãi đi hai vòng trong phòng. – Tất nhiên không phải ma... Ma cùng lắm là muốn lấy mạng người, chứ lấy sổ của người làm gì.

Phương Đa Bệnh khẽ nói:

- Nhưng có thứ gì lại có thể dọa người ta điên được nhỉ?

Lý Liên Hoa nhú mày.

- Việc này thực sự rất kì lạ.

Phương Đa Bệnh lạnh lùng hỏi:

- Kì lạ thì kì lạ, nhưng chỉ sợ là không phải hồ ly tinh ngàn năm gì đó tác quái, không biết đêm nay Lục Nhất Pháp Sư muốn bắt con hồ ly tinh ngàn

năm đó thế nào đây?

- Ta muốn đến phòng người xem trước đã. – Lý Liên Hoa nói.

***

Gian phòng của Phương Đa Bệnh vẫn như đêm qua, chỉ có điều cái rương gỗ đựng quần áo bị lật đi lật lại mấy lần, chỗ trang phục tơ lụa mềm mại như bông tuyết bị vò thành một đống ném dưới đất, Lý Liên Hoa nhìn chúng với ánh mắt tán thưởng. Ngay sau đó Phương Đa Bệnh lật chăn lên, lục bộ khinh dung cuộn trong đó ra. Đó quả nhiên chỉ là một cái áo choàng bình thường, không có gì đặc biệt. Ngón tay Lý Liên Hoa khẽ chạm vào góc áo.

- Chỗ này...

Góc tay áo của áo choàng khinh dung có một lỗ thủng nhỏ hình tròn, bộ áo đó rất mới nhưng lỗ thủng đó lại có vết co kéo, cũng có hơi mất màu. Phương Đa Bệnh đột nhiên nhớ ra, y vội vàng lấy cây trâm hình lông vũ khổng tước và sợi thừng ra.

- Cái này này, cái này vốn được móc trên bộ đồ.

Lý Liên Hoa chậm rãi cầm lấy cây trâm, ngón trở vuốt nhẹ từ đầu đến cuối. Cây trâm thẳng và sắc, trơn phẳng như mặt kính, bóng loáng nhẵn mịn.

- Thứ này... - Hãn chậm rãi nói. – Không có góc cạnh thì làm sao móc vào được?

Phương Đa Bệnh sững sờ. Y cuộn y phục lại thành một đống giấu trong người, lúc mở ra thì cây trâm ngọc đã rơi xuống rồi, làm sao y biết thứ này được treo lên thế nào chứ? Quả thực cây trâm ngọc hình lông vũ khổng tước này bằng phẳng trơn nhẵn, không có góc cạnh, đường viền được điêu khắc bên trên thì nhẵn nhụi, làm sao nó móc được vào bộ khinh dung nhỉ?

- Giải thích duy nhất là... - Lý Liên Hoa nhét phần đuôi cây trâm vào đúng lỗ thủng trên bộ khinh dung. – Như thế này, có người đã nhét nó vào như thế này, chứ không phải treo. – Kế đó hãn thở dài thườn thượt. – Có người từng lấy cây trâm đâm vào bộ y phục. Nếu không phải người này có thù không đội trời chung với nó, thì tức là hãn muốn đâm vào người mặc y

phục, bất kể lúc hắc đâm vào y phục có người mặc hay không. Nói tóm lại, thứ hắc muốn đâm chính là chủ nhân của bộ y phục.

Dừng lại một lát, Lý Liên Hoa lại chậm rãi nói tiếp:

- Hoặc là... như thế này... - Hắc rút trâm ngọc ra, cắm từ trong ra ngoài tay áo, phần cuối cây trâm xuyên qua lỗ thủng lộ ra ngoài. – Như thế này.

Phương Đa Bệnh nhìn thấy mà rợn tóc gáy, lắp bắp:

- Thế này... thế này...

- Như thế này tức là... bộ y phục này có chủ nhân rồi, chủ nhân của nó đã lấy cây trâm đâm vào người khác, không biết là cố tình hay là vô ý, đã đâm thủng tay áo của mình. – Lý Liên Hoa nhún nhún vai. – Bất kể là kiểu nào thì nói tóm lại, bộ y phục này có chủ nhân rồi.

Bộ y phục này có chủ nhân rồi. Chủ nhân của nó rõ ràng không phải là Lỗ Phương.

Nếu Lỗ Phương đã muốn tặng cho thê tử của mình bộ y phục này thì tất nhiên sẽ không đâm thủng nó, hơn nữa lỗ thủng này xem chừng không quá mới, không giống như mới bị đâm thủng đêm qua.

- Theo ta thấy thì... - Lý Liên Hoa im lặng một lúc lâu, sau đó lại chậm rãi nói. – Nếu cắm như thế này... - Hắc cắm cây trâm ngọc từ bên ngoài vào trong tay áo. – Vì đầu trâm tương đối nặng, lúc y phục được treo lên, nó sẽ rơi xuống. – Hắc nhẹ nhàng rút cây trâm ra, cắm từ trong tay áo ra ngoài. – Mà như thế này... tay áo bọc lấy đầu trâm, nó sẽ không rơi xuống được.

- Vậy là lúc bộ khinh dung này treo trên cây cầu, cây trâm đã cắm ở bên trong tay áo? – Phương Đa Bệnh thất thanh nói. – Vậy nên đây không phải một bộ y phục mới, tức là nó thực sự không phải là đồ của Lỗ Phương.

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Cây trâm này có lẽ không phải do Lỗ Phương cài vào đâu.

- Không biết Lỗ Phương kiếm được bộ y phục này ở đâu. – Phương Đa Bệnh chợt hiểu ra. – Vậy đã có thể giải thích chuyện có người lấy trộm bộ đồ này... Bộ khinh dung này không phải của ông ta. Có người trộm y phục, cài cây trâm ngọc vào trong tay áo, muốn nhắc nhở Lỗ Phương rằng bộ y

phục này không phải của ông ta, nhắc nhở ông ta đừng quên mình đã lấy được nó từ chỗ nào.

- Không sai. – Lý Liên Hoa thở dài. – Y phục này chẳng có gì cả, mặc dù khinh dung rất đắt nhưng ngàn vạn lần không thể đắt hơn cây trâm kia, tuyệt đối sẽ chẳng có ai lại vì một kiện y phục mà giả thần giả quỷ cả. Lỗ Phương chắc chắn đã nhìn thấy chuyện gì đó đen tối ám muội, ông ta lấy được bộ y phục này ở một nơi nào đó không thể cho ai biết... Bản thân ông ta thấy chột dạ nên bị người ta dọa cho điên luôn.

Phương Đa Bệnh trầm ngâm.

- Lỗ Phương từng nói ông ta làm mất một cái hộp nhỏ. Nói không chừng cây trâm ngọc và khinh dung được đặt chung một chỗ, cũng chưa chắc là "nó" cố tình đến dọa Lỗ Phương.

Lý Liên Hoa mỉm cười đáp:

- Đừng lo lắng, mặc dù Lỗ Phương đã bị điên nhưng không phải Lý Phi vẫn tỉnh táo đó sao? Chuyện Lỗ Phương không thể nói ra, Lý Phi kia có lẽ cũng biết đấy.

Phương Đa Bệnh phì cười một tiếng, dùng sức vỗ vai hắn.

- Có đôi khi người cũng thông minh bằng nửa lão tử đây.

Lúc này, Vương công công chỉ huy một đám thị vệ bưng vào những thứ để Lý Liên Hoa khai đàn làm phép. Y hét lớn một tiếng bảo đặt chúng trong vườn hoa bên ngoài cửa sổ phòng Lỗ Phương, một đám người được huấn luyện bài bản, bước đi đều nhịp nhanh chóng tiến vào rồi lại nhanh chóng đi ra. Rõ ràng Vương công công không có hứng thú với điện Cảnh Đức này cho lắm, sự quan tâm duy nhất của y chắc chắn chỉ đặt trên người trưởng tử của Phương đại nhân, người mà Hoàng thượng có ý chỉ hôn, mà vị trưởng tử này rõ ràng cũng chẳng để lại ấn tượng gì quá sâu sắc với y. Chấn thâm cung đã khiến cho vẻ mặt của một thái giám hơn ba mươi tuổi trở nên cứng ngắt, ánh mắt thâm sâu khó lường, y liếc nhìn Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa vài cái rồi liền lui ra ngoài.

Ngày vừa buông hoàng hôn, trong điện Cảnh Đức chỉ còn hai người, Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa. Bốn phía xung quanh tĩnh lặng, phòng ốc

nơi đây không nhiều, đình viện thì rất nhỏ, cách mấy bức tường chính là Hoàng cung, có rất nhiều hoa cỏ và vô cùng yên tĩnh. Lý Liên Hoa nghiêm nghị đặt lư hương lên, thắp ba nén nhang. Món ăn bốn chay bốn mặn được mở ra, mặc dù đã nguội nhưng vẫn rất ngon lành với người nhiều ngày nay chỉ ăn cháo trắng dưa cải. Phương Đa Bệnh tiện tay cầm một miếng chân giò bắt đầu ăn.

- Người định đối phó Lý Phi như thế nào?

- Lý Phi? – Lý Liên Hoa nhã nhặn cầm đũa gắp miếng nấm hương trong đĩa, chậm rãi nói. – Ta không thân thiết với Lý đại nhân cho lắm, cũng không có máu mặt như Phò mã, sao mà dễ đối phó cho được?

Hắn nhai miếng nấm hương cả nửa ngày, rồi lại chậm chạp gắp một con tôm từ trong cái đĩa lớn.

- Nói thế mà người lại không nổi giận sao?

Phương Đa Bệnh lúc này đột nhiên nhớ ra một chuyện khác, thế nên y bỏ qua việc "Phò mã" gì đó của hắn.

- Liên Hoa chết tiệt kia.

Lý Liên Hoa nhướn mày.

- Hừm?

Phương Đa Bệnh lấy ra một mảnh giấy từ trong người.

- Thì đó... người chui ra khỏi cái mai rùa, chẳng lẽ không phải vì cái này sao?

Ánh mắt Lý Liên Hoa thoáng biến đổi, hắn lấy từ trong tay áo mảnh giấy của Phong Tiểu Thất. Đặt hai mảnh giấy ở chung một chỗ thì thấy ngay vết gập trên hai mảnh giấy hoàn toàn giống nhau. Có điều mảnh giấy của Phương Đa Bệnh nhỏ hơn một chút, tuy rằng bút tích trên đó cũng giống hệt nhau.

Hai thứ này rõ ràng cùng đến từ một chỗ.

- Cửu Trùng? Lý Liên Hoa nghiền ngẫm một lúc lâu. – Thanh Lương Vũ sẵn sàng chấp nhận nguy hiểm là để cứu một người, người này hắn không biết có cứu được không. Hắn và Phong Tiểu Thất cùng chết, trên người

Phong Tiểu Thất có một mảnh giấy. Lỗ Phương đánh mất một cái hộp, trong hộp có một bộ y phục lai lịch không rõ. Lỗ Phương bị điên, bộ y phục đó treo trên cầu, bên dưới y phục cũng có một mảnh giấy... có lẽ... - Hãn chậm rãi nói. – Có lẽ từ lúc bắt đầu chúng ta đã nghĩ sai... Chuyện này có lẽ cần có cách nhìn khác.

Phương Đa Bệnh không nhịn được chen miệng vào:

- Thanh Lương Vũ và Phong Tiểu Thất chết là do bị Phong Khánh giết hại, liên quan quái gì đến mảnh giấy này...

- Không sai, Thanh Lương Vũ và Phong Tiểu Thất chết là vì bị Phong Khánh giết. – Lý Liên Hoa nói. – Nhưng nếu không phải Phong Khánh giết bọn họ, liệu bọn họ có bị một ai đó hoặc một vài người nào đó sát hại không? Thanh Lương Vũ muốn cứu ai? Mảnh giấy này rốt cuộc là bọn họ có được lúc còn sống... hay là sau khi chết, ai đó đã bỏ vào trong túi áo Phong Tiểu Thất mà thần không biết quỷ không hay?

Phương Đa Bệnh lắc đầu lia lịa.

- Không đúng, không đúng, người phải biết là mặc dù Thanh Lương Vũ đã chết nhưng Phong Tiểu Thất lúc đó vẫn chưa chết. Lúc bọn họ bị Phong Khánh truy sát, không phải tay mõ lợn kia còn nhìn thấy sao? Phong Tiểu Thất còn được tay mõ lợn đó cứu sống một thời gian, sau đó tự treo cổ chết. Nếu là bỏ vào sau khi chết, vậy sao tay mõ lợn kia lại không biết?

- Không... - Lý Liên Hoa mỉm cười. – Có lẽ nguyên nhân mảnh giấy này xuất hiện trong túi áo của Phong Tiểu Thất chứ không phải xuất hiện trong túi áo của Thanh Lương Vũ... là vì có người cũng đang lần theo dấu vết của Thanh Lương Vũ và Phong Tiểu Thất, nhưng hãn đến chậm một bước. Đợi đến khi đuổi theo được Phong Tiểu Thất thì Thanh Lương Vũ đã chết, hơn nữa còn đã bị chôn, Phong Tiểu Thất thì đang hấp hối. Thế nên người đó đã đặt mảnh giấy vốn ở trên người Thanh Lương Vũ vào trong túi của Phong Tiểu Thất. Tam Quai mõ lợn không biết võ công, một ngày đến quá nửa thời gian hãn không ở nhà, muốn đặt một mảnh giấy lên người Phong Tiểu Thất đang hấp hối, hoặc đã treo cổ tự sát thì có gì là khó chứ?

Phương Đa Bệnh nún thình, việc này đích thực cũng có khả năng.

- Đặt một mảnh giấy vào túi của Phong Tiểu Thất thì có tác dụng gì?

- Cũng giống như chuyện bộ y phục của Lỗ Phương bị treo trong vườn hoa ấy, làm vậy thì có tác dụng gì? Nhưng dù sao cũng có người đã treo lên đó thôi. – Lý Liên Hoa ôn hòa nói. – Chuyện của Lỗ Phương, theo lý mà nói thì chắc là như thế này: Lỗ Phương chết, y phục của thê tử Lỗ Phương bị treo trong vườn hoa, trong y phục có quấn một cây trâm ngọc, dưới y phục có rơi mảnh giấy. Nhưng ngày Lỗ Phương phải chết, người lại đến điện Cảnh Đức. Theo ta thấy, người lần đầu đến điện Cảnh Đức, chắc chắn lúc nào cũng nghĩ xem phải bỏ trốn ra sao, chuyện nhìn Đông ngó Tây, nửa đêm trèo tường mò mẫm tất nhiên người sẽ làm... Thế nên Lỗ Phương vốn phải chết, bị người mù mờ phá rối nên lại không chết vào cái đêm mơ hồ đó.

Phương Đa Bệnh lặng người.

- Người định nói là... lúc lão tử mò mẫm trong vườn hoa, thực ra có người muốn giết Lỗ Phương nhưng hẳn thấy lão tử đến gần nên không giết nữa? Nhưng ngày đó toàn thân lão tử bị phong bế võ công, muốn giết lão tử thực ra đâu có phí chút công sức nào.

Lý Liên Hoa nhíu mày.

- Nếu là người khác thì tất nhiên cũng bị giết, nhưng người là Phò mã, nếu người đột nhiên chết thì lão tử nhà người, lão tử của lão tử nhà người, thê tử của người, còn cả người cha của thê tử người chẳng lẽ chịu để yên sao?

Phương Đa Bệnh nghẹn lời.

- Khụ khụ... Vậy nếu lão tử không phải Phò mã, chẳng phải đã chết từ lâu rồi sao?

Lý Liên Hoa nhìn y cực kỳ đồng tình, nói vô cùng vui vẻ:

- Chúc mừng chúc mừng, có thể thấy đúng là người phải lấy Công chúa rồi.

Phương Đa Bệnh nhổ phì phì vài tiếng.

- Vậy nếu Lỗ Phương chưa chết, sao y phục kia lại vẫn treo trên cầu?

- Người ta treo quần áo, sắp sẵn trận thế, đang định giết người thì người mò ra, người ta không giết được người thì chớ, giờ lại còn trơ mắt nhìn người thu dọn đồ bỏ đi. – Lý Liên Hoa than thở. – Nếu ta là hung thủ, trong lòng nhất định sẽ tức điên lên đấy.

Phương Đa Bệnh cứng họng, khóc không được mà cười chẳng xong.

- Chẳng lẽ lão tử nửa đêm gặp ma, nhìn thấy y phục treo trên cầu, đó hoàn toàn là một chuyện không nên sao?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt nói:

- Có lẽ là vậy, vậy nên vào đêm hôm sau người ta liền đến rình mò ở nóc phòng người, chuyện này hợp tình hợp lý mà.

Phương Đa Bệnh ngẩn ra hồi lâu.

- Lão tử lấy y phục đi, đêm đó "nó" chưa giết được Lỗ Phương, lại không có cách nào lấy y phục về, Lỗ Phương phát hiện y phục bị mất, chuyện này đánh rần động cỏ, thế nên đêm hôm sau, khi lão tử không đi dạo trong vườn hoa nữa thì "nó" lại tìm đến Lỗ Phương, sau đó Lỗ Phương bị điên.

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa.

- Cách nói như vậy cũng tương đối hợp tình hợp lý.

- Cách nói như vậy... - Phương Đa Bệnh thuận theo lời của hắn nói tiếp.

– Đó chính là một vòng liên hoàn: Thanh Lương Vũ và Phong Tiểu Thất chết rồi, có người đặt lên người Phong Tiểu Thất một mảnh giấy; Lỗ Phương điên rồi, cũng có người bỏ một mảnh giấy, mảnh giấy này nhất định có ám chỉ gì đó.

Đôi đũa trong tay Lý Liên Hoa khẽ động, đột nhiên hắn vươn tay gắp hạt dẻ trong đĩa chân giò kho trước mặt Phương Đa Bệnh.

- Bây giờ có vẻ giống một sự uy hiếp không rõ ràng.

- Uy hiếp? – Phương Đa Bệnh nhanh chóng hạ đũa, gắp hết toàn bộ hạt dẻ trong đĩa chân giò kho. – Uy hiếp đến mức Lỗ Phương đại nhân hồn bay phách tán, còn người trong điện Cảnh Đức thì hoảng loạn hoang mang à?

Lý Liên Hoa thấy hạt dẻ đã hết, gió bão không lay chuyển được nụ cười trên mặt, hắn cầm đũa chuyển sang đĩa cá om, tốc độ hạ đũa so với Phương

Đa Bệnh chỉ có nhanh chứ không có chậm. Hắn vừa ăn vừa nói, giọng điệu so với lúc không ăn gì cũng không khác biệt lắm, việc này khiến Phương Đa Bệnh rất bất mãn.

- Thanh Lương Vũ muốn đi cứu một người, Lỗ Phương có được một bộ y phục lai lịch không rõ ràng, ta đoán người kia và bộ y phục đó có lẽ là cùng một việc. Ý đồ của "nó" khi ném mảnh giấy có lẽ là... - Hắn giơ đũa lên môi thối thối rồi khẽ nói. – Kẻ nào biết chuyện phải chết.

- Vậy nên những người có thể biết được chuyện này, hoặc là vĩnh viễn không truy cứu, hoặc là chết... Cho dù là loại người mù mờ không biết nông sâu như Lỗ Phương, muốn lấy đồ mang về tặng thê tử, cũng giết không tha. – Phương Đa Bệnh cũng khẽ nói. – Mảnh giấy để lại chính là một kí hiệu.

Lý Liên Hoa gậy đầu hài lòng, không biết hẳn hài lòng với đĩa cá om hay là với lời giải thích của Phương Đa Bệnh.

- Chỉ có người biết chuyện mới hiểu được ý nghĩa của mảnh giấy đó, người ngoài cuộc như ta và người tất nhiên xem sẽ không hiểu gì.

Phương Đa Bệnh không thích ăn cá. Y nhìn Lý Liên Hoa ăn cá mà có chút hậm hực.

- Không biết người Thanh Lương Vũ muốn cứu có liên quan gì tới bộ y phục mà Lỗ Phương muốn tặng thê tử, bí mật mà "nó" muốn che giấu rốt cuộc kì lạ cỡ quái ra sao?

Lý Liên Hoa ăn xong con cá thì tiếc nuốt chép miệng. Hắn không thích thịt lợn nhưng Phương Đa Bệnh lại thích.

- Hai mảnh giấy thị uy này, đều là Kim Ti Thái Tiên. – Hắn chỉ vào tờ vàng có thể lờ mờ thấy trên mảnh giấy và những sợi bông cực nhỏ ở mép giấy. – Đây là giấy cống phẩm, hơn nữa sau khi kim tằm ở Duyên Châu bị tuyệt chủng thì loại giấy này cũng không còn thấy nữa. – Ngừng lại một chút, hậm hực rồi nói tiếp. – Kim tằm ở Duyên Châu bị tuyệt chủng, đó đã là chuyện của hơn một trăm năm trước.

- Hai mảnh giấy này được viết từ hơn một trăm năm trước sao? – Phương Đa Bệnh kinh ngạc. – Giấy của hơn một trăm năm trước đến bây

giờ vẫn lưu giữ được sao?

Lý Liên Hoa sửa lại:

- Là giấy cống phẩm của hơn một trăm năm trước. Hai mảnh giấy này, được viết trong Hoàng cung.

Phương Đa Bệnh ném đũa "cạch" một tiếng.

- Bà nó chứ, chẳng lẽ kẻ phái người đến giả thần giả quỷ, dọa Lỗ Phương bị điên lại đến từ Hoàng cung Đại nội sao?

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Không phải, không phải đâu. Người phải biết là Hoàng thượng đột nhiên triệu kiến mấy người Lỗ Phương, Lý Phi, Triệu Xích, Thượng Hưng Hành, Lưu Khả Hòa, tuyệt đối không phải nhất thời nổi hứng mà nhất định có chuyện quan trọng. Nếu Hoàng thượng chỉ muốn giết người diệt khẩu, chuyện đó... có rất rất nhiều, nhiều đến cả ngàn vạn cách, ví dụ như thưởng cho mấy mảnh lụa trắng... hoặc phái thị vệ Đại nội giết hết cả năm người đó, rồi phóng một mối lửa thiêu trụi điện Cảnh Đức, nói với bên ngoài là bị cháy, ai dám nói không phải? Nhưng "nó" lại chỉ dọa cho Lỗ Phương bị điên, để lại một mảnh giấy, vậy nên "nó" không phải là người mà Hoàng thượng phải đến.

Phương Đa Bệnh "ồ" lên một tiếng. Y lấy từ trong tay áo ra cây trâm ngọc, gõ vài cái trong tay.

- Vậy chỉ còn lại một khả năng, mục đích "nó" để lại mảnh giấy chính là để đe dọa tất cả những người biết chuyện phải im lặng, một khi để "nó" phát hiện ra có ai biết chuyện thì giết tất bất luận tội. Bất kể là ai cũng không được biết bí mật kia, thậm chí cả Hoàng thượng.

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa.

- Đây là một bí mật cực kỳ lớn, có lẽ là một việc cơ mật từ hơn một trăm năm trước.

- Bí mật cực lớn thì phải điều tra, vậy hồ ly tinh ngàn năm có còn cần nữa không? – Đầu tường đột nhiên có người ung dung nói. – Nếu không cần thì để ta bắt về lột da ăn cho sớm.

Phương Đa Bệnh giật nảy người. Y quay đầu lại, chỉ thấy có một người béo mập trắng mịn đang ngồi trên đầu tường ở đình viện, bộ dạng tròn trĩnh ngay ngắn giống hệt như một cái màn thầu nhỏ xếp chồng lên một cái màn thầu lớn. Trên lưng cái người béo mập đó có vác một cây hồ cầm, trong tay xách một thứ gì đó đầy lông. Thứ đó mềm mềm, bất động, không biết đã bị bóp chết chưa. Lý Liên Hoa mỉm cười lịch sự với người đến, giống như lúc nào hẳn cũng hiểu biết lẽ nghĩa vậy.

- Thiệu thiếu hiệp.

Phương Đa Bệnh vừa nghe thấy "Thiệu thiếu hiệp" thì "à" lên một tiếng tỏ vẻ đã hiểu. Người này chính là đệ tử của Vạn Thánh Đạo Phong Khánh, Thiệu Tiểu Ngũ, là kẻ đã sớm biết sư phụ chẳng ra gì, sư muội lên bỏ trốn với người khác cũng vờ như không biết.

- Thì ra người chính là tên béo đó.

Người mập mập trắng hồng đó thông dong ngồi trên bờ tường.

- Đa Sầu Công Tử Phương Đa Bệnh nổi danh lẫy lừng, thì ra lại là một tên gầy còm.

Phương Đa Bệnh hừ hừ vài tiếng, khinh khinh nhìn trời. *Bản công tử ngọc thụ lâm phong, phong độ ngời ngời, sao có thể chấp nhận với cái màn thầu kém hiểu biết kia được?* Y cố tình không tức giận, liếc nhìn Thiệu Tiểu Ngũ một lúc.

- Thiệu thiếu hiệp bản lĩnh lớn lao, không biết người đến điện Cảnh Đức có chuyện gì?

Thiệu Tiểu Ngũ ngênh ngang nhìn Phương Đa Bệnh, cũng liếc nhìn y một lúc rồi lắc đầu.

- Tục nhân như ngươi, tục quá...

Đột nhiên y kéo tay áo che mặt cười, giọng nói chói tai:

- Người ta vốn tên là Tú Ngọc, nếu người không thích gọi ta là thiếu hiệp, thì chi bằng gọi ta là Tú Ngọc đi.

Phương Đa Bệnh ghen họng ho khụ khụ khụ, suýt nữa thì bị sặc chết. Lý Liên Hoa đứng bên cạnh che miệng than thở:

- Nếu người muốn gọi hãn là tên béo thì cần gì phải gọi hãn là thiếu hiệp. Phương Đa Bệnh khó khăn lắm mới bình thường lại, y quay đầu qua, Thiệu Tiểu Ngũ ha ha cười lớn, từ bờ tường nhảy xuống.

- Hãn gầy gò như vậy, nếu ta làm hãn tức giận thêm vài lần nữa, có phải hãn sẽ tức đến chết không?

Phương Đa Bệnh đứng cạnh khế kì quái hỏi:

- Tú Ngọc à... Không biết cô nương đột nhiên trèo tường vào đây có chuyện gì vậy?

Ngón tay béo múp của Thiệu Tiểu Ngũ chỉ vào mũi Lý Liên Hoa.

- Là hãn nói muốn làm phép ở đây, bảo ta đến giúp hãn bắt một con hồ ly tinh ngàn năm đến đây ghép vào cho đủ. Khó khăn lắm ta mới cực khổ bắt được một con, vậy mà sau khi hãn nhìn thấy người thì quên luôn cả ta.

Phương Đa Bệnh lạnh lùng nói:

- Ta thắc mắc không biết Lục Nhất Pháp Sư tinh thông pháp thuật như thế nào, thì ra là sớm đã có trò lừa đảo.

Mặt Lý Liên Hoa không đổi sắc, hãn mỉm cười nho nhã.

- Trước hết cứ uống rượu đã, uống rượu đã.

Hãn bỏ vò rượu cống cho hồ ly tinh ngàn năm ra, rót ba chén. Thiệu Tiểu Ngũ uống không hề khách khí, đầu lưỡi cuộn lại, khó chịu phì phì mấy tiếng.

- Cay quá.

Phương Đa Bệnh liếc xéo thứ mà y đang cầm.

- Con hồ ly tinh này là cái quái gì vậy?

Thiệu Tiểu Ngũ ném thứ đó xuống đất.

- Lý Liên Hoa bảo ta giúp hãn bắt hồ ly, ta tìm trong núi không thấy con hồ ly nào, bỗng dừng lại tóm được thứ này.

Lý Liên Hoa tóm lấy hàm cái thứ lông lá kia, Phương Đa Bệnh chán ghét nhìn con hồ ly tinh đó.

- Đây... đây rõ ràng là một con chó mà.

Quả thực, con vậ mình đầy lông vàng đã sắp tắt thở, tứ chi mềm nhũn bị Thiệu Tiểu Ngũ ném xuống đất. Đó là một con vật rất giống chó, một loài chó núi(*). Lý Liên Hoa vuốt vuốt cằm như đang có gì đó suy nghĩ, Phương Đa Bệnh lăm bẫm:

(*) Một trong những giống chó bản địa của Trung Quốc, còn gọi là chó núi, cao khoảng 40-50cm, trọng lượng 10-13kg.

- Đây... chẳng lẽ là hồ ly tinh ngàn năm sao?

Vẻ mặt Thiệu Tiểu Ngũ sống động, y chẳng có chút hổ thẹn áy náy.

- Cứ nghĩ là hồ ly tinh ngàn năm đem lòng yêu chàng thư sinh trẻ lên kinh dự thi thì sẽ biến thành mỹ nhân cơ, nhưng con hồ ly tinh này yêu phải một con chó cái, vậy chẳng phải sẽ biến thành một con chó núi sao? Chuyện này thì có gì kì lạ chứ?

Phương Đa Bệnh lăm bẫm nói:

- Không xong rồi, không xong rồi... hồ ly tinh ngàn năm không những là một con chó, mà còn là một con chó đực nữa này.

- Khụ... - Lý Liên Hoa đã suy nghĩ rất lâu về con hồ ly tinh ngàn năm sắp tắt thở này, cuối cùng cũng khụ một tiếng. – Nghe nói mũi loài chó núi hoang dã này thính lắm.

Phương Đa Bệnh đang chăm chú nhìn con chó sắp chết ấy, đột nhiên ngẩng đầu lên.

- Người nói gì hả?

Mắt Thiệu Tiểu Ngũ bỗng nhiên cũng sáng lên, Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Ta nghĩ... nếu như con chó này có thể dẫn chúng ta đến chỗ Lỗ Phương lấy được y phục, thì không chừng...

Mắt Phương Đa Bệnh sáng rực, y nhảy bật dậy.

- Chí phải, chí phải! Mũi chó thính lắm, mà bộ y phục kia lại đang ở chỗ ta, nếu con chó ấy có thể tìm ra được vị trí ban đầu của khinh dung thì không chừng có thể biết được bí mật đó là gì!

Lý Liên Hoa liếc xéo y:

- Có điều...

Phương Đa Bệnh vẫn đang mừng rỡ như điên.

- Để ta đi lấy bộ y phục đó!

Lý Liên Hoa vẫn nói:

- Nhưng mà...

Phương Đa Bệnh mất kiên nhẫn:

- Làm sao hả?

Lý Liên Hoa nói:

- Chỉ ít thì con chó đó trước hết phải là một con chó còn sống thì mới có thể thử xem nó có tìm ra nơi phải đến không.

Phương Đa Bệnh ngẩn ra, cúi đầu nhìn con chó. Chỉ thấy đầu lưỡi nó đã mềm rũ, vắt sang một bên, mắt nhắm tịt, bộ dạng hoàn toàn giống đã đặc đạo thăng thiên. Thiệu Tiểu Ngũ cầm đĩa chân giò với thái độ "việc chẳng liên quan gì đến ta", ngồi bên cạnh nhai nhóp nhép. Phương Đa Bệnh nổi giận, túm lấy Thiệu Tiểu Ngũ.

- Cái tên béo này, sao ngươi lại bóp chết nó thế kia?

Miệng Thiệu Tiểu Ngũ đầy thịt lợn, y lúng búng nói:

- Lý Liên Hoa chỉ bảo ta bắt hồ ly tinh ngàn năm thôi, chứ có nói là muốn nó còn sống hay đã chết đâu. Lão tử đã hạ thủ lưu tình rồi đấy, vụn gãy đầu thì vẫn là hồ ly tinh ngàn năm, còn không nhìn ra được đó là chó nữa kìa!

Phương Đa Bệnh túm lấy Thiệu Tiểu Ngũ không buông tay, lại nghe thấy đằng sau có tiếng động.

- Xùy, xùy xùy...

Y quay đầu lại, chỉ thấy Lý Liên Hoa ngồi xồm dưới đất, tay cầm một khúc xương, đưa qua đưa lại trước mũi con chó, không ngừng huýt sáo. Thiệu Tiểu Ngũ mở lớn hai mắt, Phương Đa Bệnh nhú mày lại, chỉ thấy con "hồ ly tinh ngàn năm" rõ ràng đã thăng thiên đột nhiên lại như một con

cá chép ưỡn mình, phi thân nhảy lên, đớp lấy miếng xương trong tay Lý Liên Hoa rồi như muốn chui vào bụi cỏ. Không ngờ chạm trán phải một đối thủ đáng gờm, khúc xương trong tay hấn giống như mọc rễ, không mấy may nhúc nhích.

Địch không động, ta cũng bất động... Con "hồ ly tinh ngàn năm" đó đã dùng hết sức lực toàn thân, nó cắn chặt khúc xương kia, thịt đã đưa đến miệng rồi thì quyết không từ bỏ!

Thiệu Tiểu Ngũ và Phương Đa Bệnh trở mắt đứng nhìn một màn "yêu hồ đối xác", nhìn nụ cười không chút biến đổi của Lý Liên Hoa và tình trạng thay đổi khôn lường của con hồ ly tinh mà thấy kinh hãi. Phương Đa Bệnh thấy vẻ hung ác trong mắt "hồ ly tinh ngàn năm", tấm tắc lấy làm lạ:

- Thực... thực sự không hổ là "hồ ly tinh ngàn năm"...

Thiệu Tiểu Ngũ cảm thấy mất hết cả mặt mũi. Dù sao lúc y đưa tay tóm lấy nó, cái thứ này lại cứ nằm ngay đơ ra, khiến y có lúc cũng cho rằng mình ra tay quá tàn nhẫn. Lý Liên Hoa kéo khúc xương, con "hồ ly tinh ngàn năm" kia bầu tứ chi xuống đất, hạ thấp thân mình từng chút từng chút hướng ra sau. Lý Liên Hoa vui vẻ duỗi tay sờ bộ lông nó, con "hồ ly tinh ngàn năm" dựng lông toàn thân lên, đột nhiên nhả miếng xương ra, nhắm vào tay Lý Liên Hoa cắn một nhát. Nhát cắn đó nhanh như chớp, quả nhiên là nhanh hơn cả *Thiếu Lâm Như Ý Thủ*, cứng rắn như *Tam Tài Kiếm* của Võ Đang, mạnh mẽ như *Ni Cô Chưởng* của Nga Mi, hung hãn như *Đả Cầu Bổng* của Cái Bang. Song "rắc" một tiếng... nó chỉ cắn trúng khúc xương vừa rồi.

Lý Liên Hoa đã đổi vị trí khúc xương, nhét nó vào kẽ răng của "hồ ly tinh ngàn năm". "Hồ ly tinh ngàn năm" sừng sờ, phát ra tiếng rú rên rĩ trong cổ họng, Lý Liên Hoa lại duỗi tay xoa đầu nó. Lần này nó để hấn xoa vài cái, rồi đột nhiên lại nhả khúc xương ra cắn vào tay hấn... Lại "rắc" một tiếng, tất nhiên nó lại cắn vào khúc xương. "Hồ ly tinh ngàn năm" dùng dùng nổi giận, bỗng nó nhảy lên, đuổi theo cắn Lý Liên Hoa như điên. Chỉ nghe thấy một tràng gào rú "oảng oảng oảng oảng", Lý Liên Hoa để mặc nó nhảy bổ vào lòng, tay trái túm lấy lưng nó rồi vuốt ve bộ lông của nó, tay

phải thì vung vẩy. Mỗi nhát cần, "hồ ly tinh ngàn năm" đều cần phải khúc xương, không chạm được đến góc áo của Lý Liên Hoa.

Phương Đa Bệnh nhìn mà dở khóc dở cười, Thiệu Tiểu Ngũ thì xem rất vui vẻ. Sau một lúc "hồ ly tinh ngàn năm" cuối cùng cũng chịu thua, tuy rằng không cam lòng tình nguyện, nằm phục trong lòng Lý Liên Hoa, để mặc hăn sờ tới sờ lui trên đầu, giận mà không dám tỏ thái độ gì. Lý Liên Hoa thích thú khen thưởng cho nó khúc xương kia, không ngờ "hồ ly tinh ngàn năm" lại rất có khí phách, nó nhỏ phì vào khúc xương đã hại thân chó của nó, khịt mũi khinh khinh. Lý Liên Hoa cũng không tức giận, hăn lấy một miếng thịt mỡ trong cái đĩa Thiệu Tiểu Ngũ cầm, nhét vào miệng "hồ ly tinh ngàn năm". Mặt con chó giật giật một lúc lâu, cuối cùng không nhịn được nuốt xuống, kêu lên mấy tiếng ư ử, mất sạch cả khí phách.

- Ê tên béo. – Phương Đa Bệnh hươ hươ tay áo. – Con vật mà người bắt được nói không chừng thực sự là hồ ly tinh biến thành đấy.

Thiệu Tiểu Ngũ nhìn đôi mắt cho ngân ngấn đảo vòng vòng, cũng che mặt thở dài.

- Già rồi mắt mờ, lại đi bắt cái thứ này về.

Lý Liên Hoa lại rất thích thú, sờ sờ đầu con chó.

- Phò mã, mang y phục đến đây.

“Hồ Ly Tinh Ngàn Năm”

Phương Đa Bệnh nhanh chóng mang kiện khinh dung mà y cuộn lại trong chăn đến, Lý Liên Hoa bọc miếng chân giò vào trong y phục không hề thương tiếc, sau đó giấu bộ y phục đi. "Hồ ly tinh ngàn năm" kia không phụ kì vọng của mọi người, nhanh chóng đào được bộ y phục, lôi miếng chân giò ra gặm. Lý Liên Hoa lại giấy y phục có mùi của chân giò đi, "hồ ly tinh ngàn năm" lại nhanh chóng đào được nó ra, lần này trong y phục không có chân giò, Lý Liên Hoa thưởng cho nó một miếng thịt mỡ.

Nhìn hai mắt phát sáng của "hồ ly tinh ngàn năm", Phương Đa Bệnh tin chắc rằng nó có thể ăn hết toàn bộ thịt trên bàn, mặc dù nhìn qua thì nó không có cái dạ dày lớn đến vậy. Tập thử vài lần, "hồ ly tinh ngàn năm" quả nhiên cực kỳ thông minh, nó đã biết rằng khi tìm thấy y phục đó thì sẽ có

thịt mỡ ăn, Lý Liên Hoa cuối cùng cũng đã giấu tiệt bộ khinh dung đó đi, để nó đi đến khu vực có mùi tương tự tìm.

"Hồ ly tinh ngàn năm" ngơ ngác trong một khoảng thời gian ngắn, sau đó cái mũi nhanh chóng khịt khịt, lao ra ngoài nhanh như chớp. Lý Liên Hoa, Phương Đa Bệnh, Thiệu Tiểu Ngũ vội vàng đuổi theo. Một chó ba người lao nhanh như chớp, trong nháy mắt đã lao vào gian phòng Lỗ Phương. Trong lòng ba người quả quyết, *Xem ra huấn luyện không tệ, "hồ ly tinh ngàn năm" quả nhiên biết thứ phải tìm ở chỗ nào.*

Con chó hít hít ngửi ngửi trong phòng một lúc, rồi lại quay đầu chạy ra ngoài. Ba người chạy Đông chạy Tây với nó, nó chui qua lỗ thì bọn họ trèo tường. Tốc độ của "hồ ly tinh ngàn năm" nhanh như tia chớp, ba người sợ đuổi theo không kịp nên cũng chẳng rảnh để quan tâm rốt cuộc nó đang chui vào chỗ nào. Sau một hồi hoa mắt, đột nhiên nó chui vào một gian nhà rất lớn. Phương Đa Bệnh và Thiệu Tiểu Ngũ đuổi đến chóng cả mặt, đang mơ mơ màng màng định theo vào trong thì Lý Liên Hoa bỗng ngăn hai người lại.

- Từ từ đã.

- Sao vậy? – Phương Đa Bệnh thở hồng hộc, *Con chó núi chết tiệt này chạy nhanh thật đấy.* – Chỗ này nói không chừng chính là...

Lý Liên Hoa nở một nụ cười nghiêm túc, chân thành và đầy kiên nhẫn.

- Ấy... Ta phát hiện ra... chúng ta đã phạm phải một sai lầm... rất nghiêm trọng.

Phương Đa Bệnh và Thiệu Tiểu Ngũ cũng mờ mịt không hiểu gì.

- Sai lầm gì?

Không phải đang đuổi theo rất ổn đó sao? Mục tiêu của "hồ ly tinh ngàn năm" luôn rất chính xác, rõ ràng là nó không hồ do dự chút nào, nó biết thứ đó đang ở đâu, có gì mà sai lầm chứ?

Lý Liên Hoa áy náy chỉ vào tấm hoành phi của căn nhà kia.

- Đây là...

Phương Đa Bệnh và Thiệu Tiểu Ngũ cũng chăm chú nhìn qua, chỉ thấy bên ngoài gian nhà nguy nga lộng lẫy kia có tấm hoành phi chạm trổ hoa

văn tinh tế khắc ba chữ thật lớn – Ngự thiện phòng(*). Phương Đa Bệnh nghẹn lời, Thiệu Tiểu Ngũ xanh cả mặt, Lý Liên Hoa trầm ngâm nói:

(*) Nhà bếp trong Hoàng cung.

- Rõ ràng là chúng ta đã phạm phải một sai lầm...

Bọn họ đã phạm phải một sai lầm cực kỳ lớn. Thứ con chó ghi nhớ không phải là mùi của bộ y phục mà là mùi của miếng chân giò. Thế nên bọn họ đã đuổi theo đến Ngự thiện phòng, nòi chân giò kia rõ ràng là đã được mang ra từ Ngự thiện phòng vào sáng nay. Ba người tự sờ mũi mình, ai nấy đều cảm thấy mất mặt, nghĩ bụng, *Chuyện này tuyệt đối không được nói ra, không được nói ra.*

Đuổi theo không thu lại được kết quả, ba người đành lẳng lặng quay về. Đường quay về thận trọng hơn lúc đến rất nhiều. Lúc đến không biết đã nào loạn Hoàng cung bao nhiêu, lúc rời đi tất nhiên là thấp tha thấp thỏm rồi. Khó khăn lắm mới quay về được điện Cảnh Đức, đình viện nơi đặt pháp đàn vẫn y như lúc ban đầu, cốc bát bừa bộn, dưới đất toàn thịt vớ cá. Lý Liên Hoa tiện tay lấy một cái khăn khô ra, thu dọn đồng cốc bát đã ăn qua lên rất tự nhiên, lau sạch sẽ mặt bàn, quét hết xương dưới đất, bê đồng cốc bát đã dùng qua mang đi rửa. Phương Đa Bệnh bắt chéo chân ngồi xỉa răng ở bên cạnh. Thiệu Tiểu Ngũ cụp mắt xuống, y đã ngủ rồi. Rồi qua một lát, nghe thấy trong bụi cỏ có tiếng loạt xoát, Thiệu Tiểu Ngũ khẽ nhướn mắt trái lên, chỉ thấy một đồng lông vàng loáng qua trước mắt mình, y giật nảy người, nhảy bật dậy.

- "Hồ ly tinh ngàn năm"!

Con chó núi toàn thân phủ lớp lông vàng đang ngậm một thứ trong miệng, nó ra sức lắc lắc bộ lông, ngược mắt trông chờ nhìn ba người bọn họ. Phương Đa Bệnh bổ nhào đến, kinh ngạc nhìn món đồ nó ngậm trong miệng. Là một mảnh khinh dung khác!

Lý Liên Hoa nghe thấy tiếng động quay lại, chỉ thấy con chó núi lông vàng đang ngạo nghễ đứng dưới pháp đàn, ưỡn ngực vênh tai, hàm răng sáng bóng, ở giữa ngậm một mảnh vải rách màu tím nhạt.

Đó là một mảnh khinh dung khác!

Hơn nữa trên mảnh khinh dung này có nhuộm vết máu đỏ thẫm, vết máu đó chảy dọc theo mép rách, từng chút từng chút ngấm dần ra ngoài.

- Ông trời của ta ơi! – Phương Đa Bệnh kêu lên. – Cái này ở đâu ra vậy?

Lý Liên Hoa xoa đầu con chó, Thiệu Tiểu Ngũ lập tức đưa hết chỗ xương lợn xương cá vừa mới dọn dẹp được cho nó. Lại thấy "hồ ly tinh ngàn năm" hơi híp mắt lại, cọ cọ đầu vào tay Lý Liên Hoa, bỏ mảnh vải vụn vào tay hắn sau đó quay người đi. Lần này ba người chuẩn bị tinh thần gấp mười hai lần, đuổi theo một cách thận trọng.

Chuyến này bọn họ không xông vào Hoàng cung mà chỉ đuổi theo đến một con đường nhỏ bên ngoài điện Cảnh Đức. Con đường này thông với cửa sau của Ngự thiện phòng, hướng về phía chợ, đây là con đường mà bình thường các tiểu thương cung cấp rau quả cho Đại nội vẫn hay đi, trên đường có mấy trạm kiểm soát. "Hồ ly tinh ngàn năm" chui vào một mảnh rừng bên cạnh con đường. Nơi này không thể xem là hoang vu, ban ngày ban mặt người qua lại cũng không ít, nhưng ban đêm trong rừng lại tối om.

- Gâu! – "Hồ ly tinh ngàn năm" kêu lên trước một cây đại thụ.

Ánh lửa sáng lên, Phương Đa Bệnh châm một ngọn đuốc, đi đến dưới gốc cây, ba người cùng ngược đầu lên. Đập vào mắt ba người là một đôi mắt đỏ ngầu đầy tơ máu, cực kỳ kinh khủng. Một khuôn mặt tím tái vụn vụn, một mớ tóc đen ướt nhẹp rũ xuống. Tiếp đó là máu... nhỏ lên mu bàn tay Phương Đa Bệnh đánh "tách" một cái.

- Ôi trời ơi...

Thiệu Tiểu Ngũ huýt sáo, Lý Liên Hoa nhú mày lại, Phương Đa Bệnh thì nhìn chăm chăm vào đôi mắt đáng sợ kia. Y chỉ cảm thấy tim mình đã nhảy ra ngoài, mạch máu toàn thân cũng sắp đông hết lại.

Người bị treo trên cây, là Lý Phi.

Lý Phi bị người ta treo lên cây, đầu dưới chân trên, cổ họng bị rạch ngang một đao, mất máu mà chết. Thứ treo y trên cây là một sợi thừng được bện thành từ ba mảnh vải vụn, trên người Lý Phi mặc một kiện khinh dung màu tím sẫm rất kì quái.

Thì ra Lý Phi cũng có một kiện khinh dung!

Y phục đó bị buộc chặt trên người y, rõ ràng không phải của y. Cây đuốc trong tay Phương Đa Bệnh không biết đã tắt ngóm từ lúc nào. Sau một lúc, một tiếng "rắc" khê vang lên. Lý Liên Hoa lùi lại một bước, trong bóng tối, hẩn cúi xuống nhặt thứ gì đó trên thảm cỏ nhuộm đầy máu tươi.

Một mảnh giấy loang vết máu.

Phương Đa Bệnh quay đầu lại. Đó vẫn là một mảnh giấy hình chữ thập, nhỏ hơn mảnh mà y nhặt được một chút, mặc dù bị máu nhuộm đỏ nhưng bên trên vẫn có chữ. Y châm sáng ngọn đuốc thứ hai một cách cứng nhắc, Thiệu Tiểu Ngũ giơ đuốc qua, chỉ thấy trên mảnh giấy trong tay Lý Liên Hoa có viết ba chữ: "Bách Sắc Mộc".

"Hồ ly tinh ngàn năm" lặng lẽ nằm phục dưới chân Lý Liên Hoa. Lý Liên Hoa nhìn mảnh giấy ấy một lúc lâu, hẩn cúi người khê vuốt ve đầu nó rồi khê thở dài. Phương Đa Bệnh lạnh lùng nói:

- Ta sai rồi.

Thiệu Tiểu Ngũ vỗ vai hai người.

- Cũng chẳng ai ngờ được "nó" bỏ qua cho Lý Phi ở điện Cảnh Đức, nhưng lại giết hẩn ở đây.

Lý Liên Hoa lắc lắc đầu, trong ánh sáng âm u, Thiệu Tiểu Ngũ không nhìn thấy được vẻ mặt của hẩn, chỉ nghe thấy Phương Đa Bệnh lạnh lùng nói:

- Lão tử sớm đã biết quan hệ của Lỗ Phương và Lý Phi khá sâu sắc, sớm nên nghĩ đến chuyện Lỗ Phương điên rồi thì "nó" sẽ phải giết Lý Phi, là ta sai rồi. – Y dấm mạnh lên gốc đại thụ. – Là lỗi của ta!

Cây đuốc lại một lần nữa tắt ngúm, Thiệu Tiểu Ngũ không có gì để nói, toàn thân Phương Đa Bệnh toát lên sát ý.

- Chuyện đó... Đời người, lúc nào cũng phải có sai lầm. – Lý Liên Hoa nói. – Nếu không phải sai chỗ này thì sẽ là sai chỗ kia, để đến khi người già rồi còn có chuyện để mà nói...

Phương Đa Bệnh nổi giận.

- Tên Liên Hoa chết tiệt này! Đây là một mạng người đấy! Là một mạng sống đấy! Người còn dám nói linh tinh trước mặt bản công tử sao, người có chút lương tâm nào không hả?

Lý Liên Hoa vẫn đông dài nói tiếp:

- ... Thì đó... một đời người, thỉnh thoảng ít hay nhiều gì thì cũng sẽ làm vài chuyện sai lầm, có những chuyện là cố tình, có chuyện là vô tâm, có thật, có giả, có nửa thật nửa giả, luôn phải có chút trọng trách, có những chuyện người không thể không gánh vác, có những chuyện lại không cần nghiêm túc... giống như việc này... - Hãn thở dài, nói cực kỳ chân thành nghiêm túc. – Không ai yêu cầu Phương đại công tử người phải liệu sự như thần, ta nghĩ cho dù lúc Lý Phi sắp chết cũng chắc chắn không nghĩ đến việc cần người đến bảo vệ. Vậy nên đừng nghĩ nhiều nữa, không phải lỗi của người đâu.

Thiệu Tiểu Ngũ ra sức gạt đầu, vỗ mạnh lên vai của Phương Đa Bệnh, suýt chút nữa thì đánh bay cái vai ngọc thụ lâm phong của y. Phương Đa Bệnh im lặng hồi lâu, sau đó thở dài thườn thượt.

- Bình thường lúc lão tử đối tốt với người, sao lại không nghe thấy người nói những lời dễ nghe như thế này nhỉ?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt lại.

- Ta nói chuyện vẫn luôn rất dễ nghe mà...

Phương Đa Bệnh nhổ phì một cái.

- Chỗ này tính sao đây? "Hồ ly tinh ngàn năm" của người còn chưa bắt được thì Lý Phi đã chết rồi, Vương công công và Thái tử còn có thể tin tưởng trò lừa đảo này của người sao? Lúc bị chặt đầu tru di cửu tộc thì tuyệt đối đừng nói là lão tử quen biết người nhé.

Lý Liên Hoa vui vẻ đáp:

- Dĩ nhiên rồi, dĩ nhiên rồi, đến lúc đó người chỉ biết Công chúa, tất nhiên sẽ không quen biết ta rồi.

- Cổ thi thể này... - Thiệu Tiểu Ngũ xoa lên làn da trắng nõn của mình. – Treo ngược ở chỗ này, rốt cuộc là Lý Phi ban đêm đến đây rồi bị giết, hay là "nó" cố tình đem hãn đến treo ở chỗ này?

Lý Liên Hoa nhìn ngó xung quanh. Bốn phía tĩnh mịch, khu rừng này mặc dù không lớn, ban đêm nhìn vào lại là một mảng tối đen. Hãn châm một ngọn đuốc, rạp xuống đất xem xét, chỉ thấy trong khu rừng có một con đường nhỏ, rõ ràng là khi trời sáng thường có người qua lại nên thành đường. Trên con đường nhỏ đó, có mấy dấu chân dính máu lộn xộn.

- Xem ra chúng ta không phải là người đầu tiên phát hiện ra Lý Phi. – Thiệu Tiểu Ngũ cố gắng xoa cái cằm, nhéo nhéo chỗ thịt mỡ bên trên. – Liệu có phải Lý Phi đã hẹn ai đó ra đây gặp mặt, kết quả thời gian hẹn gặp đến, người kia tới thì lại nhìn thấy Lý Phi biến thành bộ dạng bị treo trên cây, nên hãn sợ quá chạy mất?

Lý Liên Hoa ngồi xuống chăm chú quan sát những dấu chân đó.

- Cái đó khó nói lắm, cũng khó bảo đảm được đây không phải là người qua đường bị dọa sợ.

Phương Đa Bệnh đi ra vài bước theo dấu chân máu kia.

- Kỳ lạ thật, dấu chân nhỏ đi này.

Thiệu Tiểu Ngũ cũng châm đuốc sáng lên, y cùng Lý Liên Hoa qua đó xem dấu chân dưới đất. Dấu chân trên con đường nhỏ kéo dài từ bãi cỏ đến đây, mới bắt đầu còn rõ ràng từng vết, chắc hẳn lúc người này đi qua bãi cỏ thì máu của Lý Phi vẫn còn rất mới, nói không chừng còn chưa chết. Có

khoảng năm sáu dấu chân, càng đi ra ngoài rừng cây thì khoảng cách càng lớn, có thể tưởng tượng bộ dạng lao điên cuồng bạt mạng sau khi người này đụng phải một thi thể bị treo ngược. Nhưng sau năm sáu dấu chân đó thì vết tích biến mất. Giống như người lao điên cuồng bạt mạng ấy đã đột nhiên biến mất lúc đang chạy trên con đường này vậy.

Chỗ dấu chân biến mất cách khu rừng khoảng mười trượng, cho dù là tuyệt thế cao thủ thì chắc chắn cũng không thể nhảy một lần mà qua được. Người đó đi đâu rồi? Không xa chỗ dấu chân biến mất lại có mấy vết máu tươi.

Hình dạng của mấy vết máu này giống như hoa mai, to cỡ miệng bát, rõ ràng không phải dấu chân người. Vết máu rơi xuống rất nhẹ, ngoài chỗ dính vết máu, những nơi khác dường như không để lại vết tích nào. Chính là từ những vết máu này, có thể thấy một thứ không biết là gì rõ ràng cũng đã đi qua bãi cỏ, đi ra khỏi khu rừng.

- Tên... tên chết tiệt này... - Phương Đa Bệnh cười gượng. – Liệu đây có phải là một... con hồ ly tinh ngàn năm thật không...?

Thiệu Tiểu Ngũ ra sức giật tóc mình, những dấu chân này nếu nói là một người đột nhiên biến thành một thứ không rõ là thứ gì rồi chạy mất thì hình như cũng có chút giống. Lý Liên Hoa liếc nhìn vết máu, nghiêm mặt nói:

- Không cần biết là thứ gì, chân của hồ ly tinh ngàn năm tuyệt đối không lớn như thế này.

***

Sắc trời đã dần sáng, chuyện Lý Phi đột nhiên bị hại cũng lập tức được báo lên Hình bộ và Đại lý tự. Bốc Thừa Hải và Hoa Như Tuyết, hai vị "Bổ Hoa Nhị Thanh Thiên" được triệu về ngay lập tức, điều tra triệt để vụ án này.

Hoa Như Tuyết vẫn đang ở Sơn Tây xa xôi, nhất thời chưa quay về được. Bốc Thừa Hải vừa hay lại đang ở kinh thành, nhận được tin, trời còn chưa sáng ông ta đã đến khu rừng nơi Lý Phi bị hại.

- Người nói... là người lập đàn làm phép trong điện Cảnh Đức, dù được hồ ly tinh ngàn năm, con hồ ly tinh ngàn năm đó không chịu nổi pháp thuật

của người nên đã chạy trốn đến chỗ này, vừa hay lại gặp được Lý đại nhân đêm tối ra đây ngâm thơ, thế là con hồ ly tinh ngàn năm đó đã hại chết Lý đại nhân?

Bốc Thừa Hải lạnh lùng nhìn Lý Liên Hoa, Lý Liên Hoa cũng đang nhìn y với vẻ mặt ôn hòa. Hắn vừa kể lại quá trình hồ ly tinh đại náo điện Cảnh Đức một cách vô cùng nghiêm túc.

- Người... còn cả người nữa... - Bốc Thừa Hải trừng mắt nhìn Phương Đa Bệnh, lại chăm chăm nhìn Thiệu Tiểu Ngũ. - Các người đều tận mắt nhìn thấy con hồ ly tinh ngàn năm đó sao?

Phương Đa Bệnh gật đầu lia lịa, Thiệu Tiểu Ngũ đứng bên cạnh ôm đầu co rúm người lại. Con người một khi ăn nhiều đến béo ục ịch thì thường khó được nhận định là thông minh, thế nên người tinh tế như Bốc Thừa Hải dán đôi mắt sắc lẹm vào Phương Đa Bệnh nhiều hơn Thiệu Tiểu Ngũ.

- Thấy chứ, thấy chứ. - Phương Đa Bệnh vội vàng nói. - Pháp sư lập đàn làm phép, bùa chú vừa cháy, lúc đêm Đào Mộc Kiếm thì chợt thấy mây kéo dày đặc trên bầu trời, sấm chớp ùng ùng, hàng ngàn hàng vạn luồng khí đen tụ lại thành một con yêu quái có hình dáng kì dị, ui chu choa! Đó là một hiện tượng ngàn năm mới thấy...

Sắc mặt Bốc Thừa Hải ban đầu đã khó coi, khi nghe xong những lời đó thì còn tím tái hơn, ông quay sang thản nhiên nhìn Thiệu Tiểu Ngũ.

- Còn người thì sao?

- Ta... ta á? - Thiệu Tiểu Ngũ ôm đầu. - Đêm hôm qua... Không không không, hôm qua lúc mặt trời còn chưa xuống núi, ta đang ngủ ở trong rừng, vừa nhắm mắt đã ngủ quên mất. Nửa đêm đột nhiên nghe thấy âm thanh, ta giật mình tỉnh dậy thì thấy hai vị kia... còn cả hồ ly tinh ngàn năm... Đại nhân à... - Thiệu Tiểu Ngũ đột nhiên bổ nhào vào chân Bốc Thừa Hải, kéo ống quần ông rồi thét lên. - Tiểu nhân vô tội mà, tiểu nhân không biết gì đâu mà, tiểu nhân chỉ ngủ gật một lúc, chuyện... chuyện của Lý đại nhân hoàn toàn không liên quan đến tiểu nhân... Tiểu nhân trên có mẹ già tám mươi tuổi, dưới có con nhỏ ba tuổi, thê tử thì bỏ trốn theo trai, tiểu nhân bị oan mà...

Phương Đa Bệnh nhìn Thiệu Tiểu Ngũ cực kỳ khâm phục, Bốc Thừa Hải lại không bị ảnh hưởng bởi một màn kêu trời kêu đất bất ngờ của Thiệu Tiểu Ngũ, vẫn lãnh đạm hỏi:

- Vậy người đã tận mắt nhìn thấy con hồ ly tinh ngàn năm đó phải không?

Thịt mỡ khắp người Thiệu Tiểu Ngũ run lên bần bật, y gật đầu lia lịa:

- Nhìn thấy ạ, nhìn thấy ạ.

- Vậy con hồ ly tinh ngàn năm đó có bộ dạng như thế nào? – Bốc Thừa Hải lạnh lùng hỏi.

Thiệu Tiểu Ngũ nói không hề do dự:

- Con hồ ly tinh ngàn năm đó toàn thân phủ một bộ lông màu đỏ vàng, sợi nào cũng cứng như sắt, miệng nhọn tai dài, đôi mắt trợn lên thì giống y như chuông đồng, lúc nó cười mây đạp gió chạy trốn vào trong rừng còn nhanh hơn cả thỏ...

Vẻ mặt Bốc Thừa Hải càng lúc càng tìm tòi đi.

- Người đã tận mắt nhìn thấy con hồ ly tinh ngàn năm đó treo Lý đại nhân lên cây sao?

Thiệu Tiểu Ngũ sửng người lại, *Câu này ghê gớm thật!*

- Chuyện này... - Y lập tức ném củ khoai nóng cho Lý Liên Hoa. – Lúc tiểu nhân tỉnh lại chỉ nhìn thấy hai vị này ở đó, còn Lý đại nhân thì đã ở trên cây rồi. – Y chỉ vào Lý Liên Hoa. – Còn cả con hồ ly tinh ngàn năm đang cười mây đạp gió nữa...

Bốc Thừa Hải bỏ ngoài tai chuyện "Con hồ ly tinh ngàn năm đang cười mây đạp gió", ông lãnh đạm nói:

- Cũng tức là lúc Ly đại nhân bị hại, người ở trong rừng, ngoài Phương công tử và vị Lục Nhất Pháp Sư này ra, người không nhìn thấy người khác ra vào, đúng chứ?

Thiệu Tiểu Ngũ khẽ đáp:

- Còn cả con hồ ly tinh ngàn năm nữa mà...

Bốc Thừa Hải lạnh lùng nhìn y.

- Lý đại nhân là mệnh quan triều đình, ngài ấy bị hại ở kinh thành, Đại lý tự nhất định sẽ điều tra rõ chân tướng chuyện của ngài ấy, tóm gọn hung thủ. Nếu lúc Lý đại nhân bị hại, người tự nhận mình ở trong rừng, tất nhiên cũng là nghi phạm giết người, đi theo ta đi.

Thiệu Tiểu Ngũ kinh hãi, lắp bắp nói:

- Nghi... nghi phạm giết người... ta...

Bốc Thừa Hải trợn mắt.

- Còn về phần Phương công tử và Lý lâu chủ. – Ông lờ đi thân phận "Lục Nhất Pháp Sư" của Lý Liên Hoa. – Phương công tử và Lý đại nhân từng gặp mặt tại điện Cảnh Đức, đêm khuya hôm qua lại đuổi đến tận rừng cây thì chắc chắn không phải ngẫu nhiên rồi; còn về phần Lý lâu chủ... - Ông chậm rãi nói. – Là dật khách(*) giang hồ, người càn quấy trong phủ Thái tử, nếu không có ác ý thì ta có thể bỏ qua. Nhưng người lại giả thần giả quỷ trong điện Cảnh Đức, dùng lời tà đạo mê hoặc người khác, người là người trong võ lâm, muốn dùng pháp thuật để giết hại mệnh quan triều đình, lại nhân đêm tối treo ngài ấy lên đại thụ cũng không phải chuyện gì khó khăn...

(*) Người tài giỏi.

Phương Đa Bệnh nghe mà líu lờ, mắt Thiệu Tiểu Ngũ thì sáng lên, lại nghe Bốc Thừa Hải nói tiếp:

- Người đâu, giam hai người này vào đại lao đợi xét xử; đưa Phương công tử về phủ của Phương đại nhân, yêu cầu quản giáo nghiêm ngặt.

Phương Đa Bệnh chỉ vào mũi Bốc Thừa Hải.

- Này này này... người không thể làm vậy được...

Bốc Thừa Hải coi như không nhìn thấy, phát tay áo bỏ đi. Thiệu Tiểu Ngũ lại nhìn theo ông đây về kính phục, lẩm bẩm:

- Không ngờ là quan phủ cũng có quan tốt.

Lý Liên Hoa và Bốc Thừa Hải thực ra rất có giao tình, có điều người này thiết diện vô tư, nếu đã có chỗ nghi ngờ thì dù có là cha mình, ông ta cũng

giam vào đại lao thôi, chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Nha dịch đến rất nhanh, bọn họ đeo gông xiềng lên người Thiệu Tiểu Ngũ và Lý Liên Hoa, Phương Đa Bệnh đứng bên cạnh vô cùng lúng túng. Tay áo Lý Liên Hoa khẽ phát lên, sau đó hần mỉm cười.

- Bốc đại nhân nhìn rõ mọi chuyện, tất nhiên sẽ không để người tốt bị oan uổng, người mau về nhà đi, cha người đang đợi đấy.

Phương Đa Bệnh nói:

- Này này này... người... các người thực sự phải vào đại lao sao?

Lý Liên Hoa nói:

- Ta giả thần giả quỷ trong điện Cảnh Đức, dùng lời tà đạo mê hoặc mọi người, lại là người trong võ lâm, muốn dùng pháp thuật để giết hại mệnh quan triều đình, lại nhân lúc trời tối treo ngài ấy lên cây, chuyện này cũng đâu có gì là khó... Thế nên tất nhiên phải vào đại lao rồi...

Phương Đa Bệnh nổi giận:

- Người trong võ lâm, có thể treo Lý Phi lên cây đâu chẳng có, chẳng lẽ ai cũng phải ngồi đại lao sao?

Lý Liên Hoa mỉm cười, nụ cười rất ấm áp.

- Người mau về nhà đi, bảo cha người mời cho người mười bảy mười tám hộ vệ tùy thân, ở trong nhà đừng có ra ngoài, mọi chuyện phải cẩn thận.

Nói xong hần vẫy vẫy tay, cùng Thiệu Tiểu Ngũ đi theo nha dịch đến đại lao của Đại lý tự. Phương Đa Bệnh nhíu mày, Lý Liên Hoa có ý gì tất nhiên y hiểu rất rõ... Lỗ Phương điên rồi, Lý Phi thì đã chết, không thể biết được bên trong có liên quan đến bí ẩn gì, nhưng Phương Đa Bệnh cũng ở trong điện Cảnh Đức vài ngày, đã nhìn thấy một cuốn sổ lạ, lại thêm cả cây trâm ngọc được giấu trong kiện y phục của Lỗ Phương. Hung thủ đã ra tay giết Lý Phi, có lẽ sẽ không còn kiêng dè thân phận của Phương Đa Bệnh nữa, y sẽ hạ thủ với Phương Đa Bệnh.

Kẻ biết chuyện phải chết.

Tờ giấy của người chết bọn họ đã có được ba mảnh, đây tuyệt đối không phải là thứ có thể tùy tiện cầm lấy là xong.

Y hậm hực nhìn Lý Liên Hoa. Vì sao y lại cảm thấy nụ cười của Lý Liên Hoa có vẻ như đang khoe khoang rằng, hẳn ở trong đại lao rất an toàn vậy nhỉ?

Thăm Vấn Trong Đại Lao

Chuyện Lý Phi bị giết đã gây ra một trận sóng to gió lớn trong kinh thành. Nếu chuyện Lỗ Phương pháp điên chỉ bị người ta đồn rằng trong điện Cảnh Đức có tà khí, thì chuyện Lý Phi bị hại, nhất là còn chết thê thảm đáng sợ đến vậy đã khiến người ta cảm thấy ngần ngại với điện Cảnh Đức. Hoàng thượng nổi giận. Ngài có chuyện muốn triệu kiến năm người Lỗ Phương, thế mà còn chưa gặp thì một chết một bị điên, có thể thấy lờ mờ rằng có người đang có ý đồ ngăn cản ngài triệu kiến năm người kia. Thế nên Hoàng thượng đã âm thầm hạ chỉ dụ, lập tức triệu kiến ba người Triệu Xích, Thượng Hưng Hành và Lưu Khả Hòa.

Khi Hoàng thượng đang triệu kiến ba người Triệu Xích, Bốc Thừa Hải liền bắt đầu điều tra tỉ mỉ mảnh rừng kia từng phân từng tấc, ngay sau đó đi đến đại lao. Ông không cần ăn cũng không ngủ, cứ đứng sừng sững trong đại lao đúng vào lúc Lý Liên Hoa cảm thấy cần phải ăn cơm.

- Các người lui xuống đi. – Bốc Thừa Hải thân nhiên nói với thị vệ thân cận và nha dịch xung quanh.

Nha dịch trong lao tôn kính Bốc đại nhân như thần, bọn họ lập tức lui ra ngoài canh gác cẩn thận đại môn, tránh để người ngoài làm phiền Bốc đại nhân xử án.

Tay chân Lý Liên Hoa đều đeo gông cùm, Bốc Thừa Hải lạnh lùng nhìn hẳn. Người này vào đại lao mới hai canh giờ, nghe nói đã hỏi xin nha dịch một cây chổi rồi quét sạch sẽ lao phòng của mình. Trong đại lao vốn còn có chiếu cỏ, Lý Liên Hoa cởi áo ngoài ra phủ lên chiếu nhưng vẫn chưa ngồi. Lúc Bốc Thừa Hải mở cửa vào, hẳn đang đứng ngăn ra đó, thấy Bốc Thừa Hải tiến vào thì mỉm cười.

- Bốc đại nhân.

- Lý lâu chủ. – Giọng Bốc Thừa Hải vẫn đều đều. – Chuyện Vạn Thánh Đạo Phong Khánh dạo gần đây đã nhận được sự giúp đỡ hết lòng của lâu

chủ, giang hồ tán dương rất nhiều.

Lý Liên Hoa "à" lên một tiếng, hần nhìn Bốc Thừa Hải một cách khó hiểu, không biết ông có ý đồ gì... MÀN mở đầu cuộc thẩm vấn này của Bốc đại nhân xem chừng đi hơi bị xa. Chợt nghe thấy Bốc Thừa Hải nói:

- Không biết Lâu chủ giả làm Lục Nhất Pháp Sư, làm phép trong điện Cảnh Đức, thực ra là vì chuyện gì?

Thì ra Bốc Thừa Hải mặc dù xử án công bằng nhưng vẫn rất tin tưởng Lý Liên Hoa, thế này tức là ông muốn gạt bỏ mấy lời râu ria không cần thiết để biết được chân tướng từ miệng Lý Liên Hoa. Lý Liên Hoa lại "à" lên một tiếng.

- Chuyện này...

Đóng giả làm Lục Nhất Pháp Sư, làm phép trong điện Cảnh Đức thực ra chẳng có ý nghĩa gì sâu xa, chẳng qua chỉ là vừa khéo đúng lúc thôi, thật ra mảnh giấy Phương Đa Bệnh phát hiện mới không phải là chuyện nhỏ. Hần chậm rãi đi một vòng men theo đại lao, Bốc Thừa Hải vẫn đang nhìn theo, đến tận khi hần quay người lại.

- Bốc đại nhân.

Bốc Thừa Hải gật đầu, hần mỉm cười nhìn ông, sau đó nói:

- Đại nhân ở kinh thành đã lâu, liệu đã từng nghe đến một thứ, tên gọi "Cực Lạc Tháp" chưa?

Bốc Thừa Hải nhíu mày lại.

- "Cực Lạc Tháp"? Người nghe được từ đâu vậy?

Lý Liên Hoa dẫn đo suy nghĩ, sau đó chậm rãi đáp:

- Ta nghĩ thứ này có liên quan đến việc Lý đại nhân bị hại...

Bốc Thừa Hải tỏ ra kinh ngạc, trầm ngâm một lúc lâu rồi nói:

- Người nghe được từ đâu ba từ "Cực Lạc Tháp" vậy?

- Một cuốn sổ nhỏ. – Giọng Lý Liên Hoa rất bình tĩnh. – Trong gian phòng của Phương đại công tử ở điện Cảnh Đức có giấu một cuốn sổ vô danh, trên bìa cuốn sổ đó có viết ba chữ "Cực Lạc Tháp".

Bốc Thừa Hải hỏi:

- Trong cuốn sổ đó có viết những thứ gì?

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Vẽ mấy hình hoa sen, hình loại chim lạ linh tinh gì đó, phần lớn đều trắng trơn.

Bốc Thừa Hải lạnh lùng hỏi:

- Sao người biết thứ đó có liên quan đến việc Lý đại nhân bị hại?

Lý Liên Hoa chậm rãi vòng thêm nửa vòng nữa trong đại lao rồi mới ngẩng đầu lên nói:

- Cuốn sổ đó vô cớ bị người ta trộm mất trong phòng của Phương đại công tử. Đêm hôm đó, Lỗ đại nhân vô cớ bị điên. Đêm hôm sau, Lý đại nhân bị người ta hạ sát. – Hẳn chăm chú nhìn Bốc Thừa Hải. – Thế nên ta không thể không hỏi "Cực Lạc Tháp" rốt cuộc là thứ gì?

Ánh mắt Bốc Thừa Hải bình tĩnh, giống như ông đang cân nhắc những lời Lý Liên Hoa nói là thật hay giả, qua một lúc lâu mới chậm rãi nói:

- Cực Lạc Tháp... nghe nói là một tòa Phật tháp được Tiên đế xây dựng để thờ cúng di cốt của các bậc khai quốc công thần triều ta.

Lý Liên Hoa lấy làm lạ:

- Đây là một việc tốt, nhưng sao ta lại chưa từng nghe thấy việc triều ta xây tòa tháp này?

Nếu Hoàng đế thực sự đã làm một việc có công đức như vậy thì sao lại không có ai biết nhỉ?

Bốc Thừa Hải lắc đầu.

- Chuyện này ta không biết chi tiết, nhưng tòa tháp này năm xưa vì lí do nào đó nên chưa được xây xong, thế nên thiên hạ không ai biết đến.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Thiên hạ không biết, vậy sao người lại biết?

Bốc Thừa Hải điềm tĩnh đáp:

- Ta biết là bởi Hoàng thượng triệu kiến năm người Lỗ Phương vào kinh điện thánh, chính là vì chuyện của Cực Lạc Tháp. – Ông cũng không giấu giếm. – Gần đây trong triều phần lớn đều biết Hoàng thượng phiền muộn vì chuyện mở rộng cung Triều Dương, nhưng Tiên đế đã có tổ huấn(*) rằng, phía Nam Cực Lạc Tháp trong cung không được xây dựng công trình bằng gỗ. Hoàng thượng muốn biết năm đó Cực Lạc Tháp chưa xây dựng xong kia rốt cuộc có vị trí ở đâu?

(*) Lời dạy bảo của những người đi trước.

- Tiên đế có tổ huấn nói phía Nam Cực Lạc Tháp không được xây dựng công trình bằng gỗ? – Lý Liên Hoa ngạc nhiên. - Đây là đạo lý gì vậy?

Bốc Thừa Hải lắc đầu.

- Trong Hoàng cung có rất nhiều quy củ, cũng không cần đạo lý gì cả.

Lý Liên Hoa lại chậm rãi đi quanh đại lao.

- Cực Lạc Tháp là một tòa Phật tháp, vì nguyên nhân nào đó nên chưa được xây xong.

- Không sai. – Bốc Thừa Hải rất kiên nhẫn đáp.

Lý Liên Hoa quay đầu lại, đột nhiên nói:

- Việc liên quan đến cái chết của Lý đại nhân, bọn ta không hề lừa người. – Hẳn thở dài. – Đêm qua lúc bọn ta đuổi theo đến khu rừng kia thì Lý đại nhân đã bỏ mạng rồi. Rốt cuộc là ai đã giết hại hắn, rồi ai đã treo hắn lên cây, bọn ta thực sự không biết.

Bốc Thừa Hải nhíu mày lại.

- Nếu các người thực sự không biết chuyện thì vì sao lại đuổi vào tận trong rừng?

Lý Liên Hoa ho khan, nói cực kỳ thành thật:

- Bọn ta thực sự không có lừa người đâu, đêm qua đuổi vào trong rừng, nguyên nhân đích thực là vì hồ ly tinh ngàn năm.

Bốc Thừa Hải càng nhíu chặt hàng mày.

- Hồ ly tinh ngàn năm?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt lại.

- Là như thế này... Phương đại công tử nuôi một con chó, tên nó là "Hồ ly tinh ngàn năm". Đêm qua bọn ta đang uống rượu trong điện Cảnh Đức thì không hiểu sao con chó ấy lại tha đến một góc áo dính đầy máu, thế nên bọn ta đuổi theo nó ra ngoài.

Bốc Thừa Hải chột hiệu ra.

- Thế nên các người đuổi theo con chó đó đến khu rừng kia, phát hiện ra người bị hại là Lý đại nhân?

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa.

- Bốc đại nhân minh xét.

Sắc mặt Bốc Thừa Hải biến đổi, không biết ông đang suy nghĩ chuyện gì.

- Nếu là như vậy thì con chó kia chạy đâu rồi?

Lý Liên Hoa lại ho một tiếng.

- Con chó đó là do Phương đại công tử nuôi dưỡng, chó đang ở đâu, e là phải hỏi Phương đại công tử mới biết được.

Bốc Thừa Hải gật gật đầu.

- Chuyện người nói cũng không có chứng cứ, ta sẽ điều tra thêm, nhưng người vẫn chưa thoát khỏi nghi ngờ đâu.

Lý Liên Hoa mỉm cười đáp:

- Bây giờ ta chỉ muốn biết bao giờ mới có cơm ăn, tạm thời chưa muốn ra ngoài.

Bốc Thừa Hải thoáng ngẩn người, cũng không nói thêm gì, cứ thế mà quay đầu rời đi.

Bốc Thừa Hải là người thông minh, Lý Liên Hoa thoải mái ngồi xuống mảnh chiếu được phủ cẩn thận của mình. Chuyện về Cực Lạc Tháp sợ là có dính líu rất lớn, chuyện này có liên quan đến Hoàng gia, tất nhiên là người của quan phủ đi xử lý mới tiện. Thực ra đại lao này được đào rất sâu, đông ấm hạ mát, ngoại trừ thiếu một cái giường thì lúc ngủ rất thoải mái.

Phương Đa Bệnh bị Bốc Thừa Hải yêu cầu về nhà. Với tài trí thông minh của Phương đại thiếu, tất nhiên y sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, hướng chi

một khi quay về nhà của Phương Tắc Sĩ, ông ta có quan hệ tốt với Vương Nghĩ Xuyên, e là nàng Công chúa kia sẽ ở một nơi không xa. Thế nên y đi đến nửa đường thì lắc mình một cái, hai thị vệ hoa mắt, Phương đại công tử hành tung bí ẩn, không biết đi đâu rồi. Hai người đó kinh hãi, liền vội vàng chạy đến báo với Phương Tắc Sĩ và Bốc Thừa Hải, trong lòng âm thầm bội phục khinh công thân pháp của Phương đại công tử, thật là xuất sắc.

Lý Liên Hoa vào đại lao, trước khi đi đã khẽ phát nhẹ tay áo, nhét ba mảnh giấy vào trong tay Phương Đa Bệnh. Nếu hãn đã phải vào đại lao, tất nhiên sẽ bị khám xét thân thể, mà ba mảnh giấy có chữ kỳ lạ này hãn lại không muốn Bốc Thừa Hải biết. Phương Đa Bệnh cất ba mảnh giấy đi, đồng tử đảo lia lịa mấy vòng, mặc dù y tạm thời chưa nghĩ ra được phải đi đâu nhưng bộ y phục có bọc miếng chân giò, còn cả sợi dây thừng và cây trâm ngọc trong tủ ở điện Cảnh Đức vẫn còn, tất nhiên phải đi lấy về rồi.

Đảo quanh trên con đường lớn ở kinh thành, Phương Đa Bệnh nghênh ngang tiếp cận gần cửa sau điện Cảnh Đức, sau đó nhảy qua tường, đáp xuống gốc đại thụ trong đình viện. Né tránh tai mắt của thị vệ, y nhảy lên đáp xuống mấy lần đã len được lên nóc phòng mình. Trong điện Cảnh Đức lúc này chỉ còn thị vệ tuần tra, nhưng xảy ra chuyện lớn, người đi tuần tra cũng thấy kinh hãi khiếp vía, cho dù là ban ngày cũng không dám đi quá xa. Phương Đa Bệnh đáp lên nóc phòng, đảo mắt nhìn đám bùn đất bụi bặm trên đó, đột nhiên y phát hiện trên lớp bùn đất ở mái, ngoài vết tích đã nhìn thấy đêm đó, còn có một số vết cọ xát rất mờ.

Là dấu chân.

Y nằm sấp trên mái. Mấy dấu chân cực mờ ở mép ngói, giống như chỗ này đã có thứ gì đó đi lên, vết tích không được hoàn chỉnh, thậm chí chỉ là quét đi một chút bụi bên trên. Nhưng Phương Đa Bệnh đã từng nhìn thấy dấu chân hình hoa mai dính máu trong khu rừng Lý Phi bị hại, dấu chân trên mái nhà bất ngờ lại gần giống với dấu máu trong rừng.

Đây là cùng một thứ. Phương Đa Bệnh rửa thầm một tiếng. "Người" hoặc "thứ gì đó" chạy trên nóc phòng y giống với "thứ" đi qua khu rừng kia. Y mở cửa sổ trên mái nhà, lao thẳng vào phòng mình, một tiếng "cạch" khê vang lên, giống như không phát ra âm thanh gì.

Trước khi nhảy vào trong phòng, y đã từng nghĩ đến đủ mọi tình cảnh trong phòng – Chẳng hạn phòng không còn giống ngày hôm qua, tức là đồ vật đã bị trộm mất, bàn ghế đổ nghiêng. Nhưng sau khi nhảy vào, cảnh tượng trong phòng lại khiến y hét lớn một tiếng, phá cửa đánh "rầm", lao thẳng ra giữa đình viện. Thị vệ điện Cảnh Đức đột nhiên nghe thấy một tiếng động lớn.

- Kẻ nào đó!

Tiếng đao kiếm đồng loạt rút ra, năm sáu thị vệ vội vàng xông đến. Phương Đa Bệnh mặt mày nhợt nhạt, cứng đờ người đứng trong đình viện. Đại môn trong phòng rộng mở, một mùi kì lạ bay ra. Mấy thị vệ đều nhận ra Phương Đa Bệnh, thấy y đột nhiên xuất hiện ở chỗ này thì ai nấy đều rất ngạc nhiên. Bỗng có tiếng hét thê thảm, có một thị vệ nhìn vào trong phòng, té ngã lùì ra xa.

- Người chết! Người chết! Lại có người chết kìa!

Rằng Phương Đa Bệnh va vào nhau lập cập. Trong phòng của y đích thực bàn ghế nghiêng ngả, giống như đã trải qua một cuộc càn quét của ai đó, nhưng thứ khiến y xông cửa chạy ra ngoài là một thi thể bê bết máu dưới sàn nhà. Thi thể này bị găm nham nhỡ, giống như bị dĩa thú ăn thịt, song đầu và mặt vẫn còn toàn vẹn, để người ta vừa nhìn đã nhận ra ngay người này chính là Vương công công.

- Người đâu, mau đến báo với Bốc Thừa Hải đi! – Phương Đa Bệnh giận dữ nói.

Mấy thị vệ cực kỳ sợ hãi, không biết Vương công công kia làm sao lại đến phòng Phương Đa Bệnh rồi trở thành bộ dạng như vậy, nghe Phương phò mã ra lệnh một tiếng, tất cả lập tức chạy nháo nhào đi thông báo. Phương Đa Bệnh trấn tĩnh lại, quay về phòng, trong phòng tỏa ra một mùi tử thi rất khó chịu. Y mở tủ, bất ngờ thay, trâm ngọc và dây thừng trong đó vẫn còn. Lấy trâm ngọc ra cắt vào người, y xé một đoạn dây thừng rồi cũng cắt vào người.

Y đi vòng quanh phòng, bên trong lại không để lại mảnh giấy có chữ nào. Phương Đa Bệnh đùng đùng nổi giận. Rốt cuộc là kẻ nào giả thân giả quý, rốt cuộc là ai đã sát hại người vô tội? Thi thể của Vương công công thành ra như vậy, chắc chắn y đã gặp phải con

mãnh thú nào đó, chẳng lẽ thực sự có người đã dung túng cho mãnh thú hành hung, hay là thực sự có con mãnh thú nào đó đã thành tinh thành quái đang giết người đoạt mạng?

Nhưng nơi này là kinh thành trọng địa, có ai có thể nuôi được mãnh thú ăn thịt người chứ? Là hổ à? Hay là báo? Chó hoang, sói hoang? Đầu y rối tung lên. Lỗ Phương bị điên, Lý Phi thì chết, còn có liên quan đến bộ y phục, Vương công công vì sao lại cũng chết chứ?

Bốc Thừa Hải nhanh chóng đến nơi, Phương Đa Bệnh chỉ giải thích đơn giản là y chạy trốn trên đường về nhà, quay lại nơi này rồi phát hiện Vương công công đã bỏ mạng. Bốc Thừa Hải sai người bao vây kín gian phòng, bắt đầu kiểm tra chi tiết từng phân từng tấc một. Phương Đa Bệnh hỏi:

- Lý Liên Hoa đâu?

Bốc Thừa Hải nhíu mày, Phương Đa Bệnh nổi giận:

- Khốn kiếp, bao giờ người mới thả hãn ra hả?

Bốc Thừa Hải vẫn không đáp, Phương Đa Bệnh nhảy dựng lên gào thét:

- Người cũng nhìn thấy rồi đấy, Lý Phi thực sự không phải do hãn giết, hãn đã bị người nhốt lại rồi mà, hãn cũng đâu phải chó hoang, làm sao có thể cắn người thành ra thế này chứ?

Bốc Thừa Hải lại nhíu mày, lấy từ trong tay áo ra một vật:

- Người có thể đến đó thăm hãn.

Thứ ông đưa qua là một tấm lệnh bài, Phương Đa Bệnh giật lấy rồi bỏ đi, không thèm liếc nhìn ông đến một cái. Bốc Thừa Hải khẽ cười khổ, vị Phò mã tương lai này thực sự không coi ông ra gì, hoàn toàn không tin ông có thể phá được vụ án này.

Nhưng Vương công công vì sao lại bị hại? Theo như những gì Lý Liên Hoa nói, có người đang cản trở Hoàng thượng truy hỏi về chuyện của Cục Lạc Tháp, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến Vương công công, chẳng lẽ Vương công công cũng phát hiện ra manh mối kì lạ nào đó, nhưng chưa kịp thông báo thì đã lập tức bị hại rồi? Bốc Thừa Hải nhíu mày trầm tư. Vương công công chẳng qua chỉ là thái giám nhị phẩm bình thường trong phụ Nội vụ, quản lý những việc nhỏ nhặt ở Ngự thiện phòng, kiêm quản mấy tòa nhà trống như điện Cảnh Đức, hãn có thể phát hiện được chuyện gì chứ? Hay chỉ là ngộ sát, hay hung thủ giết người không có mục đích gì?

Xem xét dấu máu lưu lại trong khu rừng nơi Lý Phi bị hại, cùng với tình trạng thê thảm trên thi thể của Vương công công, thì rốt cuộc là một con mãnh thú hành tung bí ẩn hay là có người đang giả làm mãnh thú để đánh lừa tầm mắt, giả thân giả quý? Nếu thực sự có một con mãnh thú tồn tại, vậy nó ra vào kinh thành trọng địa như thế nào, sao lại không có

*ai nhìn thấy? Bốc Thừa Hải bỗng dừng lại... Không! Không phải không có ai từng nhìn thấy!
Có lẽ Lỗ Phương... chính là Lỗ Phương đã nhìn thấy nó!*

Đó là mãnh thú như thế nào mà có thể khiến người ta sợ hãi đến mức phát điên?

***

Lý Liên Hoa đang ngủ ngon lành trong đại lao. Thực ra đồ ăn trong lao không tồi, cháo trắng dưa cải, lại còn có bao nhiêu là trứng, hẳn không cầu kì trong việc ăn uống nên cũng rất hài lòng. Không biết Thiệu Tiểu Ngũ bị giam ở đâu, hẳn chỉ sợ cơm tù trong lao không đủ cho Thiệu Tiểu Ngũ ăn, những việc khác hẳn không quan tâm cho lắm. Ngủ được nửa chừng, chợt nghe thấy tiếng loảng xoảng rất lớn, có người gào lên:

- Lao ba mươi lăm, dậy đi dậy đi, có người thăm tù này!

Lý Liên Hoa ngồi bật dậy, trong lúc nhất thời chỉ nghĩ đến phụ mẫu đã bỏ mạng từ lúc hẳn còn nhỏ, thúc bá thì li tán, thê tử thì tái giá, rốt cuộc là ai đến thăm tù được chứ? Đúng là rất kì lạ... Mấy tử tù ở lao phòng đối diện đều bò dậy cả, ai nấy đều nhìn hẳn cực kỳ ngưỡng mộ. Hẳn cũng lấy làm lạ nhìn ra phía ngoài.

Người đến áo trắng như tuyết, giày gấm tóc đen, nhìn thấy y mà Lý Liên Hoa thất vọng vô cùng. Tử tù ở lao phòng đối diện thì tất tặc kêu lạ, bàn tán xôn xao, ai nấy đều nói có thân thích giàu có đúng là chuyện tốt, không giống như bọn họ, cha mẹ vợ con đều không vào được, vậy mà người này lại có thể. Lý Liên Hoa thở dài, bò dậy từ dưới đất, mỉm cười cực kỳ thân thiện với người đến.

- Chẳng lẽ cha người để người chạy ra ngoài à?

Người đến tất nhiên chính là Phương Đa Bệnh, lúc y bước vào mặt mày tái xanh, nghe câu này thì mặt lại càng thêm tái.

- Tên Liên Hoa chết tiết này, Vương công công chết rồi.

Lý Liên Hoa sững người.

- Vương công công?

Phương Đa Bệnh nghiêng răng kèn kẹt.

- Chết rồi, không biết bị con gì đó ăn thịt, da thịt bị gặm sạch sành sanh.

Lý Liên Hoa nhíu mày lại.

- Chết ở chỗ nào vậy?

Phương Đa Bệnh nói:

- Trong phòng của ta ở điện Cảnh Đức. Ta đã kiểm tra qua rồi, lần này không có mảnh giấy có chữ nào, cũng không phải xông vào ăn trộm vì đồ vật vẫn còn đó. – Cây trâm ngọc trong tay áo y vút qua rất nhanh rồi lại thu về. – Nhưng người thì chết ở trong phòng của ta.

- Chuyện này... chuyện này hoàn toàn không có lý. – Lý Liên Hoa lẩm bẩm. – Chẳng lẽ Vương công công biết chuyện gì sao? Vương công công có thể biết được chuyện gì chứ?

Mặt mày Phương Đa Bệnh nhợt nhạt, y lắc đầu.

- Nói tóm lại, người mau ra khỏi chỗ này đi, chuyện này càng làm càng lớn, người chết càng lúc càng nhiều, hung thủ giết người là ai, nhất định phải điều tra mọi chuyện rõ ràng.

Lý Liên Hoa ho khan.

- Chuyện này...

Hắn định nói nơi đây là kinh thành, người bắt hung thủ phá án là Bốc Thừa Hải và Hoa Như Tuyết chứ không phải Lý Liên Hoa hẳn, nhưng nhìn vẻ mặt cực kỳ giận dữ của Phương Đa Bệnh, hắn đành thận trọng thu những lời đó lại.

Phương đại công tử giận rồi. Làm chuyện gì cũng không được.

- Nhanh lên, ra ngoài đi!

Phương Đa Bệnh một cước đạp lên cửa lao. Lý Liên Hoa ôm đầu nói:

- Đừng đá, đừng đá nữa, đây là đồ của quan phủ, phải cẩn thận chứ!

Phương Đa Bệnh càng lúc càng nổi điên, lại đạp thêm cái nữa. "Rắc" một tiếng, hàng rào gỗ ở cửa lao đã nứt ra.

- Dừng tay lại!

Nha dịch ngoài cửa xông vào, Phương Đa Bệnh cười lạnh giơ lên một vật.

- Lệnh bài của Bốc đại nhân các người ở đây, ta muốn phóng thích người này, ai dám ngăn cản?

Đang giữa lúc hỗn loạn, tiếng của Bốc Thừa Hải truyền đến:

- Tất cả lui xuống cả đi.

Đám nha dịch kinh ngạc, chỉ vào Phương Đa Bệnh và Lý Liên Hoa.

- Đại nhân, hai người này có ý đồ vượt ngục, tội ác tày trời, không thể dung thứ...

Bốc Thừa Hải lãnh đạm nói:

- Ta biết rồi.

Đám nha dịch không dám nói thêm nữa, từ từ lui ra ngoài. Bốc Thừa Hải liếc nhìn Phương Đa Bệnh, Phương Đa Bệnh "hừ" một tiếng, cầm lệnh bài trong tay không chịu trả lại.

Lý Liên Hoa xoa xoa mặt, đành nói:

- Chuyện này... ta giả thần giả quỷ trong điện Cảnh Đức, dùng lời tà đạo mê hoặc mọi người, lại dùng pháp thuật giết hại mệnh quan triều đình, hơn nữa còn nhân lúc trời tối treo ngược hãn lên cây... sợ là không tiện ra ngoài...

Phương Đa Bệnh nổi giận.

- Phải phải phải, người còn ăn thịt cả Vương công công, người còn dọa Lỗ Phương bị điên, người còn dạy một con hồ ly tinh ngàn năm ra ngoài giết người cơ mà. Lão tử đành đi gặp Hoàng thượng, xin người chém người đi cho xong chuyện, bớt được tai họa cho nhân gian!

Lý Liên Hoa khúm na khúm núm, Bốc Thừa Hải lại cao giọng nói:

- Phương công tử!

Phương Đa Bệnh vẫn chưa nguôi giận, vẫn tiếp tục nói:

- Lão tử lo chuyện bao đồng nên mới muốn cứu người ra, không có người, lão tử cũng có thể bắt được...

Bốc Thừa Hải quát lên giận dữ.

- Phương công tử!

Lúc này Phương Đa Bệnh mới ngừng lại, Bốc Thừa Hải đã nổi trận lôi đình.

- Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, Phương công tử xin hãy biết tự trọng!

Phương Đa Bệnh đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào mũi Bốc Thừa Hải.

- Lão tử sao lại không biết tự trọng chứ? Bên trong đây là người của lão tử, hãn vốn dĩ không có giết người, lão tử để người dẫn người đi đã là cho người một trăm một ngàn cái tự trọng rồi! Nếu không phải lão tử khiêm tốn hết mực thì sớm đã rút kiếm chặt đầu người rồi!

Bốc Thừa Hải đã gặp không ít kẻ giang hồ thô lậu, nhưng người lỗ mãng nóng nảy như Phương Đa Bệnh đúng là số ít. Thấy không thể mềm mỏng được nữa, ông tung một chưởng hướng vào vai Phương Đa Bệnh. Phương Đa Bệnh đầy bụng lửa giận, đang bực vì không có chỗ trút giận, thấy Bốc Thừa Hải đánh tới một chưởng, y liền đáp trả, lập tức đánh luôn liên hoàn ba chiêu, chụp lấy ngực, đại huyết dưới sườn Bốc Thừa Hải. Bốc Thừa Hải tức giận vì y gây náo loạn, kiên quyết muốn bắt y về giao cho Phương phủ. Hai người nói chuyện không hợp nên liền tung chiêu động thủ.

- Từ từ đã, từ từ đã! – Người trong lao liên tục kêu lên. – Không được, không được...

Người đang động thủ mắt điếc tai ngơ, trong lòng chỉ muốn đánh ngã đối phương trong vài ba chiêu. Đang chăm chú vào cuộc đấu, đột nhiên Phương Đa Bệnh cảm thấy khuỷu tay tê tê, Bốc Thừa Hải thì thấy đầu gối nhói lên. Hai người cùng ngã lăn ra sau, mắt trợn lên nhìn Lý Liên Hoa đang ở trong lao. Người trong lao xua tay lia lịa.

- Từ từ đã, từ từ đã. Nói là Lý đại nhân bị hại, Vương công công chết đột ngột, hai vị đều nóng lòng phá án, đều muốn bắt được hung thủ, chuyện này... chuyện này khác đường nhưng cùng một đích, cùng chung chí hướng, thực ra không cần thiết phải phân thắng bại.

Phương Đa Bệnh "hừ" một tiếng, sắc mặt Bốc Thừa Hải lạnh lùng hờ hững, Lý Liên Hoa tiếp tục nói:

- Vừa rồi ta ở trong lao đã nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này có rất nhiều điểm kì lạ, muốn bắt tay vào làm thì có hai hướng điều tra.

Quả nhiên lời này vừa được nói ra, Phương Đa Bệnh và Bốc Thừa Hải đều chăm chú hơn, không còn đối chọi với nhau nữa. Lý Liên Hoa đành nói tiếp:

- Hướng thứ nhất, chính là việc Hoàng thượng triệu kiến năm vị đại nhân vào kinh thành bàn bạc về Cực Lạc Tháp, năm vị đại nhân đó rốt cuộc biết tin tức về Cực Lạc Tháp từ đâu? Rồi làm thế nào Hoàng thượng lại biết được năm người đó có thể biết được vị trí của Cực Lạc Tháp? Năm vị đại nhân đó, mỗi người biết được bí mật gì về Cực Lạc Tháp?

Bốc Thừa Hải gật đầu.

- Chuyện này ta cũng đã có manh mối.

Lý Liên Hoa áy náy nhìn ông.

- Hướng thứ hai, chính là điện Cảnh Đức. Vì sao trong phòng của Phương đại công tử lại có một cuốn sổ có viết dòng chữ "Cực Lạc Tháp", kẻ nào đã lấy trộm nó?

Bốc Thừa Hải trầm ngâm hồi lâu, rồi gật đầu nhưng lại nói:

- Cho dù có biết được ai đã lấy trộm cuốn sổ đó thì cũng không có cách nào chứng minh nó có liên quan đến chuyện giết người.

- Năm đó lúc xây dựng Cực Lạc Tháp, chắc chắn có che giấu một bí mật gì đó rất rất lớn. – Lý Liên Hoa thở dài. – Xây dựng Cực Lạc Tháp đã là chuyện của cả trăm năm trước, năm người đó vì sao lại biết về bí mật liên quan đến Cực Lạc Tháp? Bọn họ chắc chắn đã từng có những cuộc gặp gỡ nào đó rồi biết được một vài bí ẩn của Cực Lạc Tháp. Hơn nữa, có thể tra sổ trong cung về những cuộc gặp gỡ đó của bọn họ, nếu không Hoàng thượng không thể nào triệu tập năm người đó vào kinh diện thánh được.

Phương Đa Bệnh chợt hiểu ra.

- Chính vì Hoàng thượng triệu tập bọn họ vào kinh diện thánh, thế nên mới có người biết năm người có lẽ biết được bí mật của Cực Lạc Tháp, mới muốn giết người diệt khẩu!

Bốc Thừa Hải chậm rãi thở ra, lùi lại vài bước.

- Nhưng Cực Lạc Tháp năm đó vẫn chưa được xây xong...

Lý Liên Hoa cười.

- Bốc đại nhân lảng tránh vấn đề chính rồi, bản thân việc "vẫn chưa xây xong" đã là một điểm kì lạ rồi.

Bốc Thừa Hải nhíu mày ngược lên chăm chú nhìn trần nhà, không biết đang suy nghĩ chuyện gì. Phương Đa Bệnh lại nói:

- Tên Liên Hoa chết tiết này, nếu Lỗ Phương và Lý Phi đều bị giết để diệt khẩu, vậy Vương công công vì sao cũng chết chứ?

Lý Liên Hoa nhíu mày lại.

- Vương công công rốt cuộc đã chết như thế nào?

Hàng mày của Phương Đa Bệnh càng xoắn lại.

- Không biết bị loài mãnh thú nào đó ăn sạch thịt, chỉ còn lại bộ xương khô.

Lý Liên Hoa thở hắt ra, lẩm bẫm nói:

- Nói không chừng trên đời này thực sự có Hồ ly tinh ngàn năm, Bạch Hồ đại vương gì đó cũng nên...

Phương Đa Bệnh vốn định bảo hần nói linh tinh vớ vẩn nhưng đột nhiên lại nhớ ra mấy dấu chân giống vuốt hổ mà chẳng phải vuốt hổ, tựa chân chó mà lại không phải chân chó, thế là y đành im miệng. Bốc Thừa Hải suy nghĩ rất lâu, sau đó đột nhiên nói:

- Hoàng thượng triệu kiến mấy người Triệu đại nhân, kết quả như thế nào có lẽ Phương đại nhân có thể biết.

Y giữ chức ở Đại lý tự, không thể tùy tiện vào cung, nhưng Phương Tắc Sĩ là Thượng thư Hộ bộ, rất được Hoàng thượng tín nhiệm. Nếu Hoàng thượng vì chuyện của Công chúa mà muốn xây dựng một công trình nào đó, vị Công chúa đó lại được hứa gả cho công tử của Phương Tắc Sĩ thì có khả năng Phương Tắc Sĩ sẽ biết được ẩn tình bên trong. Phương Đa Bệnh ngần người, nhảy dựng lên.

- Để lão tử về hỏi lão tử nhà ta.

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa.

- Chí phải chí phải, người đi mau, đi mau đi.

Phương Đa Bệnh quay người rời đi, cuối cùng vẫn không trả lại tấm lệnh bài cho Bốc Thừa Hải. Phương đại công tử vừa đi, Bốc Thừa Hải khẽ thở phào, Lý Liên Hoa thì đứng trong lao mỉm cười. Sau một lúc, Bốc Thừa Hải cũng thản nhiên nở nụ cười.

- Nhiều năm nay ta chưa từng động thủ với ai, thực sự đáng cười như vậy sao?

Lý Liên Hoa than thở:

- Phương đại công tử tuổi trẻ bồng bột, người có thể giận hãn một chốc một lát chứ không thể giận hãn đến mức phát điên được.

Bốc Thừa Hải sầm mặt không đáp, rồi lại qua một lúc lâu sau ông mới chậm rãi thở hắt ra.

- Hoàng thượng triệu tập năm người Lỗ Phương vào kinh là vì mười tám năm trước, năm người này đều là dân chúng kinh thành. Bốn người Lỗ Phương, Lý Phi, Triệu Xích và Thượng Hưng Hành trước đây tuổi còn trẻ, cũng học được một chút võ nghệ hơi hợt, từng đảm nhận tẩn viên(*) túc trực trong cung. Sau đó Hoàng thượng quét sạch những binh những tướng dư thừa, mấy người đó vì không đủ tuổi nên bị loại khỏi quân tịch, rồi sau đó ai nấy đều bỏ võ học văn, thi cử lấy công danh, cho đến tận hôm nay.

(*) Chỉ chức quan nhỏ có công việc không ổn định.

- Tẩn viên trong cung à... - Lý Liên Hoa chậm rãi đi nửa vòng trong lao.
- Ngoài những việc này ra, có chuyện gì có thể khiến bọn họ để lại tên tuổi vào mười tám năm trước không?

Phải biết mười tám năm trước Hoàng thượng đã loại sạch những binh lính dư thừa, vậy số người bị tước đi quân tịch đâu chỉ có trăm ngàn, vì sao trong cung lại có thể nhớ được danh tính mấy người này chứ?

- Bốn người này trước đây ở trong cung đều từng phạm tội. - Bốc Thừa Hải trả lời. - Bọn họ đã làm mấy việc như trộm cắp vật... - Ông hơi ngừng

lại. – Thái giám tổng quản phủ Nội vụ trước đây là Vương Quế Lan, tính tình của Vương công công thì ai ai cũng rõ.

Lý Liên Hoa gật đầu. Vương Quế Lan là đại thái giám hầu hạ Tiên hoàng, hai mươi hai năm trước Tiên hoàng băng hà, Vương Quế Lan chuyển sang hầu hạ đương kim Thánh thượng. Đến bây giờ khi đương kim Hoàng thượng đăng cơ được mười tám năm thì lão tạ thế, địa vị hiển hách. Mặc dù Vương Quế Lan làm vui lòng Hoàng đế hai triều, nhưng lão lại là một người có tính tình vô cùng tàn ác. Mặc dù lão không tham tiền tài, tất nhiên lại càng không háo sắc, cũng không chuyên quyền độc đoán, nhưng một khi trong cung có người nào phạm phải mấy tội nhỏ rơi vào tay lão, người đó không bị lột mất lớp da là chưa xong chuyện. Nếu mấy người Lỗ Phương năm đó trẻ tuổi không hiểu chuyện, bị rơi vào tay Vương Quế Lan, tất nhiên là chẳng dễ chịu gì rồi.

Có điều năm đó Vương công công đã giáo huấn rất nhiều người, vì sao lại chỉ có mấy người đó được Hoàng thượng xem trọng đến vậy?

Bốc Thừa Hải im lặng một lúc rồi lại nói:

- Đó cũng không hẳn là chuyện gì lớn, nhưng ghi chép của mấy người đó lại không giống những người khác.

Lý Liên Hoa lắng nghe cực kỳ nghiêm túc, không lên tiếng chen ngang. Qua một lúc lâu, Bốc Thừa Hải mới tiếp:

- Theo ghi chép của phủ Nội vụ, mấy người đó bị Vương công công bắt trói lại rồi phạt đánh bốn mươi trượng, sau đó chìm xuống giếng nước.

Lý Liên Hoa giật nảy người.

- Chìm xuống giếng nước? Vậy chẳng phải sẽ bị chết đuối sao?

Sắc mặt của Bốc Thừa Hải cứng ngắt rất khó coi, sau giây lát ông chậm rãi gật đầu.

- Theo lý mà nói thì hẳn là sẽ chết đuối.

Lý Liên Hoa nhìn vẻ mặt của ông, không tìm lòng được bèn cười gượng một tiếng.

- Chẳng lẽ mấy người đó không những không chết, mà còn biến thành thủy quỷ bò ra khỏi giếng sao?

Sắc mặt Bốc Thừa Hải lại cứng đờ một lát.

- Trong ghi chép của phủ Nội vụ có viết, bốn người đó "ngày hôm sau vẫn sống, xếp hàng vào đội ngũ, ngôn hành cử chỉ không có gì kì lạ."

Lý Liên Hoa vội vàng nói:

- Có lẽ bốn người này tình thông bơi lội, chìm xuống giếng mà không chết, đó cũng đâu phải chuyện gì khó khăn.

Sắc mặt Bốc Thừa Hải cuối cùng cũng nhăn nhó, ông gằn từng chữ một:

- Bọn họ bị trói chặt chân tay rồi bị ném xuống giếng kia... Sau sự việc đó, trong cung rất sợ mấy người đó, thế nên mới mượn cớ để đuổi bọn họ ra khỏi quân tịch, biếm làm dân thường.

Lý Liên Hoa thở dài.

- Bốn người này chết đi sống lại, chuyện đó thì có liên quan gì đến Cực Lạc Tháp chứ?

Bốc Thừa Hải nói:

- Có người từng hỏi bọn họ đã đi ra khỏi giếng như thế nào, mấy người đó đều nói mình đã đến một tòa tiên cảnh nhân gian, có vàng thỏi lát nền, bốn phía xung quanh toàn là châu báu, bất tri bất giác những vết thương trên người liền lại, lúc tỉnh dậy thì ai nấy đều đã quay về phòng mình rồi.

Lý Liên Hoa lấy làm lạ:

- Chính vì như vậy nên Hoàng thượng cảm thấy bọn họ có liên quan tới Cực Lạc Tháp sao?

Bốc Thừa Hải cười khố, gật đầu.

- Căn cứ theo ghi chép trong cung, năm đó Cực Lạc Tháp vẫn chưa được hoàn thành, nhưng... - Ông trầm giọng lại. - Cũng có lời đồn trong cung nói tòa tháp này sớm đã được xây xong, bên trong chứa đầy những kì trân dị bảo trên đời, nhưng lại đột nhiên biến mất khỏi cung.

- Biến mất? – Lý Liên Hoa tấm tắc kêu lạ. – Trong Hoàng cung này, câu chuyện nào cũng rất kì lạ, một tòa tháp to lớn như vậy mà cũng có thể biến mất vô căn cứ sao?

Bốc Thừa Hải thản nhiên nói:

- Lời đồn trong cung cũng khoa trương nhiều lắm, chuyện của trăm năm trước thì ai có thể nói rõ ràng ngọn ngành được chứ? Có điều mười năm nua, chuyện chết đi sống lại cũng có đấy thôi.

Lý Liên Hoa nhú mày.

- Người không tin sao?

Bốc Thừa Hải lạnh lùng đáp:

- Nếu bọn họ thực sự có thể chết đi sống lại, thì sao lại chết thêm lần nữa chứ?

Lý Liên Hoa ngẩng đầu thở dài.

- Vậy Lưu Khả Hòa thì sao?

Bốc Thừa Hải thản nhiên nói:

- Hoàng thượng triệu kiến hãn chỉ vì hãn là giám sát trong cung, cũng không có ý gì khác.

Hai người cùng im lặng. Chuyện này càng đi sâu càng thấy bí hiểm, chuyện xảy ra vào mười tám năm trước giống như một làn sương mù. Thứ có liên quan đến làn sương mù này, từng cành cây cọng cỏ, hết sợi tơ này đến sợi chỉ khác, đều là bí ẩn trong bí ẩn.

Mảnh Giấy Thứ Tư

Từ lúc Phương Đa Bệnh mười lăm tuổi, y đã không thường gặp cha mình, đây là lần đầu tiên y chạy nhanh như vậy để đến gặp cha. Phương Tắc Sĩ vừa trở về từ buổi triều sớm, kiệu còn chưa dừng lại hãn thì đã thấy có một cái bóng trắng đang không ngừng quanh quẩn ngoài cửa Phương phủ. Mặc dù ông ít khi gặp con trai, nhưng vừa nhìn đã nhận ra ngay đứa con nhà mình. Ông vén rèm xuống kiệu, nhú mày hỏi:

- Con không ở trong nhà đợi chỉ, lại chạy đến chỗ nào náo loạn thế?

Phương Đa Bệnh rụt cổ lại, y không thân với cha mình lắm, gặp cha cũng thấy hơi sợ.

- Ấy... con... ở đây đợi cha.

Phương Tắc Sĩ nhìn con trai vài lượt.

- Có chuyện gì sao?

Phương Đa Bệnh cười gượng. Cha y không giận mà vẫn uy, oai phong lắm liệt, khiến y có chuyện mà không nói ra được.

- Chuyện đó...

Trong mắt Phương Tắc Sĩ toát lên vẻ oai nghiêm, Phương Đa Bệnh sờ sờ mũi, y định bỏ chạy theo bản năng thì Phương Tắc Sĩ lại vỗ vai y, nói:

- Có chuyện thì vào thư phòng nói.

Phương Đa Bệnh ậm ờ vâng dạ rồi đi theo cha mình đến thư phòng. Vừa bước chân vào thư phòng đã nhìn thấy kệ sách bằng gỗ đàn hương, bìa sách màu đen mạ vàng, khắp gian phòng đều là sách, cũng không biết cp1 mấy ngàn mấy vạn cuốn, nhìn còn lớn hơn kệ sách ở Phương thị rất nhiều. Y lại sờ sờ mũi, nghĩ bụng, *Nếu lúc nhỏ mà nhìn thấy trận thế này thì mình chắc chắn đã bị dọa sợ tè cả ra quần rồi.*

- Chuyện trong điện Cảnh Đức ta đã nghe kể rồi. – Vẻ mặt của Phương Tắc Sĩ rất bình tĩnh. – Hoàng thượng rất quan tâm chuyện của Lý đại nhân và Vương công công. Con đến tìm ta, chắc chắn cũng có liên quan đến hai việc đó phải không?

Phương Đa Bệnh nghĩ thầm trong bụng, Cha thừa biết con trai mình và hai người chết đó dính dáng đến nhau rất chi rắc rối, thế mà nói chuyện lại phải sạch sành sanh, hùm... Nhưng ngoài miệng thì y vẫn cung kính, nho nhã lịch sự đáp:

- Nhi tử nghe nói Hoàng thượng triệu kiến ba người Triệu đại nhân, mấy người Triệu đại nhân vốn có giao tình với Lý đại nhân, Lỗ đại nhân, không biết đối với chuyện Lý đại nhân bị hại, Triệu đại nhân có lí giải gì không?

Phương Tắc Sĩ liếc nhìn y, trong mắt như có vẻ tán thưởng.

- Hoàng thượng chỉ hỏi mấy chuyện cũ trước đây. Với chuyện Lý đại nhân bị hại, Triệu đại nhân tất nhiên cũng vô cùng thương xót.

Phương Đa Bệnh lại hỏi:

- Hoàng thượng săn sóc thần tử, biết được mấy người Triệu đại nhân kinh sợ nên đã lập tức triệu kiến. Lại không biết đối với sự ưu ái của Hoàng thượng, Triệu đại nhân đã báo đáp như thế nào?

Phương Tắc Sĩ đáp:

- Đối với chư thần, Hoàng thượng ân trọng như núi, dù thịt nát xương tan cũng phải báo đáp, Triệu đại nhân có lòng, chỉ cần Hoàng thượng muốn dùng thì hẳn sẽ tận tâm tận lực, cúc cung tận tụy, tất nhiên là để báo đáp Hoàng thượng rồi.

Phương Đa Bệnh ho khan một tiếng, tha thiết chân thành nói:

- Phương đại nhân làm quan nhiều năm, đúng là khéo léo nhanh nhẹn, chuyện gì cũng thấu tỏ...

Vẻ mặt Phương Tắc Sĩ không chút thay đổi.

- Quá khen rồi.

Phương Đa Bệnh tiếp tục nói:

- ...Mặt dày mày dạn, mất sạch lương tri.

"Kẹt" một tiếng, Phương Tắc Sĩ tiện tay đóng cửa sổ, ông quay người lại, sắc mặt đã sầm hẳn xuống.

- Có đứa con nào lại nói chuyện với cha như vậy không hả? Tuổi của con cũng chẳng còn nhỏ đâu, ngày mai Hoàng thượng muốn triệu kiến, với cái đức hạnh của con thì làm sao có thể khiến Hoàng thượng hài lòng được đây?

Phương Đa Bệnh tức giận nói:

- Lão tử có nói muốn lấy Công chúa à? Công chúa có muốn gả cho lão tử, lão tử cũng không muốn cưới đâu! Lão tử mười tám tuổi đã tung hoành giang hồ, chẳng có tí ti quan hệ nào với Phương đại nhân ngài hết...

Phương Tắc Sĩ nổi giận, giơ cao cái chặn giấy trên bàn, đánh vào tay Phương Đa Bệnh. Phương Đa Bệnh vận lực ở tay, chỉ nghe thấy một tiếng "rắc" vang lên, chặn giấy bằng ngọc bích chạm vào tay đã nứt ra. Phương Tắc Sĩ đồ đạc lúc còn trẻ, ông đọc đến cả vạn cuốn sách nhưng lại không

luyện võ công, giờ bị con trai chọc giận sôi máu nhưng lại chẳng biết phải làm sao, ông giận dữ nói:

- Hồ đồ ngu xuẩn, ngỗ nghịch quá đỗi, đều tại mẹ người chiều người hồng cả người rồi!

Phương Đa Bệnh có thể trường nhìn lại.

- Hôm nay rốt cuộc Hoàng thượng đã nói chuyện gì với Triệu Xích, Thượng Hưng Hành, Lưu Khả Hòa, cha biết đúng không? Mau nói đi!

Phương Tắc Sĩ trầm giọng lại.

- Đó là chuyện bí mật trong cung, có liên quan gì đến người chứ?

Phương Đa Bệnh lạnh lùng đáp:

- Lý Phi chết rồi, Vương công công cũng chết rồi, làm sao cha biết mấy người Triệu Xích kia sẽ không đột nhiên chết oan chết uổng chứ? Rốt cuộc bọn họ đã giấu bí mật gì, cha không nói, thiên hạ này ai có thể biết chứ? Không ai biết vì sao Lý Phi lại chết thì làm sao bắt được hung thủ giết người đây? Lý Phi bị giết rất thê thảm, tình trạng của Vương công công càng thảm khốc hơn. Cha là quan nhị phẩm đương triều, những người đã chết đó đằm làm quan cùng triều với cha, việc đó lại không kích thích được chút nhiệt huyết nào của cha, chẳng lẽ không phải là mặt dày mày dạn, mất sạch lương tri sao?

Phương Tắc Sĩ nhe răng cười. Ông và con trai một năm gặp nhau không đến vài lần, ông không ngờ con trai mình ngày càng mồm miệng lanh lợi, hung hăng hùng hổ đến vậy. Sau một lúc lâu, ông mới chậm rãi đặt chặn giấy về chỗ cũ.

- Cái chết của Lý Phi đại nhân, tất sẽ có Bốc Thừa Hải và Hoa Như Tuyết tróc nã hung thủ, vì sao con lại phải dính dáng vào chuyện này?

- Bởi vì con đã nhìn thấy người chết. – Phương Đa Bệnh lạnh lùng nói. – Con đã nhìn thấy người chết rất thê thảm.

Phương Tắc Sĩ bất tri bất giác gật đầu, thở dài thườn thượt.

- Hoàng thượng triệu kiến năm người Triệu Xích, Thượng Hưng Hành, Lưu Khả Hòa, Lỗ Phương, Lý Phi, là vì chuyện xây dựng Cực Lạc Tháp

trong cung một trăm mười hai năm trước.

Phương Đa Bệnh "hừ" một tiếng.

- Con biết rồi.

Phương Tắc Sĩ sững người.

- Con biết sao?

Phương Đa Bệnh lạnh lùng nói:

- Cực Lạc Tháp là thứ của hơn một trăm năm trước, năm người đó làm sao biết được chi tiết bên trong chứ? Hôm nay Hoàng thượng triệu kiến bọn họ, rốt cuộc đã nói những gì?

Phương Tắc Sĩ chậm rãi đáp:

- Mấy người Triệu Xích, Thượng Hưng Hành mười tám năm trước đã từng giữ chức tân viên thị vệ trong cung, vì nguyên nhân nào đó nên bị trách phạt, bị Vương Quế Lan Vương công công chìm vào trong một miệng giếng. Nhưng bọn họ không những không bị thương, lại còn nhìn thấy tiên cảnh nhân gian, sau đó được đưa về phòng mình. Hoàng thượng nghi ngờ, miệng giếng năm đó nơi bọn họ bị chìm xuống, có lẽ có liên quan tới Cực Lạc Tháp.

Phương Đa Bệnh lấy làm lạ.

- Không phải Cực Lạc Tháp chưa xây xong sao? Nếu nói là chưa xây xong thì có gì liên quan với không liên quan chứ?

Phương Tắc Sĩ nhíu mày lại, nói đơn giản gọn gàng:

- Cực Lạc Tháp đã xây xong, nhưng lại đột nhiên mất trong một đêm gió to bão lớn.

Phương Đa Bệnh há hốc miệng.

- Đột nhiên biến mất?

Phương Tắc Sĩ gật đầu.

- Chuyện này quá đổi li kì, thế nên sử sách chỉ ghi chép Cực Lạc Tháp vì nguyên nhân nào đó nên chưa xây dựng xong.

Phương Đa Bệnh hoảng sợ nhìn cha mình. Cha y và Lý Liên Hoa hoàn toàn khác nhau, cha y trước gio82 chưa bao giờ nói dối, cha y nói Cực Lạc Tháp đột nhiên biến mất, vậy tức là nó đột nhiên biến mất rồi.

Trên đời này có tồn tại một tòa Phật tháp đột nhiên biến mất sao?

- Tổ huấn của bản triều có nói không được xây dựng kiến trúc bằng gỗ phía Nam Cực Lạc Tháp. Hoàng thượng vì muốn xây dựng cung Chiêu Dương cho Chiêu Linh Công chúa, nên muốn biết năm đó vị trí cụ thể của Cực Lạc Tháp, người cũng có hứng thú điều tra rõ xem năm đó rốt cuộc Cực Lạc Tháp đã "biến mất" như thế nào. – Phương Tắc Sĩ thở dài. – Hoàng thượng đọc được kì ngộ của mấy người Lỗ Phương trong phủ Nội vụ nên đột nhiên nghĩ ra một suy nghĩ lạ, người cho rằng có lẽ chuyện này có liên quan đến Cực Lạc Tháp.

Phương Đa Bệnh buột miệng hỏi:

- Kết quả là, Lỗ Phương bị điên, Lý Phi bị giết, thậm chí không hiểu sao đến Vương công công cũng bị con mãnh thú nào đó xé xác.

Phương Tắc Sĩ nhíu mày, ông cảm thấy Phương Đa Bệnh nói năng thô lỗ nên cực kỳ khó chịu.

- Mấy người Lỗ Phương năm đó bị chìm xuống nước, theo những gì Triệu Xích nói thì miệng giếng rất sâu, nhưng càng xuống dưới thì càng hẹp lại, thành giếng có chỗ đặt chân. Sau khi bọn họ chìm vào trong thì nhanh chóng nổi lên, giẫm vào rãnh lõm trên thành giếng, cời dây trói cho nhau.

Phương Đa Bệnh nghĩ bụng, *Đây cũng chẳng phải chuyện gì kì lạ*, nhưng lại nghe Phương Tắc Sĩ nói:

- Sau đó Lỗ Phương trượt chân, ngã vào trong giếng không nổi lên nữa. Ba người bọn họ chỉ nghĩ Lỗ Phương xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bản thân Triệu Xích không biết bơi, hai người khác vội vàng đỡ Triệu Xích bò lên khỏi giếng, kết quả ngày hôm sau lại thấy Lỗ Phương bình an vô sự, xuất hiện ở trong phòng.

Phương Đa Bệnh "ồ" lên một tiếng.

- Bọn họ không biết Lỗ Phương ngã xuống đâu sao?

Phương Tắc Sĩ trầm ngâm trong giây lát.

- Trước mặt Hoàng thượng, những lời Triệu Xích nói chắc hẳn đều là sự thật. Thượng Hưng Hành và Triệu Xích mười mấy năm trước không gặp, đất phong quan cách nhau rất xa nhưng đều thuật lại như vậy. Chắc chắn dù có chỗ không khớp thì cũng không lớn lắm.

- Nhưng Lỗ Phương đã bị điên, ai có thể biết được năm đó hẳn ngã xuống đâu chứ? – Phương Đa Bệnh trừng mắt lên. – Nhưng bất kể hẳn ngã vào cái động nào thì cũng không có liên quan lớn lắm đến Cực Lạc Tháp, nhiều nhất cũng chỉ nói rõ dưới lòng Hoàng cung Đại nội có một cái hang.

Phương Tắc Sĩ lắc đầu.

- Chuyện này rất kì lạ. Cho dù lúc đó Lỗ Phương đi đâu thì bản thân hẳn cũng sẽ giấu kín như bưng, bây giờ hẳn lại đã điên nên càng không thể biết được.

Phương Đa Bệnh lại nói:

- Nói vớ vẩn, không phải chỉ là ngã xuống giếng thôi sao? Bảo Triệu Xích tìm cho ra cái giếng đó, phái mấy người xuống đó kiểm tra, con không tin không tìm ra được cái hang đó.

Phương Tắc Sĩ cười khổ.

- Hoàng thượng hỏi hai người Triệu Xích cái giếng đã từng xảy ra chuyện lạ trước đó ở đâu, thời gian đã nhiều năm, hai người đó làm thế nào cũng không nhớ ra được, rốt cuộc đó là cái giếng nào.

Phương Đa Bệnh vốn lại định nói, đây đâu phải chuyện gì khó hiểu, không biết cái giếng nào, vậy thì giếng nào cũng phải nhảy xuống xem, việc này thì có gì khó khăn chứ? Lại thấy Phương Tắc Sĩ mặt mày khổ nào, y khôn khéo ngậm miệng lại.

- Cha à, con đi đây.

Phương Tắc Sĩ khôi phục lại tinh thần, giận dữ nói:

- Con muốn đi đâu hả?

Phương Đa Bệnh nói:

- Con còn có việc, cha à, mấy ngày tới cha tìm cho mình mấy hộ vệ bảo vệ bên cạnh đi.

Phương Tắc Sĩ gào lên:

- Ngày mai Hoàng thượng muốn triệu kiến con, con còn muốn đi đâu hả? Quay lại đây cho ta!

Phương Đa Bệnh không thèm quay đầu lại, phất tay áo, bỏ trốn mất dạng.

- Cha à, con đảm bảo ngày mai lúc Hoàng thượng muốn gặp con, con sẽ đến gặp người...

Phương Tắc Sĩ giận sôi máu, gào lên giận dữ:

- Mà, cái thằng nghịch tử này! Ta nhất định phải viết một phong thư, để gia gia đến chinh đốn mày!

Tiếng Phương Đa Bệnh vọng lại từ phía xa:

- Con là con trai cha, cho dù cha có viết một phong thư thì cũng không chinh được con đâu...

Nói đoạn y đã mất dạng. Phương Tắc Sĩ đuổi theo ra ngoài thư phòng, đời này ông chưa bao giờ thấy hối hận vì đọc sách nhiều mà không học võ như thế này.

***

Lúc này Lý Liên Hoa và Bốc Thừa Hải vẫn đang ở trong đại lao. Đã đến giờ ăn trưa, Bốc Thừa Hải lại vẫn ở lại đây, cùng Lý Liên Hoa ăn cơm tù với cháo trắng dưa cải. Có người đến ngồi tù chung, Lý Liên Hoa tất nhiên sẽ chẳng để ý, nhưng lại ngạc nhiên khi thấy Bốc Thừa Hải có vẻ rất quen ăn cháo trắng dưa cải. Đợi khi ông nhai xong miếng củ cải khô thứ ba, Lý Liên Hoa cuối cùng không nhịn được nữa bèn hỏi:

- Bốc Thừa Hải thường dùng bữa ở đây sao?

Bốc Thừa Hải lãnh đạm hỏi:

- Củ cải có ngon không?

Lý Liên Hoa đáp:

- Cái này... món củ cái này ấy hả... vỏ mỏng ruột nhiều, ngoài cháy trong dẻo, mùi vị ấy hả... cũng không tệ.

Bốc Thừa Hải nhai thêm mấy cái.

- Củ cái này là do ta trồng đấy.

Lý Liên Hoa nói, giọng đầy vẻ bội phục:

- Bốc đại nhân thông minh tháo vát, thì... củ cái trồng tất nhiên là... khác với người ta rồi.

Bốc Thừa Hải vốn không định cười nhưng lại vẫn nhếch khóe miệng.

- Người không hỏi ta vì sao ta không đi à?

Lý Liên Hoa nói rất đương nhiên:

- Tất nhiên là người muốn đợi tin tức của Phương Đa Bệnh rồi.

Khóe miệng Bốc Thừa Hải lại giật giật.

- Chính xác, hẳn có được tin tức thì sẽ không nói với ta.

Lý Liên Hoa than thở:

- Hẳn cũng không muốn nói với ta đâu, có điều lại không nhin nổi mà thôi.

Bốc Thừa Hải cười cười, im lặng ngồi bên cạnh chờ đợi. Ông lại không thể không chờ đợi tin tức của Phương Đa Bệnh. Không lâu sau, bên ngoài ồn ào một hồi, một nha dịch hoảng hốt lo sợ xông vào.

- Đại nhân, đại nhân! Thượng đại nhân... Thượng đại nhân bị tập kích ngoài Võ Thiên Môn, trên phố... ngài ấy đã... chết ở trên phố rồi...

Bốc Thừa Hải nhảy lên, sắc mặt trầm xuống, ném đôi đũa đánh "cạch" một tiếng, bước nhanh ra ngoài. Lý Liên Hoa cũng rất kinh ngạc, hẳn kêu lên từ trong lao:

- Từ từ đã...

Bốc Thừa Hải hơi dừng lại nhưng không để ý đến hẳn, quay đầu đi luôn.

Thượng Hưng Hành chết rồi sao? Lý Liên Hoa thực sự kinh ngạc. Người này nếu đã gặp Hoàng thượng rồi, cái nên nói và không nên nói chắc hẳn đã nói ra cả, vì sao vẫn bị chết chứ? Vì sao? Vì sao chứ?

Là Thượng Hưng Hành vẫn còn chuyện chưa nói, hay là thực ra bọn họ biết được những bí mật mà ngay chính bản thân bọn họ cũng không biết? Thượng Hưng Hành chết rồi, vậy Triệu Xích thì sao? Lưu Khả Hòa thì sao?

Lý Liên Hoa đi lòng vòng trong đại lao, đột nhiên hần đưa tay gõ vào cửa lao.

- Cai ngục đại ca à.

Nha dịch canh giữ bên ngoài đại lao lạnh lùng nhìn hần, từ sau khi người này vào đây, trong đại lao tình cảnh hỗn loạn hần lên, không được yên ổn, gã nhìn người này cũng thấy rất khó chịu, chỉ bước qua hai bước chứ không lại gần.

- Có chuyện gì?

Lý Liên Hoa áy náy nói:

- Ấy... ta có chút chuyện vặt đang chờ xử lý, đi một lát rồi về thôi, có chỗ nào đặc tội vẫn xin đại ca lượng thứ.

Tên cai ngục đó sững người, suýt chút nữa thì không tin vào tai mình.

- Người nói gì cơ?

Lý Liên Hoa nghiêm mặt lại.

- Tại hạ đột nhiên nhớ ra mình còn chút chuyện vặt cần xử lý, thế nên tại hạ phải ra ngoài, nhiều lắm là một hai ngày sau sẽ quay về. Đại ca đừng lo lắng, tại hạ tuyệt đối sẽ không làm mấy chuyện như vượt ngục đào tẩu đâu, chẳng qua chỉ là xin nghỉ một hai...

Tên cai ngục đó rút đao "xoẹt" một tiếng, quát lên:

- Người đâu! Có nghi phạm có ý đồ vượt ngục, bao vây hẳn lại mau!

Lý Liên Hoa giật nảy người, đẩy cửa lao một cái. Trong lúc đám nha dịch bên ngoài vẫn chưa vây lại, hẳn đã chuồn ra ngoài rồi bỏ trốn, không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Tên cai ngục kia giật mình kinh hãi, vừa gào thét mọi người đuổi theo, vừa tỉ mỉ quan sát cửa lao. Chỉ thấy khóa đồng trên cửa lao mở ra rất tự nhiên, giống hệt như dùng chìa mở, không hề có dấu vết nạy khóa, căn bản không biết vừa rồi Lý Liên Hoa mở ra kiểu gì. Cai ngục không hiểu gì cả, gã nghĩ chẳng lẽ lúc bắt nhốt người này đã quên không khóa cửa lao. Nhưng nếu cửa lao chưa khóa thì vì sao hẳn ta không chạy? Hay là người này vốn là đạo tặc, nhờ vào món đồ nào đó nên dễ dàng mở khóa? Có điều khóa lao của Đại lý tự là do thợ giỏi tay nghề cao dày công chế tạo, người có thể dễ dàng mở ra chắc chắn là bọn cường đạo trộm cướp rồi.

- Mau mau báo cho Bốc đại nhân, nói tên cường đạo trộm cướp giết hại Lý đại nhân đã vượt ngục bỏ trốn rồi!

- Chung quản ngục, người... người... người vừa này đã chạy mất ấy, bọn ta phải đuổi theo hướng nào đây?

- Báo với thống lĩnh Thần Long Quân, lập tức bắt người về quy án!

Lý Liên Hoa ra khỏi đại lao, ngoài lao là một đình viện và vườn hoa. Hắn vừa đi ra thì cấm quân thị vệ bên ngoài đã bị kinh động, tất cả ùa đến, nghe tiếng dây cung vang lên, đột nhiên tên bay như nạn châu chấu, trong đó không thiếu những người tài giỏi với mũi tiễn mang đầy sức mạnh. Lý Liên Hoa tránh Đông tránh Tây, đám thị vệ chỉ nhìn thấy bóng người loang loáng vút qua, cái bóng màu xám đó càng lúc càng xa, cuối cùng chỉ còn lại một chấm lờ mờ. Loạn tiễn bắn đến, người đó không đón cũng không cản, trường tiễn cùng rơi xuống, lúc nhìn kỹ lại thì cái bóng xám đó như đã biến mất trong không trung, đi mà không để lại dấu vết gì.

Đây là võ công gì vậy?

Mấy thị vệ có tu vi kha khá trong lòng kinh ngạc không thôi, hẳn là người đó đã thi triển một bộ pháp che giấu hành tung, nhưng có thể thi triển nó thần kì như vậy thì e là trên đời này chỉ được vài người.

Đúng vào lúc này, ngoài Vũ Thiên Môn cũng đang vô cùng hỗn loạn. Kiệu của mấy người Thượng Hưng Hành, Triệu Xích vừa từ trong cung đi ra. Ba cỗ kiệu đi song song đang quay về chỗ ở, đợi sắp tới sẽ rời kinh về quê. Đi được nửa đường thì mấy kiệu phu của Thượng Hưng Hành cảm thấy trong kiệu lắc lư rất dữ dội, giống như có gì kì lạ bên trong, còn chưa dừng lại thì đã nghe thấy một tiếng "rầm", trong kiệu nhẹ bẫng, một thứ từ bên trong nhảy ra, cả cỗ kiệu suýt nữa bị lật.

Lúc kiệu phu đang luống cuống tay chân để giữ vững kiệu quan, trên đường đã vang lên những tiếng kêu kinh hãi. Chỉ thấy trên đường phố máu chảy thành vệt, một người mặc quan phục ngã dưới đất, cổ họng bị rách một mảng. Đó đúng là Thượng Hưng Hành!

Lập tức người trên đường lớn bỏ chạy tán loạn, kiệu phu thì cứ ngẩn ra đó. Kiệu của Triệu Xích và Lưu Khả Hòa vội vàng dừng lại, hô hào cứu người. Song chẳng mấy chốc, Thượng Hưng Hành đã bỏ mạng vì mất quá nhiều máu. Y cũng chẳng để lại được câu trăng trối nào. Đúng vào lúc hỗn loạn, một cái bóng trắng vút qua, dừng lại bên cạnh cỗ kiệu.

- Có chuyện gì vậy?

Triệu Xích hoảng loạn kinh hãi nhìn thi thể của Thượng Hưng Hành, run run ngón tay, không nói nổi nữa câu. Sắc mặt Lưu Khả Hòa tái nhợt.

Thượng đại nhân bị hại trên đường.

Người chạy như bay trên đường cái tất nhiên là Phương Đa Bệnh. Y đi ra từ Phương phủ, đang định xông vào đại lao Đại lý tự một lần nữa, không ngờ đi đến nửa đường lại đột nhiên nhìn thấy Thượng Hưng Hành bị chết. Lúc này chỉ thấy Thượng Hưng Hành nằm phoir thây dưới đất, những đường kim tuyến trên bộ quan phục vẫn lấp lánh rực rỡ, máu tươi đã bắt đầu đông lại thành màu đỏ thẫm, vết thương trên cổ họng mở ra, nhìn rất đáng sợ. Phương Đa Bệnh nhíu mày, y vén tấm màn trên kiệu của Thượng Hưng Hành. Chỉ thấy trong kiệu cũng đầy máu tươi nhưng không thấy hung khí nào cả, trong vũng máu trên chỗ ngồi lại có một mảnh giấy nho nhỏ.

Bất ngờ lại có một mảnh giấy hình chữ thập. Y nhanh chóng lấy khăn khô bọc mảnh giấy dính máu đó lại, cất vào trong người sau đó thò đầu ra.

- Thượng đại nhân bị thương bởi thứ gì vậy?

Triệu Xích ở bên cạnh toàn thân run lấy bầy, không nói nên lời được, ánh mắt hiện lên vẻ kinh hãi đến cùng cực. Lưu Khả Hòa lắc đầu lia lịa.

- Bọn ta... bọn ta ngồi trong kiệu, lúc... lúc đi ra thì đã như thế này rồi.

- Không có hung khí sao? – Sắc mặt Phương Đa Bệnh cũng rất khó coi. – Sao lại không có hung khí được chứ? Chẳng lẽ cổ Thượng đại nhân tự thủng lỗ ra sao?

Triệu Xích lùi ra sau từng bước một, dựa sát lưng vào kiệu của chính mình, run rẩy đến mức cổ kiệu cũng lắc lư theo, cuối cùng y thét lên:

- Có ma! Có ma, có ma rồi! Trong kiệu có ma...

- Không có ma! – Có người nghiêm giọng cất tiếng nói sau lưng y. – Vết thương trên cổ Thượng đại nhân bị gây ra bởi vật sắc, không phải do ma cắn đâu.

Triệu Xích không đề phòng phía sau đột nhiên có người, y thét lên thảm thiết, chạy như điên về phía trước, trốn sau lưng Lưu Khả Hòa.

- Ma! Ma...

Lúc ngẩng đầu lên y lại nhìn thấy người ở sau lưng dọa y sợ tới mức hồn bay phách tán lại không phải là ma, đó là "Lục Nhất Pháp Sư". Phương Đa

Bệnh chết lặng nhìn Lý Liên Hoa. Vừa rồi y đòi sống đòi chết muốn lôi hẳn ra ngoài nhưng người này lại muốn ngồi trong lao làm y tức điên lên, bây giờ hẳn lại đang hoảng đi ra. Nếu không phải Triệu Xích đang không ngừng gào thét là có ma thì chính y cũng muốn hét lên rằng mình đang gặp ma giữa ban ngày! Lại thấy vị thư sinh áo xám đã dọa người ta sợ chết khiếp mím cười dịu dàng.

- Không phải ma đâu, là người đấy.

- Cái... cái gì... gì cơ... người... - Triệu Xích run rẩy cả người. – Ta ta ta... ta ta ta...

Phương Đa Bệnh chăm chú nhìn vết thương trên cổ Thượng Hưng Hành. Đó đích thực không phải vết ma cắn, miệng vết thương rất lớn, cũng không phải ám khí gây ra, xem ra rất giống vết thương bởi đao. Nhưng nếu là vết thương gây ra bởi đao thì thanh đao đó từ đâu tới?

Chẳng lẽ có thể đột nhiên biến mất sao?

Có lẽ đây là một cao thủ phi đao, nhân lúc Thượng Hưng Hành vén rèm kiệu, hẳn đã phi đao vào rạch ngang cổ Thượng Hưng Hành. Thanh phi đao đó xuyên qua rèm cửa nên không thấy tung tích?

Nhưng nơi đây là đường cái náo nhiệt, nếu có người phi đao vào phi đao ra, làm sao có thể hoàn toàn không có tung tích gì được? Phương Đa Bệnh đột nhiên nghĩ đến một việc, Chẳng lẽ thanh đao vô hình?

Thanh đao vô hình không dấu tích? Trên đời thực sự có loại đao đó sao? Y liếc nhìn Lý Liên Hoa, Lý Liên Hoa đứng ngay gần bắt động bên cạnh cổ kiệu của Triệu Xích và Lưu Khả Hòa. Hẳn nhìn hai người đó cực kỳ thân thiện. Phương Đa Bệnh ho khan.

- Người, cái tên trọng phạm của Đại lý tự kia, làm sao lại trốn ra khỏi đại lao thế?

Triệu Xích và Lưu Khả Hòa cũng kinh ngạc nhìn Lý Liên Hoa. Không ít người biết chuyện Lục Nhất Pháp Sư bị Bốc Thừa Hải giam vào đại lao, người này sao lại xuất hiện ở nơi này được nhỉ?

- Ta đây là cao nhân có tu vi nhiều năm, pháp thuật tinh thông, thuật phân thân tầm thường... - Lý Liên Hoa trang nghiêm nói với Triệu Xích và

Lưu Khả Hòa. – Đâu đáng để nhắc đến?

Hắn chỉ vào Thượng Hưng Hành nằm dưới đất.

- Thương đại nhân bị một vũ khí sắc nhọn hại ngay trên đường, không biết rốt cuộc ngài ấy đã làm chuyện gì, kết oán với ai mà để người ta bắt buộc phải giết ngài ấy ở nơi này như vậy?

Triệu Xích và Lưu Khả Hòa lắc đầu lia lịa. Một người thì nói mười mấy năm nay không gặp Thượng Hưng Hành, sớm đã không thân thiết gì nên càng không biết đến chuyện riêng tư của y, một người khác thì nói trước khi sống chung trong điện Cảnh Đức, y vốn không quen biết Thượng Hưng Hành, tất nhiên cũng chẳng biết Thượng Hưng Hành đã kết oán với ai. Lý Liên Hoa xem xét tỉ mỉ thi thể của Thượng Hưng Hành.

- Bốc đại nhân chắc chắn sẽ nhanh chóng đến thôi, hai vị đừng vội rời đi. Bốc đại nhân anh minh sáng suốt, nhất định sẽ bắt được hung thủ đã sát hại Thượng đại nhân.

Triệu Xích run lấy bầy, chỉ vào hắn.

- Người người người... người...

Lý Liên Hoa hành lễ với Triệu Xích.

- Triệu đại nhân.

Triệu Xích run rẩy nói:

- Người người... người không phải chính là... nghi phạm hai chết Lý đại nhân sao...? Sao người lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ... chẳng lẽ Thượng đại nhân cũng là do... do người giết sao?

Lý Liên Hoa sững người, chợt nghe thấy Lưu Khả Hòa lùi lại vài bước nói:

- Người... pháp thuật của người cao cường, nếu thực sự có thuật phân thân, vậy việc hai chết Thượng đại nhân mà không để lại dấu vết cũng... cũng không phải là không thể.

Lý Liên Hoa líu lười.

- Hà?

Triệu Xích giật mình kinh hãi, y bị dọa sợ tới nỗi ngã lăn xuống đất.

- Người người người... người nhất định đã dùng yêu pháp hại chết Lý đại nhân và Thượng đại nhân. Nói không chừng người chính là Hồ tinh biến thành, Vương công công nhất định đã phát hiện ra diện mạo thật của người nên người đã ăn thịt ngài ấy trong điện Cảnh Đức!

- Cái này...

Lý Liên Hoa đang suy nghĩ xem nên giải thích việc mình có pháp lực cao cường nhưng không phải là Hồ tinh biến hóa thành, không mưu hại Lý đại nhân kia, cũng không giết Thượng đại nhân như thế nào thì lại nghe thấy có tiếng bước chân hỗn loạn từ cách đó không xa. Có không ít người đang đi nhanh đến đây, đó chính là cao thủ đại nội đang đuổi theo tung tích trọng phạm vượt ngục. Phương Đa Bệnh thấy tình hình không ổn... Hai người Triệu Xích và Lưu Khả Hòa rõ ràng đã nhận định Lý Liên Hoa là hung thủ, mà đám nhân mã phía sau đã sắp tới, lúc này không chạy thì còn đợi lúc nào nữa? Y lập tức tóm lấy tay Lý Liên Hoa, bỏ chạy như bay dọc con đường.

- A...

Lý Liên Hoa còn chưa suy nghĩ xong thì đã bị Phương Đa Bệnh tóm lấy rồi lao nhanh về phía Đông. Phương Đa Bệnh gầy như que củi, cỡ chỉ trên dưới một trăm cân(*), khinh công thân pháp dĩ nhiên là như chim én chao liệng, nhẹ tựa lông hồng, trên giang hồ, người có thể nhanh hơn y chỉ đếm trên đầu ngón tay. Y tóm lấy Lý Liên Hoa chạy như điên, lao qua hai tòa nhà bên cạnh, tiếng gào thét sau lưng dần dần xa đi. Qua một lát, Phương Đa Bệnh đột nhiên nhận ra, trừng mắt nhìn Lý Liên Hoa.

(*) Khoảng 50kg.

- Người theo kịp lão tử sao?

Lý Liên Hoa mỉm cười hòa nhã.

- Võ công của ta vẫn luôn rất cao cường...

Phương Đa Bệnh khịt mũi khinh thường.

- Nếu tiểu tử nhà người võ công rất cao cường, thì chẳng phải lão tử chính là thiên hạ đệ nhất sao?

Hai người ra khỏi kinh thành tựa như đang lướt gió đuổi trăng, họ chui vào một ngọn núi thấp, trong một chốc một lát cấm vệ quân sẽ không tìm đến được đây, lúc này hai người mới dừng lại. Phương Đa Bệnh thò tay vào trong áo, trải mảnh giấy dính máu vừa nhặt được lúc nãy trên lòng bàn tay.

- Tên Liên Hoa chết tiệt kia, cái chết của Thượng Hưng Hành chắc chắn có bí ẩn, hắn đã gặp Hoàng thượng, chuyện cần nói cũng đã nói ra hết rồi, vì sao vẫn bị chết chứ?

Lý Liên Hoa chăm chú nhìn mảnh giấy kia.

- Vậy chỉ nói rõ một chuyện, mặc dù hắn đã nói rồi nhưng Hoàng thượng vẫn chưa hiểu, hoặc là mặc dù hắn biết mấu chốt bên trong nhưng bản thân lại không hiểu, chỉ có giết hắn mới có thể khiến người ta yên tâm.

Phương Đa Bệnh nhảy lên một gốc đại thụ, y ngồi trên cành, dựa lưng vào thân cây.

- Cha ta nói Hoàng thượng và mấy người Triệu Xích đích thực đã nói chuyện về Cực Lạc Tháp, có điều Triệu Xích nói năm đó bọn họ bị Vương công công đẩy xuống một cái giếng, nhưng chỉ có một mình Lỗ Phương là biến mất ở đáy giếng. Lỗ Phương đi đâu thì bọn họ không rõ.

Lý Liên Hoa ngạc nhiên.

- Lỗ Phương biến mất ở đáy giếng sao? Vậy... đáy giếng toàn là nước, làm sao mà mất tích được?

Phương Đa Bệnh nhún nhún vai.

- Mất tích ở đáy giếng thì thôi cũng bỏ qua. Cha ta nói năm đó Cực Lạc Tháp thực sự đã được xây dựng xong, nhưng nó lại đột nhiên biến mất trong một đêm gió to mưa lớn... Một tòa Phật tháp còn có thể đột nhiên biến mất thì một người sống mất tích ở đáy giếng có là gì nào? Nói không chừng dưới đáy giếng có một cái hang, một kẻ không biết bơi bị chìm xuống đương nhiên là mất tích rồi.

Lý Liên Hoa vui vẻ nói:

- Nói vậy chí phải... Nếu bên dưới tòa Phật tháp kia cũng có một cái hang, vậy nhấn chìm nó thì tất nhiên nó cũng biến mất thôi...

Phương Đa Bệnh sững người, tức giận nói:

- Lão tử đang nói chuyện nghiêm túc đấy, đâu phải đang nói linh tinh với người chứ? Bây giờ Thượng Hưng Hành chết rồi, nói không chừng người tiếp theo chết chính là Lưu Khả Hòa và Triệu Xích, vậy là hai mạng người nữa! Người đã nghĩ ra hung thủ là ai chưa?

Lý Liên Hoa đáp:

- Cái này... lúc này vẫn là ban ngày ban mặt, ta nghĩ con Hồ ly tinh ngàn năm hay Bạch Hồ đại vương kia cũng chưa ra đâu. Cấm vệ quan nếu đã quanh quần gần đây thì Bốc đại nhân cũng không ở xa đâu, Lưu đại nhân hoặc Triệu đại nhân tạm thời vẫn chưa nguy hiểm lắm.

Phương Đa Bệnh trừng mắt hỏi:

- Là ai đã giết bọn họ?

Lý Liên Hoa líu lười, sau một lúc lâu hẳn mới nói:

- Đầu ta dạo này không được tốt cho lắm...

Phương Đa Bệnh càng lúc càng bất mãn, hậm hực nói:

- Người cứ giả vờ đi, cứ vờ vịt đến khi nào Lưu Khả Hòa và Triệu Xích cùng chết sạch đi, dù sao ngày nào trên giang hồ cũng có người chết mà, cũng không thiếu vài ba cái mạng này.

Lý Liên Hoa á khẩu không đáp lời được, sau một lúc hẳn thở dài, nhặt một cành cây từ dưới đất lên, rồi lại qua một lúc nữa, hẳn vẽ mấy hình dưới đất. Phương Đa Bệnh ngồi trên cây, nhìn ra rừng cây phía xa. Nơi đây là phía Đông Nam kinh thành, đưa mắt nhìn ra xa chính là những dãy núi nối liền nhau. Ánh tịch dương đỏ như máu đang dần ngả về phía Tây, ánh nắng ấm áp chiếu rọi cả ngọn núi, giống như được mạ vàng vậy, bỗng y nói:

- Đây Liên Hoa chết tiệt kia.

Lý Liên Hoa không đáp, hẳn cầm cành cây vẫn đang vẽ gì đó dưới đất. Phương Đa Bệnh nói một mình:

- Lúc trước sao lão tử lại không cảm thấy cảnh sắc này tiêu điều đến vậy nhỉ...?

Đột nhiên y phát hiện ra Lý Liên Hoa vừa rồi không trả lời mình, bèn trừng mắt nhìn xuống.

- Tên Liên Hoa chết tiệt kia.

Lý Liên Hoa vẫn không đáp, Phương Đa Bệnh thấy hắn đang vẽ một chuỗi những ô vuông, cũng không biết là đang làm trò quái quỷ gì thì hỏi:

- Người làm gì vậy?

Lý Liên Hoa chậm rãi vẽ vài đường bên trong chuỗi ô vuông đó, Phương Đa Bệnh loáng thoáng nghe thấy hắn lẩm bẩm một mình, không biết đang đọc cái gì, thế nên y lập tức nhảy từ trên cây xuống. Kinh công của y rất tốt, nhảy xuống nhẹ như lá rơi, lặng lẽ không một tiếng động. Lý Liên Hoa giống như không cảm nhận được, hắn vẫn lẩm bẩm không biết đang đọc gì đó với những chuỗi vuông dưới đất. Phương Đa Bệnh đứng bên cạnh hắn lắng nghe nửa ngày mà không hiểu nổi nửa câu, cuối cùng không nhịn được nữa, y đột nhiên đẩy hắn một cái.

- Người làm gì thế? Niệm kinh à?

- À... - Lý Liên Hoa bị y đẩy, rõ ràng đã sợ giật nảy người. Hắn ngờ ngác ngẩng đầu lên, nhìn Phương Đa Bệnh một lúc rất lâu rồi mới mỉm cười. – Ta đang nghĩ...

Hắn ngừng lại, Phương Đa Bệnh suyt chút nữa cho rằng đến cả bản thân hắn cũng không biết được mình vừa mới niệm cái gì thì lại nghe Lý Liên Hoa nói:

- Hai bộ kinh dung, một cây trâm ngọc, sợi dây thừng treo trên cầu, Lý Phi bị treo ngược, cái chết li kỳ của Vương công công, bốn mảnh giấy, Lý Phi bị cắt cổ, Thượng Hưng Hành bị cắt cổ, Lỗ Phương bị mất tích mười tám năm trước, Lỗ Phương bị điên mười tám năm sau... Cực Lạc Thập biến mất, tất cả những việc này chắc chắn có liên quan đến nhau.

Phương Đa Bệnh bất tri bất giác gật đầu.

- Việc này đương nhiên là có liên quan rồi, không có chuyện Hoàng thượng triệu kiến bọn họ hỏi về việc của mười tám năm trước thì tất nhiên bọn họ cũng sẽ không chết.

Lý Liên Hoa nói:

- Hoàng thượng chỉ muốn biết di chỉ của Cực Lạc Tháp, mà mười tám năm trước bọn họ chỉ bị chìm xuống một miệng giếng, cho dù miệng giếng đó có liên quan đến Cực Lạc Tháp của hơn một trăm năm trước hay không thì dưới miệng giếng của mười tám năm trước chắc chắn có bí ẩn.

Mạc suy nghĩ của Phương Đa Bệnh đột nhiên sáng tỏ, y mừng rỡ nói:

- Chính thế, chính thế! Vậy nên muốn biết rõ vì sao mấy người đó chết, vẫn phải điều tra từ đáy giếng kia.

Lý Liên Hoa lại lắc đầu.

- Cái giếng đó ở đâu, vốn đang là một việc bế tắc. Hoàng thượng muốn đáp án này nhưng Lưu Khả Hòa và Triệu Xích lại không trả lời được.

Phương Đa Bệnh đột nhiên lại hồ đồ hẳn.

- Không biết cái giếng ở đâu, Lỗ Phương thì bị điên, hung thủ không để lại bất kỳ dấu tích nào, vậy phải điều tra từ đâu?

- Không phải hung thủ không để lại dấu tích. – Lý Liên Hoa thở dài. – Hung thủ để lại quá nhiều dấu vết, khiến người ta không biết phải bắt đầu từ đâu...

Phương Đa Bệnh trừng mắt nhìn Lý Liên Hoa.

- Quá nhiều dấu vết? Ở đâu hả? Sao ta lại không thấy chứ?

Lý Liên Hoa rất ôn hòa nhìn y, nghiêm nghị nói:

- Hai bộ khinh dung, một cây trâm ngọc, sợi dây thừng treo trên cầu, Lý Phi bị treo ngược, cái chết li kỳ của Vương công công, bốn mảnh giấy, Lý Phi bị cắt cổ, Thượng Hưng Hành bị cắt cổ...

Đầu Phương Đa Bệnh tự nhiên to hẳn ra, y thấy cực kỳ đau đầu.

- Đủ rồi, đủ rồi, người muốn xem những thứ đó là dấu vết, vậy cứ cho là hung thủ để lại quá nhiều dấu vết đi, nhưng thế thì sao nào?

Lý Liên Hoa đưa ngón trỏ lên khẽ ấn vào khóe mắt bên trái.

- Ta đang nghĩ... hai bộ khinh dung, một cây trâm ngọc, nói rõ rằng trong một mớ bí ẩn này, có tồn tại một người có liên quan rất lớn...

Phương Đa Bệnh đồng tình.

- Không sai, chủ nhân của bộ y phục và cây trâm ngọc kia nhất định có liên quan rất lớn với hung thủ, nói không chừng hẳn chính là hung thủ.

Lý Liên Hoa cầm cành cây lúc này lên, vẽ hình dạng cây trâm ngọc trên mặt đất.

- Khinh dung và trâm ngọc đều là vật khó có được, người này phi phú tất quý. Nhưng bên ngoài ngoại y lại mặc mấy kiện khinh dung, đây không phải cách ăn mặc của triều nay, đó là phong cách của hơn trăm năm trước.

Phương Đa Bệnh giật nảy người.

- Người nói chủ nhân của bộ y phục đó thực sự là một con ma chết từ rất nhiều năm trước sao?

Lý Liên Hoa trầm ngâm một lúc lâu.

- Việc này khó mà xác định được, mặc dù bây giờ có rất ít người mặc y phục như thế này, nhưng cũng khó nói rằng người mặc y phục như vậy nhất định không phải người sống. – Hẳn ngẫm nghĩ rồi chậm rãi nói. – Chỉ là khả năng này lớn hơn một chút.

- Cho dù có một con ma chết như vậy tồn tại, thì sao nào? – Phương Đa Bệnh "hừ" một tiếng. – Con ma chết thích khinh dung một trăm năm trước nhiều lắm lắm, nói không chừng lão tử của lão tử của lão tử của người cũng rất thích...

Lý Liên Hoa trợn tròn mắt, rất nghiêm túc nói:

- Nếu đã có một người chết tồn tại, Lỗ Phương có bộ y phục và một cây trâm của hắn, Lý Phi có một bộ y phục của hắn, vậy Lỗ Phương và Lý Phi có lẽ đã từng gặp người chết này rồi. Có lẽ nhìn thấy thi thể, có lẽ nhìn thấy vật được chôn cùng, cỗ thi thể đó là của ai?

Phương Đa Bệnh dần thấy lòng nặng trĩu.

- Nếu Lỗ Phương năm đó đã ngã xuống một miệng giếng, thậm chí còn biến mất ở đáy giếng, vậy cỗ thi thể kia có lẽ ở trong mật đạo hay hang động nào đó ở dưới đáy giếng. Nhưng Hoàng cung của mười tám năm trước là Hoàng cung, Hoàng cung của hơn một trăm năm trước vẫn là Hoàng

cung, người nào chết bên trong mà lại không có ai tẩm liệm chứ? Chẳng lẽ là cung nữ thái giám nào đó sao?

- Không... không phải cung nữ thái giám. – Lý Liên Hoa vẽ một dấu gạch chéo trên hình cây trâm ngọc hẵn vừa dùng cành cây vẽ dưới đất. – Người này phi phú tức quý, tuyệt đối không phải cung nữ thái giám tầm thường... Cây trâm ngọc này được làm từ loại ngọc rất đẹp, hoa văn tinh tế, chắc chắn không phải vật vô danh, có lẽ có thể bắt đầu từ người mất tích trong cung, yêu thích khinh dung, có gài trâm ngọc khổng tước...

Hắn nói rất nhẹ nhàng nhưng đầu mày lại nhíu chặt. Phương Đa Bệnh đúng là rất ít khi nhìn thấy Lý Liên Hoa chần chừ không chắc chắn như thế này, chuyện trong Hoàng cung quả nhiên chỗ nào cũng kỳ lạ.

- Người chết đó chắc hẳn là một nam nhân, cây trâm đó là trâm của nam mà.

Lý Liên Hoa nói:

- Dì bé của người dù không cải trang thành nam thì cũng có lúc dùng trâm nam đấy...

Phương Đa Bệnh sững người, chuyện này nói cũng đúng.

- Cho dù Lỗ Phương có rơi xuống cái hang đó, rồi gặp được kẻ đã chết hơn một trăm năm trước thì đã sao nào? Chẳng lẽ con ma chết đó còn có thể tu luyện thành tinh sau cả trăm năm, biến thành cương thi dọa Lỗ Phương bị điên, ăn thịt Vương công công rồi lại cắt cổ hòng Lý Phi và Thượng Hưng Hành à? Kẻ đã chết đó nếu thực sự có thể thi biến(*) thì cũng phải tìm hung thủ giết người năm đó chứ, sau hơn một trăm năm mới đến hại người, người bị hại lại là khách quen đã gặp mặt mười tám năm trước, đó là đạo lý gì?

(*) Chỉ việc thi thể biến thành một quái vật đi lại được, giống như cương thi, zombie...

Lý Liên Hoa thở dài.

- Việc đó chỉ có thể nói rõ rằng... chuyện của người chết kia có liên quan rất lớn, lớn tới mức có kẻ không ngại giết người diệt khẩu, không muốn để người ta điều tra ra được một chút thông tin liên quan đến người đã chết đó. – Hắn lẩm bầm. – Hơn nữa đây cũng chỉ là một giả thuyết... Muốn điều tra

được chuyện bí mật trong cung một trăm năm trước, bắt buộc phải lật tung ghi chép về những chuyện nhỏ nhất trong cung năm đó.

Phương Đa Bệnh buột miệng nói:

- Ban đêm chúng ta có thể xông vào...

Lý Liên Hoa áy náy liếc nhìn y.

- Còn có một chuyện khác, ta nghĩ nếu Thượng Hưng Hành đã bị hại, dù chưa chắc hẳn đã thực sự biết được bí mật gì, nhưng có lẽ trên người hẳn có vật gì đó có liên quan rất lớn. Hẳn vừa chết, những vật dụng tùy thân có lẽ vẫn ở hành cung, nếu bây giờ người đi thì có khi vẫn còn kịp...

Phương Đa Bệnh mừng rỡ.

- Ta biết hẳn được sắp xếp ở chỗ nào, ta đi luôn đây! – Nói xong y phi thân, quay về hướng vừa đi đến.

- Ừm... có điều... có điều thế này...

Lý Liên Hoa còn chưa nói xong một câu thì Phương Đa Bệnh đã vội vàng rời đi. Hẳn nhìn theo bóng lưng Phương Đa Bệnh, đúng là Phương Đa Bệnh hiếm khi để tâm đến như vậy, nhưng riêng chuyện lần này thì... Chuyện lần này xảy ra đều có nguyên nhân, mức độ ảnh hưởng rất lớn, trong vấn đề lại có vấn đề. Nếu nhiệt huyết giang hồ của Phương đại công tử đã dâng trào đến vậy thì co dù có treo dăm ba cái danh hiệu Phò mã ra đó thì e là cũng không giữ được y. Hẳn mỉm cười, đứng dậy phui phui bụi đất, đưa mắt nhìn về phía Hoàng cung.

Ngự Tứ Thiên Long

Đêm đó, thị vệ Đại nội và cấm vệ quân chia làm hai hướng lục soát tìm kiếm nghi phạm giết người bỏ trốn khỏi đại lao, kinh thành chìm trong không khí bồn chồn lo sợ. Vào canh hai canh ba, ở đâu cũng đột nhiên có người xông vào nhà, thét hỏi có nhìn thấy người nào bộ dạng khả nghi không. Có vài người thì truy tìm một tên đạo tặc giang hồ rất giỏi về khóa, lại có người thì tỉ mỉ hỏi han về một pháp sư tà thuật phi thường, có tài xua ma đuổi quỷ, lại có người truy bắt một tay hung đồ tàn nhẫn thích giết người, chuyên cắt cổ người. Bách tính ở kinh thành đều đồn đại rằng, gần

đây đại lao bất ổn, hung phạm chạy thoát nhiều quá, ban đêm chớ có ra ngoài, gặp phải đám ác ôn đó thì tính mạng đáng lo vô cùng.

Vào canh ba, tên "hung đồ" tinh thông thuật mở khóa, tà thuật thông thiên, chuyên cắt cổ người ấy vẫn không biết là mình đã gây nên sóng to gió lớn, khiến rất nhiều trẻ nhỏ trong kinh thành buổi tối không dám ngủ. Hắn đang nhảy lên một gốc đại thụ, nhìn quy luật đi lại của thị vệ Đại nội bên dưới.

Trong Hoàng cung, thị vệ quả nhiên rất nghiêm ngặt, đặc biệt là ở nơi quan trọng như phủ Nội vụ, bộ dạng của thị vệ ở đây hoàn toàn khác với thị vệ ở Ngự thiện phòng. Lý Liên Hoa đợi lúc khi hai tốp thị vệ đi qua nhau, hắn xoay người lách đi, vừa vắn trèo qua được bức tường xung quanh phủ Nội vụ. Lúc tay áo lướt trong gió có vang lên tiếng động nhóm một vật bay về phía hắn, bắn trúng vào gốc đại thụ lúc nãy, chỉ nghe thấy tiếng cành lá xào xạc lay động, không ít lá cây rơi xuống.

Một tiếng "cách" khẽ vang lên, có người nhảy lên ngọn cây cách đó không xa, chăm chú quan sát nơi phát ra âm thanh. Lý Liên Hoa vội vàng ngồi xuống sau một gốc cây thược dược trong vườn hoa phủ Nội vụ. Đại nội Hoàng cung quả nhiên là nơi đầy rẫy cao thủ, thật đáng sợ! Sau một lúc, người ở góc tối kia không tìm thấy gì trên cây nên quay về chỗ cũ. Lúc này Lý Liên Hoa mới biết người đó đã nấp ở góc tường khuất bên phải cách đó ba trượng, vừa rồi lúc hắn treo qua tường, đúng là đã đi qua đại vận, người đó không hiểu vì sao lại không biết. Chẳng lẽ hắn trèo tường nhiều nên rành quá mức, ngay cả một cao thủ nhất đẳng cũng không phát hiện ra sao? Qua thêm chốc lát, xung quanh không tiếng động, hắn thò đầu ra khỏi gốc thược dược, bên ngoài ánh sáng mờ mờ, mọi thứ đều không thấy rõ, đột nhiên nghe thấy có người lạnh lùng nói:

- Hoa có đẹp không?

- Hà?

Lý Liên Hoa đột nhiên lại rụt về sau gốc thược dược, rồi qua một lúc mới cẩn thận thò nửa cái đầu ra. Hắn nheo mắt lại, chỉ thấy dưới ánh trăng mờ ảo, một người mặc áo đỏ đeo bội kiếm đang đứng trước gốc thược

được. Hắn ghen lời nhìn người đó, thì ra mặc dù y quay về chỗ cũ nhưng lại lạng lẽ lần ra, rõ ràng y sớm đã nhìn thấy hắn nhảy tường vào nhưng cố tình không nói mà đợi đóng cửa đánh chó.

- Người là kẻ nào? – Thị vệ áo đỏ đeo bội kiếm không la lên mà chỉ lãnh đạm nhìn hắn. – Đêm khuya vào phủ Nội vụ, người có biết mình phạm phải tội gì không?

Lý Liên Hoa cười gượng một tiếng.

- Cái này... không biết đại nhân xưng hô thế nào?

Người nọ mày kiếm mắt sáng như sao, đúng là trẻ tuổi tuấn tú, nghe vậy thì cười cười.

- Người trốn ở đây hai nén hương, rất kiên nhẫn, võ công thì quá tệ, ta đoán người cũng không phải thích khách, nói đi, vào đây làm gì?

Lý Liên Hoa thở dài.

- Trong Hoàng cung Đại nội, cao thủ như đại nhân đây không biết có bao người?

Thị vệ đó lại cười nhưng không đáp, vẻ mặt rất tự kiêu. Lý Liên Hoa thở dài tự an ủi.

- Cao thủ như ngài đây nếu có thêm vài người, trong cung phòng thủ kiên cố... thực sự là may mắn của triều ta, là phúc của Đại nội...

Người nọ nhìn hắn đầy hứng thú.

- Tiểu tặc kia, người lên vào phủ Nội vụ, rốt cuộc là muốn làm gì hả?

Lý Liên Hoa chậm rãi đứng dậy, phủi sạch bụi đất bám trên bộ quần áo màu xám, sau đó mới nghiêm trang nói:

- Ta đến xem sách...

Người nọ nhướng mày lên, chỉ kiếm vào mũi hắn nói:

- Tiểu tặc kia, người có biết người xông vào Hoàng cung, ta có thể giết người ngay tại chỗ không? Trước thanh kiếm này, người nói chuyện phải cẩn thận một chút.

Lý Liên Hoa đối đáp trôi chảy:

- Ta nghe nói Vương công công lúc còn sống tài hoa xuất sắc, rất thích làm thơ. Đám nho sinh bọn ta cực kỳ ngưỡng mộ tài hoa của Vương công công, muốn đến tiếp kiến...

Thị vệ áo đỏ ha ha cười:

- Tên này, người rất thú vị. Ta chỉ nghe nói Vương công công bị yêu quái ăn thịt ở điện Cảnh Đức, chứ chưa từng nghe nói lão ấy tài hoa xuất sắc.

Lý Liên Hoa chẳng bận tâm, nói tiếp:

- Người ta nói đến là Vương Quế Lan Vương công công, không phải Vương A Bảo Vương công công. Tài hoa của Vương A Bảo Vương công công ta chưa hề biết đến, nhưng tài hoa của Vương Quế Lan Vương công công thì lại rất xuất sắc. Ta nghe nói ngài ấy phụng chỉ viết kiệt tác nổi tiếng như "Ngọc dịch u lan phú", "Trường xuân nữ hoa ca" vân vân...

- Vương Quế Lan Vương công công? – Thị vệ áo đỏ lấy làm lạ. – Vương Quế Lan Vương công công là người của trăm năm trước, người đêm khuya xông vào Hoàng cung, chính là để đọc thơ của ông ta sao?

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa.

- Vương công công từng làm tổng quản phủ Nội vụ, ta nghĩ những di tác(*) của ngài ấy chắc hẳn sẽ được đặt trong phủ Nội vụ.

(*) Những tác phẩm còn lại sau khi qua đời.

Thị vệ áo đỏ kinh ngạc nhìn hẳn, trầm ngâm một lúc lâu rồi nói:

- Vớ va vớ vẩn!

- Hả? – Lý Liên Hoa bị y làm cho ghen hợm. – Đây hoàn toàn là sự thật, ta đích thực đến đây vì di tác của Vương công công mà, ngài thấy ta không đến tẩm cung, không vào điện Thái Hòa, không hạ độc ở Ngự thiện phòng cũng không đến phóng hỏa ở Nhân Hòa Đường, ta... ta thực sự là một người tốt mà...

Thị vệ áo đỏ nói:

- Ghê gớm thật, ghê gớm thật! Trong đầu người thì ra còn có nhiều ý đồ quỷ quái như vậy, xem ra không bắt người giao cho Thành đại nhân thì

không được rồi. – Y rút bội kiếm "roạt" một tiếng. – Đưa tay chịu trói đi, mau quỳ xuống!

- Từ từ đã, từ từ đã. – Lý Liên Hoa vội vàng xoa tay. – Ngài xem ngài nói nhiều chuyện với ta rồi, cũng bị coi là tư thông với nghịch tặc, dung túng cho thích khách, bây giờ dù ngài có bắt ta giao nộp cho Thành đại nhân, ta tất sẽ trung thực nhận tội, nói từng chuyện một ra. Ngài nói xem phải thế nào ngài mới thả ta ra, để ta đi xem di tác của Vương công công?

Thị vệ áo đỏ mỉm cười.

- Người đúng là xảo quyệt gian trá, khó có thể thuyết phục được. Muốn thế nào mới thả người ra à? Đơn giản lắm, người thắng được trường kiếm trong tay ta, rồi ta tất sẽ thả người đi.

Lý Liên Hoa nói:

- Này này này... ngài làm vậy là cậy lớn bắt nạt nhỏ, ý mạnh hiếp yếu, rất không hợp với quy tắc trong giang hồ, việc này truyền ra ngoài thì nhất định sẽ bị người trong giang hồ cười chê, khiến sư môn xấu hổ, sư huynh sư đệ sư tử sư muội đi ra ngoài sẽ không ngẩng cao đầu được...

- Ha! Xem ra người rất hiểu quy tắc trong giang hồ nhỉ. – Thị vệ áo đỏ mỉm cười. – Người mà sư phụ ta đã mất sớm rồi, sư huynh sư đệ sư tử sư muội thì ta lại không có, giang hồ ta cũng chẳng đi tới, làm sao bây giờ?

Lý Liên Hoa lùi lại một bước, rồi lại lùi thêm một bước.

- Ngài võ công đầy mình mà chưa ra giang hồ sao? Chẳng lẽ ngài là con cháu người nhà của quan viên nào đó trong triều đình?

Lưỡi kiếm trong tay thị vệ áo đỏ khẽ xoay một vòng.

- Thắng được trường kiếm trong tay ta, tất cả đều dễ bàn.

"Soạt" một tiếng, một kiếm đâm tới trước mặt, Lý Liên Hoa nghiêng người tránh vội. Thị vệ áo đỏ tươi còn rất trẻ nhưng công lực lại bất phàm, giống như đã dùng năm mươi, sáu mươi năm công lực vậy. Thanh kiếm đó rực rỡ xán lạn vô cùng, tuyệt đối không phải món đồ bình thường. Kiếm phong ập đến cực kỳ mạnh mẽ, một nhát đâm thẳng. Nội lực rót thẳng vào mũi kiếm, đi đến nửa đường thì đột nhiên ép nghiêng mũi kiếm, "soạt" một

tiếng, mũi kiếm bắn ra một loạt những tia sáng sắc lẹm, quét ngang ngực Lý Liên Hoa. Trên khuôn mặt thị vệ áo đỏ hiện lên một nụ cười, đột nhiên lại thấy người dưới kiếm túm lấy một vật chặn ngang trước ngực, chỉ nghe thấy một tiếng "soạt" khê vang lên, mũi kiếm chém gãy vật đó, những tia kiếm bắn ra đột nhiên được thu lại, tiếp đó bỗng vang lên một tiếng, mũi kiếm đâm trúng một vật, khó khăn lắm mới dừng lại trước ngực người kia.

Thứ chặt gãy các tia kiếm là một gốc thược dược. Thứ mũi kiếm đâm trúng là nửa đóa thược dược.

Vừa rồi Lý Liên Hoa nhổ một gốc thược dược từ dưới đất lên, trước tiên là để ngăn cản tia kiếm y đánh đến, sau khi tia kiếm chặt gãy gốc thược dược, hẳn lại dùng nửa đóa thược dược chặn mũi kiếm cuối cùng của y lại. Thị vệ áo đỏ híp mắt nhìn nửa đóa thược dược trên mũi kiếm, Lý Liên Hoa vội vàng lùi lại hai bước, trốn sau một gốc đại thụ.

- Từ từ đã, từ từ đã, chỉ cần ta thắng trường kiếm trong tay ngài thì ngài sẽ để ta vào xem di tác của Vương công công chứ?

Thị vệ áo đỏ mỉm cười.

- Thắng ta sao? Đúng là kẻ ngốc nói mê... Nếu như vừa rồi ta sử dụng tám phần chân lực thì đầu người bây giờ có còn ở trên cổ không?

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa.

- Nói vậy cũng phải, có điều đầu ta vẫn còn đây mà.

Thị vệ áo đỏ sững người.

- Ý ta nói là vừa rồi nếu ta sử dụng tám phần chân lực...

Lý Liên Hoa nghiêm nghị nói:

- Ngài hỏi bây giờ đầu ta có còn ở trên cổ ta không, tất nhiên là có rồi. Nếu nó không ở đó mà lại có người nói chuyện với ngài, vậy chẳng phải rất đáng sợ sao...

Hắn nói được một nửa thì giọng nói dần nhỏ lại, giọng điệu cũng trở nên có chút kì lạ. Thị vệ áo đỏ quay lại nhìn theo ánh mắt của hắn, chỉ thấy một khuôn mặt người kì lạ vút qua một cái ở bờ tường, đám cây vang lên những tiếng xào xạc, có một thứ gì đó đang đi rất nhanh về phía Đông.

- Đó là thứ gì vậy?

- Kẻ nào đó, đứng lại!

Thị vệ áo đỏ giơ trường kiếm lên, đuổi theo về hướng Đông. Lý Liên Hoa nhỏ giọng gọi:

- Này này này...

Thị vệ áo đỏ đuổi theo rất sát, y làm lơ không thèm nghe, lao đi vút một cái. Y ở trong cung đã lâu, đã gặp rất nhiều thích khách nhưng đây là lần đầu tiên thấy một thứ người không phải người, ma không giống ma như vậy, tất nhiên là rất căng thẳng. Lý Liên Hoa lại nhìn rất rõ khuôn mặt của kẻ ấy. Nói là khuôn mặt, chi bằng nói đó là một cái mặt nạ, một cái mặt nạ được quét một lớp sơn màu trắng, tô mày bằng mực đen, ngũ quan được vẽ rất sơ sài, bên trên mặt nạ còn vẩy những chấm đỏ, nhìn giống như máu tươi vậy. Hơn nữa nó còn khoác cái gì đó giống một lớp quần áo, thoát nhìn thì giống hình dáng một con người, kể đó thứ ấy phóng thẳng lên cây. Hẳn liếc về phía thị vệ áo đỏ đang rượt theo, ngẫm nghĩ một lúc xem có nên đuổi tới để nhìn xem bên dưới mặt nạ rốt cuộc là thứ gì không. Có điều sau một chốc, hẳn lại vui vẻ nhận ra, vẫn là di tác của Vương công công quan trọng hơn, hẳn phải phui bụi bẩn trên quần áo rồi đi về phía phủ Nội vụ. Thị vệ lân cận phủ Nội vụ vẫn còn rất nhiều, nhưng so với người mặc áo đỏ lúc này thì kém hơn, Lý Liên Hoa thuận lợi trèo vào một ô cửa sổ, trong đầu suy nghĩ một lát rồi tìm vào chỗ cất sách.

Muốn điều tra về bí mật trong cung một trăm năm trước, tất nhiên phải xem ghi chép trong cung. Có điều trước khi xem ghi chép của một trăm năm trước, Lý Liên Hoa cảm thấy nếu năm đó thực sự đã từng xảy ra chuyện kì lạ, chẳng lẽ vị Vương công công Vương Quế Lan, người đã từng dìm mấy người Lỗ Phương xuống giếng không bị điều tra, không có ghi chép lại sao? Chân tướng của mười tám năm trước rốt cuộc là thế nào đây?

Vương Quế Lan đã từng điều tra ra vật gì được giấu bên dưới giếng năm đó sao?

Có phải thực sự có một người chết cả trăm năm trước không?

Người chết rốt cuộc là ai đây?

Vương Quế Lan có phải từng được ghi chép lại vì chuyện này không?

Phòng cất giữ sách trong phủ Nội vụ không được phòng bị nghiêm ngặt như Thái Thanh Lâu(*) trong Hoàng cung, tất nhiên cũng không được sửa sang lại nhiều. Bên trong nơi này có rất nhiều danh sách nhỏ lẻ, đủ các loại khoản mục, mức độ cũ mới của đồ vật, sổ chép tay về màu sắc hoa văn các loại.

(*) Là nơi cất giữ sách quan trọng nhất trong Hoàng cung hậu viện.

Lý Liên Hoa không đốt đèn mà nương nhờ ánh trăng để xem xét vô số sổ sách trong phòng. Những cuốn sổ hoặc cũ hoặc mới, bút tích hoặc xấu hoặc đẹp, có nét bay bổng lưu loát, đẹp không thể tả, có nét lại lúc to lúc nhỏ, hình dáng kì quái, bên trong phủ đầy bụi bặm. Hẳn động tay không hề do dự, lật mở mục lục từng cuốn từng cuốn ra xem.

Trong bóng tối, ánh trăng mờ ảo như có như không, đầu ngón tay Lý Liên Hoa lại rất nhanh nhạy, trong thời gian ngắn đã lật qua hơn hai trăm cuốn. Trong rất nhiều cuốn sách, hẳn cầm lên một cuốn được đóng bằng những tờ giấy nhiều màu sắc.

Đó là cuốn sổ được đóng rất ngay ngắn, trên bìa có viết ba từ "Cực Lạc Thập", bên trong dùng mực đậm vẽ mấy hình trăn châu, vỏ sò các loại, ngoài ra còn vẽ mấy con chim.

Đây rõ ràng là cuốn sổ mà Phương Đa Bệnh phát hiện ra trong gian phòng ở điện Cảnh Đức, sau khi biến mất nó lại xuất hiện ở nơi này. Lý Liên Hoa lật đến trang cuối cuốn sổ, ngắm nghĩ rồi tháo sợi dây đóng sách, lấy một tờ giấy ở bên trong cuốn sổ, nhét vào trong người rồi lại nhanh tay nhanh chân buộc nó lại, đặt vào trong kệ. Tiếp đó hẳn nhanh chóng tìm thấy danh sách ba mươi ba năm trước, quả nhiên nhìn thấy bản chép tay của Vương Quế Lan trong đó.

Đó là một cuốn sổ bìa gấm màu xanh, vì năm đó Vương công công có địa vị hiển hách nên sổ tay ghi chép được đóng rất đẹp đẽ. Mở ra, bên trong có "Ngọc dịch u lan phú" và "Trường xuân nữ hoa ca", ngoài ra còn có một vài tập kiệt tác có một không hai như "Phụng chỉ thọ yến Thái hậu" hay "Thơ về hoa mai với Trương thị lang".

Bút tích của Vương Quế Lan thanh tao đẹp đẽ, không thua sĩ tử danh gia, Lý Liên Hoa xem hết một lượt toàn bộ bài thơ ông ta viết. Hắn vò đầu, vốn đã định học thuộc nhưng vị Vương công công này tài hoa quá xuất sắc, làm quá nhiều thơ, lại còn cứ na ná nhau, ví như thơ vịnh hoa mai đã nhiều đến mười bảy mươi tám bài, muốn học thuộc thì không khỏi có hơi miễn cưỡng. Hắn ngẫm nghĩ rồi thông thả nhét toàn bộ bản chép tay của Vương Quế Lan vào người, chỉnh đốn lại y phục rồi chuồn ra khỏi cửa.

Cung đình vào buổi đêm tối đen như mực, đèn lồng đỏ ở hành lang lơ mờ u ám trong màn đêm. Trong tiếng xào xạc gió thổi lá cây, một cái bóng mờ mờ đang lơ lửng trên những tòa nhà, ẩn giữa bóng cây lòa xòa, đôi lúc khó có thể nhận ra được. Chỉ thấy cái bóng đó bay vào Thái Thanh Lâu. Thái Thanh Lâu là nơi cất giữ sách trong cung, vị trí khá vắng vẻ, không được phòng bị nghiêm ngặt. Không lâu sau, cái bóng đó lại vội vàng bay vút ra, trên lưng có vác một bọc đồ nhỏ. Mặc dù nhỏ nhưng xem chừng có vẻ nặng nề, thì ra người này đã ăn trộm mấy cuốn sách từ Thái Thanh Lâu.

Tên trộm sách nho nhã này tất nhiên chính là Lý Liên Hoa.

Sử điển của Đại nội đã nằm trong tay, bản chép tay của Vương Quế Lan cũng đến tay rồi, hắn vốn định lập tức trèo tường ra ngoài, nhanh chóng trốn thoát. Nhưng trèo ra ngoài tường chưa được hai bước thì đã nhìn thấy một người mặc áo đỏ đeo bội kiếm đứng trong rừng, y đang nhìn hắn, cười mà như không cười.

- Ấy... - Lý Liên Hoa vội vàng cười cười. – Đúng là đời người cứ gặp lại nhau luôn...

Người mặc áo đỏ chống kiếm xuống đất, nhìn hắn đầy hứng thú, cũng tỉ mỉ quan sát bọc đồ trên lưng hắn.

- Tiểu tặc kia, có lẽ không phải người đến xem tuyệt tác của Vương công công mà là muốn ăn trộm điển tịch thư họa của Thái Thanh Lâu, mang đi bán lấy tiền phải không? Gan người cũng lớn thật đấy!

Lý Liên Hoa xoa tay lia lịa, nói cực kỳ nghiêm túc:

- Không phải không phải, ta đích thực đến đây để xem sách, có điều lúc này sắc trời cũng đã muộn, lại không có đèn dầu, nhiều sách như thế này trong lúc nhất thời cũng không thể xem xong được. Thế nên ta đành mượn tạm, đợi ta xem xong rồi nhất định sẽ mang trả lại, nhất định sẽ mang trả lại mà.

Sắc mặt người kia lạnh lùng.

- Nói nghe êm tai đấy, đạo tặc dám cả gan vào cung trộm sách, đây là lần đầu tiên ta thấy đấy. – Y không nói thêm nữa, tay phải đưa lên, thanh trường kiếm được rút khỏi vỏ. – Đưa tay chịu trói đi!

Lý Liên Hoa ôm bọc đồ của mình quay đầu bỏ chạy.

- Ngàn vạn lần không được, ta vẫn còn có việc, ta đã nói là ta sẽ trả lại mà...

Người mặc áo đỏ cầm kiếm đuổi theo, quát lớn:

- Đứng lại!

Ngay sau đó y huyết sáo, bốn phương tám hướng đột nhiên liên tiếp vang lên những tiếng huyết, tiếng người chuyển động, rõ ràng là thủ vệ các nơi đã nghe tin chạy đến. Lý Liên Hoa "ui cha" một tiếng, bỏ chạy nhanh hơn. Người mặc áo đỏ vận khí đuổi theo, không thấy bước chân Lý Liên Hoa có thay đổi gì nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn cách y ba thước. Đuổi tiếp một lúc, người mặc áo đỏ dần dần thấy kì lạ, thân pháp khinh công của y đã nâng đến cực hạn, nhưng người này lại vẫn ở trước y ba thước, thậm chí cũng chẳng có vẻ gì là mệt mỏi.

- Người...

Ánh mắt y nhá lên, trường kiếm vừa nhắc, tiếng kiếm rít lên, đâm thẳng vào lưng Lý Liên Hoa. Lý Liên Hoa nghe thấy tiếng kiếm, bèn phi thân lên lao thẳng về phía trước. Trong chớp nhoáng ấy, kiếm khí xé gió ập đến, tấn công vào trọng huyết sau lưng hắn. Đúng giây khắc khi người đó cho rằng mình đã thành công thì bóng người phía trước biến ảo, chỉ thấy người mặc áo xám như đã hóa thành một làn sương mờ mờ, lặng lẽ tản đi, rồi lại một lần nữa hiện lên trước đó ba tấc.

Giây phút mơ hồ đó cực ngắn, người mặc áo xám vẫn ôm bọc đồ chạy loạn khắp nơi, người mặc áo đỏ giật mình kinh hãi. Y vận chân khí, hét lớn một tiếng, người kiếm hợp nhất, cùng đuổi theo Lý Liên Hoa. Lý Liên Hoa đột nhiên nhìn thấy ánh kiếm lượn lờ giống như trăng chiếu lên nền tuyết trắng, lại nghe thấy tiếng kiếm kêu vang thảm thiết, hấn đành dừng chân lại.

- Từ từ đã, từ từ đã.

Người mặc áo đỏ đã hợp nhất với kiếm, ánh kiếm xoay chuyển mạnh mẽ bao vây Lý Liên Hoa, tiếng kiếm rít lớn đến nỗi tai Lý Liên Hoa suýt chút nữa điếc hẳn. Lưỡi kiếm sắc nhọn đảo vòng quanh người, cắt đi không ít tóc của hấn. Mái tóc hấn rối tung lên, gió bụi bay mù trời, một kiếm này quả nhiên là tuyệt học có một không hai. Lý Liên Hoa ôm đầu đứng trong ánh kiếm ấy, vẫn không quên khen ngợi:

- Kiếm hay, kiếm hay.

Qua một lúc lâu, tiếng kiếm và ánh kiếm dần dần dừng lại, người mặc áo đỏ lại một lần nữa xuất hiện, thanh trường kiếm kia đã kề lên cổ Lý Liên Hoa.

- Người là ai?

Lý Liên Hoa theo bản năng đáp:

- Ta là đạo tặc trộm tranh chữ...

Người mặc áo đỏ quát lên:

- Nói vợ vẩn! Vừa rồi tránh được một kiếm của ta, người đã dùng võ công gì?

Lý Liên Hoa nói:

- Đó là diệu pháp chạy trốn độc bá thiên hạ, kì diệu vô song, vô tiền khoáng hậu, không thể nói với người ngoài được.

Người mặc áo đỏ chăm chú nhìn hấn.

- Người có trình độ khinh công như vậy, vậy vừa rồi lúc treo tường, đúng là người cố tình để ta nhìn thấy phải không?

Lý Liên Hoa vội vàng kêu oan:

- Oan quá, oan quá, nếu không phải lần nào ngài cũng muốn dùng kiếm giết người, thì tất nhiên ta cũng sẽ không dùng bản lĩnh giấu tận đáy hòm ra để trèo tường rồi... Huống chi đại nhân ngài võ công cao cường mà lại chui vào cái xó ấy, ta thực sự không có nhìn thấy mà.

Người mặc áo đỏ cười, nụ cười đầy vẻ châm chọc.

- Người là đang khen ta, hay là đang chửi ta đấy? Nói... rốt cuộc người là kẻ nào?

Lý Liên Hoa đáp:

- Cái này hả... ta họ Lý... ngài có thể gọi ta là Lý đại ca.

Người mặc áo đỏ giận dữ phì cười.

- Lý đại ca. – Thanh kiếm trên tay khẽ dùng sức, da cổ Lý Liên Hoa bị rách một vết, máu tươi lập tức chảy xuống. – Người còn không thành thực nói mình là ai, ta sẽ một kiếm chặt đứt đầu người đấy!

Lý Liên Hoa ôm bọc đồ chẳng dám động đậy, đột nhiên hỏi:

- Vừa rồi ngài đuổi theo người đeo mặt nạ kia, sau đó thì thế nào?

Người mặc áo đỏ mặc dù võ công cao cường, nhưng dù sao tuổi trẻ còn bông bột, nghe thấy hấn hỏi thì sững người.

- Vừa rồi...

Vừa rồi y đuổi qua đó, cái thứ có hình thù kì quái ấy chạy tán loạn giữa mấy cái cây, thân pháp cực kì uyển chuyển, đuổi theo chưa được bao lâu thì "thứ đó" đã biến mất, chỉ để lại một cái mặt nạ và một bộ quần áo. Lý Liên Hoa lại hỏi:

- Có phải người đó mặc một bộ khinh dung...

Ánh mắt người kia bừng lên vẻ hung hãn, y quát lên:

- Sao người biết ả ta mặc thứ gì? Người và ả ta là đồng bọn phải không? Chẳng trách ả ta kịp thời dẫn dụ ta đi, chắc là sợ ta giết người, có phải không?

Lý Liên Hoa định lắc đầu, nhưng lại sợ thanh trường kiếm trên cổ mình cửa thêm vài đường nữa nên đành cẩn thận trả lời:

- Vậy... vậy bộ y phục ấy đâu rồi?

Người mặc áo đỏ bị hấn làm cho tức đến nổi lại một lần nữa giận quá hóa cười.

- Người không lo cho cái mạng của mình, mà lại quan tâm đến bộ quần áo kia sao?

Lý Liên Hoa "ừm" một tiếng, lại nói:

- Thế... thế y phục đâu rồi?

Ánh mắt người kia nhá lên.

- Người cần bộ y phục đó làm gì?

Lý Liên Hoa lại "ừm" một tiếng.

- Thế bộ y phục đâu rồi?

Người mặc áo đỏ dừng lại một lúc rồi đột nhiên nói:

- Ta họ Dương.

Lý Liên Hoa kinh ngạc, hấn thực sự kinh ngạc đấy: Thị vệ mang đao họ Dương trong Hoàng cung Đại nội, quan tước cấp tam phẩm, không xếp dưới Thị lang các bộ, chính là người đã từng liên tiếp đánh bại cao thủ của mười ba nói chuyện trong hội võ của triều đình và chư quốc Tây Vực. Người xếp hạng nhất tên gọi "Ngự Tứ Thiên Long" Dương Vân Xuân. Nghe nói người này kế nghiệp sư phụ là đệ nhất cao thủ Đại nội "Long Bộ Trương Phi" Hiên Viên Tiêu ba mươi năm trước, lại là con trai ruột của Vương Nghĩa Xuyên, cũng tức là ca ca của Chiêu Linh Công chúa tương lai. Ngay cả Hoàng thượng cũng đã ngự thưởng cho y một chữ "Long", tiền đồ tất nhiên là vô cùng xán lạn. Lý Liên Hoa không ngờ người dây dưa với hấn vào lúc nửa đêm lại chính là anh vợ tương lai của Phương Đa Bệnh, hấn đứng chết lặng hồi lâu rồi mới nói:

- Thì ra là người.

Dương Vân Xuân từ nhỏ đã bái Hiên Viên Tiêu làm thầy. Hiên Viên Tiêu có võ công cao cường, đến khi về già lại điên điên khùng khùng, cứ nói là mình vốn mang họ Dương, bắt Vương Vân Xuân phải chuyển sang họ Dương. Vương Nghĩa Xuyên không biết phải làm sao, đành để con trai

mình làm con thừa tự của Hiên Viên Tiêu, dù sao ông vẫn còn một đứa con trưởng Vương Vân Dương, không lo không có người kế thừa gia sản. Không ngờ thiên tư học võ của Dương Vân Xuân lại cực cao, Hiên Viên Tiêu rất vui vẻ, trước khi chết còn tặng cho con trai ông công lực toàn thân, tạo nên một truyền kỳ về "Ngự Tứ Thiên Long" Hoàng cung Đại nội. Nghe nói sở dĩ Hoàng thượng nhận con gái của Vương Nghĩa Xuyên làm nghĩa nữ là vì nàng được thơm lây từ vị nhị ca của mình. Chính việc Dương Vân Xuân đánh bại cao thủ mười ba nước đã khiến long nhan rất vui, nhất thời không nghĩ ra được gì để ngự thưởng cho Vương gia, thế nên người đã nhận một vị Công chúa, còn đặc biệt cưng chiều nữa.

Dương Vân Xuân nghe Lý Liên Hoa nói "Thì ra là người", không biết trong lòng hẳn đang nghĩ rằng "Thì ra người chính là anh vợ tương lai của Phương Đa Bệnh", y nhíu mày lại.

- Người biết ta sao?

Lý Liên Hoa đáp:

- Ngự Tứ Thiên Long, võ công tuyệt luân, tung hoành thiên hạ, ai cũng thán phục, từ sau hội võ có ai mà không biết, có ai lại không hay chứ?

Dương Vân Xuân rất đặc ý, mỉm cười.

- Nhưng ta nghe nói trong giang hồ có Lý Tương Di, Địch Phi Thanh, võ công không dưới ta.

Lý Liên Hoa nghiêm nghị nói:

- Cái đó... nghe nói bọn họ đều chìm dưới biển sâu rất nhiều năm rồi, Dương đại nhân có thể yên tâm, ngài nhất định là đệ nhất thiên hạ, không cần nghi ngờ gì nữa.

Dương Vân Xuân hạ cổ tay, thu trường kiếm về.

- Rốt cuộc người là kẻ nào? Lén vào Hoàng cung có việc gì? Nếu người dám nói sự thực, có lẽ trước khi truy binh đến, ta có thể tha cho người một mạng.

Lý Liên Hoa nghe thấy tiếng hò hét bao vây sau lưng thì thở dài nói:

- Nếu các hạ là Dương đại nhân... - Hãn dừng lại. – Ta muốn đến một nơi vắng vẻ để nói chuyện.

Dương Vân Xuân gật đầu, y đi trước dẫn đường, bóng hai người lóe lên như ánh chớp, rẽ sang cùng hướng, đi thẳng đến một nơi nào đó trong cung.

***

Ánh trăng sáng tỏ, trong veo tựa ngọc. Dưới ánh trăng xinh đẹp, trong một tòa biệt viện bình thường ở kinh thành, một người đang lén lút nấp mình trên một cái cây lớn. Nhìn từ xa, người đó mặc trang phục dạ hành màu đen, trèo lên cây mà nhìn hết như một cảnh cây. Người gầy đến kì lạ cổ quái như vậy, tất nhiên chính là Phương Đa Bệnh.

Lý Liên Hoa nói sớ dĩ Thượng Hưng Hành bị chết, nếu không phải vì y biết được bí mật gì đó thì tức là y có được vật nào đó. Nếu Lỗ Phương có bộ khinh dung, Lý Phi cũng có một bộ khinh dung, vậy vật mà Thượng Hưng Hành có chẳng lẽ cũng là một bộ khinh dung? Nghe nói trăm năm trước, đám hoàng thân quốc thích, gian thương nho khách, đôi khi có thể mặc trên người mười, hai mươi lớp khinh dung. Không bàn đến việc truyền thuyết đó là thật hay giả, nhờ ra cái kẻ đã chết nào đó mặc trên người bảy tám bộ khinh dung, nếu mỗi người có một bộ, vậy là vẫn còn sao? Nếu người có được y phục đó đều phải chết, chẳng phải sẽ chết bảy tám người sao? Phương Đa Bệnh vừa suy nghĩ vẫn vơ, vừa đoán mò xem nếu Thượng Hưng Hành có bảo bối thì y sẽ giấu nó ở đâu.

Có người đã giết Thượng Hưng Hành, nếu là vì thứ mà y có được, vậy kẻ đó sẽ nhân lúc trời tối đến lấy chứ? Phương Đa Bệnh nấp trên cây tập trung nghĩ ngợi. Muốn xông vào phòng của Thượng Hưng Hành để lấy đồ rất dễ dàng, vì hiện tại nha dịch của Bốc Thừa Hải đang bận rộn khám nghiệm thi thể, có lẽ phải đến sáng sớm mai mới đến lấy đồ.

Nhưng Phương Đa Bệnh lại suy nghĩ sâu xa hơn. Y muốn biết đêm nay ngoài con bọ ngựa là y, thì còn con chim sẻ(*) nào nữa không?

(*) Bắt nguồn từ câu: 'Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau', ý nói nếu chỉ nhìn thấy cái lợi trước mắt mà không tính đến cái họa ẩn nấp phía sau thì sẽ khiến mình rơi vào thế nguy hiểm.

Gió nhẹ đong đưa, cành cây lay động, y hít thở cực khẽ, cơ thể dường như đã sớm hợp thành một thể với cây cối. Thời gian trôi qua đã rất lâu nhưng vẫn chẳng có ai tiến vào hành cung, thậm chí y còn nhìn thấy Triệu Xích bảo kiệu phu đến lầu Tây ngủ, nhưng lại không thấy ai đi vào. Rồi lại qua một canh giờ nữa, vào lúc y sắp ngủ gục, trong phòng Thượng Hưng

Hành đột nhiên lóe lên một ánh sáng mờ mờ. Phương Đa Bệnh giật nảy người, y chỉ nghĩ rằng sẽ có kẻ đi đêm nào đó xông vào phòng, chứ không ngờ đến việc trong phòng đột nhiên lại có người.

Trong nháy mắt, toàn thân y đổ mồ hôi lạnh... Tên giết người máu lạnh đó nếu đã có thể vào phòng y lấy đồ mà như vào chỗ không người, có thể làm cho Thượng Hưng Hành bị rách cổ họng, chết giữa phố xá mà không để lại dấu vết hay bóng dáng, thì võ công tuyệt đối hơn hẳn y... Thì ra kẻ đó đã sớm len vào nấp trong phòng Thượng Hưng Hành rồi!

Vừa rồi nếu y tùy tiện xông vào, e là cũng sẽ trở thành một cỗ thi thể bị cắt cổ họng, chảy máu tới chết.

Mồ hôi lạnh toàn thân, gió thổi tới khiến cả người mát mẻ, máu của y lại nóng hừng hực... Đây là một việc ngoài ý muốn! Trong phòng Thượng Hưng Hành có người ẩn nấp là một việc ngoài ý muốn, nhưng đây cũng là một cơ hội... Có thể giúp y lần đầu tiên nhìn thấy tên hung thủ đến vô ảnh đi vô tung, giết người trong vô hình kia rốt cuộc là kẻ nào.

Ánh sáng yếu ớt trong phòng chỉ nhá lên vài cái rồi sau đó tắt hẳn. Lòng bàn tay Phương Đa Bệnh đổ mồ hôi lạnh, nhưng biết cơ hội chỉ trong thoáng chốc, y cắn răng, bắn gãy một cành cây khác cách đó không xa, chỉ nghe thấy một tiếng "xoạt" khê vang lên, một số cành cây đối diện bị gãy, lá cây rơi xuống lá tả.

Tiếng động thấp thoáng trong gian phòng lập tức không còn. Phương Đa Bệnh lấy một cái khăn bịt mặt lại, xông thẳng vào gian phòng Thượng Hưng Hành, ngọn đuốc trong tay sớm đã chuẩn bị xong, căn phòng sáng nhoáng lên, ngọn đuốc bất ngờ chiếu rọi khắp xung quanh. Quả nhiên không ngoài dự đoán, trong phòng đã không có ai!

Trong phòng không có một ai!

Vừa rồi người đốt đèn trong phòng sớm đã không thấy đâu, nhưng không phải không có động tĩnh gì.

Phương Đa Bệnh đột nhiên nhìn thấy một thứ giống như một cuộn lụa rơi dưới đất, một màu vàng đất rất nhạt, đó đúng là một bộ y phục. Phía trên và dưới y phục liền với nhau, phía sau có buộc một mảnh góc áo ở thắt

lưng, đó là một bộ thâm y(*). Bộ thâm y đó đúng là vừa được lấy ra từ gầm giường Thượng Hưng Hành, cái hộp gỗ có cất y phục còn bị lật đổ sang một bên. Phương Đa Bệnh chỉ liếc một cái, đang định lấy bộ y phục đó thì lại nghe ngoài cửa có tiếng cộc cộc, có người hỏi:

- Ai ở trong vậy?

(*) Loại trang phục mà phần trên (thượng y) liền với phần dưới (hạ y).

Không hay rồi! Phương Đa Bệnh túm lấy ngọn đèn dầu trên bàn, đang định châm lửa ném đi, đột nhiên lại phát hiện trong đèn không có dầu thắp, y ngẩn ra. Lại thấy ngoài cửa sổ thấp thoáng có bóng người vút qua, một ngọn đuốc xé gió lao vào, rơi xuống bộ y phục dưới đất, sau đó bỗng phùng lên một tiếng, ánh lửa nổi lên khắp nơi, hừng hực bốc cháy. Phương Đa Bệnh sợ hãi kinh ngạc... Thì ra vừa rồi tên đó nhá lên vài ánh sáng mờ mờ ở trong phòng, chính là sau khi lấy y phục ra, hắn đã dập lửa rồi đổ dầu lên áo và khắp xung quanh phòng, chỉ chờ đốt bộ y phục! Không ngờ y ở bên ngoài tạo tiếng động, tên đó nhân tiện tránh ra ngoài, lửa y vào trong rồi phóng hỏa đốt trụ!

Hay cho tên gian tặc! Cửa phòng lại vẫn khóa kín, Phương Đa Bệnh bưng bưng lửa giận. *Bà nó chứ, người coi lão tử là ngọn đèn thiếu dầu chắc?* ngọn lửa xung quanh cháy rất nhanh, tên đó đã kéo không ít màn trướng trong phòng, ném xuống mấy cuốn sách, lại thêm dầu, trong phòng hơi nóng hầm hập, không khí khiến người ta ngạt thở. Phương Đa Bệnh vận khí, cười lạnh một tiếng nhưng cũng không phá cửa lao ra, y gào lên một tiếng kinh thiên động địa:

- Cháy nhà rồi! Cứu người mau! Cháy nhà rồi! Cứu người thôi!

Người ngoài cửa vốn đang gõ cửa bị dọa giật nảy người, y dồn dập hỏi:

- Ai ở trong vậy? Ai... ai ai ai ở trong vậy hả?

Phương Đa Bệnh phẩy tay áo mấy cái để xua đi hơi khói, y khó chịu đáp lại:

- Đại công tử của Phương Thượng thư, ý trung nhân của Chiêu Linh Công chúa.

Người ngoài cửa hồn bay phách tán.

- Phương... Phương công tử? Người đâu! Phương công tử ở bên trong, sao bên trong lại nổi lửa vậy? Trời ơi trời ơi, Phương công tử sao lại ở bên trong cơ chứ? Ai nhốt ngài ấy ở bên trong vậy? Người đâu rồi!

Phương Đa Bệnh bịt mũi đứng bên trong. Trong phòng ngùn ngụt khói, chột y nhanh trí, nín thở mò mẫm trong ngọn lửa... Vừa rồi kẻ kia đi vội vàng quá, có lẽ vẫn còn thứ gì đó chưa kịp thu dọn mang đi.

Ngọn lửa nhanh chóng thiêu sạch những thứ có thể cháy bên trong, Phương Đa Bệnh nhìn Đông ngó Tây... Bộ y phục trên người y có đan một ít tơ vàng, lúc này cũng đã hơi nóng lên, nhưng y vẫn không nhìn thấy thứ gì kì lạ. Đột nhiên, trong phòng có một thứ nổ đánh “tách” một tiếng, Phương Đa Bệnh nghe thấy quay qua nhìn, chỉ thấy một vật nảy ra từ đầu giường Thượng Hưng Hành. Một thứ phát sáng lấp lánh rơi xuống đất. Là thứ gì mà bị lửa đốt đến mức nổ tung lên vậy? Y cầm lên xem, đó là một chiếc nhẫn.

Trên chiếc nhẫn còn sót lại những mảnh đá quý nát vụn vẫn đang sáng bóng sắc lục trong veo. Vào đúng lúc này, cửa lớn bị vật nặng phá ra, tiếng người bên ngoài huyên náo. Không ít người đang gấp rút cứu Phò mã, họ nâng một cột gỗ lớn đập vào cửa. Lúc này Phương Đa Bệnh đã không thể ở lại căn phòng được thêm nữa, y chạy thẳng ra ngoài, mái tóc đã bén lửa. Đám người bên ngoài sợ đến nỗi cầm bình trà đổ hết nước lên đầu y, hò hét nào là thay đồ, nào là mau gọi đại phu đến.

Phương Đa Bệnh ho khù khụ, để mặc bọn họ lăn qua lăn lại, một mực chắc chắn rằng Bốc Thừa Hải đã mời y đêm nay đến xem xét gian phòng của Thượng Hưng Hành, không ngờ lại bị hung thủ nhốt trong phòng phóng hỏa! Mọi người ai nấy đều tán phục, khen ngợi Phương công tử anh hùng hiệp nghĩa, quả cảm vô song, dũng cảm vô cùng, giúp đỡ Bốc đại nhân không tiếc cả mạng sống xông pha vào nơi khói lửa, nhân tài đức hạnh như thế này trên đời được mấy người có đây?

Phương Đa Bệnh lại đang rất bối rối. Bộ y phục đã bị cháy rụi kia là một thâm y của nam nhân. Ngoài chất liệu tốt thì nó không có gì khác thường, thậm chí còn chẳng thêu hoa. Ngoài bộ thâm y của nam nhân đó ra, quả

thực Phương Đa Bệnh không nhìn ra thứ này có gì đáng giá khiến người ta chấp nhận nguy hiểm để giết Thượng Hưng Hành, sau đó châm lửa đốt.

Trên bộ đồ ấy có bí ẩn gì chứ? Lỗ Phương cũng có một bộ y phục, Lý Phi cũng có một bộ, nhưng tên hung thủ giết người đó không những không đốt trụi y phục của bọn họ mà thậm chí còn khoác kiện khinh dung lên người Lý Phi, nhưng y lại đốt bộ đồ của Thượng Hưng Hành.

Thế là thế nào? Khác biệt của chúng chỉ ở chỗ, đây là một bộ thâm y, còn hai bộ kia là khinh dung. Đây liệu có là khác biệt to lớn không? Phương Đa Bệnh càng nghĩ càng thấy mơ hồ. Người trốn trong phòng Thượng Hưng Hành là ai? Hắn bỏ đi nhân lúc lửa cháy hỗn loạn, hay là vẫn đang ở trong đám người cứu hỏa bên ngoài?

Phương đại thiếu đang rất mù mờ, rất mù mờ.

***

Trong Hoàng cung.

Trong Ngự thiện phòng.

Dương Vân Xuân và Lý Liên Hoa đang ngồi trên một thanh xà lớn trên nóc nhà, trong tay Dương Vân Xuân cầm một đĩa thức ăn, trong tay Lý Liên Hoa thì cầm một đôi đũa, hắn liếc nhìn Dương Vân Xuân rồi than thở:

- Nếu bách tính trong kinh thành biết Ngự Tứ Thiên Long chạy đến nhà bếp ăn trộm đồ ăn thì chắc trong lòng khó chịu lắm đấy.

Dương Vân Xuân cười đáp:

- Ngự thiện phòng cũng biết buổi tối ta sẽ đến ăn khuya mà, mấy đĩa đồ ăn còn mới này đều là bọn họ đặc biệt để lại cho ta đấy.

Lý Liên Hoa gắp một miếng măng xé trong đĩa thịt gà hấp trộn măng trên tay Dương Vân Xuân, ăn mấy miếng rồi khen:

- Quả nhiên mùi vị hoàn toàn khác với củ cải khô.

Dương Vân Xuân nhú mày.

- Củ cải khô?

Lý Liên Hoa ho khan.

- Không có gì. – Hắn ngồi ngay ngắn, bàn tay phải vẫn hướng đũa về cái đĩa trên tay Dương Vân Xuân. – Dương đại nhân có biết mấy vụ hung án xảy ra trong điện Cảnh Đức không?

Dương Vân Xuân sững người, lấy làm lạ:

- Người đến vì mấy vụ hung án đó sao? Tất nhiên là ta biết rồi.

Y không những iết mà còn biết rất rõ, dù sao muội muội Vương Vi quân của y cũng sắp được phong làm Chiêu Linh công Chúa, mà vị hôn phu tương lai Hoàng thượng đã chọn cho muội muội của y, Phương Đa Bệnh, lại đang sống trong điện Cảnh Đức. Lý Liên Hoa nói:

- Phương Phò mã là bằng hữu lâu năm của ta. – Nói xong câu đó, hẳn dừng lại một chút. – Điện Cảnh Đức liên tiếp xảy ra hung án, nào là Lỗ đại nhân bị điên, Lý đại nhân, Vương công công, Thượng đại nhân bị chết. Tên hung thủ vô cùng hung ác, nếu không thể bắt được hẳn thì lòng dân sẽ không yên, triều đình sẽ mất đi uy tín.

Dương Vân Xuân quả thực lấy làm lạ vì người này lại có thể trịnh trọng nói ra những lời có căn cứ đến vậy. vừa rồi người này sợ Đông sợ Tây, lén la lén lút, nhìn hết như một tên trộm vặt, bây giờ nhìn lại mới phát hiện hẳn y phục chỉnh tề, mặt mày đoan chính, quả nhiên là có tướng mạo rất nho nhã của một thư sinh, tuổi tác xem chừng cũng không lớn lắm, chỉ khoảng hai tư hai lăm, rất hợp với hai chữ “tuấn nhã”(*).

(*) Tuấn tú, nho nhã

- Phò mã nhiệt huyết nghĩa hiệp, vẫn luôn canh cánh trong lòng về cái chết của mấy vị đại nhân đó. – Lý Liên Hoa tiếp tục nghiêm nghị. – Không điều tra rõ ràng chân tướng, chỉ e Phương Phò mã sẽ ngủ không yên.

Dương Vân Xuân hoàn toàn xa lạ với vị “Phương Đa Bệnh” kia, chỉ biết người này là con trai của Phương Thượng thư, đã từng thi đỗ Đồng sinh(*) lúc bảy tuổi, cũng được xem là thông minh, nghe những lời này của Lý Liên Hoa, y cũng thấy có thêm chút hảo cảm. Lại nghe Lý Liên Hoa tiếp tục nói: - Thế này...Phương Phò mã cho rằng, mấy vị đại nhân có lẽ đã từng biết được bí mật gì đó nên mới có người muốn giết người diệt khẩu, mà bí ẩn kia có lẽ cũng chính là nguyên nhân Hoàng thượng triệu kiến bọn họ.

(*) Theo chế độ khoa cử thời cổ đại, người thông qua cuộc thi khoa cử ở huyện, ở phủ được gọi là Đồng sinh. Trở thành Đồng sinh mới đủ tư cách tham gia Viện thí, những người có thành tích tốt mới có thể trở thành Tú tài

Dương Xuân Vân càng lúc càng kinh ngạc, y nghĩ bụng, *Vị hôn phu tương lai của tiểu muội quả nhiên rất khá.*

- Nói vậy cũng phải, ta nghe nói Hoàng thượng triệu kiến bọn họ là để nói về vị trí của Cực Lạc Tháp. Hoàng thượng muốn xây dựng cung điện cho Vi Quân muội, nhưng triều ta có tổ huấn rằng: “Phía Nam Cực Lạc Tháp không được xây dựng công trình gỗ”, Hoàng thượng chẳng qua muốn biết năm đó rốt cuộc Cực Lạc Tháp ở chỗ nào thôi mà.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Không sai, nghe nói lúc mấy vị đại nhân còn trẻ đã từng ngã xuống một cái giếng trong cung, rồi có được kỳ ngộ(*) bên trong. Có lẽ Hoàng thượng cảm thấy bên trong cái giếng đó có gì kì lạ, đoán chừng có liên quan đến Cực Lạc Tháp. – Đôi đũa bên tay phải hẳn tỉ mỉ chọn ra một cái cánh gà trong cái đĩa của Dương Xuân Vân. – Phương Phò mã cho rằng nếu mười tám năm trước mấy vị đại nhân đó đã có được kỳ ngộ, có lẽ Vương Quế Lan Vương công công sẽ có ghi chép lại, rồi nếu chuyện này có liên quan đến Cực Lạc Tháp, vậy tất cả ghi chép liên quan đến Cực Lạc Tháp hơn trăm năm trước cũng cần xem xét kĩ lại. Vì đêm nay Phò mã bận quá nhiều việc nên đã bảo ta vào cung mượn vài cuốn sách. – Sắc mặt của hắn vẫn bình tĩnh nhã nhặn như lúc nãy, còn kèm theo nụ cười thích thú. – Sau khi xem xong, nhất định sẽ mang trả lại. Phò mã có rất nhiều tiền, cho dù là tranh chữ của danh gia hay là vàng bạc châu báu, ngài ấy cũng có nhiều chết đi được, thực sự không cần làm mấy chuyện trộm báu này đâu.

(*) Cuộc gặp gỡ kì lạ.

- Nghe người nói như vậy, hình như cũng có chút đạo lý.

Lý Liên Hoa nói:

- Dương nhiên là có đạo lý rồi.

Dương Xuân Vân lại ăn thêm một lúc nữa. Y nhổ xương ra, đột nhiên nở nụ cười thần bí.

- Người muốn biết cái giếng kia ở đâu sao?

Lý Liên Hoa ngạt thở, suýt chút nữa thì bị miếng măng trong miệng làm cho nghẹn chết.

- Khụ khụ khụ...

Dương Vân Xuân rất đặc ý, võ công của y cao cường nhưng không nhận được vắn ngó khắp xung quanh trái phải.

- Cái giếng đó ở...

- Cái giếng đó ở sau cung Trường Sinh, bên cạnh hồ Liễu Diệp. – Lý Liên Hoa khó khăn lắm mới nuốt được miếng măng xuống, hắt vôi vàng cầm ly rượu lên uống mấy ngụm.

Dương Vân Xuân đột nhiên ngăn người, nhìn Lý Liên Hoa như thấy ma.

- Người... làm sao người biết?

Lý Liên Hoa lấy từ trong người ra một cuốn sổ, lật một trang bên trong, chỉ vào một bài thơ trong đó. Dương Vân Xuân vốn chăm chỉ luyện võ, không rành đọc sách, y nhíu mày nhìn bài thơ đó.

Bài thơ đó có tên “Dạ hoài cảm sơ tuyết”(*), bút tích đẹp đẽ của Vương công công viết:

(*) Đêm khuya cảm khái về trận tuyết đầu mùa.

Tuyết lạc Kim Sơn Tự, tam phân nhập trì đường

Phi hoa hóa tác vũ, lạc chiêm tiêm vi sương

Lâm thượng xuất minh nguyệt, hòa tuyết chiếu the lương

Tinh thần trường giao hoán, đào lý cộng giai thương

Nhất bầu trân châu lệ, bách niên nhật nguyệt trường

Dương Vân Xuân đọc bài thơ đó mấy lần rồi chỉ vào cuốn sổ.

- Bài... bài thơ này á?

Lý Liên Hoa cười gượng.

Bài thơ được viết rất nhanh, người xem ông ta viết “Tuyết Lạc Kim Sơn Tự”, vậy tức là lúc viết bài thơ này, có lẽ ông ta đang ngồi ở vị trí có thể nhìn thấy Kim Sơn Tự. mà tòa Kim Sơn Tự đó ở trong cung, theo những gì ta vừa thấy lúc chạy trốn thì hình như ở bên cạnh cung Trường Sinh, mà bên cạnh cung Trường Sinh chỉ có một cái hồ, tên gọi hồ Liễu Diệp.

Dương Vân Xuân nhíu mày.

- Vậy thì sao chứ?

Lý Liên Hoa dùng đôi đũa phác họa trên không trung.

- Câu “*Phi hoa hóa tác vũ, lạc chiêm tiêm vi sương*” nói lên rằng hôm đó trời đang có tuyết rơi, nhưng tuyết rơi xuống nơi mà Vương công công nhìn thấy, lại hóa thành mưa. Mà tuyết này rơi xuống cái mũ nỉ của ông ta lại kết thành băng, vậy tức là ở nơi nào đó gần cung Trường Sinh, lúc tuyết rơi sẽ ấm áp hơn những nơi khác, có thể làm tan tuyết chảy, nơi đó nếu không có suối nước nóng thì chính là một cái giếng sâu.

Dương Vân Xuân khó mà đồng ý được.

- Chuyện này... nhờ đâu năm đó Vương công công chẳng qua chỉ tùy tiện viết đại, vậy chẳng phải những gì người vừa nói đều là chuyện không đâu sao?

Lý Liên Hoa lại gắp một miếng thịt gà, thông thả ăn rồi đáp:

- Dù sao đây vốn là việc hoàn toàn không có manh mối, có thua thì vẫn là không có manh mối, chuyện không thiệt thòi như vậy tất nhiên là phải cược rồi,

Dương Vân Xuân lú lẫm, trước giờ y chưa từng thấy có người lại nghĩ quàng nghĩ xiên về một bài thơ khó hiểu mà không hề cho rằng thế là sai. Lại nghe Lý Liên Hoa nói tiếp:

- “*Lâm thượng xuất minh nguyệt*”, nói lên rằng bên cạnh cái giếng đó có một khu rừng. Trăng sáng cong có thể “*hòa tuyết chiếu thê lương*”, ta nghĩ nếu đã chiếu sáng cùng ánh trăng, vậy tất nhiên “*tuyết*” kia không thể lác đác được, chỉ ít phjair có một khoảnh đất nho nhỏ phủ đầy tuyết thì mới có thể “*chiếu*” lên được...

Dương Vân Xuân lúc này đã thực sự ghen lời, người này không những nghĩ linh tinh mà còn nói xàm nói nhảm, ý nghĩ thật viển vông.

- Từ... từ từ đã...

Lý Liên Hoa lại tiếp tục thích thú nói:

- Nếu là ở Kim Sơn Tự, có một cái hồ, cạnh hồ có khu rừng, cạnh rừng còn có một khoảnh đất nho nhỏ phủ đầy tuyết, tức là trong phạm vi này có lẽ có một cái giếng.

- Từ từ đã nào! – Dương Vân Xuân không kiên nhẫn nổi nữa, dè dặt đưa đang hướng về đĩa gà hấp của Lý Liên Hoa lại. – Trong cung có hơn một trăm cái giếng, sao người biết chính là cái giếng ấy?

Lý Liên Hoa nhìn đôi đũa bị y dè xuống đầy thương tiếc, sau đó mỉm cười nói:

- Không phải sao?

Dương Vân Xuân nghe vậy im thin thít, ngẩn cả người. Lý Liên Hoa cẩn thận gạt đũa của y sang một một bên, gấp sợi măng mà hẩn yêu thích lên, tâm trạng phấn khởi hẳn.

- Vương công công ngày làm trăm công nghìn việc, ở bên cạnh Hoàng thượng rất bận rộn. Người xem, bao nhiêu kiệt tác thường ngày của ông ta hoặc là phụng chỉ, hoặc là ứng đối với mấy vị văn nhân đại thần, nét chữ đẹp của ông ấy cũng là học từ Tiên hoàng. Người nói xem, một người đàn ông bận rộn dưới một người mà trên cả vạn người như ông ta, làm sao có thể đột nhiên “có cảm xúc” được chứ? Nửa đêm canh ba không ngủ mà chạy đến cung Trường Sinh ngắm Kim Sơn Tự làm cái gì?

Dương Vân Xuân lại không ngờ bài thơ này viết về ánh trăng. Vậy tức là vào ban đêm, đúng thật, Vương Lan Quế đêm hôm chạy đến cung Trường Sinh làm gì?

Cung Trường Sinh là nơi ở của Quý phi các triều đại, lại là trọng địa ở Hậu cung, nhưng Tiên hoàng và Hoàng hậu phu thê tình thâm, mặc dù có vô vàn giai nhân nhưng không ai được phong làm Quý phi, do vậy cung Trường Sinh vẫn luôn bỏ không. Cung Trường Sinh cách nơi Vương Lan Quế ở rất xa.

Nửa đêm canh ba, Vương Lan Quế đến cung Trường Sinh làm gì?

- Huống chi bài thơ này đích thực không phải phụng chỉ, đó là bài thơ tự Vương công công viết ra. Người xem ông ta đã cảm khái rất nhiều, rốt cuộc là đang cảm khái cái gì? – Lý Liên Hoa chỉ vào cuốn sổ đó. – Là chuyện gì có thể khiến một lão thái giám máu lạnh thủ đoạn ác liệt như vậy “giai thương”(*), có thể khiến ông ta cảm khái “bách niên nhật nguyệt trường” đây?

(*) **Than thở thương cảm**

Dương Vân Xuân thoáng chấn động, buột miệng nói:

- Chẳng lẽ năm đó Vương công công ông ta...

Lý Liên Hoa nhe răng cười.

- Mười tám năm trước, Vương công công thân là thái giám đứng đầu, quản lí phủ Nội vụ, nói không chừng ông ta đã sớm biết bí mật bên dưới cái giếng rớt cuộc là gì. – Hẳn vỗ vỗ tay. – Đây chính là lí do ta cho rằng cái giếng đó ở bên cạnh hồ Liễu Diệp trong cung Trường Sinh. Người thì sao?

Dương Vân Xuân nhú mày.

- Ta?

Lý Liên Hoa trợn mắt lên hỏi:

- Vì sao người lại biết chuyện cái giếng đó?

Dương Vân Xuân đột nhiên bật cười. Y đặt đĩa xuống, cầm vò rượu uống một ngụm lớn. Lý Liên Hoa nhìn vò rượu đầy vẻ thương tiếc, đây là rượu ngon trong Đại nội, nếu Dương Vân Xuân đã uống rồi thì tức là hẳn không thể uống được nữa. Lại nghe Dương Vân Xuân nói:

- Ta nhìn thấy rồi.

Lý Liên Hoa lấy làm lạ.

- Người nhìn thấy cái gì?

- Mười tám năm trước, ta nhìn thấy Vương công công chìm mấy người Lỗ Phương vào cái giếng đó. – Dương Vân Xuân chớp mắt. – Lúc đó ta sáu tuổi, vừa theo sư phụ học võ công trong cung. Hôm ấy ta nghe thấy tiếng động rất lớn trong cung Trường Sinh, ồn ào đến mức gà bay chó nháy, thế nên ta mò qua đó xem. Thì ra lại là mấy tên thị vệ ăm trộm đồ trong cung Trường Sinh, chuyeenh này vốn cũng hay xảy ra, nhưng không biết vì sao Vương công công lại nổi trận lôi đình, kêu người trói mấy tên thị vệ nhỏ nhỏ đó lại rồi ném xuống giếng.

Lý Liên Hoa tấm tắc kêu lạ.

- Chuyện như vậy mà cung có thể để cho người nhìn thấy, vậy cũng rất hiếm đấy. – Hẩn ngẫm nghĩ rồi lại hỏi. – Bọn họ ăm trộm thứ gì trong cung Trường Sinh?

Dương Vân Xuân nhún nhún vai.

- Làm sao mà ta biết được? Ta trốn trong bụi cỏ, chỉ nhìn thấy Vương công công tức giận tím tái mặt mày, chắc chắn là bọn họ đã trộm thứ gì đó rất quan trọng.

Lý Liên Hoa xoa xoa đôi đũa.

- Ta vốn cho rằng mấy người đó già rồi nên nhầm lẫn, thời gian đã lâu nên thực sự cũng quên mất giếng ở chỗ nào. Nhưng nếu cái giếng đó ở cung Trường Sinh, nơi ấy lại không phải nơi ai cũng có thể đến, người chỉ đi qua một lần làm sao mà quên được? Xem ra thứ bọn họ đã lấy trộm rất ghê gớm, đến tận bây giờ cũng không dám nói cho Hoàng thượng biết, vậy nên kiên quyết không dám tiết lộ cái giếng đó ở cung Trường Sinh.

Dương Vân Xuân lại nhún vai.

- Đợi ngày mai ta gọi Triệu Xích từ chỗ Bốc Thừa Hải qua đây, nhất hẳn lại hỏi là biết ngay thôi.

- Nếu cái giếng đó ở cung Trường Sinh, nếu người và ta đều biết đường.
– Lý Liên Hoa mỉm cười. – Chi bằng...

Dương Vân Xuân sững sờ, sau đó ha ha cười lớn:

- Cung Trường Sinh là nơi ở của Quý phi các triều đại, mặc dù bây giờ không có ai ở nhưng cũng không phải là nơi ta và người có thể đi vào.

Lý Liên Hoa than thở:

- Người ngay cả ngự thiện cũng dám ăn trộm, thế mà lại sợ xông vào nhà bỏ không...

Dương Vân Xuân ngạo nghễ nói:

- Mặc dù không thể vào cung Trường Sinh, nhưng nếu thích khách đi vào thì tất nhiên ta cũng có thể đuổi vào đó.

Lý Liên Hoa giật nảy người.

- Thích khách?

Dương Vân Xuân gật đầu, vẻ mặt rất đương nhiên. Lý Liên Hoa thở dài, lẩm bẩm:

- Thích khách thì thích khách, dù sao... dù sao thì... củ cải khô cũng không tệ. – Đột nhiên hân vui vẻ hân lên, ném đôi đĩa xuống. – Đêm nay cung có trăng sáng, nói không chừng ánh trăng trong cung Trường Sinh cũng rất đẹp.

Dương Vân Xuân hậm hực nhìn hân, người này đúng là không có tự giác, hân không nghĩ đến việc mình làm là tội mất đầu mà còn ngồi đó mơ mộng đến ánh trăng ở cung Trường Sinh.

Giếng Trường Sinh

Cung Trường Sinh là nơi ở của Quý phi các triều đại, nơi đây đã từng có hai Quý phi ở. Một người là Thục phi được Hoàng đế khai quốc sắc phong, người kia chính là mẹ ruột của Tiên hoàng, Khang Hiền Hiếu Tuệ Hoàng thái hậu. Lúc được sắc phong làm Tuệ quý phi, bà đã sống ở đây, thậm chí Tiên hoàng cũng được sinh ra ở đây. Thục quý phi và Hoàng hậu đều không có con, Thái tổ chỉ có một người con trai do Tuệ quý phi sinh ra, mà sau khi Tiên hoàng đăng cơ, mẫu bình tử quý(*), bà đã trở thành Hoàng thái hậu. Mà sau Tuệ thái hậu, Hoàng đế hai triều đều có tình cảm sâu đậm với Hoàng hậu, Hoàng hậu đều sinh Thái tử, do vậy không lập phi. Cung Trường Sinh vẫn luôn bỏ không, giữ nguyên hiện trạng như lúc Tuệ thái

hậu còn sống. Mấy người Lỗ Phương lúc còn trẻ lại dám trộm đồ ở nơi đây, ngay đến kẻ to gan hay làm bậy như Lý Liên Hoa cũng vô cùng bội phục. Nơi đây nếu đã là tấm cung của Tuệ thái hậu lúc còn trẻ, nói không chừng thực sự có rất nhiều bảo bối.

(*) Mẹ vinh hiển nhờ con

Hai người nhanh chóng tới được cung Trường Sinh. Mặc dù cung Trường Sinh không có người sống nhưng vẫn có vài cung nữ ở bên trong, phụ trách quét tước phòng ốc và đình viện. Có điều mấy cung nữ đó vừa già lại vừa điếc, cho dù có một trăm Dương Vân Xuân đi đến bên cạnh thì bọn họ cũng chẳng phát hiện ra, chẳng trách năm đó mấy người Lỗ Phương lại có thể dễ dàng trộm được đồ như vậy.

Đến gần cung Trường Sinh, quả nhiên họ nhìn thấy xung quanh có rất nhiều cây cối, rậm rạp như một khu rừng. Cái hồ có hình lá liễu bên cạnh khu rừng ấy đang phát sáng lấp lánh dưới ánh trăng, đúng là trong lành mát mắt. Lý Liên Hoa ngược lên nhìn phương hướng cạnh Kim Sơn Tự, Dương Vân Xuân đã đi thẳng đến một nơi nào đó trong khu rừng. Ánh trăng sáng tỏ, hku rừng bên ngoài cung Trường Sinh không rậm rạp lắm, ánh trăng loang lổ chuyển động theo những chiếc lá lay động, trong chớp mắt đã như một chú bướm nhẹ nhàng bay lượn.

Tiếp đó Lý Liên Hoa nhìn thấy cái giếng. Vốn hẳn cho rằng mình sẽ nhìn thấy một giếng nước bình thường, những phiến đá mọc đầy rêu xanh xếp chồng lên nhau.

Nhưng không phải vậy.

Đó là một cái giếng nước miệng tròn với chun vi khoảng một trượng, trên giếng có kê một cái nắp rất lớn bằng gỗ. Lý Liên Hoa từ nhỏ đã lưu lạc giang hồ, nhưng cũng ít khi nhìn thấy cái giếng nào lớn như vậy, hẳn nhìn thấy mà giật nảy người.

- Đây... cái giếng này trước đây dùng để làm gì vậy?

Dương Vân Xuân nhún vai. Làm sao y biết được chứ?

-Cái giếng này ở giữa cung Trường Sinh và Kim Sơn Tự, nơi đây vốn là một góc chết, ai mà biết trước kia nó dùng làm gì chứ?

Lý Liên Hoa nhìn xung quanh vài lượt. Địa thế nơi này rất thấp, lân cận lại có hồ lá liễu tự nhiên, chẳng trách chỗ này lại có nước, chẳng qua nếu đã có hồ Liễu Diệp thì vì sao còn phải đào một cái giếng như vậy? Chuyện của Hoàng gia đúng là ảo diệu khó lường, khiến người ta hoàn toàn bối rối. Nắp giếng bằng gỗ phía bên trên đã mục nát lắm rồi, Dương Vân Xuân một tay bẻ gãy khóa đồng trên nắp, kéo cái nắp giếng khổng lồ đó lên.

- Năm đó ta nhìn thấy Vương công công ném mấy người họ xuống đây.

Lý Liên Hoa thò đầu nhìn xuống giếng, chỉ thấy nước bên trong còn cách miệng giếng rất xa, lúc mở nắp ra, một luồng hơi nóng phả lên mặt, xem ra dưới lòng đất đích thực có địa nhiệt(*). Ánh trăng xa lắc phản chiếu lên mặt nước, nhưng chỉ thấy ánh sáng nhàn nhạt trong vắt lấp lánh mà không nhìn rõ dưới giếng rốt cuộc có thứ gì. Hắn vén áo lên, một chân bước xuống giếng, định nhảy xuống. Dương Vân Xuân nhíu mày.

(*) Là năng lượng nhiệt được tạo ra và lưu trữ trong lòng đất.

- Người làm gì vậy?

Lý Liên Hoa chỉ xuống dưới.

- Không xuống xem một chút thì làm sao biết được dưới đáy có bí mật gì?

Dương Vân Xuân kéo nắp giếng ra.

- Ta với người cùng xuống.

Lý Liên Hoa hờ ơ “ừm” một tiếng. Hắn nhìn cái giếng khổng lồ đó, miệng lẩm bẫm. Dương Vân Xuân ngược lại lấy làm lạ.

- Người không hỏi ta vì sao không cản người à?

Lý Liên Hoa nghiêm nghị đáp:

- Nếu thích khách đã bị Dương đại hiệp đuổi đến nỗi phải nhảy xuống giếng, thì thi thể cũng phải vớt lên chứ...

Dương Vân Xuân ha ha cười lớn:

- Người như người thú vị thật đấy, đi xuống thôi!

Lúc này hai người đều cởi áo ngoài ra, thắt góc áo của trung y lại rồi cùng nhảy vào trong cái giếng đánh ùm một cái. Giếng nước rất lớn, hai

người cùng đi xuống không hề chật chội, chẳng trách năm đó Vương công công có thể cùng lúc nhấn chìm bốn người Lỗ Phương xuống đáy. Ánh trăng rọi mặt nước, chiếu xuống một chút ánh sáng mờ mờ. Lý Liên Hoa và Dương Vân Xuân nín thở lặn xuống giếng. Nước giếng trong vô cùng, lúc vừa xuống còn thấy rõ cả thành giếng.

Thành giếng rất mờ nhạt là loang lổ, dường như còn hơi gập ghềnh. Dương Vân Xuân chăm chú nhìn vào nơi thị lực có thể thấy được, đột nhiên trước mắt tối sầm lại, có một khối vuông màu đen lơ lơ vụt qua trước mắt, không biết là thứ gì. Y đang định bơi qua đó nhìn cho kỹ thì Lý Liên Hoa kéo tay áo y.

Dương Vân Xuân đành lặn xuống với hẳn, được nửa đường thì khối vuông màu đen đó lại vút qua từng cái một, đến tận khi xung quanh tối mịt, y chỉ thấy Lý Liên Hoa kéo tay áo mình, lặn xuống dưới đáy, bơi thẳng về bên kia. Dưới đáy giếng lại cực kì rộng lớn, Dương Vân Xuân thần thờ để hẳn kéo mình đi vào chỗ sâu hơn. Lại qua thêm chốc lát, Lý Liên Hoa đột nhiên bơi lên trên, chỉ nghe thấy một tiếng “rào”, hai người đã cùng ra khỏi nước. Mở mắt ra, xung quanh vẫn tối mịt, y lại nghe Lý Liên Hoa nói:

- Thiếu Lâm Tự có một loại võ công tên gọi “*Tân Hỏa Tương Truyền*”, không biết Dương đại nhân có làm được không?

Dương Vân Xuân học võ đã lâu, mặc dù chưa từng bước giang hồ nhưng cũng biết “*Tân Hỏa Tương Truyền*” là một loại chưởng pháp. Người vận chưởng ra đòn như đao, chém liên tiếp lên củi lửa bảy bảy bốn mươi chín cái, cuối cùng có thể đốt cái củi. Môn công phu này y không biết, bất giác lắc đầu. Mặc dù y lắc đầu nhưng Lý Liên Hoa lại nói:

- Thì ra Dương đại nhân không biết... có điều tâm pháp của môn công phu này, rất nhiều năm trước ta từng nghe hòa thượng Thiếu Lâm Tự giảng qua.

Trong lòng Dương Vân Xuân biết hai người toàn thân xuống nước, ngòi lửa trên người đã ướt sạch, mà ở chỗ này có lẽ chính là bí ẩn của đáy giếng, Lý Liên Hoa muốn dẫn lửa chiếu sáng, mặc dù y không muốn học lén võ

công của Thiếu Lâm tự nhưng gặp chuyện thì cũng không thể không ôm chân Phật.

- Người đọc tâm pháp đi, ta xem có thể dẫn được lửa từ y phục ướt sũng này không.

Lý Liên Hoa quả nhiên đọc một đoạn tâm pháp chẳng ra ngô khoai, Dương Vân Xuân lờ mờ cảm thấy cái này hình như đang đi rất xa so với võ công Thiếu Lâm Tự mà y biết, nhưng đây cũng là một cách. Lý Liên Hoa cười trung y màu trắng ra, Dương Vân Xuân căn cứ theo chiêu thức Lý Liên Hoa nói, đánh ba chưởng đã hong khô quần áo, sau mười chưởng thì y phục kia của Lý Liên Hoa đã sáng lên ánh lửa, hai người cùng nhìn ra xung quanh, nhận ra nơi đây là một mật thất.

Chỗ này quả nhiên đã không còn là đá giếng mà là một gian phòng rất lớn, bốn mặt là tường đá rắn chắc, phái xa dưới chân tường có một đồng đen đen, nhìn như một cái giường. Lý Liên Hoa và Dương Vân Xuân cầm y phục dẫn lửa của Lý Liên Hoa bước nhanh về phía cái giường, dưới ánh lửa soi sáng, chỉ thấy trên giường đặt rải rác những vật lổm đổm, thì ra đó là một bộ hài cốt.

Dương Vân Xuân kinh hãi giật mình. Y nằm mơ cũng không ngờ được có thể phát hiện ra một hài cốt dưới giếng. Lý Liên Hoa đoán được từ lâu. Hẳn nhịu mà nhìn kĩ bộ hài cốt đó, rõ ràng nó đã ở đây nhiều năm rồi. Chiếc giường vốn làm bằng gỗ cũng đã gần mục nát, trên giường ngoài bộ hài cốt và một vài mảnh vụn giống quần áo thì không có vật gì khác, nhưng ở chỗ sát tường dưới gầm giường thì lại giấu một cái hòm rất lớn.

Cái hòm đó được nặn từ đất sét, tất nhiên là có thể chặn nước. Rõ ràng vật liệu ở đây không phải mang từ bên ngoài vào. Dương Vân Xuân đã cởi áo ngoài nhưng không tháo kiếm, lúc này y rút kiếm ra, một kiếm chém chém lên cái hòm, chỉ nghe thấy một tiếng “roạt” khẽ vang lên, miếng đất cứng rắn đã khô từ lâu thuận lợi rơi xuống, giống như nắp hòm thực sự vậy.

Nắp hòm mở ra, một luồng ánh sáng dịu dàng từ bên trong lộ ra, nó khiến hai người giật nảy mình, bình tĩnh nhìn lại mới biết thì ra bên trong cái hòm đó chất đầy vàng bạc châu báu. Lý Liên Hoa vươn tay liền mò một

khối mã não. Bên trong khối mã não ấy còn có một túi mật(*) tròn, mã não trong suốt, màu đỏ hồng, chất lượng cực kì tốt, túi mật bên trong cũng rất rõ, có thể nói là thượng phẩm. Dương Vân Xuân cũng đưa tay tiện lấy ra một thứ. Dưới ánh lửa và dạ minh châu trong hòm, thứ đó hiện lên từng chút một. Đó là một chuỗi châu màu xanh đậm, chạm tay vào thấy mát lạnh, rất nặng, lấp lánh dưới ánh lửa, vô cùng đẹp đẽ. Dương Vân Xuân nhìn chuỗi châu trong tay một hồi lâu, mờ mịt hỏi:

(*) Mã não được hình thành trong các lỗ hồng hoặc kẽ nứt của dung nham núi lửa, hiếm nhất là mã não túi mật. Đó là loại mã naoccos vân màu trắng đỏ xen kẽ, ở chính giữa là một chất lỏng được sinh ra khi núi lửa phát nổ.

- Đây là cái gì?

Châu báo ngọc thạch y nhìn thấy cũng không phải ít, nhưng thứ này thủy tinh không ra thủy tinh, lưu ly không giống lưu ly, trước đây y chưa từng thấy.

- Thứ đó gọi là pha lê.

Lý Liên Hoa lại tiện tay lấy ra một chuỗi châu trắng trong nhu ngọc trong cái hòm, chỉ thấy bên trên có một đóa sen chớm nở, đằng sau lại xâm một trăm lẻ tám viên châu tròn màu trắng kích cỡ bằng hạt đậu vàng, đường nét tinh tế tròn trịa, hoàn toàn không có góc cạnh, riêng phần chạm trở đã là tuyệt phẩm rồi. Dương Vân Xuân nhìn chuỗi châu trắng trong tay Lý Liên Hoa, thứ đó như sứ mà chẳng phải sứ, cũng là thứ y chưa từng thấy trước đây.

- Đó là...

- Đây là xà cừ. – Lý Liên Hoa thở dài. – Pha lê thượng phẩm có màu hồng, màu xanh bích. Chuỗi hạt trong tay người lớn như vậy, lại có phẩm sắc tốt như thế, nếu mang đi bán lấy tiền, e là phải ba mươi đến năm mươi mẫu ruộng mới mua được. Chuỗi châu xà cừ một trăm lẻ tám viên trong tay ta, nếu mang đi bán cho Thiếu Lâm Tự, e là Pháp Không phương trượng sẽ khuyh gia bại sản.

Dương Xuân Vân bật cười, y lấy từ đáy hòm ra một khối nặng trĩch.

- Ta muốn mua ruộng đất thì lấy cái này là được rồi, cầm chuỗi hạt kia đi, người mau không biết giá trị thì chẳng phải sẽ hỏng bét sao?

Vừa được lấy ra, thứ đó đã phát sáng khắp phòng, suýt chút nữa thì làm lóa mắt Lý Liên Hoa. Đó là một khối vàng rất lớn. Nói đến vàng khối, ở trong nhà Ngọc Lâu Xuân hẳn đã thấy không ít, nhưng so với vàng trong Hoàng cung, những khối vàng trong nhà Ngọc Lâu Xuân quả nhiên vẫn nhỏ hơn rất nhiều. Khối vàng trong tay Dương Vân Xuân có thể gọi là một “bảng vàng”, dài và rộng hơn một thước, dày cỡ nửa tấc. Hơn nữa “bảng vàng” như vậy vẫn còn rất nhiều trong hòm đất sét kia, được xếp ngay ngắn dưới đáy hòm. Lý Liên Hoa lú lợ, trừng mắt nhìn Dương Vân Xuân hồi lâu. Dương Vân Xuân thở dài, đặt pha lê trong tay vào trong hòm.

- Bao nhiêu châu áo hiểm có ở trên đời, sao lại giấu ở đây nhỉ?

Lý Liên Hoa lắc đầu, sau một lúc lại lắc đầu, Dương Vân Xuân lấy làm lạ.

- Sao vậy?

Lý Liên Hoa than thở:

- Ta nghĩ không ra, năm đó nếu Lỗ Phương chìm xuống rồi tìm được nơi này, nhìn thấy bao nhiêu vàng bạc châu báu, sao lại không lấy đi nhỉ? – Hẳn chỉ chỉ vào “bảng vàng” trong tay Dương Vân Xuân. – Cho dù hoàng kim rất lớn rất nặng thì mã não lại không lớn, cho dù nhận không ra được pha lê thì chí ít cũng nhận ra trân châu chứ...

Trong hòm không chỉ có một chuỗi trân châu mà có rất nhiều chuỗi, thậm chí còn có nguyên châu chưa xuyên lỗ. Những viên châu được xâu thành vòng tròn trơn nhẵn và tròn trịa, kích cỡ đồng đều, sáng bóng; những viên nguyên châu rải rác chí ít cũng có kích cỡ ngón tay cái, hoặc ánh tím, hoặc ánh đỏ, tất cả đều là những đồ vật đặc biệt, cho dù có là một tên ngốc thì cũng biết chúng có giá trị liên thành. Vậy mà Lỗ Phương lại không mang đi thứ gì.

Vì sao?

- Nói không chừng do lá gan của hắn nhỏ quá, đây lại đều là đồ của Hoàng thượng, hẳn lại không phải trộm đạo như người. – Dương Vân Xuân

cười. – Huống chi cái hòm này chưa bị động đến niêm phong, có khi lúc hấn bước vào nơi này đã vô cùng căng thẳng hoảng loạn, nên căn bản không nhìn thấy.

Lý Liên Hoa lắc đầu.

- Cái hòm đất sét này vốn do Lỗ Phương nặn mà, làm sao hấn lại không nhìn thấy chứ?

Dương Vân Xuân kinh ngạc, thất thnah nói:

- Lỗ Phương nặn sao? Sao lại là Lỗ Phương nặn chứ?

Lý Liên Hoa chỉ vào chỗ y vừa bước hụt cạnh dòng nước, chỗ đó có một hố bùn được đào lên, rõ ràng bùn đất nặn ra cái hòm kia là lấy từ đó.

- Chủ nhân của những thứ này tất nhiên sẽ không thể nặn ra một đế giấu, người xem dấu vết dưới đất đi... - Lý Liên Hoa chỉ vào những vết tích gồ ghề mấp mô trên mặt đất. – Còn cả bộ hài cốt trên giường nữa.

Dương Vân Xuân giương mắt nhìn chỗ đất bùn và bộ hài cốt kia một lúc lâu.

- Bộ hài cốt này thì làm sao?

Lý Liên Hoa nghiêm nghị nói:

- Bộ hài cốt này ngổn ngang như vậy, tất nhiên không phải là do bản thân người này tự xếp lộn xộn rồi... Mà là sau khi hấn biến thành một bộ hài cốt, có người đã lục tung xương hấn lên, nói không chừng còn lột y phục của hấn ra.

Dương Vân Xuân gật đầu, chỉ vào dấu vết dưới đất.

- Có lý, cái này thì sao?

- Người có nhớ vừa rồi lúc ở dưới nước, chúng ta không thể nhìn thấy gì cả. – Lý Liên Hoa càng lúc càng nghiêm nghị. – Nếu đệ nhất cao thủ võ công tuyệt thế Dương đại nhân mà cũng không nhìn thấy, vậy tất nhiên Lỗ Phương càng không thể thấy được.

Dương Vân Xuân lại gật đầu.

- Tất nhiên rồi.

Lý Liên Hoa ho khan.

- Nếu nơi đây đã tối như vậy, Lỗ Phương rõ ràng lại không thi triển được võ công tuyệt thế *Tân Hỏa Tương Truyền* kia, vậy sao hắn lại biết mà bơi đến đây, rồi làm sao lại biết chỗ này có mật thất, rồi làm sao lại biết nơi đây có vàng bạc châu báu?

Dương Vân Xuân cũng cảm thấy lạ. E là Lý Liên Hoa đã sớm đoán được dưới đài giếng có mật thất, nhưng năm đó lúc Lỗ Phương chìm xuống thì không thể biết trước được chỗ này có mật thất, bên dưới tối đen, làm sao hắn có thể bơi vào đây được? Lại nghe thấy Lý Liên Hoa chậm rãi nói tiếp:

- Nhưng chuyện này thực ra lại rất đơn giản...

Dương Vân Xuân nhíu mày.

- Rất đơn giản? Chẳng lẽ Lỗ Phương đã sớm biết chỗ này có mật thất sao?

Lý Liên Hoa than thở:

- Chuyện mà ngay cả Hoàng thượng cũng không biết thì làm sao Lỗ Phương biết được? Hắn có thể tìm đến chỗ này, không phải vì hắn có tuyệt thế võ công của Thiếu Lâm Tự, mà là vì hắn nhìn thấy ánh sáng.

Dương Vân Xuân lấy làm lạ.

- Ánh sáng?

Lý Liên Hoa chỉ vào những viên dạ minh châu phát sáng trong hòm, hắn nhìn Dương Vân Xuân mỉm cười cực kì kiên nhẫn.

- Lúc hắn đến, những thứ đó đều lặn dưới đất, lúc lặn xuống giếng đã nhìn thấy ánh sáng, rồi theo ánh sáng đó đến đây, và rồi đã tìm được mật thất này.

Dương Vân Xuân sững người, không ngờ được đáp án lại đơn giản như vậy, đúng là đã làm y thấy hơi mất mặt.

- Ánh sáng...

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Dưới đất vẫn còn dấu vết đồ vật bị đào lên, bởi vì lúc Lỗ Phương đến, chỗ vàng bạc châu báu này không được cất trong hòm mà đặt ở bên ngoài. Trong chỗ châu báu vừa hay có mấy viên dạ minh châu, vậy nên chúng đã cứu hãn một mạng, để hãn tìm đến được chỗ này.

Dương Vân Xuân chột hiểu ra.

- Ý người tức là Lỗ Phương đã đào những vật này lên, sau đó nặn một cái hòm đất để giấu chúng lại.

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa.

- Dương đại nhân anh minh, có điều theo vết tích dưới đất thì châu báu bên dưới có lẽ còn nhiều hơn số trong hòm rất nhiều.

Dương Vân Xuân xoa xoa má, câu “ Dương đại nhân anh minh” của Lý Liên Hoa đã khiến y chẳng còn chút mặt mũi nào nữa.

- Nếu nói như vậy, Lỗ Phương vốn đã có mưu tính từ trước, hãn muốn ăn cắp hết chỗ châu báu này?

Lý Liên Hoa lại gật đầu lia lịa.

- Bao nhiêu châu báu quý hiếm tập trung một chỗ thế này, muốn trộm đi cũng là bản chất của con người...

Dương Vân Xuân nhõ một cái.

- Có bọn trộm vặt như người mới có suy nghĩ thấy châu báu là muốn ăn trộm.

Không biết Lý Liên Hoa có nghe rõ không, hãn liên tục nói phải, sau đó lại bảo:

- Chuyện mà ta nghĩ không thông chính là nếu Lỗ Phương sớm đã chuẩn bị để lấy trộm chỗ châu báu này, thì vì sao cuối cùng lại không mang đi, thậm chí bây giờ không hiểu sao lại bị thứ gì đó dọa cho phát điên luôn?

Dương Vân Xuân cười nhạt, chỉ vào bộ hài cốt trên giường.

- Đó tất nhiên là vì hãn chọc giận những thứ không nên chọc rồi.

Lý Liên Hoa cũng mỉm cười.

- Dương đại nhân cũng tin trên này có ma sao?

Dương Vân Xuân lắc đầu.

- Ta chưa từng thấy ma, khó nói được là có hay không. Có điều ta nghĩ bí ẩn lớn nhất trong mật thất này e rằng không phải là chỗ vàng bạc châu báu kia, mà là cái người trên giường kia? – Y cầm một viên dạ minh châu từ trong hòm lên, soi xét tỉ mỉ người chết kia một lúc lâu, thế nhưng thực sự không nhìn ra được gì từ ộ hài cốt ngổn ngang đó cả. – Người này là ai?

- Nếu năm đó Lỗ Phương thông minh bằng nửa Dương đại nhân thì có lẽ sẽ không vướng phải họa sát thân, - Lý Liên Hoa than thở. – Nơi cấm kị trong hậu cung, chỗ bí ẩn dưới đáy giếng lại có giấu người, nếu không phải người này không nhìn thấy ánh sáng thì đâu có khổ như vậy? Ta nghĩ “người này là ai” chính là đáp án cho việc Lỗ Phương bị điên và cái chết của Lý Phi, Vương công công và Thượng Hưng Hành.

Dương Vân Xuân om lạng một lúc, chậm rãi đặt viên châu đó xuống. Y đã hiểu ý của Lý Liên Hoa. Một lúc sau, đột nhiên y nói:

- Nhưng người này đã chết rất lâu rồi.

Lý Liên Hoa khẽ nói:

- Dương đại nhân, người hiểu rõ mà, vàng bạc châu báu ở nơi đây đều là thánh vật Phật môn. Phật Thuyết A Di Đà kinh có nói: “Xá Lợi Phất, đất nước ấy vì sao được gọi là Cực Lạc? Bởi vì dân chúng trong nước ấy không biết khổ là gì, chỉ hưởng thụ mọi thứ an lạc, cho nên cõi ấy được gọi là Cực Lạc.

Này nữa, Xá Lợi Phất ở nước Cực Lạc có bảy lớp lan can, bảy lớp lưới giăng, bảy lớp hàng cây, tất cả đều được làm bằng bốn thứ châu báu, bao quanh giáp vòng, vì vậy cõi ấy được gọi là cõi Cực Lạc.

Này nữa, Xá Lợi Phất ở nước Cực Lạc có rất nhiều hồ thất bảo chứa đầy thứ nước có tám công đức, dưới đáy hồ toàn là cát vàng. Bốn phía bên hồ có những lối đi làm bằng vàng, bạc, lưu ly, pha lê, xà cừ, xích châu, mã não. Sen trong các hồ lớn như những chiếc bánh xe. Sen xanh chiếu hào quang xanh, sen vàng chiếu hào quang vàng, sen đỏ chiếu hào quang đỏ, sen trắng chiếu hào quang trắng, hương sen tỏa ra vi diệu và tinh khiết.

Trân châu, hoàng kim, mã não, pha lê, xà cừ ở nơi đây đều là một trong bảy báu vật Phật môn. Những thứ này đều là trân phẩm trong Cực Lạc Tháp năm đó”.

Dương Vân Xuân lại im lặng hồi lâu, sau đó y thở dài thườn thượt.

- Không sai.

Lý Liên Hoa chỉ vào bộ hài cốt kia.

- Cực Lạc Tháp đột nhiên biến mất, báu vật trong tháp lại đến nơi này, người này liệu có phải là kẻ hủy tháp trộm báu không? Nếu là phải, vậy hắn đã làm thế nào, rồi vì sao lại chết ở đây? Nếu không phải, vậy sao Cực Lạc Tháp lại biến mất, châu báu trong tháp sao lại đến chỗ này? Kẻ trộm báu vật là ai? Người phá hủy tháp là ai? Hắn là ai?

Dương Vân Xuân cười khổ.

- Ta thừa nhận những câu hỏi của người đều là vấn đề. – Y thở dài. – Nơi đây chắc chắn có liên quan đến một bí mật của trăm năm trước... Một bí mật cực lớn...

Nói đến đây, trong lòng y bỗng thấy hơi bất an. Với võ công và tính cách của mình, y khó có thể bình tĩnh được. *Bí mật này cuối cùng sẽ gây ra hậu quả gì? Liệu... có phải... sẽ dấy lên một trận sóng to gió lớn không?*

Lý Liên Hoa thấy sắc mặt y nhợt nhạt thì lại thở dài.

- Cái đó... ta cũng không thích dò hỏi về chuyện riêng nhà người khác, huống chi lại còn là việc riêng của người chết... Có điều... có điều... cho tới lúc này, vẫn có người vì chuyện này mà giết người.

Dương Vân Xuân gật đầu.

- Không sai, cho dù thế nào thì cũng không thể để người ta chết vì chuyện này thêm nữa. Cho dù naem đó chân tướng chuyện Cực Lạc Tháp như thế nào, cuối cùng cũng nên có một kết quả.

Lý Liên Hoa mỉm cười, sau đó lại thở dài. Hắn đi đến bên trái giường, cầm bộ trung y đã cháy được kha khá chiếu lên tường.

- Chỗ này có gió.

Dương Vân Xuân chạy qua. Hai người xem xét tỉ mỉ bức tường đó một lúc. Lý Liên Hoa chạm tay lên khe hở nơi có gió thổi vào, đẩy nhẹ một cái. Hắn chỉ cảm thấy bức tường đất khê lắc lư, dường như có giấu một cánh cửa. Dương Vân Xuân tản nội lực khắp nơi, then cài tách ra “cách” một tiếng, trên bức tường đất lạng lẽ mở ra một cánh cửa.

Thì ra trên tường có cửa, lại còn là một cánh cửa bằng đất. Cánh cửa đó bị then cài tử bên ngoài, nếu không có cao thủ cỡ Dương Vân Xuân cách một bức tường làm vật thể vỡ vụn, người bên trong mật thất không thể mở ra được. Hai người đưa mắt nhìn nhau rồi cầm trung y đang bốc cháy bước về phía trước. Trước mắt họ là một mật đạo được xây dựng hết sức rộng rãi, bốn bức tường gọn gàng còn có cả đèn dầu. Mật đạo này không dài, một đường thẳng tắp, hai người chưa đi được bao xa thì đã nhìn thấy một cánh cửa khác. Đó cũng là một cánh cửa bằng đất vàng nện chặt, kì lạ và kiên cố. Hai người dùng sức đánh nhưng nó đã bị niêm phong kín lại, hoàn toàn không thể đẩy ra được. Lý Liên Hoa lấy làm lạ. Hắn nói:

- Nếu chỗ này bị niêm phong, thì sao lại có gió được nhỉ?

Hắn giơ cao ngọn lửa, thấy nó gặp gió dạt thẳng ra sau. Hắn ngẩng đầu lên, trên cánh cửa đất bị đóng chết kia có một hàng lỗ thông gió cực nhỏ, kích cỡ bằng quả nhãn, hơn nữa hình như nhiều năm không được tu sửa nên đã bị hỏng không ít.

Hai người cùng nhảy lên, vịn kên bức tường đất ghé mắt nhìn ra ngoài. Bên ngoài trăng sao sáng tỏ, hoa cỏ xanh tươi, tường đỏ ngói xanh, vô cùng quen mắt. Đây chính là hậu hoa viên của cung Trường Sinh. Lý Liên Hoa và Dương Vân Xuân đưa mắt nhìn nhau, Dương Vân Xuân không hiểu gì cả.

- Mật thất dưới giếng sao lại thông ra cung Trường Sinh?

Lý Liên Hoa lẩm bẩm nói:

- Không xong rồi, không xong rồi, cực kì không ổn, cực kì không ổn...

Dương Vân Xuân thấy rất kì lạ, nhíu mày hỏi:

- Sao vậy?

Lý Liên Hoa than thở:

- Nếu đêm nay ta và người đã tới được nơi này, sau khi ra ngoài, số phận không tránh khỏi sẽ giống như mấy người Lỗ Phương, Lý Phi.

Dương Vân Xuân ha ha cười lớn:

- Nếu có người động thủ với ta, sau khi ta bắt sống hẳn, nhất định sẽ để người nhìn cho rõ.

Lý Liên Hoa vui vẻ đáp:

Tốt rồi, tốt rồi.

Cánh cửa đã bị niêm kín, hai người đành quay về mật thất, soi chiếu bên trong một lần nữa, Lý Liên Hoa chọn ra một viên dạ minh châu lớn nhất trong hòm rồi cùng Dương Vân Xuân quay về đáy giếng theo dòng nước. Dưới ánh sáng mờ ảo của dạ minh châu, hai người cùng nhìn về phía thành giếng, chỉ thấy trên thành lơ mờ từng khắc hoa văn gì đó, nhày thnags qua đi sớm đã không còn rõ ràng. Lý Liên Hoa đưa tay chạm vào, thành gieengsuar nhiên không phải đá phiến mà là gỗ mục, dùng đao rạch sâu vào trong sẽ lộ ra lõi gỗ màu trắng.

Hai người soi lên thành giếng một lúc mà vẫn chưa phát hiện được gì. Quầng sáng của dạ minh châu vừa xoay chuyển thì đột nhiên hai người nhìn thấy ở đáy giếng có một thứ gì đó giống mảnh vải đang lay động theo dòng nước. Dương Vân Xuân một lần nữa lặn xuống, nhẹ nhàng kéo mảnh vải đó, một lớp bùn bay lên. Dưới ánh châu, chỉ thấy một bộ hài cốt khác đột nhiên xuất hiện. Lý Liên Hoa và Dương Vân Xuân đưa mắt nhìn nhau. Không ngờ dưới đáy giếng lại có hai mạng người. Không biết rốt cuộc là ai và ai đã chết trong giếng này? Bọn họ cùng chết với nhau, hay chỉ là chuyện ngẫu nhiên?

Hai người bơi hai vòng xung quanh bộ hài cốt thứ hai. Bộ hài cốt này còn râu tóc, tuổi tác đã cao, lúc chết dáng vẻ vắn vẹo. Trên người y còn sót lại một ít quần áo, trên y phục có treo đồ phát sáng lấp lánh. Lý Liên Hoa nhặt một con rùa đồng trên hông bộ hài cốt đó lên, vẩy tay với Dương Vân Xuân, hai người cùng fnooir lên mặt nước.

Lên trên, bên ngoài trăng sao sang tỏ, không gian lặng yên không tiếng động.

Kiện trung y của Lý Liên Hoa đã bị cháy, hấn bò lên để trần thân trên. Vừa rồi trong mật thất ánh sáng u ám nên Dương Vân Xuân không để ý, lúc này dưới ánh trăng, y thấy thân trên của Lý Liên Hoa có màu da trắng nhợt, lại mang rất nhiều vết thương. Dương Vân Xuân vốn không định nhìn nhiều, nhưng liếc một cái rồi ngay sau đó lại nhìn thêm cái nữa. Lý Liên Hoa thấy y cứ nhìn mình mãi thì sợ hãi ôm lấy áo ngoài, vội vàng mặc lên người. Dương Vân Xuân túm tay hấn lại.

- Từ từ đã!

Lý Liên Hoa bị y nhìn tới mức lông tóc toàn thân dựng đứng.

- Làm gì thế?

Dương Vân Xuân nhìn vết thương trên người hấn, lăm bắm:

- Chiêu hay... Dưới một chiêu này, người... sao người lại chưa chết...?

Lý Liên Hoa luống cuống tay chân thắt chặt đai áo, nhìn Đông ngó Tây một lúc. Sau khi xác nhận toàn thân trên dưới không còn chút xíu vết thương nào để Dương Vân Xuân nhìn thấy, hấn mới thở phào. Dương Vân Xuân đột nhiên rút kiếm “roạt” một tiếng, dưới ánh trăng y vung vài chiêu thức, một kiếm rồi lại một kiếm hương về mấy vết thương trên người Lý Liên Hoa. Lúc này rõ ràng y đang cựa khố suy nghĩ về chiêu kiếm tuyệt diệu kia. Lý Liên Hoa tháy y chăm chú suy nghĩ, thanh trường kiếm khu đi khua lại, chiêu nào chiêu nấy giáng xuống người mình. Chỉ cần Dương đại nhân phân tâm một chút, một kiếm chém xuống chẳng phải hấn sẽ chết ngay tại chỗ sao? Đến lúc đó nói không chừng Dương Vân Xuân sẽ rút ra được bài học rằng để tránh việc “sao người lại chưa chết” thì sau một kiếm phải giáng thêm một kiếm nữa, như thế thì có hai Lý Liên Hoa cũng chết.

Càng nghĩ càng thấy không ổn, cứ đợi thêm nữa thì nói không chừng Dương đại nhân sẽ lộ đồ hấn ra, coi hấn là “kiếm phổ” mất. Nhân lúc Dương Vân Xuân còn đang say sưa với những chiêu kiếm, Lý Liên Hoa khẽ nhún chân, tung người bay như hạt bụi, chưa vào đến rừng đã chóp lên mấy cái, lặng lẽ không một tiếng động. Hấn đã biến mất vô tung vô ảnh.

Bí Mật Dưới Giếng

Phương Đa Bệnh đêm hôm xông vào phòng của Thượng Hưng Hành rồi bụi nhốt trong biển lửa, Bốc Thừa Hải nhanh chóng đi đến. Đối với lời giải thích của Phương đại thiếu, ông chẳng có nhận xét gì. Nếu ông đã không phủ nhận thì tức là đã thừa nhận. Hoàng thượng cũng hay tin Phương Đa Bệnh giúp đỡ Bốc Thừa Hải xử án, lại gặp mai phục suýt nữa thì mất mạng, người lập tức khen thưởng, sáng hôm sau liền triệu kiến Phương Đa Bệnh.

Phương Đa Bệnh cả đêm không ngủ, y cứ ngồi trong hành cung bị phóng hỏa hôm qua. Tối qua, Phương Tắc Sĩ nghe tin liền chạy đến, giáo huấn y một trận nghiêm khắc gay gắt về chuyện mạo hiểm lần này, rồi lại cảm ràm cả tối về chuyện gặp Hoàng thượng thì phải tuân thủ lễ nghĩa thế nào, phải cung kính nhã nhặn, tùy mặt gửi lời ra sao. Con trai ông lừa gạt gian lận giết người phóng hỏa cái gì cũng biết, nhưng lại không biết tuân thủ lễ nghĩa. Hai người cãi nhau âm ỉ cả đêm, sau đó chia tay trong bực bội.

Lý Liên Hoa từ hành cung quay về, đọc thuộc mấy cuốn sách, cất viên dạ minh châu cực lớn kia đi. Vốn hẳn định khoe với Phương Đa Bệnh chuyện đêm qua hẳn quen được đệ nhất cao thủ Đại nội Dương Vân Xuân, không hiểu sao Phương Đa Bệnh và Phương Tắc Sĩ lại cãi nhau rất căng thẳng. Hẳn ở trên nóc phòng nghe chuyện anh hùng nghĩa hiệp của Phương đại thiếu tối qua, không cẩn thận lại ngủ gục mất, lúc thức dậy thì trời đã sáng bảnh rồi.

Lúc tỉnh dậy vừa hay hẳn nhìn thấy Phương Đa Bệnh đang thay đồ. Sau khi mặc trang phục rực rỡ, y được đám đông quây lại đỡ lên một cỗ kiệu, kiệu vào trong cung. Lý Liên Hoa ngồi dậy rồi lại nằm xuống. Ánh nắng ấm áp chiếu lên người hẳn, thực sự rất dễ chịu. Qua một lúc, hẳn lại nghe thấy ở bên dưới có tiếng động, có người đang di chuyển thức gì đó làm vang lên những tiếng ken két ken két. Hẳn trèo lên nhìn. Thì ra là Triệu Xích đang gói hành trang, chuẩn bị quay về Hoài Châu.

Triệu Xích đang dời một cái rương rất lớn, cái rương đó nhìn cực kì nặng nề. Lý Liên Hoa thoáng giật mình. Hẳn nhắc một mnahr gói lên, ném vào cái rương đánh “cách” một tiếng. Triệu Xích đang hò hét hai gia nô giúp y

nâng hành lí lên, mảnh gói bay đến đụng trúng vào góc rương, một tiếng “rầm” vang lên. Cái rương đó lật ngửa lên trời, thứ bên trong lập tức lăn ra ngoài.

Triệu Xích giật mình, chỉ thấy nóc phòng bên cạnh có một cái đầu thò ra. Người đó mặc áo xám nổi bật, nằm bò lên nóc nhà vẫy tay với y. Đó chính là Lục Pháp Nhất Sư.

Đây... người này không phải là trọng phạm đã chạy trốn khỏi đại lao sao? Cẩm vệ quân truy bắt một ngày một đêm mà không có tin tức gì, sao lại trốn trên nóc nhà được chứ?

Chỉ thấy Lục Pháp Nhất Sư chỉ chỉ vào thứ rơi ra khỏi rương gỗ rồi nhe răng cười. Dưới ánh nắng, hàm răng trắng đó nhìn rất rợn rở. Mặt mày Triệu Xích vàng vọt, chân tay y luống cuống nhét vội mấy thứ kia vào trong rương. Cái rương gỗ đó đã bị hỏng nhưng y vẫn không quan tâm, chỉ sai gia nô lập tức khuân đi. Lý Liên Hoa hí mắt lại, thứ rơi ra từ trong cái rương đó là một bọc vải, có một cái đã lỏng ra, bên trong loáng thoáng có mấy chuỗi châu, một là chuỗi san hô đỏ, một là đài sen bằng vàng.

Thì ra là như vậy.

Hắn lười biếng nằm trên nóc nhà, duỗi thẳng tứ chi ngược nhìn trời. Mấy ngày nay, hắn chưa từng thấy thoải mái như thế này.

***

Phương Đa Bệnh bị cha ép thay một bộ gấm hao rực rỡ nhét vào trong kiệu rồi đưa vào Hoàng cung. Không biết kiệu lượn mấy vòng trong cung, cuối cùng Phương Đa Bệnh cũng nghe thấy một giọng thái giám lạnh lạnh cất lên.

- Hạ kiệu!

Y phấn chấn tinh thần, lập tức nhảy ra khỏi cỗ kiệu. Phương Tắc Sĩ đứng bên cạnh trợn mắt, bực mình vì y chẳng có chút phong độ của quân tử. Phương Đa Bệnh lại chẳng để tâm, y nhìn Đông ngó Tây, đánh giá nơi được gọi là Hoàng cung này.

Xuống kiệu, đi vào một cái sân, lại đi theo thái giám vòng qua không biết bao nhiêu là hành lang mới đến một gian phòng. Gian phòng này hơi cổ xưa, bên trong ánh sáng ảm đạm. Mặc dù điêu khắc trên gỗ cực kì tinh xảo nhưng Phương Đa Bệnh lại chẳng có cảm hứng với những thứ đó, tất nhiên

nhìn cũng như không. Trên tường treo một bức tranh chữ, hẳn là của danh nhân nào đó để lại, giá trị liên thành. Thuở thiếu thời, Phương Đa Bệnh không thích đọc sách, mặc dù y nhận ra đó là một bức tự thiếp(*) nhưng không biết rốt cuộc là nó hay ở chỗ nào. Y đang nhàm chán xem xét thì nghe thấy bên cạnh có tiếng người phì cười, âm thanh đó lại rất dễ nghe. Người đó nói:

(*) Bảng chữ mẫu của các danh gia thư pháp đời trước.

- Người xem dáng vẻ của huynh ấy kìa, giống y như một tên nhà quê.

Phương Đa Bệnh quay người lại, lập tức bày ra bộ dạng nho nhã lễ phép, nhã nhặn lịch sự. Y mỉm cười hành lễ với người vừa lên tiếng:

- Không biết công chúa cảm thấy tại hạ giống một tên nhà quê như thế nào?

Lời này vừa nói ra, Phương Tắc Sĩ giận sôi máu, mặt mày tái mét. Người ngồi trước mặt giờ nghiêng tay áo che đi nửa gò má, nở nụ cười xinh đẹp.

- Chính là câu hỏi này của huynh đấy, rất chi là giống.

Phương Đa Bệnh lại không tức giận, hai người mắt chạm mắt rồi đều bật cười. Chỉ thấy vị Công chúa ngồi trong phòng mặc một bộ váy màu hồng sen, búi tóc vấn nghiêng, cài một cây trâm trân châu, làn da trắng sáng hết như viên trân châu trên mái tóc, khuôn mặt dịu dàng, tao nhã vô cùng. Phía sau nàng có hai nha hoàn tuổi còn nhỏ, cũng là mỹ nhân. Phương Đa Bệnh liếc mấy cái rồi tán thưởng:

- Mỹ nhân ơi là mỹ nhân.

Phương Tắc Sĩ tức giận đến mức toàn thân run lên, ông giận dữ quát:

- Nghịch tử! Dám vô lễ với Công chúa à!

Công chúa lại che mặt cười khúc khích.

- Phương thúc thúc, công tử nhà ngài rất thú vị, không giống với người ta gặp lúc trước.

Phương Đa Bệnh cũng khen ngợi:

- Công chúa dung mạo rất xinh đẹp, không giống với những gì ta nghĩ lúc trước.

Chiêu Linh công chúa bỏ tay áo xuống, để lộ ra toàn bộ khuôn mặt. Dung nhan dưới tay áo quả nhiên là nhu mì dịu dàng, ai thấy cũng yêu mến. Nàng nghe vậy lấy làm lạ.

- Lúc trước huynh nghĩ ta như thế nào?

Phương Đa Bệnh trịnh trọng đáp:

- Ta cho rằng công chúa ở trong cung hết ăn lại ngủ, hết ngủ lại ăn, có lẽ thân cao năm thước, eo như cái thùng phi, mặt như tảng đá...

Phương Tắc Sĩ quát lớn:

- Phương Đa Bệnh!

Phương Đa Bệnh trợn mắt nhìn lên trời, tất nhiên là không thêm để ý đến. Công chúa cười ngặt nghẽo, sau một lúc mới ngồi nãy ngẩn lại.

- Hoàng thượng lát nữa sẽ đến đây, trước mặt Hoàng thượng, huynh không thể nói như vậy được. – Nàng phất phất tay áo quạt cho mình. – Hoàng thượng chỉ hôn, muốn ta gả cho huynh, vốn ta cũng tò mò không biết rốt cuộc công tử của Phương thúc thúc là người thế nào, nếu là một kẻ đọc sách cứng nhắc khô khan thì ta sẽ không đồng ý.

Phương Đa Bệnh mừng rỡ, chỉ vào Phương Tắc Sĩ.

- Kẻ chỉ biết chăm chăm đọc sách, khô khan cứng nhắc như thế này thì tuyệt đối không thể gả được. Nếu nàng mà gả vào thì sẽ giống y như mẹ ta vậy, mười mấy năm bị kẻ phụ tình này ném ở trong nhà, một năm cũng chẳng gặp được mấy lần.

Công chúa thoáng thu lại nụ cười, nàng cẩn thận nhìn Phương Tắc Sĩ, chỉ thấy ông đã giận tới mức mặt mày đen thui, đúng là không nhìn ra được giận lại thêm giận thì bộ dạng sẽ ra sao. Lúc này nàng mới hơi yên tâm một chút. Chiêu Linh Công chúa quay lưng lại cười khẽ với Phương Đa Bệnh, dùng khẩu hình nói:

- Vậy mẹ huynh khổ quá rồi.

Phương Đa Bệnh gật đầu lia lịa, giống như trong chớp mắt có được một tri kỉ vậy. Phương Tắc Sĩ giận sôi gan, lại thấy hai người trẻ tuổi ý hợp tâm đầu, ông vốn cho rằng Phương Đa Bệnh cực kì kém cỏi, một khi đắc tội với

Công chúa thì khó tránh khỏi bị đánh què hai chân. Ai mà biết được hai người càng nói chuyện càng thấy hứng thú, đúng là mới quen đã thân. Chưa được bao lâu, thái giám ngoài cửa lại cất giọng the thé chói tai:

- Hoàng thượng giá đáo...

Chiêu Ling Công chúa đứng dậy, người trong phòng cùng quỳ xuống.

- Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!

Phương Đa Bệnh còn chưa định quỳ, nhưng nếu mỹ nhân duyên dáng đã quỳ xuống cả rồi thì y cũng quỳ theo thôi. Có điều mặc dù là quỳ, nhưng câu “vạn tuế” thì y lại không nói. Bước vào là một người trung niên mặc trang phục màu vàng sáng, đây chính là đương kim Hoang đế Hoàng Chùy. Phương Đa Bệnh vốn cho rằng Hoàng đế già ở trong cung hết ăn rồi lại ngủ, hết ngủ rồi lại ăn, nhàn rỗi không việc gì làm lại còn ôm ấp mỹ nhân, có lẽ vừa già lại vừa béo, còn phóng túng quá độ. Kết quả người vừa bước vào mới chỉ bốn mươi, khuôn mặt tuấn lãng, thì ra không già không béo, càng không hề xấu. Hoàn Chủy vào phòng liền nói bình thân, cho mấy người đứng dậy. Phương Tắc Sĩ lại liền kéo Phương Đa Bệnh quỳ xuống, nói:

- Đây chính là liệt tử Phương Đa Bệnh.

Vẻ mặt Hoàn Chủy rất ôn hòa, ngài mỉm cười hỏi:

- Ái khanh đã đọc cả vạn cuốn sách, sao lại đặt cho con trai mình một cái tên như vậy?

Phương Tắc Sĩ hơi xấu hổ.

- Lúc liệt tử sinh ra hạ quan không ở nhà, phu nhân nói nó từ nhỏ thân thể yếu đuối, sợ khó nuôi nên đặt nữ danh là Đa Bệnh, sau đó... cũng chưa đặt chính danh.

Hoàn Chủy ha ha cười lớn:

- Ái khanh trung quân ái quốc nhưng lại quá xem nhẹ thân tử vợ con, việc này không tốt đâu.

Phương Tắc Sĩ liên tục nói phải, Phương Đa Bệnh trong lòng mắng loạn cả lên nhưng ngoài mặt vẫn cung kính ngoan ngoãn. Hoàn Chủy nói vài

câu với Phương Tắc Sĩ rồi liền cho Phương Đa Bệnh bình thân. Phương Đa Bệnh đứng dậy, y chỉ thấy Hoàng thượng già không chỉ không già, thậm chí còn cao hơn y một chút, lúc còn trẻ có lẽ cũng là một mỹ nam tử. Trong lòng Phương Đa Bệnh không khỏi hậm hực. Thân là Hoàng đế đã hưởng thụ hết mọi vinh hoa phú quý, ngồi đó ôm cả giang sơn mỹ nhân, đã thế còn là một mỹ nam tử, vậy chẳng phải nói nam nhân không được làm Hoàng đế trong khắp thiên hạ treo cổ hết đi à? Hoàng Chủy tất nhiên không hề biết đến biết baoi rồi ren trong lòng Phương Đa Bệnh, thấy y cũng mi thanh mục tú thì trong lòng cũng rất thích.

- Trẫm sớm đã nghe nói Phương ái khanh có một đứa con yêu, võ công cao cường, anh hùng hiệp nghĩa, lúc nhỏ có tiếng là thần đồng bây giờ có danh hiệp khách, cực kì giỏi giang.

Trước giờ Phương Đa Bệnh luôn dốc hết sức mề khen mề dài đuôi, giờ nghe Hoàng Chủy nói vậy thì lại hơi đỏ mặt, dần cũng không biết phải nói gì cho tốt. *Phải nói lúc nhỏ mình thực sự không phải thần đồng mà thực sự chỉ thi đỗ đồng sinh sớm một chút thôi à? Hay là nói bản thân thực sự không phải anh hùng hiệp nghĩa gì?* Nhưng hình như y quả thực đã làm không ít việc anh hùng hiệp nghĩa, mặc dù những chuyện đó cũng không hoàn toàn do y một mình làm...

- Đứa con gái này của ta...

Hoành Chủy một tay kéo Chiêu Linh Công chúa lại... Công chúa duyên dáng mỉm cười, nhan sắc khuynh thành... Lại nghe Hoàng Chủy nói tiếp:

- Là muội muội ruột của Ngự Tứ Thiên Long Dương Vân Xuân. Dương ái khanh võ công tuyệt thế, đứng nhất nhì trong Đại nội, không biết người và hãn so tài thì sẽ thế nào nhỉ?

Phương Đa Bệnh suyt chút nữa thì ghen thở, y tợn tròn mắt nhìn Hoàng Chủy. Dương Vân Xuân đó là người đã có được mấy chục năm công lực của Hiên Viên Tiêu nên mới “thiếu niên anh hùng” như vậy, y cũng không phải kẻ có võ công từ trong bụng mẹ, làm sao có thể so tài với Dương Vân Xuân được chứ? Y đang định nhận thua thì lại nghe Hoàng Chủy nói:

- Nếu người thắng được Dương ái khanh, ta sẽ gả Công chúa cho người làm thê tử, người thấy sao?

Câu nói nhận thua kia của Phương Đa Bệnh lên đến miệng rồi bỗng nghẹn lại, y thấy Công chúa đang mỉm cười với mình, khuôn mặt dịu dàng ấy, làn da trắng mịn ấy... Trong lúc nhất thời y không nói ra nổi lời nhận thua, trong lòng thì kêu khổ không thôi. Làm Phò mã cũng cực khổ lắm thay, thì ra không phải tự dưỡng mà được làm, Hoang thượng còn muốn bày ra một màn tử võ kén rể rồi mới chịu gả công chúa cho y. Phương Tắc Sĩ đứng bên cạnh, mặc dù ông không thân thiết với con trai nhưng cũng biết con trai cách xa Dương Vân Xuân đến độ không thể so sánh được, đang định khéo léo từ chối thì lại nghe thấy Công chúa nói:

- Hoàng thượng anh hùng hiệp nghĩa thì sao có thể dùng võ công để phân cao thấp được? Ca ca mặc dù võ công cao cường nhưng làm sao anh hùng hiệp nghĩa bằng Phương công tử đêm qua truy bắt hung đồ mà bị giam trong biển lửa?

Lời này vừa nói ra, Hoàn Chủy sững người, Phương Đa Bệnh thì ngẩn ra. Hoàn Chủy ha ha cười lớn:

- Trẫm vốn còn nghĩ gả con cho một tiểu tử không có công danh thì có lẽ con sẽ không chịu, bây giờ xem ra là trẫm suy nghĩ nhiều quá rồi.

Phương Đa Bệnh mặt mày nóng ran, trong lòng thì lại cười khổ... Đêm qua căn phòng vừa bén lửa là y đã hét lên gọi cứu mạng, hình như không được tẹo nào vào danh “anh hùng hiệp nghĩa”...

- Nếu Chiêu Linh đã nói vậy, chuyện tử võ cũng không nhắc đến nữa. – Hoàn Chủy mỉm cười hỏi. – Người đã từng cùng Bốc Thừa Hải truy bắt hung phạm giết chết Lý Phi, Thiệu Hưng Hành, không biết có tiến triển gì không? Tên hung đồ kia rốt cuộc là kẻ nào?

Phương Đa Bệnh líu lợm, không biết nên nói như thế nào, nếu là người khác hỏi thì tất nhiên y sẽ nói không biết gì, nhưng đây là Hoàn Chủy hỏi, vừa rồi y còn “anh hùng hiệp nghĩa” trong lời nói của Công chúa, thì giờ không thể “anh hùng hiệp nghĩa” đến mức cái gì cũng không biết được.

Đúng vào lúc nước sôi lửa bỏng này, bên tai đột nhiên có một âm thanh cực nhỏ khe khẽ nói”

- Người nói... người đã biết hung đồ là ai.

Phương Đa Bệnh suýt chút nữa thì nhảy dựng lên. Giọng nói đó quen tai đến vậy, không phải Lý Liên Hoa thì còn là ai nữa? Y cho rằng đêm qua tên Lý Liên Hoa chết tiệt này xông vào Hoàng cung cả đêm không quay lại, nhất định là đã để Bốc Thừa Hải bắt lại rồi, không ngờ tên Liên Hoa chết tiệt này lại dám đi theo y vào đây, bây giờ có lẽ đang nấp trên mái nhà truyền âm với y. Quả nhiên là gan to tà trời, không sợ sống chết gì hết.

Phương Tắc Sĩ thầm kêu không ổn, sớm biết Hoàng thượng muốn hỏi về vụ án của Lý Phi thì ông đã bảo Phương Đa Bệnh ngày nào cũng đi theo Bốc Thừa Hải rồi. Bây giờ có làm bài thì cũng không kịp nữa, xem ra không lấy Công chúa cũng được, chỉ mong Phương Đa Bệnh đừng chọc giận Hoàng Chủ rồi gây ra họa sát thân.

- Ấy...Hoàng thượng, tên hung đồ đó chính là Lưu Khả Hòa. – Phương Đa Bệnh lại nói. – Giám sát Công bộ, Lưu Khả Hòa Lưu đại nhân.

- Cái gì? – Sắc mặt của Hoàng Chủ đột nhiên thay đổi, nhai trầm giọng lại. – Liwf này có căn cứ gì không?

Phương Tắc Sĩ kinh hãi giật mình. Phương Đa Bệnh không biết hung thủ là ai cũng đành, giờ y lại còn ăn nói lung tung, vu oan cho Lưu đại nhân... *Chuyện này...ăn nói lung tung trước mặt Hoàng thượng, tội khi quân sẽ bị tru di cửu tộc đấy!* Trong nháy mắt, sắc mặt ông tái nhợt, toàn thân mồ hôi lạnh túa ra như tắm. Công chúa lại rất hiếu kì, đôi mắt sáng long lanh nhìn Phương Đa Bệnh không chớp mắt, nàng hỏi:

- Lưu đại nhân sao?

Phương Đa Bệnh gật đầu, làm bộ làm tịch nói:

- Đương nhiên là Lưu đại nhân rồi. Lúc Lỗ đại nhân phát điên, hấn đang ở trong điện Cảnh Đức; ngày Lý đại nhân chết, hấn và Lý đại nhân ở chung; lúc Thượng đại nhân chết, hấn lại ngồi bên cạnh Thượng đại nhân.

Hoàng Chủ nhíu chặt hàng mày.

- Nhưng ngày Lỗ Phương bị điên, trong điện Cảnh Đức vẫn còn rất nhiều người khác...

Phương Đa Bệnh quả quyết nói:

- Trong điện Cảnh Đức, hiểu được Lỗ đại nhân cũng chỉ có vài người, là Lý đại nhân, Thương đại nhân, Triệu đại nhân. Nếu Lý đại, Thương đại nhân người trước kẻ sau đều đã chết, vậy tất nhiên sẽ không phải hung thủ.

Hoành Chủy gật đầu.

- Với cách nói như vậy của người, hung thủ vì sao không phải là Triệu Xích, mà lại là Lưu Khả Hòa?

- Triệu đại nhân không chết, là vì hẳn thực sự chẳng biết gì cả. – Phương đại nhân nói. – Hoặc là hẳn không biết quá nhiều. Hoàng thượng có biết sáng sớm hôm na, Triệu đại nhân mang theo một rương châu báu hiếm có trên đời chuẩn bị quay về Hoài Châu, còn tên hung thủ giết người kia thì lại không quan tâm đến châu báu.

Hoành Chủy lấy làm lạ:

- Châu báu? Triệu Xích lấy đâu ra nhiều châu báu như vậy?

Phương Đa Bệnh giơ thẳng một ngón tay lên, học theo điệu bộ thần bí của Lý Liên Hoa ‘suyt’ một tiếng.

- Hoàng thượng, chuyện Lý đại nhân, Thương đại nhân và Vương công công bị hại, nói ra thì phức tạp lắm.

Hoành Chủy hiểu ý của y, khẽ gật đầu, quay sang liếc nhìn Phương Tắc Sĩ và Chiêu Linh Công chúa. Hai người khôn khéo thế nào chứ? Ai nấy đều hiểu ý cáo lui, chỉ để lại Phương Đa Bệnh và Hoành Chủy. Hoành Chủy chấp tay sau lưng đi vài bước trong phòng, sau đó quay người lại.

- Người nói hung thủ là Lưu Khả Hòa? Hẳn và mấy người Lỗ Phương không thù không oán, vì sao lại muốn giết người?

Phương Đa Bệnh nói:

- Chuyện này nói ra thì dài. Hoàng thượng có biết trước đây không lâu, trong giang hồ có một thanh niên tên Thanh Lương Vũ, không tiếc mạo hiểm thân mình để có được một thanh bảo kiếm. Ấy... Người thanh niên đó

vì thanh bảo kiếm tên gọi Thiếu Sư mà lãng phí rất nhiều tâm tư, thậm chí sau cùng mất đi tính mạng.

Hoành Chủy nhíu mày.

- Đó là chuyện trong giang hồ. Trẫm nghe nói giang hồ có quy củ của gang hồ, có chết người thì cũng không thể kêu oan hết với trẫm được.

Phương Đa Bệnh ho khan.

- Giang hồ tất nhiên có quy củ của giang hồ... Có điều... ta... - Dưới sự bức ép dụ dỗ của Lý Liên Hoa, y bị bắt nói ra từ “ta”, đầu đầy mồ hôi. – Ta lại cho rằng, mặc dù Thiếu Sư Kiếm là danh kiếm nhưng không phải thần binh lợi khí, Thanh Lương Vũ vì sao lại muốn lấy trộm thanh kiếm này? – Y nhấn mạnh từng chữ một. – Cho đến khi nhìn thấy thanh kiếm của Ngự Tứ Thiên Long Dương Vân Xuân Dương đại nhân, ta mới hiểu vì sao Thanh Lương Vũ muốn lấy trộm Thiếu Sư Kiếm.

Y nói rất trịnh trọng, mặc dù Hoành Chủy không hiểu nhưng lại buột miệng hỏi:

- Vì sao?

- Vì Thệ Thủ của Dương đại nhân. – Phương Đa Bệnh chậm rãi trả lời. – Thiếu Sư Kiếm và Thệ Thủ Kiếm cùng rèn chung một lò, đều nổi danh nhờ mạnh mẽ và không có lưỡi. “*Vung ra thiếu niên sư, thề lấy được đầu địch*”. Trên đời chỉ có Thiếu Sư là có thể đỡ được một kiếm của Thệ Thủ.

Hoành Chủy mặc dù cũng không hiểu lắm nhưng với chuyện của thanh trường kiếm này thì lại rất hứng thú.

- Nếu nói như vậy, người thanh niên kia là vì một trận tử thí với Dương ái khanh sao?

Phương Đa Bệnh thở dài thường thượt.

- Cái này... Thanh Lương Vũ đã chết rồi, hắn nói hắn lấy Thiếu Sư Kiếm là để cứu một người. Hắn đã chết nên không ai biết rốt cuộc hắn muốn cứu ai. Nhưng Dương đại nhân lại ở trong cung, nếu không hắn đâu cần lấy trộm Thiếu Sư Kiếm, muốn cùng Thệ Thủ Kiếm phân cao thấp.

Hoành Chủy rõ ràng rất ngạc nhiên.

- Cứu người sao?

Hoàng đế già này rõ ràng không hề cảm thấy trong hoàng cung của mình có ai cần được cứu. Phương Đa Bệnh thở dài.

- Thanh Lương Vũ đã chết, có người đã đặt một mảnh giấy bên người hắn. – Y lấy từ trong người ra một xấp giấy, mở một tờ trong đó ra. – Chính là tờ này.

Hoành Chủy nhìn qua tờ giấy có viết “Giữa có bốn phần, hoặc trên một dưới một, hoặc trên một dưới bốn, hoặc trên hai dưới hai, chọn một trong đó”, rõ ràng cũng không hiểu gì. Ngài nhíu mày lại:

- Đây là vật gì vậy?

Phương Đa Bệnh mở từng tờ giấy trên tay ra, chỉ vào một tờ giấy thấm vết máu trong đó.

- Đây là mảnh giấy phát hiện sau khi Lý đại nhân chết, nó nằm trong vũng máu của ông ấy. – Y lại chỉ vào một tờ khác nhuộm máu mát một nửa. – Đây là sau khi Thượng đại nhân chết, đã phát hiện ra nó trong kiệu của ông ấy.

Hoành Chủy nhìn những thứ thấm máu mà rợn tóc gáy, không khỏi lùi lại một bước.

- Đây chẳng lẽ hung thủ là cùng một người?

Phương Đa Bệnh gật đầu.

- Đương nhiên là cùng một người rồi. Thứ mà hung thủ dùng Kim Ti Thái Tiên, những mảnh giấy này có nguồn gốc từ Hoàng cung, đây là giấy cống phẩm.

Hoành Chủy run rẩy nói:

- Kim Ti Thái Tiên? Trong cung sao?

Phương Đa Bệnh lại gật đầu.

- Vậy nên ta mới nói chuyện này kể ra thì rất dài, cực kỳ phức tạp, những mảnh giấy này đích thực đều được lưu truyền từ trong cung ra. Hoàng thượng mời người xem...

Y mở mảnh giấy thứ hai, trên đó có viết hai chữ “Cửu trùng” rất lớn, trên mảnh giấy thứ ba thì viết ba chữ “Bách Sắc Mộc”.

- Lời trên mảnh giấy thứ nhất là chỉ điểm cho người ta biết cách gấp mảnh giấy thành một hình hộp vuông.

Hoành Chủy không hiểu gì cả.

- Hộp vuông?

Phương Đa Bệnh gật đầu.

- Không sai, là hộp vuông. – Y chỉ vào mảnh giấy thứ hai. – “Cửu trùng”, cách nói đơn giản nhất, chính là cửu trùng thiên(*), cũng có nghĩa là chín tầng.

(*) Chín tầng trời.

Hoành Chủy lại đi vài bước trong phòng.

- Còn mảnh giấy thứ ba thì sao?

Phương Đa Bệnh đáp:

- “Bách sắc mộc” là một loại mộc liệu(*).

(*) Vật liệu bằng gỗ.

Sắc mặt Hoành Chủy thoáng biến đổi.

- Mộc liệu?

Phương Đa Bệnh khẽ ho một tiếng.

- Là một loại mộc liệu rất nhẹ. – Y chậm rãi mở mảnh giấy thứ tư thấm đẫm máu ra, mặc dù vết máu trên đó đã khô nhưng vẫn khiến người ta kinh hãi. – Còn trên mảnh giấy thứ tư chỉ có một điểm – điểm chính giữa.

Hoành Chủy không nhịn được lại nhìn thêm những mảnh giấy kia vài lần nữa.

- Sau đó thì sao? Rồi sao nào?

Phương Đa Bệnh đáp:

- Chẳng lẽ Hoành thượng vẫn chưa nghĩ ra sao? Trên những mảnh giấy này vẽ những đường nét và viết tên vật liệu, đây là một vài suy nghĩ tưởng tượng để chế tạo ra thứ gì đó, hoặc là một bản vẽ.

Hoành Chủy nhú chặt hàng chân mày.

- Cái này...

Phương Đa Bệnh nói:

- Những bản vẽ này đều được xé ra từ một cuốn sổ nhỏ có đề tên “Cực Lạc Tháp” từ phủ Nội vụ. Nếu Hoàng thượng không tin thì có thể mời người khám nghiệm ở Đại lý tự hoặc cho học tử ở Hàn lâm viện đến xem cuốn sổ đó. Kim Ti Thái Tiên bên trong giống y hệt những mảnh giấy này.

Sắc mặt Hoàng Chủ thay đổi không ngừng.

- Ngươi muốn nói tên hung đồ giết hại mệnh quan triều đình này lại có thể lên vào phủ Nội vụ, lấy trộm một cuốn sổ gọi là “Cực Lạc Tháp” sao?

Phương Đa Bệnh thản nhiên nói:

- Phải!

Mặt Hoàng Chủ sầm xuống.

- Vật tên hung đồ giết người đó cũng đến đây vì Cực Lạc Tháp?

Phương Đa Bệnh gật đầu.

- Ta nghĩ cuốn sổ của phủ Nội vụ là bản vẽ và ý tưởng xây dựng Cực Lạc Tháp năm đó còn sót lại, hung thủ đã lấy ra mấy trang ở giữa, một là không muốn để người ta điều tra ra Cực Lạc Thập rốt cuộc đang ở đâu, hai là dùng làm lời nhử để giết người.

Hoàng Chủ đi qua đi lại trong phòng.

- Người nói tên hung đồ đó là Lưu Khả Hòa, vậy có chứng cứ gì không? Vì sao hắn lại muốn đánh cắp cuốn sổ ghi chép trong phủ Nội vụ, lại còn dùng nó làm lời nhử để giết người?

Phương Đa Bệnh chớp mắt, bình tĩnh nhìn Hoàng Chủ. Tinh thần Hoàng Chủ đang rối loạn, thấy y như vậy, ngài lại kinh ngạc.

- Trẫm đang hỏi ngươi đấy, vì sao lại không trả lời?

- Hoàng thượng. – Phương Đa Bệnh nhỏ giọng lại. – Việc tiếp đây ta muốn nói... là việc liên quan đến một bí mật rất lớn của chính Hoàng thượng.

Hoàng Chính lấy làm lạ.

- Liên quan đến bí mật rất lớn của trẫm sao?

- Hoàng thượng... có người giết Lý đại nhân, Thượng đại nhân, dọa Lỗ đại nhân bị điên, bản vẽ của Cục Lạc Tháp để lại bên cạnh xác họ, tất nhiên không phải trò đùa. – Phương Đa Bệnh thở dài. – Nể tình Hoàng thượng anh minh thần võ, ta nói thẳng vậy. – Y ho khẽ một tiếng. – Bọn họ bị giết là vì bọn họ biết được bí mật của Cục Lạc Tháp.

- Bí mật của Cục Lạc Tháp? – Hoàn Chủy líu lưỡi, không kịp truy cứu sự vô lễ của Phương Đa Bệnh. – Bọn họ nói với trẫm là không biết chuyện về Cục Lạc Tháp, cũng không nhớ được cái giếng năm đó ngã xuống rốt cuộc là ở chỗ nào. Trên đời này chẳng lẽ thực sự có người biết được câu đố về Cục Lạc Tháp sao?

- Có chứ. – Phương Đa Bệnh khẳng định. – Không chỉ có một người biết về chân tướng của Cục Lạc Tháp. Hoàng thượng... - Y trầm ngâm một lúc lâu rồi mới chân thành nói. – Có người đang che giấu chân tướng của Cục Lạc Tháp.

- Cục Lạc Tháp đã là chuyện của trăm năm trước. – Hoàn Chủy nói. – Có chân tướng gì lại quan trọng như vậy chứ?

Phương Đa Bệnh mỉm cười.

- Hoàng thượng, là người muốn biết về sự thực bên trong nên đã triệu kiến mấy người Lỗ Phương, gây ra một hậu quả không thể cứu vãn được... Trong lòng Hoàng thượng, chẳng lẽ không có bất cứ nghi ngờ gì về chuyện Cục Lạc Tháp sao? Cục Lạc Tháp đã biến mất thần bí trăm năm trước, lời tổ huấn không được xây dựng công trình gỗ, tất cả những việc đó xem chừng đều bí ẩn, rõ ràng bên trong có ẩn tình.

Hoàn Chủy yên lặng, sau một lúc ngài mới nói:

- Trẫm quả thực muốn biết vì sao Khang Hiền Hiếu Tuệ Hoàng thái hậu lại để lại tổ huấn, nói không được xây dựng công trình ở phía Nam Cục Lạc Tháp? Rõ ràng tòa tháp đó sớm đã không tồn tại nhưng Khang Hiền Hiếu Tuệ Hoàng thái hậu lại để lại lời tổ huấn như vậy.

Phương Đa Bệnh than thở:

- Hoàng thượng, người có biết Cục lạc Tháp ở đâu không?

Mắt Hoàn Chủy sáng lên, ngài bước lên hai bước.

- Ái khanh không những điều tra được hung đồ là ai, thậm chí còn giúp trảm điều tra ra được vị trí của Cực Lạc Tháp sao? Đúng là thiếu niên cơ trí có một không hai trên đời!

Phương Đa Bệnh cười khỗ.

- Hoàng thượng, cái giếng mà năm đó mấy người Lỗ Phương chìm xuống, đích thực có liên quan đến Cực Lạc Tháp. Vị trí của cái giếng đó chính là vị trí cũ của Cực Lạc Tháp!

Hoàn Chủy đi lại trong phòng càng lúc càng nhanh, rõ ràng trong lòng ngài đang vô cùng kích động.

- Cái giếng đó... cái giếng đó đang ở đâu?

Phương Đa Bệnh nói:

- Cái giếng đó ở ngoài cung Trường Sinh, trong một khu rừng.

Hoàn Chủy sửng người, ngẩng đầu lên.

- Cung Trường Sinh?

Phương Đa Bệnh đứng bất động tại chỗ, sắc mặt hơi nhợt nhạt.

- Không sai, trong một khu rừng bên ngoài cung Trường Sinh.

Sắc mặt của Hoàn Chủy cũng hơi biến đổi.

- Đó là chỗ ở của Khang Hiền Hiếu Tuệ Hoàng thái hậu lúc còn là Quý phi...

Phương Đa Bệnh thở dài.

- Không sai! Cực Lạc Tháp ở ngoài cung Trường Sinh, kinh Phật có viết, thế giới Cực Lạc “có bảy lớp lan can, bảy lớp lưới giăng, bảy lớp hàng cây, tất cả đều được làm bằng bốn thứ châu báu, bao quanh giáp vòng, vì vậy cõi ấy được gọi là cõi Cực Lạc. Nay nữa, Xá Lợi Phất, ở nước Cực Lạc có rất nhiều hồ thất bảo chứa đầy thứ nước có tám công đức, dưới đáy hồ toàn là cát vàng”. Khu rừng bên ngoài cung Trường Sinh tổng cộng có bảy lớp, chính là “bảy lớp hàng cây”; hồ Liễu Diệp nằm ngay gần đó, trong lòng đất

nơi đó có mạch nước ngầm, bên trong có địa nhiệt, đó chính là “hồ thất bảo” và “thứ nước có tám công đức”.

- Nếu như nơi đó thực sự là vị trí của Cực Lạc Tháp, vậy vì sao bây giờ lại chỉ là một miệng giếng? – Hoàn Chủy lớn tiếng. – Đó là nơi ở của Khang Hiền Hiếu Tuệ Hoàng thái hậu lúc còn là Quý phi, người đừng ăn nói bừa bãi, nếu người có một câu giả dối thì Phương ái khanh cũng khó tránh khỏi tội ki quân!

Phương Đa Bệnh sờ sờ mũi, nghĩ bụng. *Lời ta nói là bừa bãi hay là sự thực, đến chính ta cũng còn không biết nữa là.* Bên tai Lý Liên Hoa vẫn đang khe khẽ nói, y đành tiếp tục:

- Vị trí của cái giếng đó, chính là vị trí cũ của Cực Lạc Tháp.

- Nếu người đã luôn miệng nói cái giếng đó chính là vị trí cũ ngày trước của Cực Lạc Tháp, vậy năm đó vì sao Cực Lạc Tháp lại biến mất? – Hoàn Chủy vẫn chưa nguôi giận. – Vì sao nó lại biến thành một cái giếng?

Phương Đa Bệnh thở phào, trên mặt nở nụ cười.

- Chuyện này... - Y lấy ra một tờ giấy khác trên mặt bàn, cắt chúng thành những mảnh có kích cỡ tương đương với những mảnh giấy dính máu kia, sau đó gấp từng tờ thành hình hộp, kể đó Phương Đa Bệnh chồng những hộp vuông đó lên. – Đây chính là Cực Lạc Tháp. – Y bổ sung. – Đương nhiên Cực Lạc Tháp năm đó là tòa tháp tám góc, không phải hình vuông như của ta. Trên những mảnh giấy này đều có dấu vết, nếu cắt đi hoặc gấp gọn gàng bốn góc ủa hộp vuông này thì chúng sẽ biến thành một hình bát giác, nhưng thế này cũng tạm được rồi.

Hoàn Chủy nhíu chặt mày.

- Cái này dùng để làm gì?

- Đây chính là Cực Lạc Tháp. Năm đó Cực Lạc Tháp tổng cộng có chín tầng, tầng này chồng lên tầng kia, càng lên cao càng nhỏ lại. - Phương Đa Bệnh nói. – Do nó là một tòa mộ tháp dùng để đặt tro cốt nên được xây dựng không quá lớn. Hoàng thượng, người nhìn những hộp vuông xếp chồng lên nhau này... - Y dùng móng tay vạch nhẹ lên bề mặt hộp thứ nhất theo vết của hộp thứ hai. – Người có phát hiện ra điều gì kì lạ không?

- Cái gì kì lạ chứ? – Hoàn Chủy buột miệng hỏi.

- Người khác xây dựng Phật tháp thì đều là tầng này nhỏ hơn tầng kia một chút, còn trong những bản vẽ này, tầng trên Cực Lạc Tháp lại nhỏ hơn tầng dưới rất nhiều, thậm chí hoàn toàn có thể... - Phương Đa Bệnh cẩn thận cắt đi lớp dưới đáy và trên đỉnh của cái hộp thứ hai, thứ ba và thứ tư, sau đó đặt cái thứ tư vào trong cái thứ ba, đặt cái thứ ba vào trong cái thứ hai rồi đặt cái thứ hai vào trong cái thứ nhất. – Hoàn toàn có thể nuốt gọn tầng trên của nó, tầng ở trên trên nó vào trong lòng.

- Đây... - Hoàn Chủy nheo lời. – Đây...đây là...

Phương Đa Bệnh nói:

Đây chính là bí mật vì sao Cực Lạc Tháp lại biến mất. Người xem nét vẽ trên những mảnh giấy này, có một bộ phận là dây thừng, Cực Lạc Tháp được xây dựng bằng cách treo và rào quanh. - Y nghiêm nghị. – Nếu toàn bộ bên trong Cực lạc Tháp đều trống rỗng, không có tầng cách, chỉ có một không gian cực lớn cao đến năm trượng, vậy một khi sức mạnh hỗ trợ treo tầng hai, tầng ba, tầng bốn bị sụp đổ, người đoán xem chuyện gì sẽ xảy ra?

Hoàn Chủy lắc đầu, Phương Đa Bệnh cẩn thận sắp xếp những mảnh giấy vừa bị cắt ra lại, dùng một sợi chỉ mảnh buộc chúng lại rồi treo lên. – Đây là Cực Lạc Tháp, nếu sợi dây thừng này đột nhiên bị đứt... - Y buông tay, những tầng tháp đó xếp chồng vào mảnh giấy thứ nhất, tạo thành một cái bệ, không còn nhìn thấy tòa tháp cao ngút trời đâu nữa.

Hoàn Chủy chết lặng.

- Nhưng mà... nhưng mà nếu Cực Lạc Tháp biến mất như vậy thì cũng phải còn di tích của tầng đầu tiên chứ, sao lại biến thành một cái giếng được?

Phương Đa Bệnh liếc nhìn Hoàn Chủy đầy thất vọng và tiếc nuối.

- Nếu Cực Lạc Tháp rơi lên đất bằng thì tầng đầu tiên sẽ để lại di tích, nói không chừng sẽ vỡ tan vỡ nát ra nữa kìa. Nhưng nó lại không rơi xuống nền đất bằng.

- Không phải mặt bằng sao?- Hoàn Chủy trầm ngâm, vuốt bộ râu dài.

- Thứ cho ta nói thẳng, năm đó Thái tổ muốn xây dựng Cực Lạc Tháp, hoài niệm trung nhân là chuyện thứ yếu, chủ yếu là vì hai vị Quý phi của ngài, lại thêm Hoàng hậu đã chung sống nhiều năm nhưng chung quy vẫn không có con. Thái tổ muốn dùng danh trung liệt xây dựng rầm rộ một tòa tháp phong thủy ở nơi có phong thủy kém nhất trong sao? – Phương Đa Bệnh nói lại lời nói của Lý Liên Hoa không sai một chữ, làm ra vẻ tinh thông phong thủy. – Tháp phong thủy phải được xây dựng ở thượng nguồn có địa thế trũng, đây cũng là lí do vì sao Thái tổ chọn xây dựng Cực Lạc Tháp ở ngoài cung Trường Sinh. Thái tổ muốn thay đổi phong thủy để cầu tự thông qua việc xây dựng Cực Lạc Tháp, trong cung không ai biết cũng chẳng ai hay. Nhưng Cực Lạc Tháp xây dựng được hơn nửa năm, hai vị Quý phi và Hoàng hậu lại vẫn không có tin gì. – Y chậm rãi nói. – Bất luận cúng bái bao nhiêu vàng bạc châu báu, kì trân dị bảo trong tháp, Thái tổ vẫn không có con trai nối dõi. Nhưng đúng vào lúc này, Tuệ quý phi đột nhiên hoài thai. – Y liếc Hoàng Chủy. – Đây là tin vui rất lớn, Tuệ quý phi từ sau chuyện này đã bước lên ngôi Hoàng hậu, Thái hậu, làm rạng rỡ tổ tông, khí thế hùng hực, mà vị Hoàng tử của người lại chính là Tiên hoàng.

Hoành Chủy gật đầu.

- Không sai. Nhưng vậy thì sao chứ?

Phương Đa Bệnh nói:

- Tuệ quý phi mang thai vào lúc Cực Lạc Tháp sắp xây dựng xong, trước đó người vẫn chưa có con, sau khi có con thì Cực Lạc Tháp và những kì trân tuyệt thế trong đó đều biến mất. Sau đó tuệ quý phi trở thành Khang Hiền Hiếu Tuệ Hoàng thái hậu, để lại tổ huấn rằng không được xây dựng công trình bằng gỗ phía nam Cực Lạc Tháp. Hoàng thượng là người thông minh, chẳng lẽ thực sự không hiểu được bí ẩn trong đó sao?

Mặt mày Hoành Chủy nhợt nhạt.

- Người... người...

Phương Đa Bệnh thở dài.

- Hoàng thượng, Cực Lạc Tháp xây dựng trên đầm nước, có người đào một cái hố lớn dưới đáy, nó lại thông với hồ Liễu Diệp, dưới lòng đất đầy

nước suối, vậy nên trong cái hồ đó cũng đầy ngập nước. Có người lại chặt đứt sợi dây thừng giữ cân bằng cho Cực Lạc Tháp vào một đêm mưa giông gió bão, vì nặng nề nên Cực Lạc Tháp đã chìm xuống, tầng này xếp chồng lên tầng kia, chìm vào trong cái hồ dưới đáy tháp... Đó chính là chân tướng về câu đố Cực Lạc Tháp biến mất. – Y cầm khối giấy vuông trên tay lên, để chúng rơi xuống từng cái một. – Người xem... khi tầng một chìm xuống, tầng hai có thể chìm xuống sâu hơn nó, vì tầng ba nhỏ hơn tầng hai nên nó có thể chìm xuống sâu hơn cả tầng hai... Như vậy, cả một tòa tháp Cực Lạc Tháp đã treo ngược trong nước, nó từ một tòa tháp biến thành một cái giếng.

- Theo những gì đã nói, vào lúc chủ trì xây dựng Cực Lạc Tháp, người xây dựng tháp đã trăm phương nghìn cách để lập ra kế hoạch như vậy, hẳn muốn phá hủy Cực Lạc Tháp. – Hoàng Chủy nói. – Nhưng có ai dám làm vậy chứ? Có kẻ nào lại to gan đến vậy, dám đối nghịch với Thái tổ!

- Hoàng thượng... Trong Cực Lạc tháp có cất giấu châu báu hiếm có trên đời. – Phương Đa Bệnh bất đắc dĩ nhìn Hoàng Chủy. – Không phải một hai cái, mà là một vài chồng, số châu báu khó có thể đếm được ấy, chỉ lấy ra một thứ bất kì là có thể sống đủ cả một đời. Có bao nhiêu người muốn chỗ châu báu đó mà không được chứ? – Y nói rành mạch từng chữ một. – Bất kể là ai lấy một thứ trong đó đi đều sẽ bị quan phủ truy giết, xếp vào hạng trộm cắp. Thế nên không thể chỉ lấy đi một thứ, muốn lấy thì phải lấy toàn bộ, bịa đặt tin tức giả Cực Lạc Tháp biến mất, để tòa tháp chứa đầy châu báu và chỗ châu báu kia cùng biến mất, như vậy thì sẽ không có ai truy hỏi chỗ châu báu kia đâu nữa. Mọi người sẽ chỉ bàn tán về việc vì sao Cực Lạc Tháp lại biến mất, liệu có phải nó được xây dựng hợp ý Phật tổ quá nên Cực Lạc Tháp đã bị Như Lai gọi về Tây Thiên không, vân vân.

- Người người nói đến chẳng lẽ chính là giám sát xây dựng Cực Lạc Tháp – Lưu Thu Minh? – Hoàng Chủy trầm giọng. – Nhưng Lưu Thu Minh cả đời cần kiệm, hẳn cùng biến mất với Cực Lạc Tháp, sau đó cũng không thấy xuất hiện nữa. Bảo vật trong tháp cũng chưa từng xuất hiện trên đời.

Phương Đa Bệnh cười.

- Chỉ riêng một mình Lưu Thu Minh thì hẳn thực sự cũng sẽ không có cái gan lớn muốn lấy trộm tất cả châu báu đến như vậy. Chuyện này chắc chắn có người hợp mưu với hắn, hơn nữa người này hứa hẹn với hắn rất nhiều điều tốt, thậm chí còn nhận lời có thể đảm bảo an toàn cho hắn.

-Ai? – Hoàng Chủy buột miệng hỏi.

- Tuệ quý phi. – Phương Đa Bệnh nói từng chữ một. – Hoàng thượng, người có biết là dưới cái giếng ở cung Trường Sinh tổng cộng có hai thi thể. Dưới lòng đất còn có một mật thất, trong mật thất có một con đường ngầm nói liền với cung Trường Sinh! Nếu không phải hồi đó người giám sát xây dựng Cực Lạc Tháp đồng ý, thậm chí còn tự mình thiết kế thì dưới lòng đất làm sao lại tự nhiên sinh ra mật thất và mật đạo chứ? Trong mật thất có giường, trên giường có một cỗ thi thể. – Y bổ sung thêm một câu. – Là thi thể của nam nhân.

Hoành Chủy rợn tóc gáy, ngài lùi lại mấy bước liền.

- Người nói cái gì?

- Ta nói Tuệ quý phi và Lưu Thu Minh hợp mưu, bà ngầm đồng ý cho Lưu Thu Minh giữ trò trong việc xây dựng Cực Lạc Tháp, che chở cho hắn trước mặt Hoàng thượng, phối hợp với hắn lấy trộm châu báu; Lưu Thu Minh giúp bà ta xây dựng một mật thất dưới lòng đất, sau đó đưa đến một nam nhân... - Phương Đa Bệnh chậm chạp nói. – một nam nhân có thể khiến nữ nhân sinh con.

- Người nói cái gì? – Hoành Chủy hét lên thất thanh tại chỗ, - Người nói cái gì? Người nói Khang Hiền Hiếu Tuệ Hoàng thái hậu... tư thông với kẻ khác... mới... mới...

Phương Đa Bệnh nói:

- Không sai. Chính sử trong cung ghi lại Thái tổ cả đời từng có không ít nữ nhân, nhưng không có một ai hoài thai, ngoại trừ Tiên hoàng thì người không còn đứa con nào khác, rất có khả năng Thái tổ không thể sinh con. Vậy Tuệ quý phi làm sao lại mang thai chứ? – Y liếc nhìn Hoành Chủy. – Tuệ quý phi sống trong thâm cung, không gặp được nam nhân nào, ngoài Lưu Thu Minh đang xây dựng Cực Lạc Tháp cách cung Trường Sinh không

xa thì bà không có cơ hội nào khác. Nếu Lưu Thu Minh muốn xây dựng Cực Lạc Tháp thì tất nhiên phải dẫn thợ hoặc vật liệu vào. Nếu hẳn có thể nhân cơ hội này dẫn thanh mai trúc mã hoặc nam nhân đã lên định chung thân nào đó của Tuệ quý phi, hoặc dùng cách nào đó để đưa vào, giấu trong mật thất dưới lòng đất thì chuyện Tuệ quý phi hoài thai sẽ rất hợp tình hợp lí.

Hoàn Chủy đã sắp ngất xỉu. Phương Đa Bệnh lại nói Tiên hoàng và ngài đều không phải do Thái tổ sinh ra, mà là huyết mạch của một nam nhân căn bản chẳng biết là ai, bảo ngài làm sao có thể chịu đựng được việc này chứ?

- Người... người...

Sau hồi lâu, ngài không nghĩ ra được câu nào từ nào để hình dung về thiếu niên đại nghịch bất đạo này, lời nói nghẹn trong cổ họng.

- Mà sau khi Tuệ quý phi hoài thai, được Thái tổ hết mực chăm sóc, bà bèn giết nam nhân trong mật thất để diệt khẩu, nhấn chìm thi thể xuống lòng đất, rồi lại bịt chết mật đạo thông từ cung Trương Sinh ra mật thất lại. Đây chính là lí do không được xây dựng công trình ở phía Nam Cực Lạc Tháp. Bà tạo nghiệt, sợ bị hậu nhân phát hiện, nhưng lại không biết sử sách hậu thế đã dùng bút pháp Xuân Thu(*) để lược đi chuyện xây dựng Cực Lạc Tháp, thậm chí chẳng ai biết vị trí của Cực Lạc Tháp, làm cho lời tố huẩn kia cực kì khiến người ta nghi ngờ.

(*) Văn chương viết theo lối của Khổng Tử trong bộ kinh "Xuân Thu", hàm súc ngắn gọn, dùng chữ nghĩa thâm thúy thể hiện sự khen chê đối với một nhân vật hoặc một sự kiện nào đó.

Phương Đa Bệnh thở dài.

- Trong mật thất dưới lòng Cực Lạc Tháp còn cất giữ thi thể một nam nhân. Đây chính là bí mật lớn nhất của Cực Lạc Tháp, mấu chốt không nằm ở châu báu, cũng không phải ở thi thể, mà là ở nam nhân này. Sau khi Hoàng thượng gặp mặt Triệu đại nhân và Thượng đại nhân, vì sao Thượng đại nhân vẫn bị giết hại? Gian phòng Thượng đại nhân sống vì sao lại bốc cháy? Là vì hẳn cất giấu một bộ thâm y được lấy từ mật thất trong Cực Lạc Tháp dưới lòng đất. Bộ khinh dung trong tay Lỗ đại nhân và Lý đại nhân

không phân biệt nam nữ, nhưng bộ thâm y trong tay Thượng đại nhân lại là y phục của nam nhân!

- Người... người...

Hoành Chủy đang rất kích động, ngài không nói nổi một câu nào. Phương Đa Bệnh nhìn ngài đầy an ủi.

- Hoàng thượng, bất luận Tiên hoàng và người rớt cuộc là huyết mạch của ai, Tiên hoàng là một vị minh quân, Hoàng thượng người cũng là một minh quân. Hung thủ giết Lý đại nhân, Thượng đại nhân không phải cũng chính vì che giấu sự thật, bảo vệ Hoàng thượng, cho nên mới ra tay giết người sao?

- Che giấu sự thật? bảo vệ trẫm? – Trong đầu Hoành Chủy lúc này đang rối loạn. – Người đang nói cái gì? Người ... có phải người điên rồi không?

- Hung thủ giết hại Lý đại nhân và Thượng đại nhân là để bảo vệ Hoàng thượng. – Phương Đa Bệnh nhìn Hoành Chủy. – Hẳn đã từng dùng dây thừng treo một kiện khinh dung bên ngoài gian phòng của Lỗ đại nhân, để lại một bản vẽ của Cực Lạc Tháp, dụng ý là muốn cảnh cáo những người biết chuyện này cần phải bảo vệ bí mật, nếu không... chính là chỗ chết. Lỗ Phương Lỗ đại nhân là người muốn đạt được mục đích, chắc chắn phải chết. Hẳn bất ngờ dọa Lỗ Phương bị điên, thế nên liền đi tìm Lý Phi Lý đại nhân thăm dò. Ta nghĩ LÝ đại nhân không những không bị uy hiếp mà e là còn chọc giận hung thủ, vậy nên hẳn đã cắt cổ Lý Phi, treo ngược lên cành cây trong rừng, còn khoác lên người Lý Phi một bộ khinh dung. Sau một ngày, Hoàng thượng triệu kiến Thượng Hưng Hành Thượng đại nhân, Thượng đại nhân mặc dù không nói gì cả nhưng hung thủ lại biết hẳn cất giấu một bộ thâm y của nam tử, để đề phòng Thượng Hưng Hành nói ra lai lịch của bộ y phục đó, cũng để đề phòng có người điều tra đến nó, hẳn đã phóng hỏa đốt di vật của Thượng Hưng Hành, thậm chí suýt chút nữa thiêu chết luôn cả ta...

Phương Đa Bệnh đổi giọng.

- Hung thủ biết những bộ quần áo đó có liên quan đến thi thể ở Cực Lạc Tháp dưới lòng đất, biết một khi bộ thâm y trong tay Thượng Hưng Hành

để lộ ra ngoài, nói không chừng sẽ có người biết bên cạnh tấm cung của Tuệ quý phi từng giấu một nam nhân. Nhưng vì sao những bộ quần áo đó lại ở trong tay mấy người Lỗ Phương? – Y nhìn Hoàn Chủy. – Đầu tiên, Vương Lan Quế ném bọn họ xuống đáy giếng được hình thành sau khi Cực Lạc Tháp sụp đổ, sau đó Lỗ Phương bị chìm xuống, hẳn phát hiện ra mật thất. Sau đó, nếu như theo những gì Triệu Xích giải thích thì ba người còn lại không biết gì hết, bọn họ chỉ cho rằng Lỗ Phương đã chết rồi, nhưng không ngờ ngày hôm sau hẳn lại vẫn sống sờ sờ ra đó. Việc này không hợp tình hợp lý, theo lẽ thường, chí ít họ cũng phải hỏi Lỗ Phương đã đi đâu, năm đó Lỗ Phương cũng chỉ là đứa trẻ mười mấy tuổi, ta cho rằng hẳn không thông minh đến mức có thể che giấu một bí mật khổng lồ như vậy.

Hoàn Chủy thờ người ra nhìn Phương Đa Bệnh, cũng không biết có đang nghe không. Phương Đa Bệnh lại nói:

- Ta đoán Lỗ Phương đã nói cho ba người khác biết về mật thất và châu báu dưới giếng. Sau đó Lý Phi và Thượng Hưng Hành đã cùng hẳn xuống giếng. Xuất phát từ nguyên nhân nào đó bọn họ đã mang về y phục của người chết kia, ví dụ như ba người đều cởi kiện y phục trên thi thể để bọc một phần châu báu trong mật thất rồi mang chúng ra ngoài. Mà Triệu Xích lại tính cao hơn một bậc, hẳn không biết bơi nên không xuống nước, hẳn uy hiếp Lỗ Phương rằng sẽ nói chuyện này cho Vương công công, từ đó đã bắt chẹt được vô số trân bảo. Bây giờ Triệu Xích đang định rời kinh thành, Hoạn thượng phái người đi chặn lại, có lẽ còn có thể tìm thấy một phần châu báu cất giấu trong Cực Lạc Tháp năm xưa. Triệu Xích không phải hung thủ, hẳn nắm được điểm yếu của mấy người Lỗ Phương, lại nhiều lần bắt chẹt được họ, nếu nói muốn hại... thì cũng nên là mấy người Lỗ Phương muốn hại chết hẳn, chứ không phải hẳn hại chết ba người Lỗ Phương. Hẳn cũng không phải mạo hiểm hãm hại Thượng Hưng Hành ở Vũ Thiên Môn, huống chi Triệu Xích không biết võ công, làm sao giết người trước mắt bao bách tính được?

- Trẫm... trẫm chỉ muốn biết vì sao hung thủ lại là Lưu Khả Hoà? – Giọng của Hoàn Chủy đã vô cùng gượng gạo, sắc mặt cũng đã trở nên trắng bệch.

- Hoàng thượng, người phải biết sau khi mấy người Lỗ Phương xuống giếng thì trên cỗ thi thể kia đã không còn y phục, mà hung thủ thì lại biết bộ y phục Thượng Hưng Hành cất giấu chính là thứ thi thể trong Cự Lạc Tháp mặc, không thể không tiêu huỷ nó... Chuyện này nói lên cái gì? – Phương Đa Bệnh thở dài. – Việc này nói rõ, hung thủ sớm đã đến mật thất trước cả Lỗ Phương, hẳn nhận ra bộ y phục, biết y phục đó là vật mấu chốt.

Trên mặt Hoành Chuý đã không còn chút huyết sắc nào.

- Trước Lỗ Phương đã có người đến được mật thất...

- Không sai, trước Lỗ Phương đã có người đến được mật thất nhưng lại không mang đi bất kỳ vật gì. Những cực phẩm được cất giấu trong mật thất dưới đáy giếng bị Lỗ Phương âm thầm giấu vào trong một cái hòm đất, sau đó hẳn lại chưa thể mang đi. Vì sao sau đó hẳn lại chưa mang nó đi? – Phương Đa Bệnh nói cực kỳ nghiêm túc. – Vậy nói lên rằng, sau đó mấy người Lỗ Phương cũng không có cơ hội tiếp cận Cự Lạc Tháp nữa. Vì sao lại thế? Vì sau khi tin tức Lỗ Phương bị chìm xuống giếng mà không chết loan ra, Vương Quế Lan đã bắt tay điều tra bí ẩn dưới đáy giếng. – Y nói từng chữ một. – Vương Quế Lan Vương công công đã sống trong cung rất lâu, lúc ông ta còn sống đã phục vụ Tiên hoàng, thậm chí còn gặp qua Tuệ thái hậu. So với bất kỳ người nào thì ông ta điều tra bí sử trăm năm trước dễ dàng hơn rất nhiều. Chắc chắn ông ta đã phái người điều tra cái giếng, cũng phát hiện ra mật thất, cũng nhìn thấy thi thể, cũng lập tức hiểu được chuyện gì đã xảy ra. Để bảo vệ được bí mật, ông ta mượn cớ loại bỏ binh lính dư thừa trong cung để tước quân tịch của bổng người kia, đày đi tận nơi xa xôi. Nếu Vương Quế Lan đã biết được chân tướng thì Lỗ Phương kia làm sao có cơ hội mò xuống giếng nữa chứ? Cho nên là...

- Trẫm chỉ hỏi người vì sao hung thủ là Lưu Khả Hoà! – Hoành Chuý cao giọng. – Người coi lời trẫm nói như gió thoảng...

- Hoàng thượng, sau khi Cự Lạc Tháp biến mất, Lưu Thu Minh cũng biến mất luôn, dưới giếng lại có hai thi thể, trong đó có một ở trên giường ở mật thất, một thì lại chìm ở đáy giếng...

- Phương Đa Bệnh cũng cao giọng lên. – Trên cái xác kia có treo một con rùa bằng đồng, mặt sau con rùa có viết tên Lưu Thu Minh!

Hoành Chuỷ biến sắc.

- Vậy con rùa đồng đó đâu? Con rùa đồng đó ở chỗ nào?

Phương Đa Bệnh ngẩn ra. Con rùa đồng đó... con rùa đồng đó trông như thế nào y còn chả biết, hướng hồ là ở đâu... Đúng vào lúc y đang trở mắt ra thì nhìn thấy một vật rơi từ trên không xuống, Phương Đa Bệnh phản ứng nhanh nhạy, chụp lấy. Hoàn Chuy trở mắt nhìn cái thứ bỗng dung lại xuất hiện đó, ngài chỉ vào nó.

- Đó đó đó đó... đó là...

Phương Đa Bệnh đưa thứ đó lên, nghiêm nghị đáp:

- Hoàng thượng, đây chính là con rùa đồng đó.

Hoàn Chuy cảm thấy rất hỗn loạn.

- Không không không, trẫm... trẫm muốn nói con rùa đồng đó sao lại... sao lại đột nhiên ở đây...?

Phương Đa Bệnh nghiêm mặt lại.

- Hoàng thượng anh minh, tất nhiên là có thần linh phù hộ để tất cả mọi việc đều hoàn thành. Hoàng thượng kêu gọi rùa đồng, rùa đồng xuất hiện chính là số trời đã định, điềm lành đã hiện.

Hoàn Chuy nghẹn lời, ngài lùi lại mấy bước, dựa nửa người vào chiếc bàn gỗ.

- Hả... hả?

Phương Đa Bệnh lật con rùa lên, trên bụng nó quả nhiên có thể thấy lờ mờ ba chữ “Lưu Thu Minh”. Hoàn Chuy nhận ra con rùa này, đó chính là vật đeo của bách quan, tuyệt đối không thể mô phỏng theo được, ngay sau đó sắc mặt ngài xám xịt.

- Cực Lạc Tháp sập xuống đúng như dự tính, biến thành giếng nước, thân là thái giám xây dựng, Lưu Thu Minh chắc chắn sẽ bị Thái tổ trị tội, vậy nên ông ta nhất định phải trộm báu vật rồi trốn đi ngay đêm đó. – Phương Đa Bệnh đặt con rùa bên cạnh Hoàn Chuy. – Ông ta chuyển châu báu đến giấu trong căn mật thất kia, kết quả châu báu vẫn còn nhưng Lưu Thu Minh thì mất tích, như vậy nói lên điều gì? – Y gằn từng chữ. – Nói lên rằng... ông ta đã bị chôn cùng người ở dưới giếng kia.

- Nói... nói vớ vẩn! – Hoàn Chuy tức giận quát lên.

Phương Đa Bệnh đang trắng trợn chỉ trích Tuệ thái hậu đã ra tay giết người tàn ác, không những nói bà ta mưu hại nam nhân không biết mặt mũi kia, mà còn bảo bà ta đã mưu hại mệnh quan triều đình.

- Người thật to gan, dám sỉ nhục Tuệ thái hậu trước mặt trẫm...

- Con rùa đồng của Lưu Thu Minh ở đây, thi thể của ông ta vẫn ở đáy giếng. – Phương Đa Bệnh lạnh lùng nói. – Không phải Hoàng thượng muốn hỏi ta, vì sao hung thủ lại là Lưu Khả Hoà sao? Chuyện năm đó dưới giếng, Lưu Thu Minh biết, Tuệ thái hậu biết, nếu Lưu Thu Minh đã chết thì cho dù năm đó còn có người khác biết chuyện, chắc chắn cũng sớm đã hoá thành tro bụi rồi. Vậy ai có thể lên xuống giếng trước cả Lỗ Phương, nhìn thấy bộ xương người chết kia? Tuệ thái hậu có con trai đăng cơ làm đế, có cháu trai là đương kim Hoàng thượng, vậy Lưu Thu Minh thì sao? – Phương Đa Bệnh u ám nói tiếp. – Con trai của Lưu Thu Minh dĩ nhiên cũng mang họ Lưu. Lưu gia làm giám sát xây dựng đã nổi tiếng từ xưa, chính là đương kim giám sát Công bộ Lưu Khả Hoà.

- Lưu Thu Minh và Cực Lạc Tháp cùng biến mất, Lưu gia tất nhiên lo lắng, chắc chắn lúc đó Lưu gia đã truy cứu chuyện này rất lâu, với sự sành sỏi về xây dựng của Lưu Khả Hoà, thuận tiện ra vào cung đình và quan hệ với các đồng僚 đều có thể giúp hẩn lấy được cuốn sổ tay thiết kế Cực Lạc Tháp của Lưu Thu Minh năm đó. – Phương Đa Bệnh nói tiếp. – Sau khi lấy được cuốn sổ, hẩn vừa nhìn đã biết Cực Lạc Tháp bỗng dung lại biến mất như thế nào, vậy nên hẩn đã xé đi những bản vẽ có thể tiết lộ cơ quan, rồi tìm đến nơi đó, lặn xuống nước, phát hiện bí mật dưới giếng. Lưu Thu Minh đã bị chìm dưới đáy giếng, đáy giếng còn có một cỗ thi thể nam nhân, việc đã đến nước này, hẩn không những không thể báo thù cho tổ phụ, nhật lại xương cốt mà còn phải cẩn thận che giấu chân tướng. Bởi một khi chuyện bị lộ ra, chắc chắn sẽ gây ra một trận sóng to gió lớn, không nói đến việc triều đình bấp bênh, Lưu Thu Minh phạm phải tội lớn như vậy, Lưu gia làm sao có thể may mắn thoát nạn chứ?

- Sau đó hẩn phát hiện ra chuyện Vương Quế Lan đã dìm mấy người Lỗ Phương xuống giếng. Lúc đó mấy người Lỗ Phương còn trẻ chưa hiểu chuyện, mặc dù nhìn thấy thi thể nhưng chỉ tham lam chỗ châu báu kia,

Vương Quế Lan khai trừ bọn họ khỏi quân tịch, đuổi ra khỏi kinh thành, Lỗ Phương chưa thể xuống giếng thêm lần nữa nên Lưu Khả Hoà cũng chưa có động tĩnh gì. Không ngờ mười tám năm sau, Hoàng thượng lại triệu mấy người đó quay về. – Phương Đa Bệnh liếc nhìn Hoàn Chuỷ, than thở. – Hoàng thượng muốn điều tra bí ẩn Cục Lạc Tháp, Lưu Khả Hoà làm sao có thể không lo lắng chứ? Không biết để Lưu Khả Hoà ở chung với mấy người Lỗ Phương trong điện Cảnh Đức, rốt cuộc là chủ ý của Hoàng thượng, hay là chủ ý của Lưu Khả Hoà?

Sắc mặt Hoàn Chuỷ đã dần dịu lại. Sau khi ngài nghe được những tin chấn động đó, đủ loại cảm xúc phức tạp cứ dồn dập kéo đến.

- Đó là do Lưu Khả Hoà xin chỉ, nói là có lẽ bốn người kia có bí mật, muốn trảm hạ chỉ để bọn họ cùng ở chung trong điện Cảnh Đức, hãn và Vương công có thể quan sát từ bên trong.

- Không sai. – Phương Đa Bệnh thấy ngài dịu lại, trong lòng không khỏi bội phục vị Hoàng đế này quả nhiên có chỗ hơn người. – Hãn muốn quan sát xem mấy người Lỗ Phương sau mười tám năm, liệu có người nào phát hiện ra được chân tướng không.

- Kết quả... chính là hãn đã doạ Lỗ Phương bị điên, giết chết Lý Phi, Thượng Hưng Hành? – Lúc này giọng nói của Hoàn Chuỷ đã rất mệt mỏi. – Có chứng cứ gì không?

Trong không trung lại có một cuốn sổ đột nhiên rơi xuống. Phương Đa Bệnh lần này đã bình tĩnh trấn định hơn, y đưa tay ra bắt lấy rồi thản nhiên lật một trang trong đó ra.

- Đây là sách sử “Liệt truyện(*) thứ bốn mươi lăm” của bản triều, bên trong có ghi lại cuộc đời của Lưu Thu Minh, ghi lại việc ông ta đã dạy dỗ con cháu rất nghiêm khắc. Con trai ông ta tên Lưu Văn Phi, trong “Liệt truyện thứ sáu mươi chín” đã ghi lại cuộc đời Lưu Văn Phi, cũng ghi lại Lưu Văn Phi dạy con nghiêm khắc, con trai của ông ta tên là Lưu Khả Hoà.

(*) Sách kể sự tích các danh nhân thời trước.

Lần kinh hãi đầu tiên qua đi, Hoàn Chuỷ cũng đã lạng cả người. Trong quyển sách đó còn kẹp một mảnh giấy trắng, Phương Đa Bệnh lấy ra đặt

bên cạnh những mảnh giấy có chữ dính máu kia.

- Đây là tờ giấy trắng được xé ra từ cuốn “Cực Lạc Thập”, mời Hoàng thượng xem, chất giấy và những chữ này đều giống hệt nhau. Lưu Khả Hoà và bốn người Lỗ Phương cùng sống trong điện Cảnh Đức... - Phương Đa Bệnh chỉ vào mũi mình. – Đêm đầu tiên ta ở trong điện Cảnh Đức, có người đã treo bộ khinh dung của Lỗ Phương trong vườn hoa ở đình viện, rồi trên tay áo của khinh dung lại gài một cây trâm ngọc, bỏ lại một bản vẽ của Cực Lạc Thập. Là ai biết Lỗ Phương có mang một bộ khinh dung? Là ai lại biết cây trâm ngọc kia vốn được gài ở đâu? Triệu Xích không biết, vì Triệu Xích không biết bơi, hẳn không nhìn thấy thi thể dưới giếng, không biết cây trâm ngọc đó vốn gài vào đâu, lại càng không thể có được bản vẽ của Cực Lạc Thập.

- Cho dù Lưu Khả Hoà là cháu trai của Lưu Thu Minh, cho dù Lưu Khả Hoà có thể đã lấy đi sổ ghi chép của Lưu Thu Minh, vậy cũng không thể nói lên được rằng hẳn là hung thủ giết người! – Hoành Chuỷ lớn tiếng. – Người có biết những câu người vừa nói là đại nghịch bất đạo, bất kể là một chữ thôi trăm cũng có thể khiến người phải rơi đầu!

- Chỉ có người sống trong điện Cảnh Đức mới có thể lấy trộm được y phục của Lỗ Phương, đồng thời cũng chỉ có người sống trong điện Cảnh Đức mới có thể biết được đêm đó Lục Nhất Pháp Sư muốn làm phép. Mấy người Lý Phi được Vương công công sắp xếp đến chỗ khác ở, mà đêm đó vì sao Lý Phi lại đi vào khu rừng kia? Hẳn rời khỏi biệt viện lúc nào? Vì sao mấy người Triệu Xích không biết? Ai có thể dễ dàng tìm thấy Lý Phi rồi dẫn hẳn đi? Cấm vệ quân tuần tra ngoài cung vì sao lại không phát hiện ra? Là ai biết đến khu rừng đêm khuya vắng bóng người đó? Rồi vì sao ai đó lại treo ngược Lý Phi lên, khoác lên người hẳn bộ khinh dung kia? – Phương Đa Bệnh ngẩng đầu ưỡn ngực. – Vì Lý Phi đã nhìn thấu chân tướng.

- Chân tướng? – Hoành Chuỷ biến sắc.

- Chân tướng việc Tuệ thái hậu sinh con trai. – Phương Đa Bệnh thở hắt ra. – Sau mười tám năm, Lý Phi thay da đổi thịt, đâu thể so sánh với năm đó được? Lưu Khả Hoà dọa Lỗ Phương phát điên, sau đó liền đến thăm dò Lý Phi. Chỉ e là Lý Phi không những không biết điều rút lui mà còn muốn ép

buộc Lưu Khả Hoà, thế nên Lưu Khả Hoà đã giết hãn trong lúc tức giận rồi treo ngược lên cây, sau đó để lại mảnh giấy thứ ba để đe dọa Thượng Hưng Hành.

- Đây chỉ là lời nói từ một phía của người, cũng đâu có chứng cứ. – Hoành Chuỷ nhấn mạnh. – Nếu thừa nhận Lưu Khả Hoà là hung thủ giết người, cũng tức là thừa nhận Lưu Thu Minh đã làm một việc đại nghịch bất đạo, đồng thời thừa nhận bản thân tổ phụ ta và Tiên hoàng không phải là huyết mạch của Thái tổ, việc này sao có thể chứ?

- Nói đơn giản, một kẻ có thể dễ dàng lấy vật phẩm trong hành lý của Lỗ Phương để dọa chính Lỗ Phương, cũng là kẻ có thể dễ dàng lấy vật phẩm trong hành lý của Lý Phi để giết chết Lý Phi, để lại cho hai người đó cùng một mảnh giấy, là cùng một người. – Lý Thiên Hoa truyền âm cho Phương Đa Bệnh. – Mà kẻ giết Thượng Hưng Hành là người biết trong hành lý của hãn có giấu một bộ thâm y, cũng là người bên cạnh Thượng Hưng Hành ở ngoài Vũ Thiên Môn, cũng là người đã dọa Lỗ Phương bị điên và giết chết Lý Phi. Người có thể dễ dàng lấy được vật phẩm của Lỗ Phương có: Lý Phi, Triệu Xích, Thượng Hưng Hành, Lưu Khả Hoà. Bọn họ sống trong những căn phòng ở gần nhau, bên ngoài thì tỏ ra hoà hợp, vô cùng thân thiết. Người có thể dễ dàng lấy được vật phẩm của Lý Phi có: Triệu Xích, Thượng Hưng Hành, Lưu Khả Hoà. Người biết Thượng Hưng Hành có một bộ thâm y, lúc Thượng Hưng Hành bị hại lại ở bên cạnh hãn có: Triệu Xích, Lưu Khả Hoà.

Phương Đa Bệnh chuyển lời hết như những gì nghe thấy, cũng may là trí nhớ của y cực tốt, ngoài việc rập khuôn nói ra, y còn thêm cả nhú mày trừng mắt, khua chân múa tay, khí thế vô cùng. Hoành Chuỷ im lặng.

- Mà Triệu Xích không biết ý nghĩa của những bộ y phục đó. – Phương Đa Bệnh chậm rãi nói. – Hãn cũng không thể gài cây trâm ngọc vào lỗ thủng trên bộ khinh dung kia được. Hãn chưa từng bước vào mật thất dưới đáy giếng, người trộm báu vật cũng không phải là hãn, hãn nhiều lắm cũng chỉ đòi chia chiến lợi phẩm, không làm được gì thì vì sao phải giết người diệt khẩu? Hãn vốn không biết võ công, không thể giết Thượng Hưng Hành ở ngoài Vũ Thiên Môn được. Vậy nên là...

- Vậy nên kẻ giết người diệt khẩu không phải Triệu Xích?

- Hung thủ là Lưu Khả Hoà còn có một nguyên nhân quan trọng nữa. – Phương Đa Bệnh nói từng chữ một. Đoạn này là do y tự nói, không phải lời Lý Liên Hoa truyền âm đến. – Tối qua ta đến hành cung điều tra di vật của Thượng Hưng Hành, vẫn luôn mai phục bên ngoài gian phòng chờ hung thủ xuất hiện lấy đi di vật của Thượng Hưng Hành. Đợi rất lâu mà không thấy ai xuất hiện, nhưng đèn trong phòng Thượng Hưng Hành lại sáng lên.

- Cái gì? – Hoành Chuỷ buột miệng. – Người nhìn thấy hung thủ sao?

Phương Đa Bệnh lạnh lùng nói:

- Không sai, ta đã nhìn thấy hung thủ, nhưng tên hung thủ đó chưa từng đi qua mặt ta mà xuất hiện trong căn phòng đó. Chuyện này nói lên điều gì? Nói lên rằng, người này ngay từ đầu đã ở trong hành cung, căn bản không cần đêm khuya lén xông vào phòng của Thượng Hưng Hành! Đó là ai? Đó có thể là ai? Triệu Xích đêm đó đến thanh lâu, không ở trong hành cung, vậy người trong hành cung là ai?

Nghe đến đây, sắc mặt Hoành Chuỷ đã xám xịt, hàm răng kêu ken két, sau một hồi lâu ngài mới chậm rãi nói:

- Làm sao Lưu Khả Hoà... có thể giết Thượng Hưng Hành ở ngoài Vũ Thiên Môn? Ta nghe nói chuyện đó do yêu quái gây ra. Thượng Hưng Hành người ở trong kiệu, đột nhiên cổ họng bị rách, chảy máu tới chết, không có ai động thủ giết hẳn, không có bất kì binh khí gì, cũng không có bất kì ai nhìn thấy hung thủ...

- Binh khí đang ở trước mặt Hoàng thượng. – Phương Đa Bệnh nhe răng cười, y chỉ vào mảnh giấy phát hiện trong cổ kiệu của Thượng Hưng Hành. – Đây chính là hung khí đã cắt cổ họng Thượng Hưng Hành. Lưu Khả Hoà nhân lúc kiệu của mình đi song song với kiệu của Thượng Hưng Hành đã phi mảnh giấy vào trong kiệu, giết chết Thượng Hưng Hành, vậy nên không để lại dấu tích.

Hoành Chuỷ trơ mắt đờ đẫn, Phương Đa Bệnh nhặt mảnh giấy gập lại kia lên.

- Kim Ti Thái Tiên cực kỳ cứng, trăm năm không bị hỏng. Nếu Hoàng thượng không tin thì cứ sai Ngự thiện phòng mang một con lợn đến đây, ta có thể thử tại chỗ... ày...

Đột nhiên y trừng mắt ngược lên nhìn nóc nhà. Bản lĩnh phi giấy giết người y đâu có biết, nếu Hoàng thượng thực sự bảo mang một con lợn thì y phải làm sao đây? Lý Liên Hoa ở trên nóc nhà vội vàng an ủi:

- Đừng sợ đừng sợ, nếu thực sự có lợn ấy, người phi giấy mà nó không chết thì ta sẽ dùng ám khí giết nó, ta đoán Hoàng thượng không biết võ công, người sẽ không nhìn ra đâu.

Phương Đa Bệnh trong lòng mắng nhiếc Lý Liên Hoa hại người không chớp mắt, bắt y nói ra những lời quái quỷ đại nghịch bất đạo trước mặt Hoàng thượng. Đợi lát nữa, một khi Hoành Chuỷ khôi phục tinh thần, nổi điên lên chém hết toàn bộ Phương gia, y chắc chắn sẽ kéo Lý Liên Hoa chôn cùng!

- Không cần đâu. – Hoành Chuỷ chăm chú nhìn mảnh Kim Ti Thái Tiên dính máu một lúc lâu, thờ dài, trong mắt đầy vẻ mệt mỏi. – Nếu nói như vậy, Lưu Khả Hoà thực sự là một cao thủ.

Phương Đa Bệnh vội vàng nói:

- Tất nhiên là cao thủ rồi, cao thủ trong các cao thủ đấy.

Hoành Chuỷ chăm chú nhìn những bản vẽ đã được xếp thành hình chữ nhật trên mặt bàn.

- Nếu như thực sự là hãn, vậy tại sao hãn lại doạ Lỗ Phương bị điên?

Phương Đa Bệnh cào cào đầu.

- Cái này... cái này...

Ở trên nóc nhà, Lý Liên Hoa đang nói hàng loạt những lời vô nghĩa bên tai y. Y do dự một lúc rất lâu rồi mới miễn cưỡng nói theo:

- Cái này... Hoàng thượng, Lưu Khả Hoà dùng một thứ... một thứ kiểu như Hồ ly tinh ngàn năm, Bạch Hồ đại vương gì đó doạ Lỗ Phương phát điên.

- Hồ ly tinh ngàn năm? Bạch Hổ đại vương? – Hoành Chuỷ lấy làm lạ. – Đó là thứ gì?

- Yêu quái. – Phương Đa Bệnh thành thật.

Hoành Chuỷ bỗng nhiên nổi giận.

- Người...

- Hoành thượng bình tĩnh chớ vội tức giận. – Phương Đa Bệnh lại vội vàng nói. – Ta biết một vị đại sư có pháp thuật cao cường, chỉ cần đêm nay Hoành thượng di giá đến điện Cảnh Đức lúc trăng lên, vị pháp sư đó sẽ bắt được Hồ ly tinh ngàn năm, Bạch Hổ đại vương đã dọa Lỗ Phương bị điên để Hoành thượng trị tội.

Hoành Chuỷ nín lặng thỉnh nhìn Phương Đa Bệnh, sau một lúc lâu mới chậm rãi nói:

- Chỉ cần hôm nay người có thể bắt sống được Lưu Khả Hoà, để hãnh thích thân khai nhận tội trước mặt trẫm, đêm nay trẫm sẽ di giá đến điện Cảnh Đức. Có điều trẫm phải nói thẳng trước, chuyện hôm nay, cho dù là thật hay giả, nếu tiết lộ nửa chữ ra ngoài thì trẫm sẽ chém đầu toàn bộ Phương gia. Nếu hôm nay người không bắt sống được Lưu Khả Hoà, trẫm sẽ lăng trì người đến chết, tru di cửu tộc Phương gia!

Phương Đa Bệnh há hốc miệng nhìn vị Hoành đế tuần tú kia. Hoành Chuỷ rất mệt, ngài tìm một cái ghế ngồi xuống rồi chậm rãi nói:

- Gọi người bạn ở trên nóc nhà của người xuống đây. Mặc dù trẫm hồ đồ nhưng không hề ngu ngốc, tội xông vào cấm cung, trẫm miễn cho hãnh.

Miệng Phương Đa Bệnh lại càng há lớn. Thì ra vị Hoành đế già này đã khách khí rồi, e rằng ngài cũng chẳng hồ đồ gì đâu. Ở cửa sổ mái trên nóc nhà khẽ vang lên tiếng động, một người nhẹ nhàng đáp xuống đất, mỉm cười nói:

- Hoành thượng quả nhiên anh minh.

Hoành Chuỷ liếc nhìn “thích khách” nấp trên nóc phòng mình một lúc lâu, trong lòng vốn đang rất mệt mỏi. Trong cung, từ Dương Vân Xuân trở xuống, kẻ nào cũng là thứ vô dụng, dám để người này nấp trên nóc phòng

ngài lâu như vậy. Nhìn một lúc, bỗng ngài sững người, lại nhìn thêm lần nữa. Lý Liên Hoa thấy Hoàn Châu nhíu mày nhìn chăm chú hẳn từ trên xuống dưới, thì cũng theo ánh mắt Hoàn Châu nhìn lại mình một lượt, hai mắt ngơ ngác nhìn Hoàn Châu, không biết vị Hoàng thượng thánh minh này rốt cuộc đang nhìn cái gì?

Trong phong yên tĩnh hẳn.

- Giống thật. – Hoàn Châu bỗng lẩm bẩm.

- Giống thật?

Lý Liên Hoa và Phương Đa Bệnh đưa mắt nhìn nhau, chợt thấy Hoàn Châu chậm rãi nói:

- Mười ba năm trước, trẫm uống rượu trong cung, nhìn thấy có vị tiên nhân ban đêm xuất hiện, người cũng uống rượu trên mái hiên. Đêm đó ánh trăng như lưỡi móc, trong cung, một loại hoa quỳnh giống lạ hiếm thấy trên đời nở đủ ba mươi ba đoá, đoá nào cũng to như cái bát, nhụy trắng tựa ngọc, hương thơm toả ngát khắp nơi. Tiên nhân đó lấy hoa để rót rượu, ngồi đợi ba mươi ba đoá nở rộ thì liền cầm kiếm rời đi. – Ngài thở dài, giọng yếu ớt. - Ấn tượng của trẫm rất sâu đậm, cầm vò rượu đến uống cạn rồi rời đi, cho dù là trẫm thì cũng không khỏi hướng lòng về...

- Tiên nhân?

Phương Đa Bệnh liếc nhìn Lý Liên Hoa một cái đầy kì quái. *Nếu tên này mà là tiên nhân, vậy bản công tử chẳng phải là tiên trong các tiên sao?* Lại nghe Hoàn Châu nói tiếp:

- Nhưng nhìn kĩ thì người lại không phải.

Lý Liên Hoa gật đầu lia lịa, Phương Đa Bệnh thì ho khan.

- Hoàng thượng, vị này chính là... vị đại sư có pháp lực cao cường, Lục Nhất Pháp Sư. Vừa rồi pháp sư đã biểu diễn một màn lấy đồ từ trên không, kì diệu khó đoán, Hoàng thượng đã tận mắt nhìn thấy, đêm nay...

- Quân vô hí ngôn. – Hoàn Châu lãnh đạm nói. – Hôm nay người bắt sống Lưu Khả Hoà, để hẳn đích thân khai nhận tội với trẫm, đêm nay trẫm

sẽ đến xem Bạch Hổ đại vương kia. Nếu người không làm được thì trẫm sẽ lăng trì người đến chết, tru di Phương tộc, cả nhà xử trảm!

Nói xong ông phất tay áo rời đi, thái giám đợi ngoài cửa hô lên một tiếng:

- Khởi giá...

Nhưng nghe tiếng bước chân vang lên thì Hoàn Châu đã giận dữ rời đi rồi. Phương Đa Bệnh há hốc miệng nhìn theo hướng Hoàn Châu phất tay áo rời đi, sau hồi lâu mới nói:

- Tên Liên Hoa chết tiệt này, người hại chết ta rồi.

Lý Liên Hoa mỉm cười.

- Muốn bắt sống Lưu Khả Hoà sao, có gì khó chứ?

Phương Đa Bệnh trừng mắt lên.

- Lưu Khả Hoà rất gian xảo, lúc ta mới bước vào điện Cảnh Đức còn không phát hiện ra hãn biết võ công, người xác định hung thủ chính là hãn sao? Ngộ nhờ người này không biết võ công, hoặc võ công quá cao cường thì chẳng phải người tự vả vào miệng mình, còn liên lụy toàn bộ Phương gia cùng bị chém đầu với người sao?

Lý Liên Hoa nói:

- Muốn bắt sống được Lưu Khả Hoà dễ lắm, đợi lát nữa ta đến phủ của Lưu đại nhân, xông vào động thủ với hãn, người chạy đến báo với Dương Vân Xuân, kêu hãn đến bắt nghi phạm vượt ngục. Người nói xem, có Dương Vân Xuân ở đó thì muốn bắt sống Lưu Khả Hoà đâu có gì khó?

Phương Đa Bệnh giương mắt nhìn hãn, sau hồi lâu mới nói:

- Người cứ thế xông thẳng vào đó động thủ ư?

Lý Liên Hoa nói rất nghiêm túc:

- Ta là tên trộm đạo có dính líu tới việc giết người, trộm đạo thích xông vào nhà ai thì vào, thích động thủ với ai thì động thủ với kẻ đó thôi, cần gì phải có lí do?

Phương Đa Bệnh chết lặng, hậm hực nói:

- Người xác định Dương Vân Xuân chắc chắn sẽ tới sao? Ngô nhớ hẳn không đến thì lão tử sẽ lập tức dẫn lão tử của lão tử chạy trốn khỏi kinh thành, cả nhà cao chạy xa bay đấy.

- Phương công tử. – Lý Liên Hoa nho nhã lịch sự nhìn y. – Từ lúc người không mang theo sáo ngọc đến giờ, hình như đã quên sạch thi thư lễ nghĩa, khí chất cũng kém cỏi đi chút ít, e rằng người ăn quá nhiều thỏ nướng trong chùa miếu nên bị hoả khí công tâm rồi.

Phương Đa Bệnh trợn mắt ngược nhìn trời.

- Lão tử... bản công tử... đã lược bớt hành động cử chỉ rồi, ta không mang cái vẻ bề ngoài kia từ lâu rồi, tuấn tú phóng khoáng chỉ cần có trong căn cốt thôi, cần gì phải thi thư lễ nghĩa chứ.

Lý Liên Hoa vô cùng bội phục, vui vẻ nói:

- Cuối cùng cũng có một ngày người nói ra được lợi đạo lý này...

Phương Đa Bệnh nổi giận.

- Lão tử... bản công tử đánh rắm lúc nào cũng nằm trong dự đoán của người chắc?

Lý Liên Hoa lắc đầu lia lịa.

- Đoán được người khác đánh rắm lúc nào bất lịch sự lắm, làm sao ta có thể làm loại chuyện bất nhã đó được? Nói ra thì lúc này cũng sắp giữa trưa, nếu người không mau mau đi báo hành tung của trộm đạo thì e là Dương đại nhân chuẩn bị thu quân dùng bữa đấy, chuyện ăn cơm dùng bữa, vẫn nên để đánh nhau xong rồi làm mới ổn...

Phương Đa Bệnh quay đầu bỏ đi, hần học nói:

- Đợi lão tử về, tốt nhất là thấy người đang phơi thây trên đường.

Bạch Hổ Đại Vương

- Cường đạo trộm cướp?

Tìm thấy Dương Vân Xuân không khó, nhất là khi Hoàng thượng vừa ở trong Tử Tiêu Các. Y đã ở ngoài Tử Tiêu Các không xa, nhưng lúc Lý Liên

Hoa nhảy lên nóc Tử Tiêu Các thì y lại không ở đó, do vậy y không biết vừa rồi tên “cường đạo trộm cướp” đã nấp bên trên Tử Tiêu Các.

Phương Đa Bệnh gật đầu. Vị Ngự Tứ Thiên Long Dương Vân Xuân uy chấn kinh sư trời sinh tuấn tú, hàng lông mày toát lên vẻ anh tuấn, bừng bừng sức sống, mặc dù mặc quan bào nhưng không che được vẻ thiếu niên đặc ý.

- Trọng phạm tẩu thoát từ đại lao Đại lý tự vừa xông vào phủ Lưu Khả Hoà Lưu đại nhân, e là hẳn đã bị cấm vệ quân truy bắt đến bước đường cùng nên muốn liều mạng, cá chết lưới rách! Vẫn xin Dương đại nhân mau mau cứu mạng. – Y vừa nói vừa nghĩ bụng. *Lão tử... ầy, không, tài ăn nói ba hoa của bản công tử quả nhiên đã đạt đến cảnh giới thuần thực rồi.*

Dương Vân Xuân quả nhiên rất coi trọng.

- Phủ của Lưu đại nhân ở đâu?

- Đi theo ta. – Phương Đa Bệnh lắc mình, lao thẳng đến phủ của Lưu Khả Hoà.

Lưu phủ của Lưu Khả Hoà nằm cách Hoàng cung không xa. Lưu gia làm giám sát xây dựng gia truyền mấy trăm năm, từ đời ông nội Lưu Thu Minh sớm đã xây dựng cung điện nhà ở cho Hoàng cung Đại nội, chẳng qua là quan chức khác nhau mà thôi. Lưu phủ tường đen lợp mái ngói xanh, mang đậm phong cách Giang Nam, vô cùng trang nhã. Lý Liên Hoa trèo qua tường, chỉ thấy trong nhà có một đứa trẻ con đang quét sân, thấy hẳn thì giật mình thét lên một tiếng chói tai.

- Ai đó? – Trong phòng có người trầm giọng quát lên.

Lý Liên Hoa quẩn một cái khăn vuông che đi nửa khuôn mặt, dè giọng xuống:

- Bớt nói nhảm đi! Đưa hết vàng bạc châu báu, mấy thứ giấu dưới đáy rương trong nhà các người cho lão tử!

Đứa trẻ kia thấy hẳn hung hãn, bị dọa tới mức hồn bay phách tán.

- Lão gia! Lão gia! Có cướp! Có phi tặc! – Rồi chạy thẳng vào trong nhà.

Lý Liên Hoa không mang theo binh khí, hấn tiện tay vác một thanh đao bổ củi trong sân, “a” một tiếng lấy hơi rồi bổ đao xuống. Ánh đao sáng loáng, hai cái bàn đá nổi lên trong sân nứt đôi, đổ xuống âm ầm. Một đao bổ đôi hai bàn, Lý Liên Hoa thở hồng hộc nhưng vẫn dùng cái giọng khan đặc gào lên giận dữ:

- Bà nó chứ! Cứ giả chết cho lão tử đi, hôm nay không có tiền thì nạp mạng ra đây!

Nói đoạn hấn nâng thanh đao bổ củi lên xông vào trong. Đúng vào lúc hấn định xông vào thì có một vật bay ra từ trong nhà. Vật đó nhỏ như con ruồi, loáng thoáng có cả tiếng vù vù của ruồi. Lý Liên Hoa lắc đao bổ củi, chặn cái thứ nhỏ xíu ấy lại, chợt nghe thấy một tiếng “tang” vang lên, đao bổ củi gãy từ bên trong, vật kia rơi xuống đất. Đó là một phi đao bốn lưỡi cực mảnh cực nhỏ, dài không quá một tấc nhưng lại toả ra hơi lạnh khắp bốn phía. Rõ ràng là một món ám khí hiếm thấy.

- Từ Tượng Thanh Dăng Đao! – Lý Liên Hoà nhìn thấy phi đao, hạ cổ tay xuống, thu đao bổ củi đã gãy đôi lại. – Người...

Người trong nhà khoác trường bào màu đen với bộ râu dài, chậm rãi bước ra. Đó là một người trung niên thân hình cao lớn, uy nghi lẫm liệt, chính là Lưu Khả Hoà. Ánh mắt không biến sắc, chẳng hề kinh ngạc trước vị khách không mời mà xông vào cửa này, cũng không tức giận, y chỉ thờ ơ nói:

- Biết được Từ Tượng Thanh Dăng Đao, không phải hạng tầm thường.

- Năm xưa đứng đầu Kim Loan Minh có ba vương, “Viêm Đế Bạch Vương”, “Từ Tượng Thanh Tôn”, “Diêm La Tâm Mệnh”, người... - Lý Liên Hoa nhìn Lưu Khả Hoà. – Trong trận chiến xưa, “Viêm Đế Bạch Vương” bị bắt, “Diêm La Tâm Mệnh” thì chết, “Từ Tượng Thanh Tôn” mai danh ẩn tích, không ngờ người lại làm quan trong triều.

Trong mắt Lưu Khả Hoà lướt qua một tia kinh ngạc rất nhạt.

- Người là kẻ nào?

Lý Liên Hoa không đáp, Lưu Khả Hoà chậm rãi nói:

- Ta vốn xuất thân trong nhà làm quan, “Tứ Tượng Thanh Tôn” chẳng qua chỉ là một giấc mộng niên thiếu. Người là kẻ nào? Người biết đến Tứ Tượng Thanh Dăng Đao, trên đời này chỉ đếm trên đầu ngón tay.

- Năm đó “Tứ Tượng Thanh Tôn” hành tung thần bí, mặc dù nổi danh nhưng lại không có chút vết nhơ nào. – Lý Liên Hoa khẽ thở dài. – Người không phải hạng người đại gian đại ác, giết Lý Phi xuất phát từ bất đắc dĩ, giết Thượng Hưng Hành là để phòng chuyện chưa xảy ra, nhưng vì sao người lại giết Vương công công? – Hắn nhìn Lưu Khả Hoà, ánh mắt rất bình tĩnh. – Ông ta vô tội, người biết mà.

Lưu Khả Hoà lãnh đạm nói:

- Thằng được đao trong tay ta, ta sẽ trả lời người mọi nghi vấn.

Lý Liên Hoa đặt thanh đao bổ củi xuống.

- Ta không có binh khí.

Con người Lưu Khả Hoà hơi co lại.

- Người dùng binh khí gì?

Lý Liên Hoa chậm rãi nói:

- Kiếm.

Lưu Khả Hoà nói:

- Đồng nhi, mang kiếm lên!

Đứa trẻ ban đầu bị Lý Liên Hoa dọa sợ chết khiếp rụt rè đưa lên một thanh kiếm, Lý Liên Hoa nhận lấy trường kiếm, rút kiếm ra khỏi vỏ.

- Sau khi ta thắng người, người tự trói hai tay lại, trả lời Hoàng thượng tất cả nghi vấn đi.

Lưu Khả Hoà cười nhạt.

- Khẩu khí lớn thật.

Lý Liên Hoa cầm kiếm trên tay, trên mặt mặc dù có khăn che nhưng vẫn nhìn thấy hắn mỉm cười.

- Nếu không thắng được người, ta sẽ trả lời người mọi nghi vấn.

Mắt Lưu Khả Hoà nhá lên.

- Hà?

Lý Liên Hoa nói:

- Bao gồm cả nơi ở của người đã dạy người Tứ Tượng Thanh Dăng Dao năm đó.

Lưu Khả Hoà sững người, ánh mắt rục lên.

- Người biết nơi ở của Vân Nương?

Lý Liên Hoa gật đầu, nhanh nhẹn nói:

- Đến đi.

Tay áo của Lưu Khả Hoà không có gió vẫn tung bay, trên mặt y bỗng hiện lên sát khí. Lý Liên Hoa đưa kiếm lên trước, gió nhẹ khẽ thổi. Lưu Khả Hoà đánh ra ba điểm nho nhỏ màu đen từ trong tay áo. Lưỡi kiếm của Lý Liên Hoa rung nhẹ, thấy thân kiếm dội lên ba tiếng “keng keng keng”, bắn ra ba thanh Tứ Tượng Thanh Dăng Dao. Ánh kiếm chập chờn, toát lên hơi thở tựa hoa sen, mặc dù đẹp mắt nhưng cuối cùng vẫn không kịp vung kiếm đánh ra một đòn vững chắc, một thanh Tứ Tượng Thanh Dăng Dao lướt qua, suýt chút nữa đã rạch một đường máu trên khuôn mặt hảnh. Lưu Khả Hoà không hiểu chiến, y hét lớn một tiếng rồi phi ra mười chặm đen, đồng thời lật tay trái, một thanh loan đao cong như vầng trăng loé lên trong tay áo, ánh đao chảy trôi như dòng nước, cắt nhanh qua cổ Lý Liên Hoa.

Y nhìn ra Lý Liên Hoa không đủ nội tức, kiếm pháp có tốt đến mấy cũng cần phải có nội tức mạnh mẽ mới có sức đả thương người khác, phi ra mười Tứ Tượng Thanh Dăng Dao là đủ để khiến hảnh luống cuống tay chân, một nhát đao rạch cổ này tuyệt đối khó có thể thất thủ! Một đao rạch cổ này của y năm đó cũng có một cái tên trong giang hồ, đó là “Thập Tinh Nhất Đao Trảm”. Những người chết dưới nhát đao này cũng rất nổi danh, y dùng một đao này để giết Lý Liên Hoa cũng là lời khen ngợi việc hảnh vừa liếc mắt đã nhìn ra được Tứ Tượng Thanh Dăng Dao.

Keng... vù...

Một tiếng rung mạnh mẽ liên tiếp vang lên. Lưu Khả Hoà hướng một đao ra trước, đột nhiên biến sắc... Chỉ thấy lưỡi kiếm của Lý Liên Hoa

chém ra tựa mây trôi nước chảy, một kiếm uốn lượn cắt ngang giống như một nhà thơ đã viết nên phong cảnh dòng sông dài trong cuốn sách nọ, trong chớp mắt nhát kiếm đó đã liên tục chém vào Thập Tinh! Mười Tứ Tượng Thanh Dăng Đao bắn ra mười hướng khác nhau, cao thấp không đồng đều, mạnh yếu bất đồng. Kiếm vẫn trên tay Lý Liên Hoa, sao có thể một kiếm chém đủ Thập Tinh chứ? Tiếng kiếm kêu lên giống như trước khi chém hết Thập Tinh, hẳn không hề rảnh rỗi chút nào. Lưu Khả Hoà cảm thấy sợ hãi, thế này chỉ có một khả năng!

Một kiếm đó của hắn chém Nhị Tinh nhanh hơn chém Nhất Tinh một chút, chém Tam Tinh lại nhanh hơn chém Nhị Tinh một chút, nhát kiếm càng lúc càng nhanh. Khi hắn chém rơi Thập Tinh thì không biết kiếm đã nhanh đến cơ nào rồi, có thể khiến cho âm thanh va chạm vừa rồi nghe giống như một trường âm, tốc độ nhanh trong nháy mắt, vừa không thấy được đầu đuôi vừa không nhìn rõ tay chân.

Một kiếm trường thư, trôi qua tựa phù vân.

Nội tức người này mặc dù yếu nhưng tuyệt đối không đơn giản! Sau cơn sợ hãi, Lưu Khả Hoà liền bắt đầu thấy hối hận, nhưng người đã lao ra, không thể quay lại được nữa. Y đành gia tăng lực đạo trên tay, biết cắt thành bổ, xuất ra mười phần công lực quyết tâm giết chết Lý Liên Hoa!

- Tên Liên Hoa chết tiệt kia! – Cách đó không xa một tiếng hô kinh hãi vang lên, có người đang điên cuồng gào thét. – Cửu Thiên Long Vân Nhất Tiết Khai...

Lưu Khả Hoà đột nhiên cảm thấy sau lưng có một trận cuồng phong. Thanh đao trong tay chưa kịp chém xuống cổ Lý Liên Hoa thì chương lực kinh người kia đã ập vào lưng y. Trong lúc vội vàng y quay lại đánh trả, “thịch” một tiếng, khoé miệng Lưu Khả Hoà chảy máu. Người đến ồ lên.

- Lợi hại thật!

Lý Liên Hoa sớm đã tránh xa ra lúc người kia đến. Phương Đa Bệnh đứng trên mái hiên, không nhìn thấy được một kiếm chém Thập Tinh kia của Lý Liên Hoa.

- Bản công tử mà đến chậm một bước thì vừa vịn được nhìn thấy người phơi thầy ngoài đường rồi.

Lý Liên Hoa thở dốc, chợt thấy Dương Vân Xuân và Lưu Khả Hoà đang đấu với nhau. Mặc dù Lưu Khả Hoà bị thương nhưng ám khí lại rất lợi hại. Dương Vân Xuân rõ ràng chưa từng gặp phải đối thủ mạnh mẽ như vậy, xem chừng hơi căng thẳng, mặc dù đã rút kiếm ra nhưng vẫn chưa thi triển được. Phương Đa Bệnh nhìn một lúc rồi lắc đầu.

- Vị Dương đại nhân này còn thiếu quá nhiều kinh nghiệm giang hồ, kinh nghiệm đối đầu với kẻ địch cũng không nhiều, mặc dù võ công cao cường nhưng lại chẳng biết sử dụng, ngộ nhỡ...

Y nhìn sang Lý Liên Hoa, Lý Liên Hoa nghiêm nghị đáp:

- Ngộ nhỡ Dương đại nhân ra tay mạnh quá, Lưu Khả Hoà chết rồi thì phải tự nhận tội với Hoàng thượng, việc đó cũng rất đáng sợ.

Phương Đa Bệnh sửng người, sau đó bưng bưng nổi giận.

- Người...

Đột nhiên một tiếng gào rít sắc lẹm vang lên, bên trong Lưu phủ xuất hiện một ánh đao, đánh thẳng xuống Dương Vân Xuân với tốc độ sét đánh! Phương Đa Bệnh còn chưa kịp nói xong chữ “Người” thì nhìn thấy ánh đao bổ xuống. Y còn chưa kịp phản ứng đã thấy bên cạnh loáng lên, giống như giữa ban ngày ban mặt có một vầng trăng rơi xuống, một ánh kiếm lướt qua, trong chớp mắt vút qua một trận tuyết tựa cát sa mạc.

Một tiếng “tang” khẽ vang lên.

Luồng sát khí không quá nồng đậm, bầu trời âm đạm, bốn phía xung quanh lá tả rơi xuống một trận mưa đầy bang châm. Đao chạm vào da thịt liền thấy đau nhói, kiếm khí hữu hình giống như những cây châm, đâm thẳng vào tim phổi cốt tuỷ của con người, lạnh lẽo đến thấu xương. Sau khi nói được chữ “Người” kia, Phương Đa Bệnh không thốt ra nổi nửa chữ nào khác. Dương Vân Xuân một kiếm kề lên cổ Lưu Khả Hoà, sau đó Lưu Khả Hoà không vùng vẫy nữa, Dương Vân Xuân cũng không mảy may động đậy.

Tùng đao từng kiếm như những mũi kim vụn rơi trên đỉnh đầu. Cảm giác sắc bén chạm vào áo vào tóc. Y phục được gột sạch, mặc dù đau... nhưng lại rất sáng khoái.

Người cầm đao là một nữ tử áo đỏ đeo khăn che mặt, không lộ ra chút da thịt nào, đứng trên nóc nhà, mái tóc dài bay nhẹ, vẫn có thể nhìn ra được dáng vẻ yêu kiều của nàng. Người cầm kiếm là Lý Liên Hoa. Mọi âm thanh đều tĩnh lặng, mặc dù mới qua chốc lát nhưng cứ ngỡ như đã ngàn vạn năm.

- Ha ha...

Nữ tử áo đỏ do dự rất lâu. Một đao huyệt hắng nhưng lại không tức giận, khuôn mặt đeo mạng như đang mỉm cười yêu kiều với Lý Liên Hoa, nàng quay người nhẹ nhàng rời đi. Phương Đa Bệnh thần thờ nhìn Lý Liên Hoa buông kiếm xuống, thở dài thườn thượt. Dương Vân Xuân chậm rãi quay đầu lại, ánh mắt sáng đến vô cùng.

- Kiếm hay!

Lý Liên Hoa cười khố, Phương Đa Bệnh vẫn thần thờ, giống như y hoàn toàn không quen biết người trước mắt. Lý Liên Hoa thở dài, quay sang nhìn y, lẩm bẩm:

- Ta đã nói là thanh Thiếu Sư ấy là do ta thi triển một chiêu kiếm kinh thể hãi tục, xuất chúng át người, độc nhất vô nhị, vô tiền khoáng hậu để đánh bại Phong Khánh, Bạch Thiên Lý kính nể ta tới nỗi phục đầu sát đất, hai tay dâng thanh kiếm này lên... Thế mà người lại không tin cơ đấy.

Con người Phương Đa Bệnh cuối cùng cũng hiện lên vẻ giận dữ, y khẽ mấp máy.

- Người... người...

Lý Liên Hoa chống trường kiếm xuống đất.

- Khụ khụ...

Hắn như sắp thổ huyết, tiện tay giật cái khăn trên mặt xuống lau. Phương Đa Bệnh ngẩn ra một hồi lâu, cuối cùng cũng đi qua đó.

- Người... người...

Dương Vân Xuân điểm toàn bộ đại huyết trên người Lưu Khả Hoà, tra kiếm vào vỏ để rảnh tay đỡ Lý Liên Hoa. Lý Liên Hoa cười với Dương Vân Xuân rồi đi thẳng đến chỗ Lưu Khả Hoà. Lưu Khả Hoà lúc này đang đối diện Lý Liên Hoa, một kích đao kiếm lúc này y nhìn thấy rất rõ, giờ này không nói tiếng nào. Chợt thấy Lý Liên Hoa cúi người, khẽ nói bên tai y:

- “Ngọc Điệp Tiên Tử” Uyển Vân Nương, mười năm trước đã chết dưới kiếm của ta.

Lưu Khả Hoà mặt không biểu cảm, sau giây lát, y gật đầu.

- Người thẳng rồi.

Lý Liên Hoa mỉm cười, cũng gật đầu rồi lại lắc đầu. Vào lúc này Phương Đa Bệnh bỗng nhận ra, y hét lên:

- Tên Liên Hoa chết tiệt kia!

Lý Liên Hoa rụt cổ, quay lại nhìn. Mặt mày thái độ Phương Đa Bệnh có thể nói là rất đặc sắc: sợ hãi, nghi ngờ, hung phấn, mong chờ, tò mò, mê hoặc, vân vân, rất nhiều màu sắc sặc sỡ. Lý Liên Hoa cực kì thích thú nhìn sắc mặt y, càng lúc càng bội phụ sự biến đổi trên khuôn mặt Phương Đa Bệnh. Hãn hiếm khi lên tiếng khen ngợi:

- Sao người lại có thể thể hiện cùng lúc nhiều thái độ như vậy nhỉ...?

Phương Đa Bệnh túm lấy hãn lay thật mạnh.

- Tên Liên Hoa chết tiệt này! Một kiếm đó, một kiếm đó người học được từ đâu hả? Người học lén nó từ đâu hả? Người đã xem trộm kiếm phổ gì vậy? Người chưa luyện thành thực phải không? Mau giao cuốn kiếm phổ đó ra đây, để lão tử luyện xem nào! Mau mau mau...

- Từ... từ từ đã...

Lý Liên Hoa bị y túm lấy lắc lư đến chóng cả mặt, khoé miệng ri ri máu, kể đó hãn ngã nhào lên người Phương Đa Bệnh, không dậy nổi nữa.

- Liên Hoa chết tiệt? – Người trong tay đột nhiên hôn mê, Phương Đa Bệnh đỡ đỡ. Y kinh hãi, càng ra sức lắc mạnh. – Liên Hoa chết giẫm kia?

Dương Vân Xuân đi đến bắt mạch.

- Không sao, chẳng qua hẳn chỉ bị cạn kiệt nội lực, bị thương đến chân nguyên, thế nên khí huyết rối loạn, nghỉ ngơi một lát sẽ khỏi.

Phương Đa Bệnh vội vàng đưa tay sờ loạn trong người, cuối cùng cũng tìm ra một cái bình ngọc. Trong cái bình đó có đựng thánh dược trị thương *Thiên Nguyên Tử* bổ sung chân nguyên, củng cố căn cốt của Phương thị, nghe nói thuốc này là do một vị Nguyên lão mê mẩn kì nghệ của Phương gia chế tạo, vô cùng quý giá. Phương Đa Bệnh đỡ Lý Liên Hoa dậy, bất chấp tất cả đổ hết vào miệng hẳn.

- Khụ khụ khụ...

Cái người “hôn mê” dưới đất đột nhiên than thở:

Ta chỉ muốn ngủ một giấc thôi chứ có phải đói gì đâu, cho dù người không muốn ta ngủ chết đi thì cũng đừng làm ta nghẹn chết chứ...

Phương Đa Bệnh thần thờ, Dương Vân Xuân thì ha ha cười lớn. Sau đó Phương Đa Bệnh ùng ùng nổi giận.

- Tên-chết-tiệt-này!

Người “hôn mê” nhảy bật dậy, ôm đầu bỏ chạy, trong nháy mắt đã mất tăm mất hút.

***

Nghe nói sau khi Lưu Khả Hoà theo Phương Đa Bệnh và Dương Vân Xuân quay về điện thánh, quả nhiên đã thành thật khai báo, những gì y khai không khác so với những điều Lý Liên Hoa nói là mấy. Sau khi nghe xong, Hoàn Chuỷ đã ban cho y một ly Hạc Đỉnh Hồng. Lưu Khả Hoà cũng rất thẳng thắn, y uống cạn thuốc độc tự sát tại điện.

Đêm hôm đó, Hoàn Chuỷ theo lời hẹn, di giá đến điện Cảnh Đức xem “Bạch Hồ đại vương”. Lý Liên Hoa thay một bộ đạo bào rộng thùng thình, giả bộ chải đầu kiểu đạo sĩ, bày pháp đàn trong điện Cảnh Đức. Ngự giá của Hoàn Chuỷ đến, đi cùng có mười mấy thị vệ thân cận. Lý Liên Hoa in Hoàn Chuỷ cho họ lui ra xung quanh, Hoàn Chuỷ cũng làm theo. Trong vườn hoa, chỉ còn lại Lục Nhất Pháp Sư pháp lực cao cường, Phương Đa Bệnh cùng với một đệ tử của Lục Nhất Pháp Sư. Vị đệ tử này vừa trắng hồng vừa béo, đúng là Thiệu Tiểu Ngũ đã ngủ trong đại lao mấy ngày nay.

Lại thấy hôm nay trên pháp đàn không phải đặt ba mận ba chay hay là hoa quả bánh ngọt gì nữa, mà là hai con gà sống, hai con vịt sống, nửa con sơn dương máu chảy ri ri, một đĩa nội tạng lợn được dây thừng buộc lại.

Mùi tanh củ máu gà vịt bay đi rất xa, khiến người ta buồn nôn. Lý Liên Hoa mời mọi người nấp vào trong rừng, nín lặng chờ đợi.

Qua thời gian một nén hương, trong đình viện xuất hiện một con hồ ly nhỏ, nó cắn nội tạng rồi nhanh chóng chạy đi, ba người Lý Liên Hoa, Phương Đa Bệnh, Thiệu Tiểu Ngũ không khỏi cùng lúc nhớ đến “Hồ ly tinh ngàn năm”. Chưa được bao lâu, một đám lông vàng khác lắc lư trong bụi cỏ, nhảy lên pháp đàn, đúng là con “Hồ ly tinh ngàn năm” kia! Cái mũi chó của nó ngửi đi ngửi lại, nhưng lại chẳng ăn gì cả. Phương Đa Bệnh biết cái thứ chết tiệt đó thích ăn đồ chín, trên nàn toàn máu tươi chẳng trách nó không thích, cũng có khẩu vị thật!

“Hồ ly tinh ngàn năm” nhảy lên pháp đàn không lâu, hai tai nó bỗng nhiên dựng lên. Nó cảnh giác nhìn xung quanh, ngay sau đó quay người lại, nhìn một nơi rồi hạ thấp người xuống, gầm gừ khe khẽ. Mấy người Lý Liên Hoa lại càng nín thin, đến cả Hoàn Chuỷ cũng biết... Nó đến rồi.

Chưa thấy trong bụi cỏ có động tĩnh gì, chỉ nghe thấy tiếng lá cây khe vang lên xào xạc, có thứ gì đó rất to lớn nhá lên giữa những chạc cây, rơi xuống đất. Mọi người vừa nhìn thấy thứ đó thì đều không khỏi lạnh sống lưng.

Đây là cái quái gì vậy!

Thứ đó ở dưới nước có mặc y phục, trong y phục loáng thoáng có nhét thứ gì đó thối rữa căn phòng. tứ chi chạm đất, người không ra người, quỷ không ra quỷ, nó vừa xuất hiện đã mang theo một mùi hôi rất kinh khủng.

- Đây... - Hoàn Chuỷ buột miệng. – Đây là cái gì?

Lý Liên Hoa nhặt một cục đá ném ra. Thứ kia đang đứng đối đầu với “hồ ly tinh ngàn năm”, bị viên đá cẩu hấn bắn trúng thì đột nhiên quay người lại, cảnh giác đề phòng rồi định quay người bỏ đi. Lại thấy trên tường thò ra một cánh tay vừa trắng vừa béo, nhấc bổng nó lên không, cái tay còn lại của người đó bịt mũi lại, khó chịu nói:

- Ta đã nhìn thấy mèo rừng, nhưng chưa từng thấy con mèo rừng nào thối đến vậy.

- Mèo rừng? – Hoàng Chuỷ kinh ngạc. cái thứ kì lạ đáng sợ đó chỉ là một con mèo rừng thối sao?

Thiệu Tiểu Ngũ nhắc con “yêu quái” đến chỗ Hoàng Chuỷ, Phương Đa Bệnh chạy lại xem xét. Mọi người cẩn thận nhìn lại, ai nấy đều bịt mũi tránh xa, Thiệu Tiểu Ngũ kêu khổ không thôi.

Thì ra không phải là một con mèo rừng, mà là hai con mèo rừng

Mèo rừng lớn hơn mèo nhà rất nhiều, to hơn chó núi bình thường một chút, tay chân nhanh nhẹn, có thể tấn công lợn rừng và linh dương, ban ngày thì trốn, ban đêm mới ra ngoài. Để giả thần giả quỷ, Lưu Khả Hoà đã giương Đông kích Tây, bắt hai con mèo rừng rồi trói cổ chúng lại với nhau, sau đó khoác lên người bọn chúng một váy. Cứ như vậy đã tạo ra được một con quái vật có cái đầu dài, hình dạng như người nhưng tứ chi lại vắn vẹo, không ngừng uốn éo, đi lại nhưng lại nhanh như gió.

Phương Đa Bệnh chợt hiểu chuyện. Đêm đó y phát hiện có người đi qua nóc phòng mình, thực ra không phải người mà là hai con mèo rừng này đã nhảy qua nóc phòng y. Chẳng trách y lại không phát hiện ra hơi thở người, nhưng kẻ lấy trộm cuốn sổ trong phòng y là ai?

- Đêm Lỗ Phương bị điên, ta đoán Lưu Khả Hoà đã bỏ thứ gì đó mà mèo rừng thích ăn trong phòng của Lỗ Phương, sau đó thả con quái vật này ra ngoài. Trong lúc thứ đó đến phòng của Lỗ Phương thì đã đi qua nóc phòng của người. – Lý Liên Hoa nói. – Người nhảy lên nóc phòng kiểm tra, quả nhiên đêm đó vừa vặn Vương công công đi qua phòng người, hẳn đã nhìn thấy cuốn “Cực Lạc Thập”.

- Vì vậy hẳn đã vào phòng lấy đi? – Phương Đa Bệnh hiểu ta. – Cuốn sổ đó hẳn là do Vương công công giúp Lưu Khả Hoà tìm thấy. Để lưu lại mảnh giấy, Lưu Khả Hoà đã mang cuốn sổ đó ra, nó vốn được giấu trong phòng ta nhưng lại bị ta tìm được. Vương công công vừa vặn nhìn thấy nên đã lấy nó đi rồi trả lại phủ Nội vụ.

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Sau đó cái thứ quái dị kia đi đến chỗ Lỗ Phương, không biết bị Lỗ Phương nhìn thành cái gì rồi hấn sợ phát điên luôn. – Phương Đa Bệnh nhìn cái thứ kì quái kia. Nếu y có chuyện gì thẹn với lòng, nửa đêm nhìn thấy thứ này thì đúng là sẽ bị dọa điên thật. – Thứ này đúng là nơi đáng sợ.

- Ta đoán đôi mèo rừng này đã bị Lưu Khả Hoà bắt được rất lâu rồi, cổ của bọn chúng bị trói lại, rất khó ăn uống, chắc chắn là đã đói rỗng ruột. – Lý Liên Hoa than thở. – Vậy nên Lưu Khả Hoà giết Lý Phi rồi treo ngược hấn lên lấy máu, thứ này người thấy mùi máu tanh nên chạy qua, đáng tiếc nó nhìn thấy mà lại không ăn được.

Hoành Chuỷ không nhìn được, chỉ vào thứ kia.

- Chẳng lẽ bọn chúng... bọn chúng đã ăn thịt Vương công công?

- Hoàng thượng để Vương công công và Lưu Khả Hoà cùng giám sát mấy người Lỗ Phương, Lưu Khả Hoà ngoài sáng, Vương công công trong tối. Mặc dù Vương công công không thường xuyên xuất hiện nhưng đêm tối thỉnh thoảng cũng đến dò xét. – Lý Liên Hoa nói tiếp. – Mèo rừng là loại sinh vật đi một mình, Lưu Khả Hoà lại trói hai con lại với nhau, đặc biệt hai con này đều là đực. Từ ngày bị trói cổ với nhau, hai con mèo rừng này đã liên tục tranh giành, cho đến khi một con chết đi... - Hấn chỉ vào đồng thối rữa trong bộ váy rách tả tơi. – Đó chính là con bị chết.

Hoành Chuỷ nhìn thứ bốc ra mùi thối khủng khiếp, không chịu được phải dời tầm mắt đi.

- Sau khi có một con chết, vòng cổ được thả lỏng, con còn lại có thể ăn uống. Vương A Bảo đêm khuya đến điện Cảnh Đức, phát hiện ra chân tướng con “quái vật” kia, vậy nên Lưu Khả Hoà đã giết hấn làm mồi cho mèo rừng.

- Không sai, Lưu Khả Hoà giả thần giả quỷ, còn từng đeo mặt nạ cho nó, thả vào Hoàng cung...

Lý Liên Hoa nói được một nửa thì đột nhiên dờ dẫm... Hấn nghĩ rằng chuyện này chưa chắc đã là do Lưu Khả Hoà làm. Tàn hấn, méo mó như vậy, còn mang theo một bộ váy nữ và một mặt nạ kì dị. Việc này giống sở thích của một người.

Giác Lệ Tiếu.

- Mau cắt những thứ trên người nó đi, mau chóng phóng sinh đi. –
Hoành Chuỷ không muốn nghe thêm bất kì chi tiết nào liên quan đến việc
Lưu Khả Hoà giết người nữa, ngài ngẩng đầu lên thở dài. – Phương Đa
Bệnh.

- Có thảo dân.

Phương Đa Bệnh tim đập thành thịch, không biết có phải vì Hoàng đế
này muốn giết người diệt khẩu không. Vừa hay ngài đã ban chết cho Lưu
Khả Hoà, chi bằng cũng ban chết cho cả nhà Phương gia, vậy chuyện của
trăm năm trước sẽ chẳng còn ai biết nữa.

- Có lẽ trăm... có thể không phải là huyết mạch của Thái tổ. – Hoành
Chuỷ ngược nhìn ánh trăng. – Nhưng trăm là một Hoàng đế tốt.

Phương Đa Bệnh vội vàng nói:

- Hoàng thượng thánh minh.

- Trăm muốn gả Công chúa cho người, người có đồng ý không? – Hoành
Chuỷ đột nhiên hỏi.

Phương Đa Bệnh bỗng ngẩn người. Đây chẳng lẽ chính là hoà thân? Từ
giờ Phương đại thiếu y và Hoàng đế có phúc cùng hưởng có hoạ cùng chịu.
Hoành Chuỷ chậm rãi nhắm mắt lại.

- Người có chính khí lẫm liệt của Phương ái khanh, cũng không ngại khó
khăn ngại khổ, trước sống chết vẫn vô cùng thản nhiên. – Ngài khẽ than
thở. – Không làm xấu mặt Chiêu Linh Công chúa.

Phương Đa Bệnh dờ dẫm đứng nhìn, y sớm đã tính đến việc hôm nay
không bắt sống được Lưu Khả Hoà thì sẽ điểm huyết đạo của lão từ nhà
mình rồi đưa ông cao chạy xa bay, còn về phần “trước sống chết vẫn vô
cùng thản nhiên” thì lại không thể để Hoành Chuỷ biết.

- Cái này...

Bên tai đột nhiên có người truyền âm đến:

- Tạ ơn Hoàng thượng.

Phương Đa Bệnh lập tức không suy nghĩ nói theo:

- Tạ ơn Hoàng thượng...

Mấy chữ này vừa nói ra, Phương Đa Bệnh bỗng trở ra như phỗng. Thiệu Tiểu Ngũ ha ha cười lớn, y ôm quyền nói với Phương Đa Bệnh:

- Chúc mừng, chúc mừng.

Phương Đa Bệnh ngượng ngùng xấu hổ, nhớ đến dung nhan xinh đẹp, đôi má lúm như hoa của Công chúa, trong lòng cũng rất vui vẻ nhưng cũng thấy hoang mang không nói nên lời.

- A... ha ha ha ha ha ha...

Y liếc xéo nhìn Lý Liên Hoa, chỉ thấy Lý Liên Hoa đang mỉm cười đứng bên cạnh, thái độ vô cùng thích thú. Đúng là không giống đang cười nhạo y. Phương Đa Bệnh nhìn thêm cái nữa, trong lòng từ từ bình tĩnh lại, sau đó cũng vui vẻ hẳn lên. Dù sao có thể lấy một Công chúa xinh đẹp làm thê tử, đó là ước mơ suốt đời của tất cả nam nhân.

***

Một tháng sau, khắp nơi vui mừng.

Hoàng thượng ban hôn, gả Chiêu Linh Công chúa cho con trai Thượng thư Hộ bộ Phương Tắc Sĩ – Phương Đa Bệnh làm thê tử. Phương Đa Bệnh được phong tước hiệu, thưởng một toà Lương phủ, ngàn lượng vàng bạc, gấm vóc tơ lụa mấy trăm xấp, vô số châu báu hiếm có trên đời.

MÁU NHUỘM THIÊN SƯ KIẾM

Có Bạn Từ Phương Tây Đến

Lộc cộc lộc cộc...

Trong một khu rừng trúc phía sau ngọn núi ở trấn A Thái, có một tòa lầu gỗ được điêu khắc tỉ mỉ bằng gỗ lâu năm. Trên thân lầu khắc đầy những hình hoa sen, đường nét mềm mại uyển chuyển, bông sen đong đưa, nếu không phải trong đó có mấy miếng gỗ rõ ràng là được đắp lên hết sức lạc điệu thì tòa lầu này có thể nói là tuyệt tác hàng tuyển trong điêu khắc.

Lúc này ở cửa của “tuyệt tác hàng tuyển” ấy có đặt ba tảng đá, phía trong chất đầy củi đã bị chặt vụn, chúng đã trở thành bếp lò tạm thời. Trên đồng củi đặt một siêu thuốc bằng gốm thô, cái siêu chứa đầy thuốc đang rung lên bần bật trên ngọn lửa, hình như đã sôi một lúc rất lâu rồi. Bên dưới tảng đá vẫn còn cỏ mọc, có thể thấy bếp thuốc này vừa mới làm

xong, củi lửa cũng đốt chưa bao lâu. Siêu thuốc bằng gốm thô kia rất mới, hình như vừa được mua về, phần bã thuốc cũ trái lại không hề sạch sẽ bóng bẩy chút nào. Cũng không biết bên trong đang luộc thứ gì, củ từ không ra củ từ, khoai lang không giống khoai lang, tất cả đang sôi sùng sục trong siêu.

Người đun thuốc dùng thanh trúc và lá trúc xanh đan thành một cái giường mềm rồi treo lên giữa hai thanh tre lớn chắc chắn, che một cuốn sách lên mặt, ngủ say sưa. Canh thuốc đang khế sôi trong siêu tỏa ra mùi thơm đặng đặng, cùng với ánh lửa ấm áp đang khế lay động và làn gió nhẹ xào xạc thổi qua rừng trúc... Sự yên tĩnh trong khu rừng và mùi thuốc đặng đặng kia, không hiểu sao lại tản ra bầu không khí yên tĩnh thanh bình, khiến người ta cảm thấy toàn thân thoải mái.

Một con chó núi lông vàng híp mắt nằm bên cạnh “lò dục ba tầng đá”, hai cái tai bên cụp bên dựng, nhìn thì giống như đang lơ mơ ngủ, nhưng để ý thấy phần lông tai đang khế động đậy và con người nhỏ xíu đang nhấp nháy qua khe mắt thì biết rõ ràng nó đang rất cảnh giác. Một con bướm trắng nhỏ bay vào rừng, nhẹ nhàng vờn trên đồng cỏ xanh dưới “lò dục”. Đột nhiên miệng con chó núi lông vàng khế động đậy, con bướm bướm biến mất, con chó liếm liếm cái miệng, vẫn híp mắt lười biếng nằm ở đó.

Người nằm trên giường trúc vẫn say ngủ. Trong rừng gió nhẹ thổi khẽ, không khí mát mẻ, khi ánh mặt trời dần tối lại, trong khu rừng từ từ trở lạnh.

- Gâu! Gâu gâu gâu! Gâu gâu! – Đột nhiên con chó núi lông vàng bật dậy, sủa lên một tràng với người trên giường.

- Hửm? A... - Chợt nghe thấy một tiếng “lạch cạch”, cuốn sách trên mặt người đó rơi xuống đất. Hấn cựa quậy, mơ mơ màng màng nhìn lá trúc đang kêu sột soạt trên đầu, sau một lúc mới khế ngáp một cái. – Đến giờ rồi à?

Con chó lông vàng nhào đến cạnh giường, ra sức vẫy vẫy cái đuôi, phát ra tiếng kêu ư ử. Người ngồi dậy từ trên giường mặc quần áo màu xám, những chỗ bị vá trên góc áo cũng đã hơi sờn bạc, nhưng vẫn được giặt rất sạch sẽ, phơi nắng đến nổi mềm hẳn ra, không còn thấy nếp nhăn nào cả. Nếu không có sắc vàng trên khuôn mặt trắng trẻo kia, nếu hàng lông mày duyên dáng hơn một chút thì người này miễn cưỡng cũng được xem là có tám phần dáng vẻ của một công tử khôi ngô bất phàm. Đáng tiếc xương cốt toàn thân người này mềm oặt, hấn vừa hồ đồ lại vừa ngốc nghếch, đến đi đường cũng chẳng phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, rõ ràng là đã ngủ quá nhiều.

Thuốc trong siêu sôi đã lâu, lúc này chỉ còn lại một nửa, hấn nhìn Đông ngó Tây một lúc, cuối cùng cũng tỉnh ra, chậm rãi quay về lầu gỗ lấy ra một cái bát, rót ra nửa bát thuốc rồi chậm chạp uống. Sau khi uống xong, người mặc đồ xám đó nhìn con chó vàng to lớn đang nằm cạ lưng dưới đất, nói với về vô cùng tiếc nuối:

- Mà y mà còn biết rửa bát nữa thì đúng là mười phen mười...

Con chó kia có tai như điếc, càng lúc càng thích thú xoắn xuýt thăm thiết với đám cỏ xanh dưới đất. Người mặc đồ xám nhìn nó, không nhịn được lại mỉm cười, ngón tay thoảng

buông lỏng, cái bát rơi xuống đất vỡ choang. Con chó núi lông vàng lập tức bật người dậy, chui vào lòng người đó, cái đuôi lông lá cọ cọ lên tay hắn. Người mặc đồ xám ngồi xuống, vuốt ve bộ lông ngắn ngủi cứng đờ của nó, động tác trên ngón tay hơi khựng lại. Chợt nghe hắn lẩm bẩm:

- Nếu mày mà là một con gà mái, thỉnh thoảng cho ta được vài ba quả trứng, thế thì đúng là mười...

Con chó đó quay lại, ngoạm một cái lên tay hắn, phát ra những tiếng gầm gừ khó chịu từ cổ họng. Người mặc đồ xám thoáng ngừng lại, nụ cười càng lúc càng tươi. Hắn vuốt ve con chó, lấy ra cái bánh bao từ trong người, nhét vào miệng nó. Con chó lông vàng ngậm cái bánh bao sang bên cạnh nhanh như chớp rồi ăn. Hắn đứng dậy phúi phúi tay.

Người mặc đồ xám đó tất nhiên chính là Lý Liên Hoa “nhất kiếm khuynh thành” ở kinh sư, con chó vàng tất nhiên chính là “Hồ ly tinh ngàn năm” thích ăn chân giò. Phương Đa Bệnh vui mừng phấn khởi cưới Công chúa xinh đẹp ở kinh thành, dĩ nhiên là không rảnh để ý đến đám bạn bè một không công danh, hai không quan vị kia rồi. Cho dù Lý Liên Hoa có muốn tặng lễ vật cho Phò mã thì cũng chẳng đến lượt, sau này muốn gặp Phò mã e rằng sẽ cực kỳ khó khăn, thế nên hắn đã từ kinh thành quay về, tiện thể mang con “Hồ ly tinh ngàn năm” mà hắn rất vừa mắt này theo.

Sắc trời đã dần tối, cảnh sắc trong rừng trúc cũng dần chìm trong sương chiều. Lý Liên Hoa đứng trước lầu Liên Hoa, nhìn về khu rừng trúc mưa lất phất.

Trong mắt hắn hiện những bóng đen kích cỡ bằng đầu người. Hắn nhìn ra hướng nào thì đám bóng đen đó cũng bay đến đấy. Hắn khẽ nhú mày dụi mắt, những bóng đen tựa như ma quỷ ấy đã ảnh hưởng đến thị lực của hắn. Lý Liên Hoa nhìn rừng trúc trước mắt, khu rừng vào lúc hoàng hôn trở nên u ám lại cực kỳ tĩnh mịch, chỉ còn tiếng côn trùng kêu văng vẳng phía xa, rặng trúc xanh ở phía ngoài cùng còn được nhuộm một lớp nắng vàng sau cuối, hiện rõ lên vẻ xanh tươi mướt mát.

Với đôi mắt như bây giờ thì xem sách không được ổn lắm, nhưng vẫn có thể ngắm cảnh núi non.

Lý Liên Hoa dùng tay trái nhẹ nhàng xoa năm ngón tay phải. Từ sau một kiếm ở Lưu phủ, ngoài những bóng đen xưa mãi không đi trước mắt thì bàn tay phải vẫn luôn linh hoạt của hắn thỉnh thoảng lại chẳng còn sức lực, có lúc không nhấc nổi cả đôi đũa. Bây giờ mới là tháng Năm. Đến tháng Tám, không biết sẽ thế nào đây.

- Gâu! Gâu gâu gâu gâu!

“Hồ ly tinh ngàn năm” đang ở bên cạnh ăn cái bánh bao, đột nhiên sủa lên ầm ĩ. Nó vứt cái bánh bao rồi chạy đến trước mặt Lý Liên Hoa, chắn trước mặt hắn rồi gầm gừ giận dữ sủa thứ gì đó trong khu rừng trúc.

- Suyt... Đừng sủa nữa, là người tốt đấy.

Lý Liên Hoa nhẹ nhàng nói, tiếng gầm gừ của “Hồ ly tinh ngàn năm” nhỏ dần nhưng vẫn nhìn chăm chăm như hổ đói vào đó. Một người dần dần đi ra từ trong bóng tối, Lý Liên Hoa

hơi sững người. Hắn thực sự có hơi bất ngờ.

- Là người à?

Người kia khẽ ho vài tiếng.

- Là ta.

- Ta vẫn chưa ăn tối, người có muốn cùng vào trong trấn ăn mì Dương Xuân với ta không? – Lý Liên Hoa nghiêm nghị. – Người đã dùng bữa chưa?

Người đến cười khở.

- Vẫn chưa.

- Vậy thì hay quá...

Người đến lắc đầu.

- Ta không đói. – Y chậm rãi nói tiếp. – Ta đến... là nghe nói... Thiếu Sư Kiếm đang ở chỗ người.

Lý Liên Hoa “à” lên một tiếng. Hắn nhất thời quên mất mình để thanh kiếm đó ở chỗ nào, sau một hồi nhọc công suy nghĩ, cuối cùng hắn mới nhớ ra.

- Thanh kiếm đó ở trên nóc tủ quần áo.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của người đến, hắn vốn định nói vì Phương Đa Bệnh đã làm một cái bệ rồi cung kính đặt ngang thanh kiếm lên trên, nhưng rồi tìm khắp lầu Liên Hoa vân cát tường không có cái tủ nào đủ lớn để có thể cất thanh kiếm, hắn đành đặt nó lên nóc tủ quần áo. Có điều rõ ràng người đến không thích nghe cách giải thích này chút nào, nên hắn chỉ đành cười xòa với y.

- Ta... ta có thể nhìn nó một cái được không? – Người đến hạ thấp giọng, dung nhan tàn tạ, giọng nói đầy đau thương.

Lý Liên Hoa gật đầu liên tục.

- Đương nhiên là được rồi.

Hắn đi vào trong nhà, chuyển một cái ghế kê chân ra, lấy thanh kiếm xuống từ trên nóc tủ, thấy vẻ mặt u ám của người đến, cuối cùng cũng không nhịn được, hắn nói:

- Thế này... Lý Triệu Đình kia cũng đã chết rất lâu rồi, người không cần...

Một tiếng keng giòn giã vang lên!

Giọng nói của Lý Liên Hoa bỗng ngưng bật, một vốc máu bắn ra ngoài, bắn lên những đường khắc hoa sen mây lành tinh tế nhẵn mịn trong lầu Liên Hoa, máu chảy theo những đường vân, những bông sen máu từ từ hiện ra.

Một thanh kiếm được rút ra từ ngực Lý Liên Hoa, bị người ta ném trên mặt đất đánh tang một tiếng. Người đến đã cướp lấy Thiếu Sư Kiếm, rút kiếm ra rồi đâm một kiếm thẳng vào ngực hắn, ngay sau đó lại hạ cổ tay rút kiếm ra! Tiếng tru tréo của “Hồ ly tinh ngàn năm” đột nhiên vang lên ầm ĩ đất trời. Lý Liên Hoa ngã ra sau, người đến túm lấy hắn, để hắn nửa dựa lên người mình rồi nhân lúc trời tối, tung mình rời đi.

- Gâu gâu gâu gâu gâu gâu...

“Hồ ly tinh ngàn năm” điên cuồng chạy theo, tiếc rằng người đó có khinh công siêu phàm, chỉ nhảy lên mấy lần là đã bỏ con chó núi lại phía sau, chỉ còn những chấm máu tươi bị vùi lấp trong màn đêm âm đạm.

Sao sáng lên cao, ánh trăng tựa ngọc.

Hai người một chó dần dần đi xa, lá trúc xào xạc, tất cả lại quay về với vẻ yên tĩnh, lạnh lẽo như cũ.

***

Mấy ngày sau.

Sáng sớm.

Những tia nắng ban mai chiếu rọi lên nửa sườn núi phía sau trấn A Thái, trên đỉnh sườn núi chính là khu rừng trúc xanh tươi kia. Vì địa hình núi dốc ngược nên mặc dù rất gần trấn A Thái nhưng đây lại là nơi hẻo lánh ít người đặt chân đến. Hôm nay cái nơi hẻo lánh ít người đặt chân tới ấy lại có một thư sinh mặt đen áo xanh đến, người thư sinh này cưỡi một con sơn dương, lác lác đi lên sườn núi, cũng không rõ vì sao y lại không ngã ra khỏi lưng nó. Khi sơn dương leo lên đỉnh núi, thư sinh ngửi thấy mùi trúc được gió thổi khắp núi, thích thú lác lác cái đầu, sau đó gào một tiếng như sấm rền:

- Tên lừa đảo! Ta tới rồi đây!

Toàn bộ khu rừng tiêu điều vắng vẻ, không một âm thanh đáp lại. Thư sinh mặt đen vò vò da đầu. Chuyện này đúng là rất kỳ lạ, mặc dù Lý Liên Hoa là người lãnh đạm nhưng trước giờ chưa từng bị y dọa sợ tới nỗi phải trốn đi, không dám gặp người khác như vậy. Y lại vận khí gào lên một tiếng nữa:

- Tên lừa đảo? Lý Liên Hoa?

Gâu gâu gâu... gâu gâu gâu... Trong rừng trúc đột nhiên vang lên một tràng tiếng chó sủa, thư sinh mặt đen sợ giật nảy người. Nhìn kĩ lại, thì ra đó là một con chó núi toàn thân lông vàng. Con chó núi nhảy bổ lên, cắn vào ống quần y rồi kéo đi.

Thư sinh mặt đen dĩ nhiên chính là Hạo Thủ Cùng Kinh Thi Văn Tuyệt. Y nghe nói Phương Đa Bệnh lấy Công chúa, đoán rằng từ giờ về sau Phương thiếu sẽ tuyệt tích trên giang hồ, yên ổn làm Phò mã nên Thi Văn Tuyệt đặc biệt tới đây nhìn bộ dạng trống rỗng chán nản của Lý Liên Hoa, không ngờ hấn lại tránh đi.

Gâu gâu gâu... con chó núi bên dưới kéo ống quần y như điên, trong lòng Thi Văn Tuyệt khẽ rùng mình, ngoài hương trúc lúc ẩn lúc hiện trong làn gió nhẹ thổi đến, còn kèm theo chút mùi lạ.

Mùi máu tanh!

Thi Văn Tuyệt một chân đạp con chó núi ra, nhảy khỏi lưng sơn dương, chạy vào bên trong rừng. Căn lầu Liên Hoa nổi danh nức tiếng của Lý Liên Hoa đột nhiên hiện lên trước

mắt, nhưng cửa lầu mở toang, Thi Văn Tuyết lướt mắt đã nhìn thấy...

Dưới đất là một vũng máu uồn lượn, biến mất trong khu rừng trúc cành lá khô héo. Thi Văn Tuyết há hốc miệng, y nhìn vết máu trước mặt mà không thể tin được.

- Lý... Lý Liên Hoa?

Trong lầu không có ai trả lời, tiếng gió xung quanh vọng lại, xào xạc xào xạc.

- Lý Liên Hoa? – Giọng nói của Thi Văn Tuyết bắt đầu run run. – Tên lừa đảo?

Trong rừng trúc, con chó núi oai phong lẫm liệt vừa kéo ống quần y đang đứng trong gió, bỗng nhiên lại có một luồng khí lạnh xào xạc nổi lên. Thi Văn Tuyết thở dốc vì luồng hơi lạnh đó, từng bước từng bước, chậm rãi đi vào trong lầu.

Trong sảnh lớn của lầu Liên Hoa có một vết máu.

Thi Văn Tuyết nhìn qua những vết máu bắn lên tường, tất nhiên y nhận ra đây là vết máu bắn lên sau khi lưới kiếm xuyên qua người rồi thuận thế rút ra. Những vết máu lổm đổm dưới sàn là dấu vết sau khi bị thương, máu tươi của người này chảy xối xả. Để lại rất nhiều máu thế này chắc chắn đã thương tích rất nặng, có lẽ...

Ánh mắt Thi Văn Tuyết rơi xuống một thanh kiếm dưới sàn nhà. Thanh kiếm đó rạng rỡ phát sáng, trên thân kiếm thẳng tắp sáng bóng không để lại chút dấu vết nào, dù rằng có rơi vào trong vũng máu thì cũng không dính chút máu nào. Vỏ của nó nằm bên cạnh. Dưới sàn còn có dấu vết thân kiếm bị va chạm nặng nề.

Ngón tay Thi Văn Tuyết từng chút từng chút đến gần thanh kiếm có truyền thuyết gây xôn xao kia. Lúc ngón tay thứ nhất chạm vào, hơi lạnh trên thân kiếm khiến người ta thần trí rung động. Nó là một thanh kiếm nổi danh, là kiếm của một vị đại hiệp, là thanh kiếm diệt gian trừ ác, sức mạnh đối đầu vạn kẻ địch, là thanh kiếm đã chìm xuống đáy biển mà không hề biến đổi...

Kiếm. Là hồn của kiếm khách.

Thiếu Sư Kiếm. Là hồn của Lý Tương Di.

Nhưng vết máu đầy sàn, vết máu đầy sàn này... Bàn tay Thi Văn Tuyết cầm kiếm càng lúc càng chặt, càng lúc càng chặt...

Chẳng lẽ nó... không lẽ nó... Nó lại giết Lý Liên Hoa sao? Là ai đã dùng thanh kiếm này giết Lý Liên Hoa? Là ai? Là ai?...

Thi Văn Tuyết giật mình kinh hãi, ruột gan rối bời.

***

Chỉ mấy ngày sau, Bách Xuyên Viện, Tứ Cổ Môn, Thiếu Lâm, Nga Mi, Võ Đang... các bang phái giang hồ đều đã biết được tin: Lâu chủ của lầu Liên Hoa vân cát tường, Lý Liên Hoa bị người ta hãm hại, nay đã mất tích, nguyên nhân không rõ.

Trên ngọn Tiểu Thanh, khi Phó Hoàn Dương nhận được tin này thì cũng đã được hai ngày. Gã không phải là người đầu tiên nhận được tin, nhưng cũng không phải là quá trễ. Lý

Liên Hoa, người này mặc dù là y sư của Tứ Cổ Môn nhưng rất ít khi ở lại trong môn, gần đây Tứ Cổ Môn và bang Ngưu Long Ngư Mã nhiều lần xảy ra xung đột, người này cũng chưa từng xuất hiện, luôn luôn rời xa phong ba. Qua chuyện Long Vương Quan, Phó Hoàn Dương đã biết người này có đủ cả thông minh và vận may, tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường, bây giờ nghe nói hắn bị người ta hãm hại, nay đã mất tích, sống chết không rõ thì trong lòng lại cảm thấy kì lạ, không sao nói ra được.

Có thể hãm hại được người như Lý Liên Hoa, rốt cuộc là nhân vật nào chứ?

Cùng lúc ấy, trong Bách Xuyên Viện.

Thi Văn Tuyệt đang uống trà. Tất nhiên không phải y không thích uống trà, nhưng lúc này dù có uống loại trà ngon đến cỡ nào thì vào miệng cũng chẳng có mùi vị gì hết. Y đã ngồi trong Bách Xuyên Viện ba ngày nay rồi. Kỳ Hán Phật ngồi bên cạnh y, Bạch Giang Thuần không ngừng đi đi lại lại trong phòng, Thạch Thủy ngồi khoanh chân trong góc phòng, không biết là đang ngồi thiền hay là đang lĩnh ngộ tuyệt thế võ công gì.

Trong phòng yên tĩnh không tiếng động, mặc dù có rất nhiều người đang ngồi nhưng về mặt ai cũng âm trầm, không ai nói năng gì. Qua hơn nửa canh giờ, cuối cùng Thi Văn Tuyệt cũng uống xong ly trà của mình, y ho khan rồi nói:

- Vẫn chưa có tin gì sao?

Bạch Giang Thuần khinh công rất giỏi, khi bước đi không một tiếng động, nghe vậy không đáp. Y lại đi dăm ba vòng trong phòng, sau đó mới nói:

- Không có.

Thi Văn Tuyệt nói:

- Bách Xuyên Viện rộng lớn, tiếng tăm lẫy lừng trên giang hồ, là nơi lòng người hướng về, phân định thiện ác, vậy mà đến một người sống cũng không tìm thấy...

Bạch Giang Thuần lạnh lùng nói:

- Làm sao người biết vẫn còn là người sống? Ta đã xem qua trấn A Thái rồi, chỉ dựa vào chỗ máu tươi dưới đất đó e là đã không còn sống được nữa rồi.

Thi Văn Tuyệt im lặng, y rót ly trà thứ hai rồi coi nó như rượu mạnh, dốc ực xuống cổ họng, cũng chẳng sợ sẽ bị bỏng chết.

- Giang Thuần. – Kỳ Hán Phật im lặng rất lâu, bây giờ mới chậm rãi lên tiếng, nhưng chuyện hắn nói đến lại không phải chuyện của Lý Liên Hoa. – Sáng sớm hôm nay, Giác Lệ Tiểu lại phái người đến phá nhà lao thứ bảy.

Bạch Giang Thuần đi lòng vòng càng lúc càng nhanh, đến nỗi người ngồi trong phòng phải chóng mặt hoa mắt, sau một lúc y mới nói:

- Nhà lao thứ bảy ở bên dưới Vân Diên Nha...

Nhà lao thứ bảy trong thiên hạ nằm ở dưới Vân Diên Nha, Vân Diên Nha nằm ở trên đỉnh Tung Vân, đỉnh núi cao nhất trong Tung Hoàn Cửu Nhạc. Nơi cao nhất trên đỉnh Tung Vân có tên gọi Vân Diên Nha, bên dưới là vực sâu vạn trượng, nhà lao thứ bảy chính

là ở trên vách đá dốc đứng đó. Địa điểm như vậy, nếu không có bản đồ hay không phải người quen thuộc đường đi thì tuyệt đối không thể tìm thấy.

Trong bốn người Phật Bỉ Bạch Thạch, chắc chắn đã có người tiết lộ bản đồ.

Kỷ Hán Phật nhắm mắt ngồi đó, Bạch Giang Thuần rõ ràng đang rất buồn phiền, Thạch Thủy ôm Thanh Tước Tiên của hắn ngồi u ám một bên. Nhà lao thứ bảy này bị phá, đừng nói là Bách Xuyên Viện, giang hồ đều sẽ biết trong bốn người của Phật Bỉ Bạch Thạch có người đã tiết lộ bản đồ, còn về phần rốt cuộc là cố tình hay vô ý tiết lộ, việc đó đành để mặc người ta bình luận. Trong một khoảng thời gian, tình sử của bốn người Phật Bỉ Bạch Thạch và Giác Lệ Tiểu sẽ loan truyền trong giang hồ. Từ xưa đến nay có rất nhiều câu chuyện về tài tử giai nhân sống chết tình thù, vì yêu mà sinh hận, thậm chí là tình yêu giữa người và yêu đều lưu truyền khắp nơi, người người đều bàn tán say sưa, bản nào cũng cực kỳ đặc sắc.

- Giang Thuần. – Kỷ Hán Phật mở mắt ra, giọng điệu rất bình tĩnh. – Gọi Bỉ Khâu đến đây.

- Lão đại à... - Bạch Giang Thuần quay ngoắt người lại. – Ta không tin, ta vẫn không tin được! Mặc dù... mặc dù... ta vẫn không tin!

- Gọi Bỉ Khâu đến đây. – Kỷ Hán Phật hạ thấp giọng, không giận, cũng chẳng vui.

- Ngỗng Béo. – Thạch Thủy u ám nói. – Mười hai năm trước ta cũng không tin.

Bạch Giang Thuần nhenh nhói, sau một lúc lâu mới hần học nói:

- Ta không tin một người mười hai năm trước đã phản bội một lần, mười hai năm sau còn có thể làm một lần nữa.

- Chẳng lẽ không phải vì hắn đã phản bội một lần, thế nên mới có thể nghiêm nhiên phản bội thêm lần nữa sao? – Thạch Thủy u ám nói. – Năm đó ta muốn giết người, người nói muốn tha thứ cho hắn không phải là ta.

- Được rồi, được rồi, các người thích làm phản nội bộ ta không quan tâm, chuyện lao bị cướp ta không có hứng thú, ta chỉ muốn biết vụ huyết án ở ngọn núi phía sau trấn A Thái kia, các người có quan tâm không? Lý Liên Hoa mất tích rồi, các người căn bản không để ý có phải không? Không để tâm thì nói sớm ra để ta còn đi luôn. – Thi Văn Tuyết nói, giọng cũng u ám đến đáng sợ. – Còn về việc trong các người ai là nội gián của Giác Lệ Tiểu, thời gian trôi qua tất nhiên sẽ tự lộ cái đuôi hồ ly ra thôi. Bách Xuyên Viện vô cùng nổi tiếng, được ca tụng là giang hồ chính nghĩa, đến lúc đó các người đều phải tự sát để tạ lỗi với giang hồ thôi! – Y đứng dậy, phát phát tay áo rời đi.

- Khoan đã! – Kỷ Hán Phật lên tiếng, giọng nói vang dội. – Chuyện của Lý lâu chủ, Bách Xuyên Viện tuyệt đối sẽ không ngồi nhìn mà không quan tâm. – Hắn gần từng chữ. – Có thể hãm hại được Lý lâu chủ, trên đời này chẳng có mấy người, cũng không khó tìm ra đâu.

- Không khó tìm ra? Không khó tìm ra sao? – Thi Văn Tuyết cười lạnh. – Ta đã ngồi ở đây ba ngày rồi, thời gian ba ngày qua, ngay cả một cọng tóc người cũng không tìm ra

được, vậy mà còn tự tăng bốc mình không biết ngưng. Thời gian ba ngày, cho dù có bị ném cho chó ăn thì cũng đã sớm bị nhai đến mức chẳng còn tí xương cốt nào rồi!

- Giang Thuần. – Kỹ Hán Phật đứng dậy, trầm giọng lại. – Chúng ta đến Liễu Viên.

Liễu Viên chính là tiểu viện nơi Vân Bĩ Khâu sống, chu vi vài trượng, cực kì nhỏ hẹp, bên trong có hai gian phòng chất đầy những sách. Bạch Giang Thuần vừa nghe Kỹ Hán Phật muốn tự mình đến đó thì biết lão đại đã nổi giận thực sự, chuyện này không thể cứu vãn được nữa. Hắn đã nhận định chính là Vân Bĩ Khâu, những người khác trên đời có nói thế nào thì cũng vô dụng. Bạch Giang Thuần lập tức câm như hến, mấy người bèn đi theo Kỹ Hán Phật đến Liễu Viên.

Trong Liễu Viên vẫn luôn tĩnh lặng, dưới đất mọc rất nhiều dục thảo tạp nham, đó đều là cây cỏ tự nhiên trên núi Thanh Nguyên, lại mọc rất tươi tốt ở bên ngoài gian phòng của Vân Bĩ Khâu. Những dục thảo đó mọc lên rồi tàn đi theo mùa, trước giờ Vân Bĩ Khâu chẳng bao giờ cắt xén, cũng không cho người khác cắt đi. Cỏ dại mọc um tùm, khung cảnh âm đạm, giống y như chủ nhân của nó vậy.

Đám người bước vào Liễu Viên, bên trong có rất nhiều cây cối, phả ra một luồng khí mát lạnh, tiếng côn trùng kêu vang, nơi này mặc dù nhỏ nhưng lại khá hẻo lánh. Trong tiếng côn trùng, loáng thoáng có xen lẫn tiếng người ho khan, những tiếng ho khan vô lực, giống như người đó sắp chết vậy. Thi Văn Tuyệt là người đầu tiên không kiên nhẫn nổi nữa.

- Vân Bĩ Khâu nổi danh lầy lừng, thì ra là một tên bệnh lao.

Kỹ Hán Phật không nói năng gì, coi như không nghe thấy những tiếng ho khan đó, bước nhanh đến trước cửa phòng, không nhìn thấy hắn làm gì nhưng hai cánh cửa đột nhiên mở toang, mùi sách bên trong phả vào mặt mọi người. Thi Văn Tuyệt nhìn thấy trong phòng chỗ nào cũng là sách, nói ít thì cũng hơn ngàn cuốn, Đông một đống, Tây một chồng, nhìn thì thấy loạn hết cả lên nhưng chúng lại được xếp theo trật thế. Có điều bày ra trật thế này thì trong phòng chẳng còn chỗ đặt chân, không có bàn cũng không đặt được ghế, ngoài đống sách hỗn loạn kia ra thì chỉ còn lại một cái giường gỗ ọp ẹp.

Cái người sắp chết kia đang nằm trên giường ho liên tiếp, cho dù Kỹ Hán Phật có phá cửa vào thì y cũng chẳng có phản ứng gì lớn lắm.

- Khụ khụ... khụ khụ khụ...

Mặc dù y ho gáp nhưng càng lúc càng hữu khí vô lực, giống như dần dần cũng chẳng thở được nữa. Kỹ Hán Phật nhíu mày lại, đưa tay điểm bả huyệt đạo sau lưng người đó. Bả huyệt đạo vừa điểm, trong cơ thể liền có một luồng chân khí ấm áp chuyển động, người đó thở chậm lại, cuối cùng cũng có sức bò dậy, ngồi lên giường nhìn đám người xông vào phòng. Người này tóc mai hoa râu, vẻ mặt tiều tụy nhưng vẫn có thể thấy được dung mạo tuấn tú năm đó, đây chính là Mỹ Gia Cát Vân Bĩ Khâu danh chấn giang hồ năm xưa.

- Người sao vậy?

Bạch Giang Thuần cuối cùng cũng hơi mềm lòng, sau khi Vân Bĩ Khâu bị trọng thương năm đó thì luôn không khỏe, nhưng võ công căn bản thâm hậu nên thực sự chưa từng thấy y ho đến mức này. Một đồng tử ngoài cửa rụt rè nói:

- Tam... Tam viện chủ... Tứ viện chủ ngài ấy... mấy ngày nay không chịu ăn uống gì, thuốc cũng không uống, cứ luôn... cứ luôn nhốt mình trong phòng.

Kỷ Hán Phật điềm nhiên nhìn y.

- Người làm vậy là có ý gì?

Vân Bĩ Khâu lại ho thêm mấy cái nữa, lẳng lặng nhìn những đôi giày trong phòng, đến Kỷ Hán Phật y cũng chẳng thèm nhìn.

- Bản đồ của một trăm tám mươi tám nhà lao không có trong phòng của ta đâu.

Kỷ Hán Phật nói:

- Năm đó chúng ta mỗi người giữ một mảnh bản đồ, rốt cuộc làm sao chúng lại đến phòng của người hết vậy?

Vân Bĩ Khâu trả lời rất cương quyết:

- Tết Nguyên tiêu năm nay, ngày mà người trong Bách Xuyên Viện trên dưới đều uống say, ta đã lấy trộm chúng.

Trên mặt Kỷ Hán Phật không lộ rõ hỉ nộ.

- À?

Vân Bĩ Khâu lại ho.

- Còn nữa... trong lầu Liên Hoa vân cát tường ở trấn A Thái... Lý Liên Hoa...

Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người trong phòng đều thay đổi. Trong Phật Bĩ Bạch Thạch có người câu kết với Giác Lệ Tiểu, chuyện này mọi người nghi ngờ đã lâu. Việc Vân Bĩ Khâu tự thừa nhận, mọi người cũng không thấy kì lạ. Nhưng y nói đến Lý Liên Hoa lại khiến tất cả vô cùng kinh ngạc. Thi Văn Tuyệt thất thanh kêu lên:

- Lý Liên Hoa?

- Lý Liên Hoa là do ta giết. – Vân Bĩ Khâu thản nhiên nói.

Thi Văn Tuyệt nghẹn lời, hoảng sợ nhìn y. Kỷ Hán Phật bình tĩnh như vậy mà cũng gần như mất sạch kiên nhẫn, trầm giọng quát lên:

- Hắn và ngươi không thù không oán, vì sao ngươi lại giết hắn? Thi thể hắn đâu?

- Ta và hắn không thù không oán. – Vân Bĩ Khâu khẽ nói. – Ta cũng không biết vì sao lại muốn giết hắn, có lẽ ta sớm đã bị điên rồi. – Khi y nói lời này, vẻ mặt rất bình tĩnh, thực sự không hề có bộ dạng của một kẻ điên.

- Thi thể đâu rồi? – Kỷ Hán Phật cuối cùng không còn kiên nhẫn nữa, lớn tiếng hét lên.
– Thi thể đâu rồi?

- Thi thể sao? – Vân Bĩ Khâu cười cười. – Ta đưa thi thể của hần... cho Giác Lệ Tiểu rồi. Y lắm bầm. – Người không biết Giác Lệ Tiểu vẫn luôn rất muốn có được thi thể của hần sao? Thi thể của Lý Liên Hoa là lễ vật tốt nhất tặng cho Giác Lệ Tiểu.

Một tiếng “keng” vang lên, Thạch Thủy rút kiếm ra. Hần chuyên dùng roi, thanh kiếm này đeo bên hông đã rất lâu nhưng chưa từng được ra khỏi vỏ. Lần rút kiếm gần đây nhất là mười hai năm trước, một kiếm đó định giết Vân Bĩ Khâu. Sau mười hai năm, thanh kiếm này lại được rút ra, vẫn là muốn giết chết Vân Bĩ Khâu. Thấy Thạch Thủy rút kiếm, Vân Bĩ Khâu nhắm mắt chờ chết, vẻ mặt càng thêm bình tĩnh đến kì lạ.

- Khoan đã.

Đúng vào lúc Thạch Thủy đưa kiếm lên, Bạch Giang Thuần đột nhiên nói:

- Chuyện này có lẽ có ẩn tình khác, trước giờ ta không tin Bĩ Khâu lại làm ra chuyện như vậy, ta tin mười hai năm nay hần đã thực sự hối hận, hướng chi hần tiết lộ bản đồ của một trăm tám mươi tám nhà lao, giết hại Lý Liên Hoa... đối với hần chẳng có lợi ích gì cả...

- Ngõng béo, hần có mối tình sâu nặng với Giác Lệ Tiểu, lợi ích của yêu nữ đó chính là lợi ích của hần. – Thạch Thủy lạnh lùng. – Vì yêu nữ đó, hần đã phản bội Môn chủ, vứt bỏ huynh đệ, chết cũng không sợ, một tấm bản đồ và một mạng người bình thường thì đã là gì chứ?

Bạch Giang Thuần lắc đầu lia lịa.

- Không đúng! Không đúng! Chuyện này có điểm đáng ngờ, lão đại à. – Y trừng mắt nhìn Kỷ Hán Phật. – Có thể tha cho hần mười ngày không chết được không? Dù sao Bĩ Khâu đã bệnh như thế này rồi, cho hần chạy thì cũng không chạy được bao xa đâu. Bản đồ bị tiết lộ là chuyện lớn, nếu như trong Bách Xuyên Viện vẫn còn nội gián khác, Bĩ Khâu chỉ chịu thay người đó, một khi giết hần rồi thì chẳng phải là diệt khẩu sao?

Kỷ Hán Phật gật đầu, thản nhiên nhìn Vân Bĩ Khâu.

- Ừm. – Hần chậm rãi nói, giọng điệu bình tĩnh lắng đọng. – Chuyện này một ngày chưa tra ra được manh mối thì một ngày người chưa chết được, Bách Xuyên Viện không phải là nơi lạm sát, người cũng không phải người chết oan.

Vân Bĩ Khâu ngờ ngẩn lắng nghe, ánh mắt vốn tỉnh táo giờ rõ ràng đã trở nên mơ màng, đột nhiên y lại ho lên.

- Lão đại. – Thạch Thủy nổi giận đùng đùng. Hần lại rất nghe lời Kỷ Hán Phật, Kỷ Hán Phật đã nói không giết nên hần lại tra kiếm vào vỏ. – Hần bị thương rồi.

Kỷ Hán Phật đưa tay ra, ấn lên huyệt Bách Hội giữa đỉnh đầu Vân Bĩ Khâu, chân khí vừa tìm đến thì khuôn mặt hần thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc. Bạch Giang Thuần vung tay áo quạt lấy gió, đứng bên cạnh xem. Thi Văn Tuyệt cũng rất tò mò.

- Hần bị thương sao?

- Ba kinh mạch rối loạn, chín huyệt không lưu thông. – Kỷ Hán Phật hơi ngạc nhiên. – Nội thương rất nặng.

Mọi người trong phòng đưa mắt nhìn nhau. Vân Bĩ Khâu nhiều năm nay tự nhốt mình trong phòng, gần như là không ra ngoài nửa bước, nhưng y bị thương nặng như vậy ở đâu, vào lúc nào? Người đã thương y là ai?

Kỷ Hán Phật chăm chú nhìn Vân Bĩ Khâu. Đây là huynh đệ nhiều năm, cũng là kẻ thù lâu năm của hắn. Dưới khuôn mặt tiều tụy này rốt cuộc đang che giấu bí mật gì?

Y đang che giấu chuyện gì? Che giấu cho ai?

Vân Bĩ Khâu ngồi trên giường chỉ ho rồi thở dốc. Mọi người nhìn chăm chăm nhưng y chỉ nhắm mắt coi như không thấy, dường như giờ này khắc này, cho dù Thạch Thủy có hạ kiếm xuống thì y căn bản cũng không đoái hoài.

Phụ Trường Kiểm

- Này... người nói liệu hấn có chết không?

Trong một gian phòng trống huơ trống hoác, dưới nền đóng bốn trụ sắt, có một cái giường được chế tạo bằng thép tinh luyện, trên trụ sắt còn một dây xiềng bằng huyền thiếc, một đầu kéo chiếc giường thép kia, một đầu khác thì còn vào tứ chi người nằm trên giường. Trên bốn cái trụ sắt có đúc những cái đèn lồng được chế tạo từ sắt tinh luyện, bên trong có đốt đèn dầu, bốn ngọn đèn sáng chiếu rõ người đang nằm trên giường.

Hai đồng tử mười hai, mười ba tuổi đang thay thuốc cho người đó. Người này đến đây đã bốn năm ngày nhưng vẫn chưa tỉnh lại, Bang chủ cho hấn dùng liên tiếp những loại thuốc tốt nhất, đáng giá đến cả ngàn vàng. Người thì vẫn chưa chết nhưng cũng không biết có sống lại được không. Dù sao cũng là vết thương xuyên qua ngực mà. Một kiếm đã làm gãy xương sườn, đâm xuyên phổi, đổi lại là người khác thì chẳng phải đã mất nửa cái mạng sao?

- Suyt... Người nói Bang chủ muốn cứu người này làm gì vậy? Ta đến đây ba năm, chỉ thấy Bang chủ giết người thôi chứ chưa thấy Bang chủ cứu người bao giờ... - Đồng tử mặc áo đỏ là một bé gái, cô bé khẽ nói. - Người này đáng về tuần tú, chẳng lẽ là... chẳng lẽ là...
- Mặt cô bé đỏ lên.

Đồng tử mặc áo xanh là một bé trai còn chưa biết gì đến chuyện tình cảm, nghe vậy thì không hiểu.

- Là sao?

Cô bé áo đỏ ngưng nói:

- Thì người Bang chủ thích ấy.

Đồng tử áo xanh ha ha cười. Cậu bé chỉ vào bức tường bên cạnh với vẻ bí ẩn.

- Ngọc Diệp, người nhầm rồi. Người Bang chủ thích ở kia kia, đấy mới là người Bang chủ thích.

Ngọc Diệp áo đỏ lấy làm lạ.

- Ở đó sao? Ta biết ở đó nhốt người cũng đã rất lâu rồi nhưng chẳng có tiếng động nào hết, người bị nhốt bên trong là ai vậy?

Đồng tử áo xanh lắc đầu.

- Ta không biết, người đó là do đích thân Bang chủ đưa vào, ăn uống mỗi ngày đều là Bang chủ tự mình phục vụ, chắc chắn đó mới là ý trung nhân của Bang chủ! - Cậu bé chỉ

vào người trên giường. – Người này ở đây cũng đã bốn năm ngày, sống dở chết dở, ngay đến cả liếc qua Bang chủ cũng không thèm, chắc chắn không phải rồi.

- Nhưng hắn giống một người tốt... - Cô bé áo đỏ thay xong thuốc, hai tay chống cằm nhìn người trên giường. - Người nói xem vì sao Bang chủ lại không thích hắn nhỉ?

Đồng tử áo xanh trợn mắt lên.

- Người không thấy phiền sao? Làm xong rồi thì đi nhanh thôi, muốn Bang chủ giết người à?

Cô bé áo đỏ rùng mình, thu dọn đồ. Cả hai lặng lẽ ra khỏi gian phòng, khóa cửa lại.

Người nằm trên giường sắt mặc một bộ bào màu tím. Sắc tím được nhuộm thành từ chất lỏng trong những loại vỏ sò dị chủng rực rỡ như ráng chiều, bề mặt gấm tím sáng bóng nhẵn mịn, rõ ràng không phải y phục vốn có của người này. Hắn đã ngủ mấy ngày nay, có lẽ là ăn quá nhiều linh đơn diệu dược nên sắc mặt vốn hơi vàng giờ nhìn đã khá hơn. Khuôn mặt hắn vốn nho nhã, đôi mắt nhắm lại không thể thấy được vẻ mịt mờ bên trong, chẳng trách cô bé áo đỏ kia lại ngẩn ngơ nói hắn có tướng mạo tuấn tú.

Sau khi hai đứa trẻ rời đi, người trên giường từ từ mở mắt ra, khẽ há miệng. Phủ tạng(*) bị trọng thương, cổ họng toàn cục máu nghẹn nhưng lại không ho ra được. Sau khi mở mắt, hắn thấy phía trước tối đen, qua một lúc lâu mới nhìn ra một ít màu sắc. Những bóng đen trôi nổi trước mắt hắn có hình dáng méo mó, lúc to lúc nhỏ, bồng bênh như làn khói. Hắn mệt mỏi nhắm mắt lại. Nhìn những bóng đen đó không ngừng đu đưa, chưa được bao lâu thì mắt hắn đã chua xót, chi bằng chẳng nhìn nữa. Chỗ hay duy nhất là khi những cái bóng đó không còn độc chiếm ở chính giữa tầm nhìn của hắn nữa, nhá sang góc bên cạnh thì hắn vẫn có thể nhìn thấy mọi vật.

(*) Phổi.

Tứ chi bị khóa, trọng thương gần chết.

Nếu như không rơi vào tay Giác đại bang chủ, có lẽ hắn sớm đã bị ném cho chó ăn, biến thành một đồng xương trắng rồi. Giác Lệ Tiểu muốn cứu hắn, không phải vì hắn là Lý Liên Hoa, mà bởi vì hắn là Lý Tương Di. Lý Liên Hoa có sống có chết thì cũng không quan trọng, còn Lý Tương Di sống hay chết - việc đó đủ làm lay động lợi thế cục diện giang hồ. Hắn nhìn lên xà nhà gỗ trang nghiêm, có thể tưởng tượng được sau khi Giác Lệ Tiểu cứu sống hắn, ả ta sẽ dùng hắn để uy hiếp Tứ Cố Môn và Bách Xuyên Viện, từ đó sẽ hoành hành không còn kiêng kị gì nữa. Tứ Cố Môn và Bách Xuyên Viên e ngại danh tiếng lẫy lừng của Lý Tương Di, e rằng không thể không khuất phục... Mà tên Lý Tương Di đáng chết nhưng chưa chết kia cũng sẽ được bêu danh đến ngàn thu.

Lý Liên Hoa nhắm mắt một lúc, lúc mở mắt ra lại cười sảng sặc. Nếu là năm đó... e rằng sớm đã tự hủy kinh mạch chứ tuyệt đối không để Giác Lệ Tiểu có cơ hội làm nhục như thế này.

Nếu là năm đó...

Nếu là năm đó... có lẽ lúc Bỉ Khâu đâm đến một kiếm, hắn đã giết y rồi.

Hắn thở dài, cũng may không phải năm đó.

Có lẽ sợ hắn chết sớm, hoặc có lẽ căn bản không coi chút võ công còm này vào mắt nên Giác Lệ Tiểu không phé võ công của hắn. Tâm pháp *Dương Châu Mạn* của Lý Liên Hoa vẫn còn, chỉ là kinh mạch Tam Tiêu(*) vốn đã bị tổn thương, lần này bị một kiếm của Bỉ Khâu làm bị thương đến Thủ thái âm phé kinh, chân khí vận hành hết sức không thuận. Sau một lúc, cuối cùng hắn cũng phải nôn hết cục máu nghẹn trong cổ họng ra ngoài, đã nhỏ ra là không dừng lại được nên hắn buộc phải ngồi dậy, nôn sạch chỗ máu đọng trong phủ tạng ra. Bộ áo bào màu tím không biết ở đâu ra trên người hắn đã dính đầy từng mảng máu đỏ sẫm, trông mà giật mình, giống như tắm mình trong máu vậy.

(*) Một trong mười hai kinh mạch chính trên cơ thể người.

Giác Lệ Tiểu đã không muốn để hắn chết. Lý Liên Hoa nôn ra máu đọng, điều hòa hơi thở trong chốc lát rồi vung sợi dây xích trên cánh tay gỗ lên giường sắt, nhất thời chỉ nghe thấy những tiếng “tang tang tang tang” không ngừng vang lên bên tai. Hai tiểu đồng nghe thấy tiếng “tang tang” đó thì giật nảy người, vội vàng chạy vào trong phòng. Chỉ thấy người vừa hôn mê chưa tỉnh đã ngồi trên giường, bộ áo tím đã bị vò thành một đống ném dưới đất. Hắn để trần nửa thân trên, dùng cùm sắt trên cổ tay gỗ tang tang lên giường.

Bé gái áo đỏ vừa bước vào trong phòng, chỉ thấy người đó mỉm cười áy náy lại dịu dàng với mình, chỉ vào cổ họng rồi giơ ngón tay chỉ vào không trung, viết ra chữ “trà”. Cô bé nhận ra người này phủ tạng bị trọng thương, không đủ trung khí, lại thêm cổ họng bị tổn thương nên không nói chuyện được, thấy hắn vẽ ra một chữ “trà” thì vội vàng chạy ra ngoài rót trà. Đồng tử áo xanh thấy hắn đột nhiên tỉnh dậy thì thấy rất kì lạ.

- Sao người lại ném quần áo đi? Bộ áo bào màu tím này là Bang chủ thưởng cho người đấy, người nói đó là thứ đã thu thập nhiều năm nay, sao lại bị người làm cho thành như thế này chứ?

Cậu bé chạy đến góc phòng nhặt bộ y phục đó lên, thấy trên đó đều là vết máu thì giật nảy người.

- Bản rồi. – Lý Liên Hoa ra hiệu. – Muốn đồ mới.

Mới sao? Đồng tử áo xanh hậm hực, Cái kẻ sống dở chết dở này đúng là rất kén chọn, mới tỉnh dậy thì đã đòi uống trà, giờ lại muốn có y phục mới.

- Không có đồ mới đâu, Bang chủ chỉ đưa một bộ đó thôi, thích mặc hay không thì tùy người.

Lý Liên Hoa ra hiệu:

- Lạnh.

Đồng tử áo xanh chỉ lên cái chăn mỏng trên giường.

- Có chăn đấy.

Lý Liên Hoa kiên trì ra hiệu.

- Xấu.

Đồng tử áo xanh bực bội, suýt chút nữa cũng giơ tay ra hiệu với hắn, may mà kịp thời nhịn lại được. Cậu bé nhớ ra là mình vẫn có thể nói chuyện, bèn mắng:

- Bị nhốt trong nhà lao mà còn xấu với không xấu cái gì? Người nghĩ người mặc y phục vào thì tuấn tú lắm chắc?

Lúc này bé gái mặc áo đỏ bụng ly trà đi vào, Lý Liên Hoa hôn mê nhiều ngày, khó khăn lắm mới tỉnh lại được khiến cô bé rất đổi vui mừng. Không ngờ trà vừa bụng tới, Lý Liên Hoa đã đưa tay ném ly trà đi, tiếp tục ra hiệu.

- Đồ mới.

Bé gái áo đỏ chết lặng người, đồng tử áo xanh càng thêm bực bội.

- Người...

Lý Liên Hoa mỉm cười nho nhã lịch sự, ra hiệu.

- Y...

Chữ “phục” còn chưa viết xong thì đồng tử áo xanh đã nổi giận... Đổi lại là người khác thì cậu đã sớm tung quyền cước đánh rồi, thế nhưng cái kẻ sống dở chết dở trước mắt chỉ còn lại chút hơi tàn, nên cậu đành cực khổ thu lại, nhẫn nhịn nói:

- Ngọc Diệp, đi lấy cho hắn một bộ đồ mới đến đây.

Cô bé áo đỏ tên Ngọc Diệp nghe vậy lại chạy ra ngoài, vẫn rất vui mừng nói:

- Ta đi rót cho hắn ly trà khác.

Đồng tử áo xanh càng thêm giận dữ, cậu quát lên:

- Người có biết đây là chỗ nào không? Nơi này là nơi để người kiêu ngạo sao? Nếu không phải nể tình Bang chủ đối tốt với người thì ta sớm đã một đao chém đôi người rồi!

Lý Liên Hoa nho nhã cuốn cái chăn mỏng lên người. Vừa rồi nôn ra chỗ máu đọng hắn đã rất cẩn thận nên cái chăn vẫn còn sạch sẽ, không dính vết máu nào. Hắn cuộn chăn xong mới mỉm cười vẽ ra một chuỗi ký tự với đồng tử áo xanh. Đáng tiếc cậu bé đó tuổi còn quá nhỏ, trí nhớ không tốt, nhận thức lại không cao. Cậu trừng mắt nhìn hắn vẽ kí hiệu một hồi lâu mà không biết hắn đang nói cái gì, cứ trơ mắt nhìn vậy. Lý Liên Hoa thấy cậu bé dờ dẫm không hiểu gì thì càng lúc càng cười khoái chí, càng kiên nhẫn ra hiệu với cậu. Đồng tử áo xanh cứ chăm chăm nhìn ngón tay hắn vẽ tới vẽ lui, hoàn toàn không hiểu được hắn đang nói cái gì. Tâm trạng của Lý Liên Hoa càng lúc càng vui vẻ.

Lúc này Ngọc Diệp bụng một ly trà nóng mới vào, trên cánh tay còn vết một kiện trường bào màu xanh đen, y phục này lại là đồ cũ. Lý Liên Hoa thấy y phục đó thì khuôn mặt hiện lên vẻ tán thưởng, lại vẽ ra rất nhiều chữ với bộ đồ ấy. Ngọc Diệp nhìn mà mù mờ, đưa mắt nhìn đồng tử áo xanh khẽ hỏi:

- Thanh Thuật, hắn đang nói gì vậy?

Đồng tử áo xanh hướng hai mắt nhìn trời.

- Có quỷ mới biết hắn đang nói cái gì, đầu óc người này có lẽ hơi có vấn đề rồi.

Ngọc Diệp đưa y phục cho Lý Liên Hoa, Lý Liên Hoa cầm ly trà nóng, cuối cùng cũng uống một ngụm, sau lại vẽ hai chữ “đa tạ” với Ngọc Diệp. Ngọc Diệp mỉm cười xinh đẹp, tuổi còn nhỏ nhưng rất tình cảm. Phũ tạng của Lý Liên Hoa bị tổn thương, không dám uống trà nóng ngay lập tức nên hắn đành ngậm trong miệng. Ngọc Diệp đưa hắn một cái khăn, Lý Liên Hoa tiện thể súc miệng, nhổ ngụm trà đầu tiên vào khăn thì chỉ thấy toàn là máu.

Sau khi súc miệng, Ngọc Diệp lại đưa đến bát cháo loãng. Giác Lệ Tiểu tạm thời chưa muốn hắn chết, Lý Liên Hoa đành ở trong lồng giam này nghênh ngang dưỡng thương, muốn uống trà thì uống trà, muốn ăn thịt thì ăn thịt. Dựa vào việc không nói chuyện được, hai tay hắn cứ vẽ kí hiệu đến nỗi hai đứa trẻ không đường lên trời, không cửa xuống đất, bị sai phái như phải xông pha chiến trận, nhưng phàm là những thứ Lý Liên Hoa muốn thì một thứ cũng không được thiếu.

Sau mười hai mươi ba ngày làm khổ bọn trẻ, thương thế của Lý Liên Hoa cuối cùng đã khá lên chút ít. Ngọc Diệp và Thanh Thuật đã rất thân thiết với hắn, hai đứa trẻ biết rõ vị ca ca nho nhã dịu dàng này rất đáng sợ. Đối với lời của hắn, chúng luôn có cảm giác không dám không phục tùng. Đừng nói những việc khác, chỉ một chiêu “nửa đêm cùm sắt gõ mạn giường” của Lý Liên Hoa là hai đứa trẻ đã không sao chịu đựng nổi rồi, thế nên Lý Liên Hoa chẳng cần lên tiếng cũng có thể nghĩ ra những cách thức thú vị kiểu như một khóc hai nháo ba đòi treo cổ, quả thực khiến hai đứa trẻ không sao chịu được.

Sau mười hai, mười ba ngày, cuối cùng Giác Lệ Tiểu cũng bước chân vào gian nhà lao này. Dung mạo Giác đại bang chủ vẫn tựa thiên tiên, cho dù ả mặc lên người bộ váy màu ngó sen, trên đầu không thấy châu ngọc nhưng cũng toát lên vẻ đẹp khuynh thành. Lý Liên Hoa nhìn ả mỉm cười, nhiều năm nay, hắn ngao du khắp Đại Giang Nam Bắc, hoang mạc Tây Vực, thực sự chưa từng nhìn thấy ai đẹp hơn ả, dù bên dưới bề ngoài ấy rốt cuộc ra sao thì ngắm nhìn mỹ nhân vẫn luôn là một chuyện tốt đẹp.

Giác Lệ Tiểu vấn hờ một búi tóc lệch, chỉ dùng dây thắt lại, sợi tóc dài mềm mại giống như chỉ cần chạm khẽ là sẽ bung ra, nhìn thấy mà khiến người ta muốn động tay giúp ả vấn lên lại. ả đi một đôi giày bằng vải đoạn, bước chân không tạo nên một tiếng động nào, ả mặc thì giống như một nha hoàn nhỏ, không hề nhìn ra ả đã quá ba mươi. Thấy ả uyển chuyển đi vào, Ngọc Diệp và Thanh Thuật liền lui ra ngoài, vừa bước vào ả đã nhìn Lý Liên Hoa cười khanh khách. Lý Liên Hoa mỉm cười, đột nhiên hắn lên tiếng:

- Giác đại bang chủ có thuật giữ nhan, nhìn vẫn trẻ trung xinh đẹp như vậy, giống như một tiểu cô nương mười bảy mười tám vậy.

Đã qua mười hai mươi ba ngày rồi, cổ họng của hắn sớm đã đỡ hơn, chẳng qua nếu tiểu cô nương Ngọc Diệp và cậu bé con Thanh Thuật thật thà mà nghe thấy thì e rằng sẽ lại tức giận. Giác Lệ Tiểu không hề thấy kinh ngạc, ả chỉ mỉm cười.

- Một đao kia của ta trong nhà Lưu Khả Hòa thế nào?

- Có thể nói là kinh thế hãi tục, ngay cả Dương Vân Xuân cũng rất khâm phục. - Hắn thành thật tán thưởng.

À ta càng tỏ ra xinh đẹp.

- Xem ra mười năm nay ta khổ luyện võ công, đúng là đã có tiến bộ, đến cả Lý môn chủ cũng phải nhường bước rồi.

Lý Liên Hoa mỉm cười, câu này hẳn không trả lời. Giác Lệ Tiểu thờ dài, hẳn không nói chuyện, ả lại hiểu vì sao hẳn không trả lời. Cho dù Giác Lệ Tiểu mười năm khổ luyện được một đao kinh thể hải tặc thì bất quá khó khăn lắm chỉ đánh hòa một kiếm của Lý Liên Hoa. Có điều Lý Liên Hoa lại không phải Lý Tương Di, câu nói “Lý môn chủ phải nhường bước” kia không biết là châm chọc ai. Giác Lệ Tiểu đầu óc nhanh nhạy, ả hiểu nhưng cũng không tức giận, vẫn cười nói vui vẻ.

- Lý môn chủ năm đó oai phong cỡ nào chứ, tiểu nữ tử cảm thấy rất e sợ, có nằm mơ cũng không ngờ lại có một ngày đánh hòa được với Lý môn chủ.

Con người sáng lấp lánh chuyển động, tỉ mỉ xem xét Lý Liên Hoa từ trên xuống dưới, rồi ả lại than thở:

- Có điều Lý môn chủ chung quy vẫn là Lý môn chủ, tiểu nữ tử thực sự không tưởng tượng được vì sao ngài lại làm bản thân thành ra bộ dạng này... Mấy năm nay, ngài đã chịu khổ nhiều lắm phải không?

- Ta đã chịu bao nhiêu khổ, hưởng bao nhiêu mật ngọt, dùng bao nhiêu muối bao nhiêu gạo... chỉ e là thám tử của Giác đại bang chủ đếm được còn rõ hơn cả ta ấy chứ. – Lý Liên Hoa nhẹ nhàng nói. – Mấy năm nay, chẳng phải người cũng chịu khổ đó sao?

Giác Lệ Tiểu sững người, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại, chăm chú nhìn Lý Liên Hoa. Lý Liên Hoa mang vẻ mặt ôn hòa, không hề có ý châm chọc. Đờn này ả chưa từng nghe người ta nói những lời kiêu như “chẳng phải người cũng chịu khổ đó sao”, nên thực sự cảm thấy kì lạ.

- Ta?

Lý Liên Hoa gật đầu. Giác Lệ Tiểu chăm chú nhìn hẳn, đột nhiên thu lại vẻ mặt xinh đẹp động lòng người, ả đổi giọng:

- Ta không giết người, đoán rằng trong lòng người cũng hiểu là vì sao rồi chứ?

Lý Liên Hoa gật đầu. Giác Lệ Tiểu nhìn hẳn, rồi nhìn cùm sắt ở tứ chi hẳn.

- Cái giường này được chế tạo từ thép tinh luyện, xiềng xích là huyền thiết ngàn năm. Người là người thông minh, ta nghĩ người cũng nên biết tìm chết khó lắm, ta sẽ phái người trông chừng người.

Lý Liên Hoa mỉm cười, hỏi một đằng đáp một nẻo:

- Ta muốn hỏi người một chuyện.

- Chuyện gì? – Giác Lệ Tiểu vẫn nhíu hàng mày lại, ả vốn thích cười nên vẻ mặt này cực kỳ ít thấy.

- Người và Lưu Khả Hòa hợp mưu giết người, Lưu Khả Hòa vì Lưu gia, còn người là vì cái gì? – Lý Liên Hoa nắm lấy một mắt xích sắt, nhẹ nhàng ném lên trên. Mấy mắt xích chạm vào nhau phát ra những âm thanh giòn giã, hấn đưa tay bắt lấy. – Người sống trong cung bao lâu rồi? Thanh Lương Vũ là thủ hạ của người, lấy trộm Thiếu Sư để đối phó với Thệ Thủ à? Vì sao? Bức Hoàng thượng thoái vị à?

Giác Lệ Tiểu chậm rãi đáp:

- Không sai. – Trên khuôn mặt ả bao trùm một làn sương lạnh giá, đáng vẻ lạnh lùng này thực sự giống băng tuyết. – Ta muốn giết ai thì sẽ giết kẻ đó, xưa nay vẫn là vậy.

Lý Liên Hoa lại nói:

- Người muốn làm Hoàng đế?

Giác Lệ Tiểu mím môi, không nói không rằng.

Lý Liên Hoa cười cười. Mười mấy ngày không nói chuyện, bây giờ nói một lúc nhiều như vậy khiến hấn thấy cũng hơi mệt, hấn chậm rãi nói:

- Tứ Cố Môn, Bách Xuyên Viện, Tiêu Tử Khâm gì đó, Phó Hoàn Dương, Kỷ Hán Phật, Vân Bĩ Khâu vân vân, đều không phải đối thủ của người, già như Võ Đang tiền bối Hoàng Thất, nhỏ như Thiếu Lâm Tự tiểu hòa thượng tuấn tú đời thứ mười tám đều quỳ gối dưới váy của người, người muốn làm mưa làm gió thế nào trong giang hồ thì cứ làm mưa làm gió như vậy. Không phải người không làm được, chỉ là chán thôi. Vậy nên mới muốn làm Hoàng đế?

Đôi mày thanh tú của Giác Lệ Tiểu càng nhíu chặt. ả không thừa nhận cũng không phủ nhận, đôi mắt sáng quắc nhìn hấn. Lý Liên Hoa vốn không định nói nữa, nhưng thấy ánh mắt ả như vậy giống như đang đợi hấn nói một lúc cho xong, thế nên lại đổi giọng, chậm rãi nói tiếp:

- Người đến Hoàng cung, gặp Lưu Khả Hòa... Hoặc có lẽ người vốn định giết luôn Hoàng đế, giành lấy ngôi vị, nhưng triều đình không phải giang hồ, cho dù người có giết Hoàng đế đến cả chục lần thì bách quan cũng không thể thừa nhận người... Vậy nên người phải nghĩ ra một phương pháp. – Hấn dụ dằng nhìn Giác Lệ Tiểu. – Vào lúc ấy, Hoàng thượng triệu mấy người Lỗ Phương vào cung, người ở bên cạnh Lưu Khả Hòa, từ hành động kì lạ của hấn, người đã phát hiện ra... Hoàng thượng thực sự không phải là huyết mạch của Thái tổ. Bí mật to lớn như vậy bị người biết được, người còn biết người không cần giết người cũng có thể làm Hoàng đế... - Hấn nhìn Giác Lệ Tiểu. – Người có thể lợi dụng bí mật động trời đó để uy hiếp đương kim Hoàng thượng làm con rối của mình.

Giác Lệ Tiểu thản nhiên nhìn hấn, vừa giống đang nhìn chính mình, vừa giống đang nhìn một con quái vật cực kì xa lạ. Lý Liên Hoa lại nói:

- Từ trước đến giờ người vẫn luôn là một người cẩn trọng, trước khi làm việc gì đó, người cần sự cầu toàn, bảo đảm bản thân hoàn toàn không có gì sơ hở... Trong tay người có điểm yếu của Hoàng đế, cũng cần phải có thực lực không thể dao động thì ông ta mới có thể khuất phục. Hoàng thượng có Ngự Tứ Thiên Long Dương Vân Xuân, đó tuyệt đối

không phải là người dễ dàng đối phó, còn người thì sao? – Hấn mỉm cười. – Người đánh mất Địch Phi Thanh rồi.

Sắc mặt như sương giá của Giác Lệ Tiểu đến đây mới thực sự thay đổi.

- Người...

Trong mắt ả đột nhiên toát lên sát khí, ả đưa tay lên định đánh một chưởng. Lý Liên Hoa nhìn bàn tay ả, giống như nhìn thấy gì đó rất thú vị, hấn nói tiếp:

- Nếu Địch Phi Thanh còn ở đây thì hai Dương Vân Xuân cũng chẳng sống nổi, nhưng người lại sai Thanh Lương Vũ đi lấy trộm kiếm. Trộm Thiếu Sư chỉ để đối phó với Thệ Thủ... Chẳng lẽ chuyện bức vua thoái vị này, đám đầu trâu mặt ngựa trong bang của người thực sự không ủng hộ, chỉ có một mình người tùy hứng nổi khùng lên thôi sao? Người trốn trong nhà Lưu Khả Hòa đánh lén Dương Vân Xuân, một đao đó thực sự đã mở mang tầm mắt mọi người, vô cùng đẹp đẽ, đáng tiếc lại không giết chết hấn được. – Hấn nhìn Giác Lệ Tiểu thực sự rất dịu dàng. – Thanh Lương Vũ nói muốn cứu người, hấn là muốn cứu người, hấn không muốn người chết dưới kiếm của Dương Vân Xuân. Lưu Khả Hòa đặt một mảnh giấy của Cực Lạc Thập bên cạnh xác Thanh Lương Vũ. Hấn đang muốn nhắc nhở người, hấn muốn người câm miệng. – Hấn nhẹ nhàng nói. – Người thực sự bị điên rồi.

Bàn tay Giác Lệ Tiểu đang ở giữa khoảng không chậm rãi thu lại, đôi mắt tràn ngập sát ý dần trở nên long lanh.

- Nói nhiều lời như vậy, nghĩ nhiều việc như vậy, người không thấy mệt à? - ả nhẹ nhàng nói. – Người có biết Thái tổ bà bà của ta là phi tử của Hy Thành Đế, ta muốn làm Hoàng đế... thì có gì không đúng chứ? - ả gần từng chữ một. - Tiêu gia bọn chúng cướp mất giang sơn của Vương gia ta, ta cướp lại thì có gì không đúng chứ?

Lý Liên Hoa nhìn ả một lúc lâu, cũng không trả lời câu “có gì không đúng” của ả mà đột nhiên hỏi:

- Người muốn làm Hoàng đế, vậy Địch Phi Thanh đâu? – Hấn tò mò nhìn Giác Lệ Tiểu. – Chẳng lẽ... người muốn hấn làm Hoàng hậu?

Giác Lệ Tiểu bỗng ngẩn cả người, kinh ngạc nhìn Lý Liên Hoa. Lý Liên Hoa nghiêm túc nói:

- Nếu người muốn Địch Phi Thanh làm Hoàng hậu, nói không chừng việc người muốn cướp giang sơn còn được rất nhiều người ủng hộ đấy...

Khuôn mặt xinh đẹp của Giác Lệ Tiểu trong nháy mắt trở nên nhợt nhạt, đột nhiên lại đỏ lựng lên, sau một lúc ả mới chậm rãi thở dài một hơi. ả nở nụ cười nhạt, giống như cuối cùng cũng khôi phục lại tinh thần, thản nhiên nói:

- Nói chuyện với người đúng là nguy hiểm thật, người xem ta vừa không cẩn thận một cái là đã bị người lôi ra bao nhiêu là việc rồi.

Ngừng lại một lúc, ả đưa tay vuốt nhẹ lên mặt Lý Liên Hoa, than thở:

- Người bị thương nặng đến như vậy mà da dẻ vẫn đẹp như thế này, là niềm ước ao của bao nhiêu nữ nhân... Nếu ta muốn cưới một Hoàng hậu, thì phải cưới người mới phải. – Rồi thoáng dừng lại một lúc, ả cười như hoa nở rộ. – Đừng nói làm với không làm Hoàng hậu gì đó nữa. Nếu đã không giết được Dương Vân Xuân, chuyện Cục Lạc Thập cũng được không ít người biết rồi, việc làm Hoàng đế từ giờ bỏ đi, ta đã thu tay rồi.

- Chuyện xưng bá giang hồ, người thu tay lúc nào vậy? – Lý Liên Hoa than thở. – Ngay đến làm Hoàng đế người cũng không muốn thì xưng bá giang hồ còn có ý nghĩa gì chứ?

Giác Lệ Tiểu thân nhiên nhìn hấn, tay áo phát phơ bay bổng.

- Ta lại không xưng bá giang hồ cho bản thân mình, việc đó rất vô vị, có điều... - ả cười nhạt, nụ cười này còn động lòng người hơn cả nụ cười của một mỹ nhân xinh đẹp lẳng lơ yêu kiều. – Có vài người đã định trước sẽ xưng bá giang hồ.

Lý Liên Hoa than thở:

- Người xưng bá vì hấn, hấn lại đâu có cần người.

Đôi mắt đẹp của Giác Lệ Tiểu đảo đưa, ả cười nói:

- Đợi ta xưng bá giang hồ xong, chắc chắn sẽ chặt hết tứ chi của người, chọc mù đôi mắt của người, đâm thủng lỗ tai người, nhốt người vào trong lồng, sau đó ngày nào cũng róc một miếng thịt trên người người ăn.

- Nói chuyện với Giác đại bang chủ quả nhiên giống như đằm gió xuân, chẳng trách bao nhiêu giang hồ anh tuấn chạy theo như vịt, như tân lang sốt ruột chờ giây phút động phòng hoa chúc. – Lý Liên Hoa lại mỉm cười. – Vui mừng thương tâm, mắt mát cô đơn, dáng vẻ nào cũng đều động lòng người.

Giác Lệ Tiểu cuối cùng cũng thấy không cười tiếp được nữa. Trước mặt nam nhân ả làm gì cũng thuận lợi, mà Dịch Phi Thanh, Lý Liên Hoa lại đều là khắc tinh của ả. Một kẻ mặt lạnh tim lạnh, vô tình vô nghĩa, một kẻ hỏi một đằng trả lời một nẻo, nói xằng nói xiên. ả giậm giậm chân, chợt nhớ ra một chuyện, liếc nhìn Lý Liên Hoa, dịu dàng nói:

- So với người thì Vân Bỉ Khâu làm người ta yêu thích hơn nhiều. – Nói xong lời này, ả cắn môi tựa như một con hồ ly nhỏ, mang tâm trạng vui vẻ rời đi.

Vân Bỉ Khâu...

Lý Liên Hoa nhìn ả rời đi, hàng mày nhíu lại.

Sau khi Giác Lệ Tiểu đi, Ngọc Điệp và Thanh Thuật lập tức trở lại. Ngọc Điệp vẫn bưng một khay thuốc trị thương, nhìn thấy Lý Liên Hoa không hề bị thương thì cô bé ngẩn người ra, tay bưng đồ còn không vững, đột nhiên cô bé run lên cầm cập, sợ hãi cứ như nhìn thấy ma vậy. Lý Liên Hoa nhe răng cười với cô bé.

- Trà.

Ngọc Điệp chưa thấy hấn nói chuyện bao giờ, bỗng nhiên nghe hấn nói ra một chữ thì hét lớn một tiếng, bưng chỗ dược kia quay người chạy mất. Lý Liên Hoa không nhịn được bèn cười lớn. Mặt mày Thanh Thuật nhợt nhạt. Đây là người đầu tiên không hề bị thương

sau khi nói chuyện với Bang chủ, bình thường... bình thường mà nói... người từng nói chuyện với Bang chủ không gãy tay gãy chân thì mắt mù tai điếc, nhẹ hơn thì cũng là thâm tím mình mẩy, người này thì cười đùa vui vẻ, còn đột nhiên... đột nhiên nói chuyện nữa.

Nhìn thấy hai đứa trẻ bị dọa tới mức bay hết hồn vía, Lý Liên Hoa mỉm cười nho nhã, hấn lại nói:

- Trà.

Lý Liên Hoa không kén chọn lá trà phải nổi tiếng, cũng không kén chọn nước pha trà phải lấy từ núi cao sông lớn, cái gì hấn cũng uống. Thanh Thuật nghĩ thầm, về cơ bản chỉ cần là ly nước, dám nói với hấn đây là ly trà thì hấn đều uống rất vui vẻ, có điều mặc dù cậu nghĩ đã rất lâu nhưng vẫn không có cái gan ấy. Ngọc Diệp ló đầu từ cửa, run rẩy bưng ly trà vào. Mặc dù Lý Liên Hoa không kén chọn nhưng cô bé vẫn thật thà pha trà thượng đẳng. Lý Liên Hoa uống một ngụm, chỉ vào căn phòng bên cạnh, mỉm cười hỏi:

- Bên trong đó là ai?

Thanh Thuật ùng ùng nổi giận, người này sau khi nói chuyện với Bang chủ thì vẫn còn sống đã rất kì lạ rồi, giờ càng lúc càng trưng ra dáng vẻ của chủ nhân.

- Người câm miệng lại! Ngoan ngoãn mà ngồi trên giường đi, đợi khi Bang chủ nói người hết tác dụng thì ta sẽ lập tức giết người!

Lý Liên Hoa nói:

- Giác cô nương và ta quen biết đã mười mấy năm, mười mấy năm trước người còn chưa sinh ra kia...

Thanh Thuật tức giận nói:

- Nói vớ vẩn! Ta mười ba tuổi rồi đấy!

Lý Liên Hoa ung dung nói:

- Nhưng ta và Giác cô nương đã quen biết nhau mười bốn năm rồi.

Sắc mặt Thanh Thuật đỏ lựng lên:

- Thế... thế thì làm sao? Bang chủ muốn giết ai thì giết người đó, cho dù là Địch Phi Thanh cũng... - Cậu bé bỗng nhiên im bật, sắc mặt thoáng trắng bệch. Cậu bé đã biết mình nói sai.

Cậu liếc mắt len lén nhìn người đã khiến mình nói sai. Lý Liên Hoa vốn đang khoái chí mỉm cười, đột nhiên lại không cười nữa. *Cái tên vô lại này tâm trạng không tốt sao?* Thanh Thuật lấy làm lạ, cậu đưa mắt nhìn Ngọc Diệp. *Theo lẽ thường thì khi người này biết Bang chủ và Địch Phi Thanh có xích mích, tâm trạng hấn phải rất tốt mới đúng, sao hấn đột nhiên lại không vui chứ?* Lý Liên Hoa thở dài.

- Á làm gì Địch Phi Thanh rồi?

Thanh Thuật và Ngọc Diệp không hẹn mà cùng lắc đầu, Lý Liên Hoa hỏi:

- Trong lòng các người, Địch Phi Thanh là người như thế nào?

Yên tĩnh.

Qua một lúc lâu, Ngọc Diệp mới thủ thỉ:

- Địch thúc thúc là thiên hạ đệ nhất... - Đôi mắt cô bé tỏa sáng lấp lánh, cô bé khẽ nói. –
Ta... ta...

Lý Liên Hoa híp mắt lại, mỉm cười.

- Làm sao?

Ngọc Diệp im lặng hồi lâu rồi khẽ nói:

- Sau khi nhìn thấy Địch thúc thúc, thì không muốn gả cho ai hết.

Lý Liên Hoa lắc làm lạ.

- Vì sao?

Ngọc Diệp nói:

- Bởi vì sau khi nhìn thấy Địch thúc thúc, những nam nhân khác đều không phải là nam nhân nữa.

Lý Liên Hoa chỉ vào mũi mình.

- Bao gồm cả ta sao?

Ngọc Diệp sửng ngờ, mê mụi nhìn hấn, sau khi nhìn rất lâu thì gật gật đầu. Lý Liên Hoa và Thanh Thuật đưa mắt nhìn nhau. Thanh Thuật vốn không nói gì, cuối cùng cũng không nhịn được “hừ” một tiếng.

- Hấn đâu có tốt như vậy... Người chưa nhìn thấy bộ dạng giết người của hấn thôi...

Ngọc Diệp khẽ đáp:

- Cho dù giết người thì thúc ấy cũng quang minh chính đại hơn người khác.

Thanh Thuật lại “hừ” một tiếng.

- Giết người bừa bãi chính là giết người bừa bãi, có gì mà quang minh chính đại với lại không quang minh chính đại chứ...

Ngọc Diệp tức giận nói:

- Người vốn đâu có hiểu Địch thúc thúc!

Thanh Thuật thét lên:

- Vì sao ta phải hiểu hấn chứ? Hấn cũng đâu nhìn chúng ta như con người, hấn tùy tiện vung tay một cái là có thể giết đả ba đứa chúng ta rồi, có phải người chưa nhìn thấy đâu! Hấn giết người còn chẳng thèm nhú mày, loại người đó có gì mà quang minh chính đại với lại không quang minh chính đại chứ?

Ngọc Diệp nổi giận.

- Người như người, có giết đi cũng chẳng có gì ghê gớm!

Thanh Thuật tức giận tới nổi mặt mày tím tái, cậu rút kiếm “roẹt” một cái, đâm thẳng một kiếm vào cô bé.

- Này này... - Lý Liên Hoa nói tới tấp. – Này này này...

Ngọc Diệp bên cạnh cũng rút kiếm ra. Đinh đinh đang đang, hai đứa trẻ đánh nhau, ánh mắt toát lên vẻ hung hãn, điệu bộ cứ y như là chưa chết thì chưa xong chuyện. Thấy một kiếm Thanh Thuật đâm tới, Ngọc Diệp giơ kiếm chắn, trong lòng tính toán xem làm thế nào để đâm trúng Thanh Thuật, chợt thấy trước mắt có một thứ sáng loáng, kêu “tinh” một tiếng, thanh kiếm trong tay cô bé và Thanh Thuật cùng bị chém bởi một thứ. Thứ đó sáng lấp lánh, vô cùng quen mắt, chính là dây xích huyền thiết đang cùm Lý Liên Hoa.

Lực đạo trên sợi xích đó rất nhẹ, kiếm của hai đứa trẻ vừa bị đánh rơi thì lực trên thanh kiếm liền như bùn rơi vào biển, biến mất không một dấu vết, kể đó sức lực toàn thân cũng như bị chuyển hóa, bỗng chốc không còn chút nào nữa. Hai đứa trẻ cùng ngã lăn ra, trong lòng vô cùng kinh hãi, sau khi ngã xuống thì đến một ngón tay cũng không nhúc nhích nổi nữa, chợt nghe thấy trên đỉnh đầu có người thở dài, nhẹ nhàng nói:

- Địch Phi Thanh là thiên hạ đệ nhất cũng được, là kẻ xem mạng người như cỏ rác cũng vậy, là nam nhân trong các nam nhân cũng tốt, cho dù hấn là nữ nhân trong các nam nhân... thì cũng có gì ghê gớm đâu nào?

Hai đứa trẻ cảm thấy mình được người đó nhẹ nhàng xoa đầu, giống như những đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi bình thường, người đó nhỏ nhẹ nói:

- Có gì đáng để lấy mạng ra đánh nhau chứ, mấy đứa trẻ ngốc này.

Giọng nói đó rất dịu dàng, Thanh Thuật nghe thấy lại càng thêm giận dữ, cậu muốn thế nào thì sẽ là như vậy, làm gì đến phiên kẻ khác dạy dỗ chứ? Ngoài miệng cậu không nói, nhưng người đó lại như biết tỏng cậu đang nghĩ gì, hấn vỗ đầu cậu, cũng không nói năng gì, ngọn lửa vô danh trong lòng Thanh Thuật không hiểu sao bỗng tắt ngóm, nghĩ đến việc mình mới mười ba tuổi nhưng đã rất lâu rồi chưa ai coi cậu là một đứa trẻ. Không có ai giống như người này... Bởi vì cậu là một đứa trẻ thế nên đương nhiên sẽ cảm thấy mình có thể phạm sai lầm, sau khi phạm sai lầm lại có thể được tha thứ, sau đó thực lòng thực dạ cảm thấy chuyện đó chẳng có gì ghê gớm. Đột nhiên cậu cảm thấy rất khó chịu.

Góc ngã của cậu bé không tốt lắm, khiến cậu không thấy Lý Liên Hoa. Nhưng Ngọc Diệp lại ngã ngửa, cô bé nhìn thấy Lý Liên Hoa rất rõ ràng. Nếu như Thanh Thuật nhìn thấy hấn thì sẽ thấy khuôn mặt kinh hãi của cô bé. Nếu như có thể nói chuyện thì cô bé nhất định sẽ hét lên rất chói tai.

Lý Liên Hoa từ giường đứng dậy, hấn hạ tay xuống bên cạnh trụ sắt tay phải. Dây xích huyền thiết không thể cắt gãy được. Vốn bên trong bộ quần áo màu xám của hấn có kiếm, một thanh nhuyễn kiếm chém sắt như chém bùn, tên gọi “Vấn Cảnh”. Nhưng bộ quần áo đó không ở đây, trường kiếm Thiếu Sư, nhuyễn kiếm Vấn Cảnh của Lý Tương Di nổi danh thiên hạ, Giác Lệ Tiểu chẳng lẽ lại không biết? Ắ đã chịu không ít thiệt thòi dưới thanh kiếm đó nên sớm đã lấy đi rồi.

Mất đi thần binh lợi khí, hấn không chém gãy được dây huyền thiết, Giác Lệ Tiểu đoán hấn sẽ không chạy trốn được nên không phé võ công của hấn. Dĩ nhiên ả cũng sợ Lý Liên Hoa chỉ còn lại vài ba phần *Dương Châu Mạn* cơ bản hộ thân, một khi bị phé võ công thì e rằng chẳng sống được đến lúc ả cần dùng nữa.

Lúc này Ngọc Điệp nhìn thấy Lý Liên Hoa đứng bên cạnh cột sắt, nếu xích huyền thiết đã không đứt, hấn liền đưa tay lắc lắc cột trụ ghim chặt dưới đất. Xích huyền thiết khó bị dao kiếm làm tổn thương, cũng khó rên, vì vậy không thể hợp thành một thể với trụ sắt, chỉ có thể còng phía trên. Trụ sắt đó được ghim xuống nền, nhưng không sâu đến tám chín trượng, nền đất của gian phòng này cũng chẳng phải bùn đất thần thánh gì. Lý Liên Hoa lắc lư cái trụ mấy cái, vận chân lực dùng sức nhấc lên, những tiếng “lách cách” vang vọng liên hồi, nền đất bằng gạch xanh nứt ra, cây trụ sắt đã bị hấn nhấc khỏi mặt đất.

Việc này như chẳng làm tổn mấy sức lực của hấn, thế nên Ngọc Điệp cứ trơ mắt nhìn hấn động tay lắc lư một cây trụ khác, qua khoảng hai nén hương, hấn đã rút hết bốn cái trụ sắt ra, tiện tay vuốt xích huyền thiết ra khỏi cột trụ. Ánh mắt cô bé trở nên tuyệt vọng. Xích huyền thiết tuột khỏi trụ tức là không nhốt được người này nữa, mà một khi người này bỏ chạy, Giác Lệ Tiểu nhất định sẽ lấy mạng cô bé.

Nhưng thấy sau khi người đó tháo xích ra khỏi cột trụ thì lại tiện tay quấn nó lên người, hấn cũng không vội bỏ trốn mà còn nho nhã chỉnh đốn lại quần áo, tụt rót cho mình một ly trà, uống xong mới chậm rãi đi ra. Lúc đi ra hấn còn nghiêm chỉnh đóng cửa lại.

Bên ngoài cánh cửa lớn của gian phòng là một hành lang rất dài, vô cùng tối tăm, trong mười mấy trượng không có cái lồng đèn nào, nhưng loáng thoáng vẫn có thể nhìn thấy bên cạnh hành lang có bảy tám gian phòng. Bên ngoài hành lang là một vũng nước trong vắt nhưng lại không thấy cá bên trong. Rõ ràng với sở thích từ xưa đến nay của Giác Lệ Tiểu, đám rùa cá trong cái ao này có lẽ khó mà sống nổi, cho dù có là cá sấu hay trùng độc thì cũng chỉ tạm bợ mà thôi.

Không thấy bất kì một thủ vệ tiêu chuẩn nào ở đây. Nơi này chắc chắn là một cấm địa cực kỳ bí ẩn, Giác Lệ Tiểu không tin tưởng bất kì người nào. Nhìn bộ dạng của Thanh Thuật và Ngọc Điệp, có lẽ chúng rất ít, thậm chí chưa từng đi ra khỏi nơi này... vậy nên vẫn giữ được vẻ ngây thơ.

Hấn nhẹ nhàng đi về phía phòng bên cạnh, trong lòng có một dự đoán, mà hấn lại chẳng muốn chứng thực phán đoán này chút nào. Hai tiếng “cách” giòn giã vang lên, hấn không phá được cái khóa đồng được tôi luyện lâu dài trên cửa nên đành gỡ hai chốt ghim ở cánh cửa phòng ra, thế là cánh cửa bên trái đã bị hấn nhấc xuống. Trong phòng cũng đốt đèn, chỉ là không được thấp sáng như gian phòng có bốn ngọn đèn của hấn. Lý Liên Hoa nhìn vào trong, sau đó giật nảy người.

Trường Ca Kiếm Rung Đạn Tạc.

Đó là một gian phòng nhỏ có chu vi một trượng, trong phòng giăng ngang giăng dọc những sợi dây xích kích cỡ khác nhau, trên dây xích treo đủ loại dao kéo vô cùng kì lạ, vết

máu bắn dưới nền đã khiến cho người ta không còn nhìn thấy màu gạch xanh ban đầu nữa.

Có một người bị treo trong phòng, người đó bị dây xích xuyên qua xương bả vai, treo cao lên không trung, toàn thân trần truồng, trên người lại không nhìn thấy vết thương. Nhưng việc khiến Lý Liên Hoa giật mình là trên thân thể người này có rất nhiều cái bướu kì lạ, hoặc to hoặc nhỏ, hoặc tròn hoặc dẹt, nhìn mà phát hoảng, vô cùng đáng sợ. Lý Liên Hoa vừa lướt qua đã không muốn nhìn thêm lần nữa, nhưng vì đã nhìn rồi nên cũng đành xem cho đến cùng, thế là hấn lại liếc thêm.

Sau đó hấn đành phải cười cười với người trong phòng.

Người đó có khuôn mặt tuấn tú, đôi mắt xếch lên, cho dù có lưu lạc vào hoàn cảnh nào thì khuôn mặt y vẫn rất thản nhiên, không nhìn ra được cảm xúc gì, đôi mắt vẫn còn ánh sáng. Đó chính là Địch Phi Thanh. Lý Liên Hoa nhận ra y là Địch Phi Thanh, hấn ngược lên chăm chú thưởng thức dáng dấp này của y một lúc lâu. Địch Phi Thanh thản nhiên mặc cho hấn nhìn, trên mặt vẫn ung dung bình tĩnh, mặc dù rơi vào hoàn cảnh này nhưng không hề mất đi phong thái. Lý Liên Hoa nhìn một lúc, Địch Phi Thanh đợi hấn châm chọc khiêu khích nhưng lại nghe hấn lấy làm lạ hỏi:

- Trên người ngươi mọc nhiều bướu như vậy, lúc mặc quần áo ngươi nhét chúng nó vào đâu thế?

Địch Phi Thanh lãnh đạm nói:

- Tính cách của ngươi đã thay đổi rất nhiều.

Lý Liên Hoa áy náy nói:

- Cái đó hả... trong lúc nhất thời, ta chỉ nghĩ đến việc ấy thôi... - Hấn đi vào trong phòng, tiện tay mang theo cánh cửa, than thở. – Sao ngươi lại ở đây chứ?

Địch Phi Thanh bị treo lên, vết thương trên xương bả vai đã lở loét, toàn thân mọc rất nhiều cục bướu kì quái. Nhưng những thứ đó giống như không phải thân thể y, y căn bản không thèm quan tâm, chỉ lãnh đạm nói:

- Không phiền ngươi nhọc công.

Lý Liên Hoa nhìn Đông ngó Tây trong phòng. Hấn vướng sợi xích quấn trên tay, trên mắt cá cũng kéo lê dây xích, đi đứng không dễ dàng gì, muốn leo lên cũng càng khó, nhưng hấn vẫn tìm hai cái ghế chồng lên nhau, trèo lên cởi xích cho Địch Phi Thanh. Huyết đạo toàn thân Địch Phi Thanh bị khống chế, xương bả vai bị xuyên thủng, chân khí khó lưu thông. Lý Liên Hoa tháo y xuống, y nằm dưới đất, cứng ngắc giống hệt như một cỗ thi thể. Sau một lúc, y mới bình thản nói:

- Hôm nay ngươi không giết ta, sau này ta vẫn muốn giết ngươi, muốn giết một đám người Phương Đa Bệnh, Tiêu Tử Khâm, Kỷ Hán Phật.

Không rõ Lý Liên Hoa có nghe thấy lời y nói không, hấn lấy dây xích xuyên qua xương bả vai Địch Phi Thanh ra, đột nhiên bò dậy, lật tung phòng lên tìm đồ. Hấn tìm cả nửa ngày

mới thấy một cái áo cũ kĩ ri rỉ máu trong góc phòng, không biết là áo của ai, vội vàng khoác lên người y. Địch Phi Thanh ném ra những lời hằn học, nhìn thấy hấn cảm miếng vải rách trong tay thì ngẩn người, nhú mày lại:

- Người đang làm gì vậy?

- Hả? – Lý Liên Hoa bị y dọa giật nảy người, theo bản năng nói. – Ta đang nghĩ xem lấy đâu ra nước để tắm cho người đây... ày... - Hấn cười khan. – Tuyệt đối không phải ta chê người hôi đâu.

Địch Phi Thanh lãnh đạm nói:

- Sống chết đến giờ vẫn còn chưa rõ, vậy mà người an nhàn thoải mái thật.

Lý Liên Hoa dùng mảnh vải rách lau đi chỗ máu bị nhiễm trùng ở miệng vết thương, hấn nghiêm mặt lại:

- Nếu mảnh vải rách này có độc thì chỉ có thể nói là Bồ tát... ngài không phù hộ cho người... chứ tuyệt đối không phải ta muốn hại người đâu nhé.

Địch Phi Thanh nhắm mắt, lại lãnh đạm nói:

- Địch Phi Thanh ta bình sinh không biết cảm kích bất kì thứ gì.

Lý Liên Hoa lại hỏi:

- Người có đói không?

Địch Phi Thanh câm lặng. Vốn dĩ y không nên mở lời, người này căn bản không phải đang “nói chuyện” với y, hấn vốn đang tự lằm bằm một mình. Nhưng kẻ tự lằm bằm đó lại nhanh chóng lau sạch sẽ người cho y rồi dùng dây xích huyền thiết trên cánh tay buộc lên lưng y, cứ thế cõng y đi ra.

***

Sau nửa canh giờ.

Làn khói lượn lờ, sắc nước tựa ngọc.

Địch Phi Thanh nằm trong một suối nước nóng có độ ấm vừa phải, nhìn bong bóng nước đang từ từ tuôn ra, tẩy đi sắc máu trên người mình. Y hờ hững nhìn một người đứng cách đó không xa. Người đó và y cùng ngâm mình trong suối nước nóng, điểm khác nhau là hấn đang rất bận rộn.

Bận rộn giặt quần áo, gội đầu, rồi rửa dây xích huyền thiết.

Thời gian nửa canh giờ, Lý Liên Hoa cũng Địch Phi Thanh luẩn quẩn đi một vòng quanh nhà lao bí ẩn của Giác Lệ Tiểu, phát hiện nơi này quả nhiên là một tuyệt địa(*). Đây là đỉnh một vách núi. Giác Lệ Tiểu xây dựng một trang viên trên đỉnh núi, đào một hồ nước trong trang viên, nghe nói trong hồ này có nuôi đầy trùng độc hút máu, ngay đến một con cá cũng chẳng có. Vách đá nơi đây cắt thẳng xuống dưới, ở độ cao trăm trượng mà không có nổi một chỗ đặt chân, cho dù có khinh công tuyệt diệu như “Nhất Vĩ Độ Giang”(**) của Thiếu Lâm Tự, hay là “Thừa Bình Độ Thủy”(**) gì đó của phái Võ Đang thì cũng chẳng thể nào

tới được. Giác Lệ Tiếu dùng một loại móc bằng tơ bạc rất nhẹ rồi mượn lực đi lên. Trong tay ả có đồ vật thuận tiện nên đi lên trở xuống rất dễ dàng, người khác vừa không có đồ chuyên dùng, lại không có tuyệt đỉnh khinh công, đến được chỗ này tất nhiên chỉ có ngã chết mà thôi.

(*) Nơi đường cùng hoặc cực kỳ nguy hiểm.

(**) Vượt sông bằng một cọng lau.

(***) Ngồi bèo vượt sông.

Lý Liên Hoa và Địch Phi Thanh lại rất may mắn. Giác Lệ Tiếu bị Lý Liên Hoa khích tướng nên phát tay áo rời đi, ả không muốn ở lại trên này nữa nên lập tức xuống núi, trong sơn trang này không có người, chỉ có Ngọc Điệp, Thanh Thuật cùng với mười mấy nha hoàn thư đồng khác. Bên ngoài trang viên rải rác cơ quan, bang Ngưu Long Ngưu Mã có ba mươi ba cao thủ đẳng cấp “Kim Phụng Ngọc Địch” canh giữ ở các góc chết trên đỉnh núi, đích thực là vô cùng kiên cố.

Nhưng Lý Liên Hoa và Địch Phi Thanh lại không hề xông ra.

Trên thực tế, Lý Liên Hoa cũng Địch Phi Thanh, bắt một tiểu nha hoàn trong nhà bếp, hỏi rõ phòng của Giác Lệ Tiếu ở đâu, tiện tay trộm một giỏ đồ nhảm, sau đó trói tiểu nha hoàn đó lại giấu vào trong lu gạo, hai người chui vào phòng của Giác Lệ Tiếu. Việc bất ngờ là trong căn phòng đó lại có một suối nước nóng không lớn cũng chẳng nhỏ. Ngọn núi này cao như vậy mà trên đỉnh núi lại có một suối nước nóng, Lý Liên Hoa tám tấc kêu lạ suốt, cực kì tán thưởng việc Giác Lệ Tiếu đã xây suối nước nóng trong phòng mình. Sau đó hắn liền ném Địch Phi Thanh vào đó, còn mình cũng nhảy vào tắm rửa.

Căn phòng Giác Lệ Tiếu tự xây dựng cho mình rất lớn, suối nước nóng nằm ngay ở góc Đông Nam căn phòng, góc Tây Nam lại có mấy dãy tủ sách, còn có một câu dao cầm(*) được lau chùi cực kì sạch sẽ, giống như thực sự có cô gái khéo léo ngày nào cũng gảy đàn vậy. Bàn được làm bằng gỗ đàn hương, ghế là ghế hoa lê, văn phong tứ bảo rồi cầm kì thư họa đủ cả, đúng là giống hệt như khuê phòng của tài nữ hàn lâm học sĩ.

(*) Đàn làm bằng ngọc hoặc có âm thanh hay.

Địch Phi Thanh chẳng thích thú gì trước căn phòng của Giác Lệ Tiếu, y chỉ lãnh đạm liếc nhìn từng dòng từng giọt máu từ trên người mình tan ra. Lý Liên Hoa rửa một lượt khắp người rồi ướt nhẹ bò lên, đến chỗ tủ sách xem xét. Địch Phi Thanh nhắm mắt lại, lén vận nội lực. Mặc dù y trúng độc khá sâu, thương thế trên xương bả vai lại nghiêm trọng, nhưng công lực thì vẫn còn. Vừa rồi Lý Liên Hoa giúp y giải huyết đạo, nội lực mà mấy tháng nay không vận từng chút từng chút tụ lại. Chỉ là tâm pháp *Bi Phong Bạch Dương* mạnh mẽ ác liệt không tiện trị thương, y trúng độc quá sâu, nếu vận mạnh chân khí thì chắc chắn phủ tạng sẽ nổ tung. Giác Lệ Tiếu đã quá hiểu y nên mới yên tâm treo y trong phòng, chính xác y không thể nào tự trị thương được.

Lý Liên Hoa lấy xuống rất nhiều sách từ trên tủ, nằm bò trên bàn xem sách rất hứng thú. Địch Phi Thanh không nhìn nhưng lại biết được từng hành động cử chỉ của hắn. Nước

nóng trong suốt chuyển động cực kỳ ấm áp, lúc cảm nhận được sự ấm áp ấy, đột nhiên y ngẩn ngơ trong chốc lát.

Y nhớ đến Lý Tương Di.

Y nhớ loáng thoáng người này năm đó chơi cờ với hoa khôi Tụ Nguyệt Lâu thành Dương Châu, thua một ván thì đối một câu thơ, kết quả hẳn thua liên tục ba mươi sáu ván, lấy sơn làm mực, coi tường là giấy, viết ba mươi sáu câu “Kiếp thế lụy nhân duyên ca”(*).

(*) Cuộc đời vất vả đường nhân duyên.

- Ha... - Người sau lưng ngáp một cái rồi nằm phục lên bàn, uể oải hỏi. - Người có thấy đói không?

Địch Phi Thanh không đáp, sau một lúc mới thản nhiên hỏi:

- Bây giờ người còn cầm kiếm không?

- Hả? – Lý Liên Hoa mông lung nói. – Người không biết ý của người khác khi hỏi người câu “Người có đói không” tức là “Ta đã đói rồi, người có muốn cùng ăn cơm không” à? - Hẳn cúi xuống ghé, lấy ra hai ba cái đĩa trong cái giỏ tiện tay lấy trộm từ nhà bếp, trong mấy cái đĩa đó đều là rau trộn đã được làm rất ngon, hẳn lại mó ra hai vò rượu, mỉm cười. - Người có đói không?

Quả thực Địch Phi Thanh đã đói rồi.

“Roạt” một tiếng, y từ trong nước đi ra, ngồi khoanh chân bên cạnh Lý Liên Hoa, nước trên người nhỏ xuống đất. Lý Liên Hoa luống cuống tay chân cứu vớt mấy đĩa rau trộn, hẳn lấm bầm:

- Người như người đúng là thô lỗ, chẳng có lễ nghĩa gì cả...

Địch Phi Thanh ngồi xuống, cầm một vò rượu tu một ngụm. Lý Liên Hoa còn tiện tay lấy trộm hai đôi đũa, hẳn gấp một miếng thịt gà trong đĩa ăn.

- Nay, không phải là Giác Lệ Tiểu hết lòng với người sao, làm sao lại biến người thành bộ dạng như vậy chứ? - Lý Liên Hoa chậm rãi cầm một cái chân gà gặm, uống từng ngụm rượu nhỏ. - Toàn thân người đầy u bướu, xem ra cũng rất đáng sợ. Chỉ có điều ba chữ “Địch Phi Thanh” dùng để dọa người thôi cũng đã đủ đáng sợ rồi, huống hồ lúc dọa người có lẽ chẳng cần phải cời đồ, ả làm cho người mọc bướu đầy người như vậy để làm gì chứ?

Địch Phi Thanh “hừ” một tiếng, Lý Liên Hoa vốn cho rằng y sẽ không nói chuyện, chợt lại nghe thấy y đáp:

- Ồ muốn bức vua thoái vị.

Lý Liên Hoa cắn nửa cái chân gà, lúng búng nói:

- Ta biết, ả muốn làm Hoàng đế, muốn người làm Hoàng hậu...

Địch Phi Thanh sững người, cười lạnh:

- Ồ nói ả có được thiên hạ dễ như trở bàn tay, ả muốn mời ta lên ngôi.

Lý Liên Hoa “ai chà” một tiếng, tỏ ra rất thất vọng:

- Thì ra không phải ả muốn lấy người làm Hoàng hậu, mà là muốn người lấy ả làm Hoàng hậu.

Địch Phi Thanh lạnh lùng nói:

- Muốn triều đình muốn giang sơn, làm Đế làm Vương, cho dù Địch Phi Thanh có muốn làm thì cũng sẽ tự mình có được, cần gì phải mượn tay phụ nhân nữ tử chứ?

Lý Liên Hoa “ừm” một tiếng.

- Vậy nên ả đã biến người thành bộ dạng này sao?

Địch Phi Thanh cười:

- ả nói muốn mỗi ngày khoét một miếng thịt trên người ta.

Lý Liên Hoa chợt hiểu ra.

- ả muốn mỗi ngày khoét một miếng thịt trên người người xuống để xả giận, lại sợ thịt trên người người không đủ nhiều, khoét được hai ba lần đã chết ngóm, vậy nên mới hạ chút độc lên người người, để người mọc u bướu khắp người cho ả khoét mỗi ngày sao.

Địch Phi Thanh uống rượu, tức là đã thừa nhận.

- Giác đại bang chủ suy nghĩ đúng là kì diệu thật. – Lý Liên Hoa ăn mấy cái chân gà, liếc nhìn Địch Phi Thanh. – Loại độc dược này nhất định có thuốc giải, ả yêu người đến phát điên phát cuồng, tuyệt đối sẽ không hạ loại độc mà không dược nào cứu được cho người, huống hồ mấy cục u đó khó coi chết được, ả nhìn nhiều thì e là cũng chẳng thoải mái gì cho cam.

Địch Phi Thanh hờ hững uống rượu, không quan tâm lắm. Giữa hai người, từ lúc đó chẳng còn gì để nói.

Mười bốn năm trước, đời này chưa từng nghĩ đến sẽ có một ngày họ ngồi uống rượu với nhau.

Mười bốn năm trước, hán chưa từng nghĩ sẽ có một ngày bản thân lại vứt bỏ kiếm.

Mười bốn năm trước, y chưa từng nghĩ sẽ có một ngày toàn thân mọc đầy u bướu.

Nơi này vốn là đỉnh núi, ngoài cửa sổ mây mù lúc ẩn lúc hiện, những dãy núi nhấp nhô nối liền nhau, xanh ngắt đến vô cùng nhưng lại tiêu điều tới chín phần. Hai người ngồi uống rượu đối diện nhau, xung quanh dần tối lại, mặt trăng đã lên cao, rọi ánh sáng bạc vào trong phòng.

- Hôm nay...

- Năm đó...

Hai người đột nhiên cùng lên tiếng, rồi lại câm lặng. Lòng mảy Địch Phi Thanh dường như hơi giãn ra, y lại cười.

- Hôm nay làm sao?

Lý Liên Hoa nói:

- Sau hôm nay, người định thế nào?

Địch Phi Thanh lại uống rượu, rồi lại cười cười.

- Giết người.

Lý Liên Hoa cười khở, bắt tri bắt giác cũng uống một ngụm rượu.

- Năm đó làm sao?

- Năm đó... - Địch Phi Thanh dừng lại. - Ánh trăng không giống hôm nay.

Lý Liên Hoa bật cười, nâng cao ly rượu với ánh trăng.

- Năm đó... ánh trăng năm đó giống hết hôm nay mà... - Đột nhiên hắn nghiêm túc hỏi.

- Ngoài việc giết ta, người không có chút xíu suy nghĩ gì cho tương lai của mình sao? Người không định tạo một cái Ngân Uyên Minh, Thiếc Uyên Minh hay là Kim Ương Giáo, Kim Điều Bang... hay là rửa tay gác kiếm, mở một thanh lâu kĩ viện, cưới thê tử hay gì đó sao?

- Vì sao ta phải cưới thê tử? - Địch Phi Thanh hỏi lại.

Lý Liên Hoa trở mắt nhìn y.

- Là nam nhân thì ai ai cũng đều phải cưới thê tử mà.

Địch Phi Thanh dường như cảm thấy chuyện này rất nực cười, y liếc nhìn hắn.

- Thế người thì sao?

- Thê tử của ta bắt quá đã tái giá rồi mà... - Lý Liên Hoa không để tâm lắm, hắn ngẩng đầu lên, đột nhiên cười. - Mười hai năm trước, ta đã đáp ứng với mọi người... ngày Uyển Văn xuất giá, ta sẽ mời mọi người ăn kẹo mừng. Ngày đó nàng ấy gả cho Tử Khâm, ta rất vui... từ giờ về sau, nàng ấy sẽ không phải chịu khổ nữa.

Hắn nói chuyện có chút lộn xộn, Địch Phi Thanh nghe không hiểu, uống xong ngụm rượu cuối cùng, y lãnh đạm nói:

- Nữ nhân thôi mà.

Lý Liên Hoa ghen lời.

- A di đà Phật, thí chủ mà cứ suy nghĩ như thế này thì e là cả đời không cưới nổi thê tử đâu. - Hắn nghiêm mặt lại. - Nữ nhân ấy, có người yêu kiều như mai, có người lại yếu đuối như liễu, như bạch tuyết, như bích ngọc, như mây trôi, như suối mát, như trân châu, vân vân và vân vân. Hoặc lại có dáng vẻ giận dữ, quyến rũ xinh tươi, hiền lương thực đức, có

tri thức hiểu lẽ nghĩa, đủ mọi màu sắc, tất cả đều không giống nhau. Giống như Giác đại bang chủ của người vậy, thiên tiên tuyệt sắc như vậy e là mấy trăm năm mới có được một người, làm sao có thể xem như những cô gái bình thường được? Chỉ dựa vào việc ả chinh cho người mọc u bướu toàn thân, ả đã giống như bông hoa lạ, một trong vạn người, hoàn toàn khác với người thường...

Địch Phi Thanh lại cười cười.

- Sau khi giết người, ta sẽ giết ả.

- Sao người cứ tâm tâm niệm niệm muốn giết ta thế nhỉ? - Lý Liên Hoa than thở. - Lý Tương Di đã nhảy xuống biển chết nhiều năm rồi, võ công mèo cào của ta không đáng được nhắc đến với Địch Phi Thanh, cần gì phải chấp nhất như vậy?

Địch Phi Thanh lãnh đạm nói:

- Lý Tương Di chết rồi, *Tương Di Thái Kiếm* vẫn chưa chết.

Lý Liên Hoa “à” lên một tiếng, Địch Phi Thanh vẫn hờ hững nói tiếp:

- Hoàn hảo thiên hạ thì dễ, nhưng chặn được *Tương Di Thái Kiếm* thì không dễ.

Lý Liên Hoa than thở:

- Nếu Lý Tương Di có thể sống lại từ dưới đáy biển, chắc chắn sẽ nói một chữ “ạ” với sự sùng bái này của người đấy.

Địch Phi Thanh “hừ” một tiếng, không nói gì thêm nữa. Vừa rồi Lý Liên Hoa lật tung không ít đồ của Giác Lệ Tiếu ở trên bàn, y liếc mắt qua lại thấy rất nhiều thư. Chỉ thấy Lý Liên Hoa cầm những lá thư đó xem đọc xem ngang, nghiêng trái lật phải, ra hiệu nửa ngày mà cũng không biết hắn đang làm cái gì. Sau một lúc, Địch Phi Thanh thản nhiên hỏi:

- Người làm gì vậy?

Lý Liên Hoa lẩm bẩm:

- Ta chỉ muốn xem trên bức thư này viết cái gì thôi.

Địch Phi Thanh nhìn mắt hắn.

- Người không nhìn thấy sao? Mắt người làm sao vậy?

Lý Liên Hoa giơ ngón tay vẽ vào không trung.

- Trước mắt ta có một đám... bóng đen rất rất lớn... - Khi hắn nói, tâm trạng dường như không tệ lắm. Hắn vẽ trước mắt Địch Phi Thanh một vòng tròn kích cỡ bằng đầu người, lại còn nghiêm nghị không ngừng sửa lại hình dạng của vòng tròn đó. - Có những lúc ta cũng không thấy rõ mặt người cho lắm, nó cứ bay qua bay lại... Có lúc có, có lúc lại không, vậy nên người cũng không cần lo lắng việc ở trước mặt ta mà... ờ thì... không mặc quần áo ấy...

Hắn nói được một nửa, đột nhiên lại nghe thấy Địch Phi Thanh nói:

- “*Tháng Ba năm Tân Dậu, cỏ mọc cao, chim oanh bay đi, hoa lê nở rộ như thấy có nhân, lời hẹn uống trà cuối cùng cũng hóa hư vô*”.

Lý Liên Hoa “à” lên một tiếng, lại nghe thấy Dịch Phi Thanh lật qua một tờ giấy khác, thân nhiên nói:

- Bức thư này chỉ có một câu, lạc khoản(*) là một chữ “Vân”.

(*) Là phần trên của thư pháp, thư từ hoặc tranh vẽ, có đề tên, tên hiệu, ngày tháng, lời giải thích, thơ văn... đồng thời có đóng ấn chương.

Lý Liên Hoa chớp chớp mắt.

- Giấy của bức thư đó có phải là giấy bạch tuyền rất thông dụng, trên bì thư có đóng con dấu phi điều không?

Giọng điệu của Dịch Phi Thanh không cao không thấp, lại không hề hả hê trước nỗi đau của kẻ khác, cũng chẳng có vẻ gì là đồng tình cảm khái.

- Không sai, đây là chữ của Vân Bĩ Khâu, con dấu của Bạch Giang Thuần.

Lý Liên Hoa thờ dài.

- Bức thư sau đi.

Giọng điệu của Dịch Phi Thanh rất bình thản:

- *“Tháng Tư năm Tân Dậu, giết Tả Tam Kiêu. Việc gắp cô nương nhắc đến, đang được tìm kiếm”.*

Đây là lá thư tháng Tư, lá thư tháng Năm mở ra, trong ánh mắt Dịch Phi Thanh hiện lên tia sáng lạ.

Đây là địa đồ một trăm tám mươi tám nhà lao của Bách Xuyên Viện.

Đó không chỉ là một tấm địa đồ, mà còn là một tấm bản đồ chi tiết có đánh dấu rõ ràng. Năm đó Tứ Cố Môn phá Kim Loan Minh, Dịch Phi Thanh chìm xuống biển mất tích, đám người còn lại hoặc bị bắt hoặc bị giết. Bởi vì người bị bắt quá nhiều nên để tránh giết người hàng loạt, Kỷ Hán Phật đã phân loại những kẻ ít giết người, tội nghiệt không nặng để giam vào địa lao, nếu thực sự hối cải thì sẽ được trọng thưởng tự do. Kể từ đó, rất nhiều ma đầu quyền cao chức trọng đã không chết. Vào lúc song phương chiến đấu kịch liệt, cao thủ đối đầu cao thủ, người bị giết thực sự không nhiều. Lúc ấy rất nhiều thuộc hạ của Dịch Phi Thanh đều bị nhốt trong một trăm tám mươi tám nhà lao này.

Bức thư thứ sáu là tường tận nỗi khổ tương tự của Vân Bĩ Khâu với Giác Lệ Tiểu, lời văn trau chuốt hàm súc, đúng là rất có tài văn thơ. Bức thư thứ bảy là để trả lời câu hỏi của Giác Lệ Tiểu, đáp rằng bên trong Bách Xuyên Viện có bao nhiêu cao thủ, Tứ Cố Môn có bao nhiêu nhược điểm, vân vân. Bức thư thứ tám là lời tuyên bố với Giác Lệ Tiểu... Cứ tiếp tục như thế này thì cả xấp thư hơn mười mấy bức này, thư đi thư lại càng lúc càng tới tấp, bắt đầu từ si tình kẻ khổ đến sau này Vân Bĩ Khâu nghiêm nhiên trở thành nội ứng nấp trong Bách Xuyên Viện của Giác Lệ Tiểu. Kế Long Vương Quan khiến Phó Hoành Dương tức chết thì ra là tác phẩm của Vân Bĩ Khâu, y trở thành quân sư hàng thật giá thật xuất mưu hiến kế cho Giác Lệ Tiểu.

Dịch Phi Thanh chỉ chọn đọc mấy câu trọng điểm trong thư, đọc đến bức cuối cùng:

- “*Lý Liên Hoa đã nghi túc trí, liên tục làm hỏng kế hoạch lớn, khi cần cô nương nên giết, đừng nhớ nhung*”. – *Y ngừng lại một lát. – Phong thư này không có lạc khoản.*

Lý Liên Hoa vốn đang lắng nghe rất chăm chú, đến ba chữ “*đừng nhớ nhung*” thì nhúu mày lại.

- Người ăn no chưa thể?

Bộ quần áo dính máu trên người Địch Phi Thanh đã dần khô, chỉ có điều u bươu trên khắp người xem ra cực kì đáng sợ. Y tiện tay ném xấp thư đó xuống đất.

- Người muốn xông ra ngoài?

Lý Liên Hoa than thở:

- Ta vốn định ở đây ăn uống miễn phí, có điều có chút chuyện chỉ sợ không đợi được rồi.

- Nơi đây là chỗ hiểm yếu, xông ra không dễ đâu.

Lý Liên Hoa cười cười.

- Nếu Địch Phi Thanh không trúng độc thì thiên hạ có chỗ nào làm khó được hắn chứ?

Địch Phi Thanh tuôn ra một tràng cười:

- Người muốn giúp ta giải độc sao?

Bàn tay Lý Liên Hoa đã ấn vào huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu y, hắn mỉm cười hòa ái.

- Ngồi khoan chân xuống, nhắm mắt lại.

Địch Phi Thanh y lời ngồi xuống khoan chân, lưng thẳng đứng, tư thế ngay ngắn. Y không sợ để kẻ thù mười mấy năm này đánh lên đỉnh đầu mình một chưởng. Một chưởng kia hạ xuống, chân lực *Dương Châu Mạn* xuyên qua đỉnh đầu, trong nháy mắt đã thông mười mấy huyệt đạo, giao thoa với nội tức *Bi Phong Bạch Dương* trong thân thể Địch Phi Thanh. Sau khi tiếp xúc, hai luồng chân khí này chạy song song với nhau, trong chớp mắt đã phá thêm mười chín huyệt đạo. Huyệt đạo chính nửa người được đã thông, Địch Phi Thanh cảm thấy đầu óc rất nhẹ nhàng. Sau khi *Dương Châu Mạn* đi qua các huyệt đường như vẫn còn mang theo lực, từng chút từng chút rút đi độc tính đang gặm nhấm trong máu, trong nháy mắt toàn thân tê nhúc, những u bươu hình thù kì dị trên người chuyển sang màu chấy đen, không ngừng run lên.

Lý Liên Hoa lại đẩy chân lực, dù là Địch Phi Thanh cũng không thể không thừa nhận tâm pháp nội công cực kì ôn hòa yên tĩnh này dùng để trị thương có lợi ích rất lớn. *Dương Châu Mạn* phá vỡ huyệt đạo, kích thích máu huyết lưu thông nhanh hơn nhưng lại không hề làm tổn thương đến nội phủ, hơn nữa nó phá một huyệt thì lại có thêm một tầng lực, khí huyết hòa hợp cùng hợp lực phá tiếp huyệt thứ hai, di chuyển nhanh như vậy nên chân khí qua huyệt mạnh như vũ bão. Lại thêm một lát nữa, Địch Phi Thanh cảm thấy kinh mạch toàn thân thông suốt, *Bi Phong Bạch Dương* đã có thể tự do lưu chuyển.

Lý Liên Hoa mỉm cười bỏ tay ra, chân khí trong cơ thể Địch Phi Thanh đã được khuấy động hoàn toàn, lực *Dương Châu Mạn* còn lại cực mạnh nhưng cũng dần dần phát tán đi. *Bi Phong Bạch Dương* là nội lực mạnh mẽ kịch liệt. Chợt nghe “phù” một tiếng, trong nháy mắt trên người Địch Phi Thanh đã dính đầy máu độc cháy khét hôi thối, những cục u bườu không chịu nổi kịch độc nên đã chảy ngược lại rồi tự phát nổ. Địch Phi Thanh đứng dậy, xương cốt toàn thân y kêu răng rắc, máu độc chảy lóét qua mặt. Gương mặt y vốn đã như ác quỷ, khi y đứng dậy, trong nháy mắt tựa như một ngọn núi cao sừng sững, muôn đời vạn kiếp nhìn xuống muôn dân.

- Đi thôi.

Địch Phi Thanh hồi phục công lực, y vươn tay đỡ Lý Liên Hoa dậy, đánh ra một chưởng vào bức tường đối diện, chợt nghe thấy những tiếng “rầm rầm” vang lên, những viên đá bay loạn xạ. Trong lúc bụi đất mù trời, trong tiếng tường đá đổ vỡ, cả hai đi ra khỏi căn phòng của Giác Lệ Tiểu.

- Hướng Đông, rẽ vào phía sau gốc đại thụ thứ ba.

Lý Liên Hoa bị y nhắc lên, trong lòng không khỏi cảm thấy cực kỳ bất ổn, nhưng công lực Địch Phi Thanh đã hồi phục, đi lại nhanh như chớp, muốn đuổi theo không khỏi có chút... không biết tự lượng sức ấy mà. Địch Phi Thanh hỏi rồi đi theo sự chỉ dẫn của Lý Liên Hoa.

- Trận pháp à?

Lý Liên Hoa nói:

- Vừa rồi trong thư của Vân Bỉ Khâu không phải đã nói rồi sao, ở các nơi trong vườn hoa có thể bố trí *Thái Cực Ngự Trận* – thạch đình thứ hai ở hướng Tây phía trước.

Địch Phi Thanh xách hấn đi như chớp, Lý Liên Hoa lại nói:

- Men theo khúc hành lang đi về phía trước, xuyên qua giữa cây thược dược kia.

Hai người vòng ngang rẽ ngược trong vườn hoa nhưng chưa động vào bất kì cơ quan nào, họ nhanh chóng đến bên cạnh một vách đá.

Vách đá này địa thế hiểm trở, bên dưới cây tùng xanh thâm thấp chính là đường cát thẳng đứng, thậm chí còn nghiêng vào bên trong. Lúc này đã là đêm khuya, bên núi không có một thủ vệ nào, có thể thấy loáng thoáng mây mù cuộn cuộn dưới núi, cũng không biết nó sâu cơ nào. Địch Phi Thanh không mấy may quan tâm, y tung mình lên, xách Lý Liên Hoa nhảy xuống vực sâu vô tận đó.

Nhảy xuống vách núi, mây mù lóét qua loang loáng, mở mắt ra liền nhìn thấy ánh trăng lạnh lẽo, tất cả đều rõ ràng đến đáng sợ. Trên vách núi mọc lên những cây tùng cực thấp, nhưng còn cách hai người đến hai ba trượng, hơn nữa vách núi nơi đây càng xuống càng nghiêng vào bên trong, nếu không kịp thời túm lấy cây tùng thì ngã xuống chết là cái chắc. Lý Liên Hoa cảm như hén, hấn bất động, Địch Phi Thanh nhướng hai hàng mày, bật hơi thành một tiếng hét lớn. Hai người đang theo đà rơi nhanh bỗng nhiên chậm dần lại. Tay phải Địch Phi Thanh xách Lý Liên Hoa, tay trái vung lên đánh một chưởng vào vách núi.

Điều kì quái là, rõ ràng y đánh một chưởng nhưng Lý Liên Hoa lại cảm thấy toàn thân nhanh chóng áp sát vách núi, một chưởng kia chính là lực hút. Hai người trong chớp mắt đã lao tới vách núi, bàn tay trái của Địch Phi Thanh như tia sét, trong giây lát đã thăm dò vào sâu trong mỏm đá. Mỏm núi đó trải qua mưa gió trăm năm mà vẫn bị phá hủy dưới một chưởng của Địch Phi Thanh như một tảng đậu hũ mềm nhũn. “Rắc” một tiếng, bàn tay tiến vào sâu hơn, hai người rơi vào thế ngàn cân, chợt nghe thấy xương tay trái y kêu răng rắc, vách đá đột nhiên sụp đổ, trở thành vụn cát đá chảy ồ ạt xuống. Lý Liên Hoa lùi về phía sau, tay trái Địch Phi Thanh lại tiến vào sâu hơn, vách đá lại tiếp tục đổ vỡ, thế rơi của hai người đã giảm đáng kể. Lúc này cả hai đã rơi xuống vài chục trượng, thấp thoáng có thể thấy ánh lửa dưới núi, từng mọc trên vách núi đã trở nên cao vút và xanh ngắt. Năm ngón tay của Địch Phi Thanh lại bắt lấy cây tùng, tay phải túm lấy cánh tay phải của Lý Liên Hoa, chợt nghe cành cây khô kêu “rắc” một tiếng, lắc lư mấy cái, cuối cùng đà rơi cũng dừng lại, hai người treo lủng lẳng trên cây.

Lý Liên Hoa nhìn xuống dưới, chỉ thấy dưới núi ánh đèn lấm chấm, ngờ ngợ giống như những đình đài lầu các liên mien bất tận trong Hoàng cung. Địch Phi Thanh lại cảm thấy có chút ngạc nhiên khi cánh tay phải của Lý Liên Hoa dựa hoàn toàn vào lực kéo của y để treo giữa không trung, bản thân hẳn đã chẳng còn chút sức lực nào nữa rồi, lại thấy người đó nhìn Đông ngó Tây bên dưới. Nhìn một lúc lâu hẳn mới hiểu ra.

- Nơi đây là tổng đàn của bang Ngưu Long Ngưu Mã, chẳng trách Giác Lệ Tiểu ném chúng ta trên núi mà không sợ gì cả...

Địch Phi Thanh “hừ” một tiếng.

- Đi xuống dưới chính là “Si Mê Điện”.

- Hả?

Lý Liên Hoa mơ màng nhìn xuống dưới chân. Ở chân ngọn núi to lớn đột nhiên mọc lên một tòa lầu các với khí thế hùng vĩ, nhưng nhìn cái nơi vượt nóc băng tường, nguy nga lộng lẫy kia lại chẳng khác gì Đại Hùng Bảo Điện của Thiếu Lâm Tự. Địch Phi Thanh nói chuyện không vui mà cũng chẳng giận.

- Trong Si Mê Điện quanh năm thả ra đủ loại khói mê, người nào chìm vào trong trận khói mê đó thì sẽ đánh mất chính mình, trở thành công cụ giết người của Giác Lệ Tiểu. – Tiếng “rắc rắc” dừng lại, y thản nhiên nói tiếp. – Những kẻ được cướp ra từ trong lao, phần lớn đều ở trong Si Mê Điện.

- Hả? – Lý Liên Hoa lấy làm lạ. - Ắ mắt bao khó khăn mới cứu được những kẻ đó về, rồi lại nhốt vào trong đó, biến chúng thành những kẻ chỉ có xác mà không có hồn sao?

Địch Phi Thanh lãnh đạm nói:

- Những kẻ đó ở trong lao đã lâu, nhân tính cũng mất rồi, cho dù có võ công cái thế thì cũng chẳng thể giúp gì được cho ta, chi bằng giết luôn đi cho rồi.

Lý Liên Hoa lắc đầu quày quây.

- Không được, không được, có câu nói là uống công vô ích, coi mạng người như cỏ rác, tàn bạo độc ác, hao tổn khí lực... À đúng rồi, nơi đây là chỗ ở của Giác Lệ Tiểu, vậy chắc chắn người rất quen thuộc đường to hẻm nhỏ ở đây, phải đi ra như thế nào, dựa vào người cả đấy.

Trên khuôn mặt Địch Phi Thanh hiện lên nụ cười như có như không.

- Phải đi ra như thế nào, chẳng lẽ Vân Bĩ Khâu không nói với người sao?

Lý Liên Hoa cười lớn, đột nhiên hấn tỏ ra nghiêm nghị, hỏi:

- Giác Lệ Tiểu nhốt người bao lâu rồi? Một năm à?

Địch Phi Thanh lại không trả lời.

- Nếu ả không khiến cho người người mọc nhiều u bướu đến vậy thì khi Vân Bĩ Khâu gửi thư đến, có lẽ ả sẽ không trả lời. Nếu trên người người không có nhiều u bướu đến vậy thì cho dù ả có lột sạch người ra rồi treo lên đánh đập tàn nhẫn, khi có chuyện quan trọng thì có lẽ cũng sẽ thương lượng với người, nói không chừng ả căn bản cũng không nở tra tấn người lâu như vậy... - Lý Liên Hoa lại nói. – Mọi hành động, mọi việc làm đều có nhân quả, nếu người không coi ả là một “nữ nhân” mà lại xem như bao kẻ khác, lại không thừa nhận tình cảm của ả, không cần tấm lòng ả, thậm chí còn chẳng thèm liếc nhìn người ả, thì làm sao mà ả không làm cho người thành bộ dạng u bướu đầy người này chứ...

- Đi xuống đi. – Địch Phi Thanh ngắt lời hấn, trong giọng điệu còn mang theo nụ cười lạnh lùng. – Để ta xem xem Mỹ Gia Cát kia lưu luyện si mê Giác Lệ Tiểu mười hai năm, sau mười hai năm liệu có còn hăng hái hiếu thắng như năm đó không.

Lý Liên Hoa mỉm cười, nụ cười này khiến khuôn mặt hấn giãn ra rất nhiều, thấp thoáng còn thấy được vẻ mặt tự nhiên cởi mở của những năm trước.

- Hấn là hấn, chứ không phải ta.

Địch Phi Thanh túm lấy cánh tay hấn, hét lên một tràng dài khiến lá từng rào rào rơi xuống, đá vụn trên vách lại một lần nữa sụp xuống, tiếng người bên dưới dần vang lên, pháo hoa đủ các màu sắc được bắn lên không ngừng. Địch Phi Thanh tung mình lao xuống trong những tiếng âm ỉ đó. Hai người nhảy xuống từ cây tùng ở độ cao trên mười mấy trượng, bên dưới là Si Mê Điện, giữa không trung liền người thấy một mùi hương nhàn nhạt kì quái.

Lý Liên Hoa bịt mũi lại, hấn kêu lên.

- Xả khói!

Địch Phi Thanh một chưởng đánh vỡ nóc điện, tung mình rơi xuống dưới. Trong điện có đặt rất nhiều lồng sắt, nhốt rất nhiều người mặc áo vàng thần trí lơ dờ, Địch Phi Thanh nín thở, tay áo rách bươm bay phần phật, chợt nghe thấy những tiếng “tinh tang” giòn giã vang lên, những cái lồng sắt đó đều bị vỡ vụn mất mấy cây trụ sắt, những kẻ mặc áo vàng trong lồng sắt lác lác lảo đảo, từng người từng người đi lại giống như cương thi. Địch Phi Thanh không đợi Lý Liên Hoa lên tiếng, y đạp cửa Si Mê Điện xông ra ngoài, đến tận khi đi đến

giữa vườn hoa mới hít một hơi dài. Quay đầu lại nhìn, có vài kẻ mặc áo vàng đã lao đảo bước ra khỏi đại môn, đi về các hướng không phân biệt Đông Tây Nam Bắc. Lý Liên Hoa bịt mũi, ồm ồm giải thích:

- Vân Bì Khâu thiết kế cho Giác Lệ Tiểu những cái lồng sắt này, chọn loại hàn thiếc Bắc Hải. Hàn thiếc Bắc Hải rắn chắc hơn nhiều so với sắt bình thường, nhưng lại cực kì giòn, kéo thẳng hàn thiếc Bắc Hải làm thành cái lồng sắt lớn như vậy đã là miễn cưỡng lắm rồi, chịu một ngoại lực mạnh thì chắc chắn sẽ vỡ nát. Giác đại bang chủ chỉ tinh thông cầm kì thư họa nên không biết điều này.

Lúc này, những kẻ mặc áo vàng giống như cương thi đã gặp đám thủ vệ trong tổng đàn chạy đến khi nghe thấy tiếng động, trong lúc sợ hãi, song phương đã động thủ. Đám người áo vàng tu luyện đã lâu trong địa lao Bách Xuyên Viện, võ công vốn cao cường, thần trí thì hồn loạn nên hạ thủ không biết nặng nhẹ, mới vài ba chiêu đã đánh chết thủ vệ nên lại càng kéo đám thủ vệ đến đông hơn, bao vây xung quanh Si Mê Điện hỗn chiến.

Lý Liên Hoa bịt mũi. Giờ này chân đã chạm đất, hần liền chạy đến nấp sau một góc đại thụ. Địch Phi Thanh thấy chân hần cứ như được bôi dầu, trốn nấp cực kì trơn tru, né tránh rất nhanh, ẩn náu rất chuẩn, đáng người đương nhiên chẳng có chỗ nào chịu nổi một chiêu kiếm tuyệt thế, ánh mắt y khẽ chuyển động. Lý Liên Hoa trốn đi, Địch Phi Thanh quay người lại, chấp tay sau lưng đứng trong vườn hoa nhìn đao kiếm ánh lên bên cạnh, bang Ngưu Long Ngư Mã đã loạn hết lên rồi.

Đúng vào lúc này, trên một tòa đình viện phía xa xa bắn lên một chùm pháo hoa màu vàng cực sáng, màu sắc hình dạng so với lúc này hoàn toàn khác nhau. Địch Phi Thanh ngược lên nhìn, khước mắt hơi co lại, khí thế toàn thân bỗng nhiên đông lại. Chùm pháo hoa đó bắn lên, đầu tiên là nhìn thấy cây cỏ trong vườn lay động, rất nhiều cơ quan đột nhiên bắn vào khoảng không, những tiếng ùng ùng vang lên, những cơ quan bắn hết ám khí liền ngã sang một bên. Rất nhiều ám khí trên cây cối, hành lang hoa, trên vách tường mở ra, trận pháp tự khởi động, sau một màn trời long đất lở lại thấy khói xám vọt lên ở các nơi trong toàn bộ quần thể cung điện, đó là dấu hiệu trận thế đã sụp đổ, cơ quan đã bị phá hủy hết! Địch Phi Thanh âm thầm kinh hãi. Uy lực cỡ này, không phải người ở lâu trong bang, được Giác Lệ Tiểu cực kì tin tưởng thì không thể làm được. Đây tuyệt đối không phải thứ mà mấy bức thư của Vân Bì Khâu có thể tạo nên được, chẳng lẽ Bách Xuyên Viện đã thâm nhập vào bang Ngưu Long Ngư Mã sâu đến vậy, bản thân y và Giác Lệ Tiểu thực sự không hề biết gì?

Cơ quan nổ lớn, ngay sau đó bị phá hủy sạch, toàn bộ tổng đàn vì cơn chấn động này mà ai ai cũng kinh hãi không nói nên lời, chẳng ai biết chuyện gì đã xảy ra. Chính vào lúc này, lượt pháo hoa thứ hai lại bay lên trời, một tiếng “ù” chấn động lòng người.

Địch Phi Thanh ngược lên nhìn, chỉ thấy lượt pháo hoa thứ hai nổ ra những chùm khói vòng tròn có đủ màu sắc sáng rực rỡ, vô cùng tươi đẹp, chúng đáp xuống từ trên không nhanh như sao rơi, cực kì đẹp đẽ. Bản thân y cảm thấy rất ngạc nhiên, pháo hoa bắn lên mà bên dưới lại không có thêm động tĩnh gì, đột nhiên y ngửi thấy một mùi khí đốt... Chợt

thấy pháo hoa đầy màu sắc trên không trung đột nhiên giáng xuống, lửa vẫn chưa tắt, từng bông từng bông rơi vào trong bụi cỏ, rơi lên nóc nhà đình viện, hành lang cột trụ, trong nháy mắt ánh lửa nổi lên khắp nơi, khói lửa mù trời.

Xa gần đều truyền đến tiếng gào thét thê thảm, không có người sống nào là không bị pháo hoa rơi vào đầu. Đúng vào lúc đáng sợ đó, chợt nghe thấy tiếng “ầm” thứ hai vang lên, lượt bắn thứ hai nổ ra, rải xuống ngàn vạn mồi lửa, ngay sau đó một loạt mười mấy tiếng ầm ầm cực lớn, pháo hoa nở rộ giống hệt như vẻ rực rỡ náo nhiệt ngày năm mới, bảy màu sắc sáng lấp lánh khắp bầu trời, tựa như cầu vồng giữa nắng, từng chút từng chút rải xuống nhân gian. Bốn phía là những tiếng kêu la thảm thiết, khói lửa cháy rực trời đất, đám khói lơ lửng dưới những tầng mây tựa như một con cự long hiện thế đang không ngừng uốn lượn trên khoảng không những đình đài lầu các.

Tâm huyết mười mấy năm của Giác Lệ Tiểu, vùng đất đẫm máu đã sử dụng biết bao tiền bạc, nhan sắc để xây dựng nên, trong nháy mắt đã tan thành tro bụi.

- A...
- Giết chết yêu nữ...
- Giết chết yêu nữ...
- Trừ gian giệt ác...
- Trừ gian giệt ác...
- Trả lại thế gian cho ta...
- Trả lại thế gian cho ta...
- Làm sạch non sông...
- Làm sạch non sông...

Bên ngoài phía xa có người dẫn đầu hô vang khẩu hiệu, đao kiếm sáng lên, cờ xí giương cao, mấy chục nhóm nhỏ từ bốn phương tám hướng bao vây các cửa ra ở tổng đàn bang Ngưu Long Ngư Mã, có người vận khí lớn tiếng đồng thanh nói:

- Nơi này đã bị Tứ Cổ Môn bao vây chặt chẽ, chớ vị nếu rõ ràng thị phi, không muốn đối địch với Tứ Cổ Môn thì xin mời đứng sang bên tay trái ta, chỉ cần nhận lời rút khỏi bang Ngưu Long Ngư Mã, vĩnh viễn không quan tâm đến chuyện giang hồ thì có thể lập tức rời đi.

Người nói chuyện mặc nho sam trắng, vẻ mặt hào hứng, đó chính là Phó Hoàn Dương. Phong thái tài hoa của gã lúc này chắc chắn cũng sẽ được truyền tụng hậu thế, bất diệt trăm năm.

Lý Liên Hoa ở phía sau gốc đại thụ thờ dài. Địch Phi Thanh chấp tay sau lưng nhìn màn hào nhoáng hư ảo, trên khuôn mặt chẳng tỏ vẻ gì. Trên đầu khói lửa nở rộ, dưới đất lửa cháy rợp trời. Lý Liên Hoa đứng sau gốc cây, chậm rãi ngước lên nhìn bầu trời đêm.

Khói hoa mờ mịt.

Giác mộng thoáng qua.

Thực sự chỉ đẹp dễ như ảo ảnh thôi sao?

Bỗng nhiên, một mũi tên bắn ra từ trong Tuấn Tình Lâu cách đó không xa, hướng thẳng về phía Phó Hoàn Dương. Tám cung thủ áo đen từ trong lâu nhảy xuống, tạo thành trận pháp tiến gần đội quân Tứ Cổ Môn. Cờ xí bên Tứ Cổ Môn ngay ngắn, họ cũng kết trận chống đỡ, rõ ràng đã luyện tập rất lâu, cũng rất quen thuộc với trận pháp của bang Ngưu Long Ngư Mã.

Bốn phía vang lên tiếng bước chân dồn dập, Địch Phi Thanh thân nhiên liếc nhìn xung quanh, đám thủ vệ còn sót lại khắp nơi cũng nhanh chóng kết trận pháp, chuẩn bị sẵn sàng chết một phen. Ngay sau đó là cuộc đánh trực diện, Địch Phi Thanh tung ra một chưởng, liền có mấy người bay ra ngoài, chết thảm ngay tại trận. Đến một cái nhú mày cũng không có, y xách một người lên rồi lại ném ngã một người, những người bị bay ra còn chưa chạm xuống đất đã vỡ vụn xương cốt. Lý Liên Hoa bị ép phải nhảy ra từ phía sau gốc cây, đứng dựa lưng với Địch Phi Thanh. Trong đám người Giác Lệ Tiểu thu nạp có những kẻ bị bắt uống phần nếm độc nên không thể không liều mạng vì ả, do vậy dù Phó Hoàn Dương có tạo điều kiện thì vẫn có rất nhiều người liều chết chống đối.

Trận pháp tập kết lại càng lúc càng nhiều, Địch Phi Thanh vừa đi vừa vung chưởng, xung quanh trận pháp giống như thủy triều, y xách hai người rồi lao thẳng đến một cung điện. Lý Liên Hoa nheo mắt lại, có lúc hần nhìn thấy rất rõ, nhưng lúc này trước mắt lại là những bóng đen, dựa vào ấn tượng lúc nãy, hần biết cung điện trước mắt không khác Bách Hoa Lâu ở kinh thành là mấy, có tên gọi Vọng Cầu Đường.

Đó là một tòa cung điện đen thui, tất cả gạch đá mộc liệu từ trên xuống dưới đều là màu đen sẫm. Gỗ là gỗ mun, gạch đá thì không biết là loại gì. Nơi này cửa sổ được đóng kín, cửa môn khóa chặt, đen đúa. *Chẳng lẽ bên trong có tuyệt đỉnh cao thủ nào đó đang ẩn náu sao?* Trong nháy mắt, một bóng người lướt qua trong đầu, Lý Liên Hoa buột miệng nói:

- Tuyệt công công!

Địch Phi Thanh toàn thân toát lên vẻ bệ vệ cao ngạo, từ sau lưng y Lý Liên Hoa lùi lại ba bước, những mũi tiễn bắn đến từ bốn phía còn chưa chạm đến người đã bị luồng chân khí mạnh mẽ của y đánh rơi. Cánh cửa lớn đen nặng nề của Vọng Cầu Đường bị chấn động bởi khí thế của y, lắc lư kêu rầm rập.

Tuyệt công công là một đại ma đầu trong giang hồ mười hai năm trước. Nghe nói màu da lão cực trắng, hai mắt đỏ như máu, ngoài mái tóc ra thì trên người lão không có sợi lông nào, bất kể tuổi tác có lớn cỡ nào thì cầm vẫn nhăn nhui, do vậy lão được gọi là “Công công”. Vì toàn thân trắng như tuyết nên người này lại thích màu đen, lão vẫn luôn mặc đồ đen, tất cả nơi ở hay vật dụng cũng toàn một màu đen. Người này vẫn thường lui tới vào ban đêm, giết người vô số, thích tàn sát thôn làng thị trấn, là một ma đầu cực kì tàn bạo.

Lúc Địch Phi Thanh, Lý Tương Di xuất đạo, tên ma đầu này sớm đã thoái ẩn, không rõ tung tích. Giờ này Vọng Cầu Đường trước mắt là một tổng thể màu đen, nếu người sống bên trong thực sự là Tuyết công công, có thể nói Giác Lệ Tiểu cũng đã cực kì nhẫn nại. Nhưng cánh cửa kia kêu ken két liên tục mà bên trong vẫn không có ai đi ra. Lý Liên Hoa nín thở yên tĩnh lắng nghe, sau một lúc, đột nhiên hần vọt ra từ phía sau Địch Phi Thanh, đưa tay đẩy cánh cửa Vọng Cầu Đường.

Ánh hào quang trong mắt Địch Phi Thanh rực sáng, y bước lên trước, thấy Lý Liên Hoa đẩy một cái mà cửa chưa mở, lại nắm tay tung chưởng. Một tiếng vang rung chuyển, chưởng đánh trúng vào đại môn, âm thanh vật bị vỡ ầm ầm vang lên, cánh cửa nứt ra như mạng nhện, sau lớp khói bụi hé lộ ra một căn phòng tối mịt bên trong. Một chưởng phá núi nát ngọc. Địch Phi Thanh hơi nhướn mày lên, y và Lý Tương Di đối địch đã mười bốn năm nhưng chưa từng biết hẳn lại có thể đánh ra một chưởng mạnh mẽ đến vậy!

Trong nháy mắt, ngọn lửa hừng hực trong mắt y lại một lần nữa bùng lên, đôi mắt sáng rực như muốn bùng cháy. Đại môn Vọng Cầu Đường vỡ nát, bên trong tối đen nhưng lại có một mùi hôi thối ghê tởm xộc ra. Lý Liên Hoa lấy ra một ống thắp lửa từ trong áo, sau khi thắp sáng thì ném vào trong. Hết thấy bên trong dần dần được chiếu sáng. Đám người ngoài cửa cùng nhìn vào, trong Vọng Cầu Đường không có người. Chỉ có một cỗ thi thể.

Một cỗ thi thể già nua đầu tóc bạc phơ, da dẻ nhợt nhạt.

Người này đã chết được vài ngày, sau lưng có một con dao găm chưa cắm vào hết, vẫn đang lấp lánh tỏa sáng, rõ ràng kẻ giết người không đối địch chính diện với Tuyết công công mà đánh lén sau lưng. Nhưng rốt cuộc là ai có thể vào được cánh cửa Vọng Cầu Đường, có thể trò chuyện đêm khuya với Tuyết công công, có thể đến gần tên ma đầu này trong vòng ba bước đây?

Lý Liên Hoa đã biến sắc.

Dao găm đó màu hồng nhạt, trong suốt, vào ngày đại hôn của Tiêu Tử Khâm, Giác Lệ Tiểu đã lấy nó để đâm Tô Tiểu Dung, sau đó Khang Huệ Hà lại lấy nó để giết Tô Tiểu Dung, cuối cùng nó thành hung khí, bị Bách Xuyên Viện mang đi.

Đây là Tiểu Đào Hồng!

Kẻ giết người là ai đã quá rõ ràng rồi!

Địch Phi Thanh nhìn thấy thi thể đó, ánh mắt khẽ nhướn lên. Lý Liên Hoa đưa tay rút Tiểu Đào Hồng từ trên thi thể kia, phát phơ tay áo đi qua trước mặt Địch Phi Thanh. Hắn không liếc Địch Phi Thanh đến một cái, cũng không nhìn bất kì ai xung quanh mình, tay chấp ra sau, cứ thế đi thẳng ra ngoài.

Ngoài cửa lớn cháy ngợp trời, đao kiếm binh thương vẫn còn đó, khói bay cuồn cuộn giống như rồng uốn lượn, trắng sao ảm đạm. Hắn chẳng thèm nhìn gì hết, cứ đi ra ngoài, tiến thẳng về hướng Đông Nam.

Một cái bóng đỏ thướt tha lướt qua, một tiếng rít vang lên, ánh đao như tia chớp rạch ngang trên nền tuyết, trong nháy mắt đã ập đến.

Hắn vẫn ngoảnh mặt làm ngơ.

Một tiếng “tang” rung trời vang lên, một đao bổ đến bị một vật cản lại. Mạng che mặt của người mặc áo đỏ phần phật bay trong gió. Lý Liên Hoa đi qua người ả, tay áo giao nhau nhưng hắn lại xem như không nhìn thấy.

Người chặn một đao của ả toàn thân đầy máu đen, quần áo trên người rách bươm bần thỉu, mái tóc rối loạn, mặt mũi đã không còn nhìn rõ là ai. Nhưng y đứng đó, bốn phía liền tự nhiên lùi thành một vòng tròn. Trong vòng năm bước xung quanh y, cả dãy núi như nghiêng hẳn đi.

Thứ chặn bảo đao của ả, chính là nửa đoạn dây xích. Là đoạn xích đâm máu mà y rút ra từ xương bả vai của mình.

Người mặc áo đỏ chậm chậm quay người lại. ả còn chưa quay lại hoàn toàn thì Địch Phi Thanh đã nhanh như chớp một tay bóp cổ ả, ngay sau đó nâng lên rồi ném xuống đất. Cú nâng lên ném xuống này của y giống hệt khi giết người lúc nãy, thậm chí ngay đến vẻ mặt của y lúc này cũng chẳng có gì khác nhau.

“Bịch” một tiếng, người mặc áo đỏ toàn thân chạm đất, so với những thân thể bị ném xuống đất lúc nãy cũng chẳng có gì khác biệt.

Đám người xung quanh nhìn theo. Tất cả mọi thứ đều rất bình thường đơn giản, thậm chí còn khiến người ta không kịp nín thở hay kinh ngạc. Địch Phi Thanh ném người xuống đất mà không chớp mắt đến một cái, y ngược đầu nhìn ánh trăng rồi quay người rời đi. Gió đêm thổi qua tấm mạng che thấm đẫm máu, để lộ ra một khuôn mặt biến dạng. Xung quanh bắt đầu có người kêu thét kinh hãi, những âm thanh thê lương kéo dài đến bất tận. Nhưng hết thảy mọi sự trong nhân gian đã chẳng còn liên quan đến ả.

Ả chẳng kịp thốt lên được lời nào. Hoặc giả, ả cũng không muốn nói chuyện.

Ả không mảy may phản kháng. Hoặc giả, ả đã không kịp phản kháng.

Có lẽ ả cũng đã rất đau lòng. Hoặc giả, ả căn bản không kịp đau lòng.

Một khuôn mặt xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, phong lưu tuyệt thế vô song, giờ này ở dưới đất, chẳng qua cũng chỉ là một thi thể không ra hình người.

Có lẽ ngay đến chính ả cũng chưa từng nghĩ rằng, cái chết của Giác Lệ Tiểu lại đơn giản đến như vậy.

Thư BẠN

Trong một đêm, Giác Lệ Tiểu chết, bang Ngưu Long Ngưu Mã đã bị tiêu diệt hoàn toàn, tất cả bị thiêu thành tro bụi. Vì chuyện này mà giang hồ xô xao ầm ĩ, danh tiếng Tứ Cổ Môn vang xa, so với năm đó thì chỉ có hơn chứ không kém, các môn phái lớn đều lần lượt tới thăm hỏi, ai nấy đều vô cùng kinh ngạc.

Giác Lệ Tiểu vừa mới chiếm thế thượng phong, sao trong một đêm đã thất bại thảm hại đến như vậy? Phó quân sư của Tứ Cổ Môn rốt cuộc đã sử dụng phép thần thông cỡ nào mà khiến Giác Lệ Tiểu thất bại triệt để như thế chứ? Rốt cuộc là chiến thắng như thế nào?

Trong lòng Phó Hoành Dương cũng rất mơ hồ. Gã vẫn luôn dò xét xem Giác Lệ Tiểu đã công phá một trăm tám mươi tám nhà lao Bách Xuyên Viện như thế nào. Gã đã phái đi rất nhiều thám tử nhưng chỉ biết được Giác Lệ Tiểu tuyển mộ rất nhiều thuộc hạ, ả có mưu đồ rất lớn, thế nên đã dùng mọi thủ đoạn để lung lạc lôi kéo, khống chế những thế lực tự do trong giang hồ. Giống như việc ả có âm mưu với kinh thành, lại có ý định tấn công các môn phái lớn, chỉ trong quá trình đó thôi ả đã giết chết không ít người, cao thủ các môn phái lặng lẽ biến mất trong tay Giác Lệ Tiểu thực sự không hề ít.

Đúng vào lúc chẳng có tiến triển gì, đột nhiên lại có người từ tổng đàn bang Ngưu Long Ngưu Mã gửi đến cho Phó Hoành Dương một bức thư nặc danh, muốn gã huấn luyện thủ hạ sắp xếp theo trận pháp trong thư, lại vẽ chi tiết bản đồ địa hình, bản đồ cơ quan của tổng đàn. Vốn dĩ Phó Hoành Dương không tin, gã chỉ coi đó là cái bẫy, nhưng người này lại liên tục gửi đến mấy bức thư, trong thư nói đến một vài hành động của bang Ngưu Long Ngưu Mã, chưa có lần nào là sai cả. Sau đó Phó Hoành Dương dao động, phái người đến nơi đó làm mật thám, tình hình điều tra được về cơ bản giống với những gì được nói trong thư. Thế nên gã tuyển mộ rất nhiều người, bắt đầu sắp xếp luyện pháp trận, bắt tay với thám tử không rõ là ai trong bang Ngưu Long Ngưu Mã kia vài lần, hẹn rằng chỉ cần pháo lửa bên trong tổng đàn được bắn lên là Tứ Cổ Môn sẽ đánh vào tiếp tay.

Nhưng rốt cuộc người gửi thư đến là ai, những bức thư đó được gửi ra như thế nào? Rốt cuộc những người nào đã ẩn nấp trong bang Ngưu Long Ngưu Mã, thậm chí vào đêm Giác Lệ Tiểu bỏ mạng? Là ai đã công phá những cái lồng sắt trong Si Mê Điện, thả những kẻ vô hồn kia ra? Là ai đã khởi động cơ quan khiến trận thế mất hiệu lực, cơ quan bị phá hủy hoàn toàn? Là ai đã giết Tuyệt công công? Còn về việc sau cùng, ai đã giết chết Giác Lệ Tiểu? Phó Hoành Dương cũng không hề biết.

Lòng gã cực kì bất an.

Các môn phái lớn liên tiếp gửi thư đến chúc mừng, người người lũ lượt đến chia vui kết giao. Vị quân sư thiếu niên khí phách hiên ngang nhưng trong lòng lại đang hoang mang, vô cùng mê muội. Đúng vào lúc đang cực kì mơ màng thì gã lại nghĩ đến Lý Liên Hoa.

Nhưng Lý Liên Hoa đã mất tích, có khi đã chết rồi. Gã không biết nên tìm ai để thổ lộ nghi vấn trong lòng, cũng không rõ liệu có phải cảm giác mê muội to lớn ấy sẽ trôi buộc gã hết đời này kiếp này không.

***

Trong Bách Xuyên Viện.

Vân Bì Khâu bị thương cực nặng, cũng không biết là tuyệt thế thần công cỡ nào đã làm y bị thương, đại phu Bạch Giang Thuần mời đến tất nhiên chẳng thể chữa trị được. Vân Bì Khâu trọng thương nên thể chất hư nhược, được mà đại phu kê cho y lại không uống, thậm chí cơm cũng chẳng ăn, nếu không phải thỉnh thoảng có người ép y ăn linh đơn thì e rằng y sớm đã bỏ mạng rồi. Bắt đầu từ khi Kỷ Hán Phật xông vào phòng, y chỉ một mực chờ chết.

Bạch Giang Thuần bắt tay vào điều tra chuyện bản đồ bị tiết lộ, càng tra càng thấy kinh hãi. Bản đồ mà Vân Bĩ Khâu mô tả được kẹp trong thư từ hàng ngày của Bách Xuyên Viện, dùng một loại mực nước đặc biệt để viết chữ, trên bề mặt vốn là viết cho Pháp Không phương trượng, đưa cho Bạch Giang Thuần đóng dấu lên rồi phái tín sứ Bách Xuyên Viện đưa đi. Đến giữa đường thì bức thư đó đã hoàn toàn khô mực, bút tích viết cho Pháp Không Phương trượng đã biến mất, mà một dòng bút tích được che giấu bởi loại mực kia lại hiện lên, thế là không hiểu sao tín sứ lại chuyển nó đến tay Giác Lệ Tiểu.

Nội dung trong bức thư đó cũng được giấu đi bởi một loại dược kì lạ. Vân Bĩ Khâu quét trên giấy một lớp bí dược dày đặc để ẩn đi toàn bộ bản đồ, loại bí dược được đổ ra từ trong bình, chưa qua ba ngày thì sẽ vẫn giữ được màu trắng, rồi sau đó màu trắng kia sẽ dần dần biến mất, để lộ ra hình vẽ ban đầu ở phía dưới.

Thư tín mà y dùng thủ đoạn ấy để gửi đi không biết có bao nhiêu bức. Cứ nghĩ đến việc bản thân vô tri vô giác đóng dấu lên những bức thư đó là Bạch Giang Thuần cảm thấy rợn cả tóc gáy. Y đối xử với Vân Bĩ Khâu chân thành, tin tưởng như huynh đệ, nhưng trong vô thức, người huynh đệ ấy đã làm ra rất nhiều chuyện bí ẩn.

Không chỉ là gửi đi mật thư, y còn gọi từng thư đồng bên cạnh Vân Bĩ Khâu đến hỏi. Nhiều năm nay Vân Bĩ Khâu không bước chân ra khỏi cửa nên trong viện đều mặc định rằng giờ nào khắc nào y cũng nhốt mình trong phòng, kết quả hỏi ra khiến người ta kinh hãi giật mình. Gần một năm lại đây, Vân Bĩ Khâu không những đi ra ngoài vài lần mà còn thường vài ngày mới quay về, lần ra ngoài lâu nhất kéo dài đến hơn một tháng! Chỉ là y ra ngoài vào ban đêm, thỉnh thoảng ngay cả thư đồng cũng không biết y đi ra lúc nào. Người đến tìm y liên tục gõ cửa mà không thấy y đáp, lại cứ cho rằng y bệnh nặng nên đang nghỉ ngơi, không dám quấy rầy rồi cứ thế quay về.

Chẳng ai biết y đi đâu, thư đồng cho rằng y và mấy người Kỳ Hán Phật đến ngọn Tiểu Thanh, nhưng tất nhiên Bạch Giang Thuần biết không phải vậy. Nếu đã như vậy, những nơi Vân Bĩ Khâu đến, tám chín phần chính là tổng đàn của Giác Lệ Tiểu. Bạch Giang Thuần cảm thấy lông tóc dựng đứng, chẳng lẽ Vân Bĩ Khâu từ trước đến giờ vẫn chưa thể quên được mối tình kia, không lẽ năm đó y xin chết để hối lỗi chỉ là một âm mưu thôi sao...

Vì Giác Lệ Tiểu, y thà từ bỏ thân phận Mỹ Gia Cát để biến mình thành nô lệ dưới chân Giác Lệ Tiểu sao?

Thực sự là vậy sao? Vì Giác Lệ Tiểu, Vân Bĩ Khâu có thể làm gián điệp trong Bách Xuyên Viện mười hai năm nay? Đó là sự thật sao? Vì ả ta mà y không sợ chết?

Nhưng bang Ngưu Long Ngư Mã đã bại bởi Phó Hoàn Dương, mỹ nhân thướt tha yếu diệu của người đã bị ngọn lửa nóng rừng rực thiêu thành một đống xương trắng rồi.

Bạch Giang Thuần vò vò đầu, y thực sự rất muốn hỏi Vân Bĩ Khâu, Bây giờ Giác Lệ Tiểu đã chết rồi, những việc người làm vì ả còn có ý nghĩa gì nữa không? Mẹ nó chứ, nếu như một lần nữa quay lại mười hai năm trước, người có còn muốn chết vì ả không?

Nhưng Vân Bĩ Khâu không trả lời Bạch Giang Thuần bất kì câu hỏi nào.

Y chỉ có một thái độ.

Chi bằng chết đi cho rồi.

***

Thời hạn mười ngày chớp mắt đã trôi qua.

Bạch Giang Thuần vẫn chưa điều tra ra được manh mối Vân Bĩ Khâu nhận tội thay ai, nhưng lại tra được rất nhiều nội tình việc Vân Bĩ Khâu điều tra về Bách Xuyên Viện, với đủ các chứng cứ cách thức y trao đổi với Giác Lệ Tiểu. Rồi lại truy hỏi đám mã phu trong viện, các khách điếm dọc đường dưới núi, hỏi thăm từng khách điếm dọc đường dưới chân núi Thanh Nguyên, xem Vân Bĩ Khâu đã từng đặt chân ở nơi nào.

Kết quả điều tra được rất rõ ràng.

Vân Bĩ Khâu tướng mạo tuấn tú, tóc mai lại bạc, vẻ mặt tiêu tụy, người này đi trên đường cực kì bất mắt, người nhớ được y cũng khá nhiều. Bạch Giang Thuần phái người đi dò hỏi, kết quả thu được rất nhiều. Dọc đường Vân Bĩ Khâu đã nghỉ lại không ít khách điếm, nhưng y đến một mình, đi đứng xem chừng rất cực khổ. Mấy lần rời khỏi Bách Xuyên Viện, đích thực y đã đến tổng đàn của Giác Lệ Tiểu, lần lâu nhất, trừ khi lộ trình khứ hồi, y đã ở trong tổng đàn của Giác Lệ Tiểu hơn hai mươi ngày.

Thời hạn mười ngày đã đến, Kỷ Hán Phật hạ lệnh cho các đại đệ tử trên dưới Bách Xuyên Viện, cùng với các môn khách phụ trách truyền lệnh, dẫn ngục, nhập lao đến đình viện nghe lệnh. Mọi người sớm đã hay tin Vân Bĩ Khâu bị nghi là phản đồ, bị Kỷ Hán Phật cầm tù, hôm nay nghe thấy hiệu lệnh thì biết chắc chắn có chuyện lớn xảy ra, ai nấy đều đến rất sớm. Khi ba người Kỷ Hán Phật, Bạch Giang Thuần, Thạch Thủy đến đình viện thì đã là hoàng hôn. Tịch dương bát ngát, cây xanh trong đình viện đen tựa mực, cành nhánh thì như những con quạ.

Kỷ Hán Phật chậm rãi bước lên bậc thềm, hần đứng dưới mái hiên chính đường, Bạch Giang Thuần và Thạch Thủy đứng hai bên trái phải. Đình viện Bách Xuyên Viện không lớn, chỉ chứa được mấy chục người, lúc này lặng ngắt như tờ. Mấy chục người này đều là những nhân vật quan trọng có thể gây chấn động giang hồ, bao gồm cả Hoắc Bình Xuyên, Phụ Nam Phi, vân vân... Cũng có những người quan hệ tốt với Bách Xuyên Viện như Tứ Hồ Ngân Thương Vương Trung, Hà Chương, Lưu Như Kính, thậm chí còn có cả Lục Kiếm Trì, vị đệ tử Võ Đang gần đây hành tẩu giang hồ có chút danh vọng.

Chuyện Vân Bĩ Khâu tư thông với địch, từ khi bang Ngưu Long Ngưu Mã bị tiêu diệt đến giờ chắc chắn là một chuyện lớn trong giang hồ. Nếu như ngay cả đến Phật Bĩ Bạch Thạch cũng không thể tin tưởng thì giang hồ còn có phe phái chính nghĩa nào có thể tin cậy được? Còn có người nào có thể tin tưởng đây? Có thứ gì là thực sự không thay đổi chứ? Chẳng lẽ trên đời này thực sự không có vùng đất thánh nào khiến người ta một lòng hướng về, thực sự không có sức mạnh nào khiến người ta toàn tâm nương tựa sao?

Vân Bĩ Khâu là thám tử của Giác Lệ Tiểu, nếu y là thám tử của Giác Lệ Tiểu, vậy tất cả những việc Bách Xuyên Viện làm từ xưa đến này không phải hoàn toàn chính xác, không

phải không thể nghi ngờ gì sao? Nói không chừng vào lúc nào đó cũng đã khiến người tốt chịu oan uổng cũng nên. Những hung phạm giang hồ mà gần đây Bách Xuyên Viện bắt được, có khi phải đến vài người là vô tội cũng nên.

Đối với việc cùng chất vấn Vân Bĩ Khâu, những người lũ lượt kéo đến đông nghìn nghịt. Bách Xuyên Viện ổn định giang hồ mười mấy năm qua đã ngả nghiêng, bất luận làm gì Vân Bĩ Khâu cũng không thể cứu vãn được danh tiếng của Bách Xuyên Viện, cũng chẳng thể thu lại được lòng người giang hồ. Vì vậy hôm nay Kỷ Hán Phật vừa hạ lệnh xuống đã có rất nhiều người đến nghe, một tòa viện nho nhỏ của Bách Xuyên Viện, một nơi mộc mạc tự nhiên lại chen chúc không ít nhân vật lớn.

Kỷ Hán Phật đứng đó, hai đệ tử Bách Xuyên Viện đỡ Vân Bĩ Khâu đi ra. Dưới ánh chiều tà, khuôn mặt y trắng bệch như xác chết, người gầy trơ xương, mới chỉ mười mấy ngày mà vị Mỹ Gia Cát phong độ phi phạm năm đó mái tóc đã bạc phơ, nhìn giống như một bộ xương sống biết đi. Mọi người trong phòng đều là cao thủ, mặc dù bình thường Vân Bĩ Khâu không ra khỏi cửa nhưng cũng có vài lần gặp gỡ bọn họ, giờ đột nhiên thấy y trở thành như vậy thì ai nấy đều vô cùng kinh ngạc, nhưng dù sao tài che giấu rất tốt nên chẳng ai nói gì cả.

- Giang Thuần. – Kỷ Hán Phật nói chuyện không hề khách khí, cũng không nhìn người trong viện đang đứng chen chúc, nói thẳng. – Công bố mọi thứ người mới điều tra được cho mọi người đi.

Bạch Giang Thuần thờ dài rồi lại hàm hừ vài tiếng:

- Hôm nay Bách Xuyên Viện có đại sự, làm phiền chư vị đường xa tới đây. - Từ trước đến giờ y không thích nói lời khách sáo, thuận miệng nói vài câu rồi vào thẳng vấn đề chính. - Giác Lệ Tiểu liên tục phá bầy đại lao của ta, tất cả bản đồ của một trăm tám mươi tám nhà lao trong thiên hạ mà Bách Xuyên Viện cất giữ đã bị tiết lộ. Vài ngày trước, đại ca và huynh đệ bọn ta đã cùng điều tra, kết luận rằng Vân Bĩ Khâu đã trộm bản đồ, bản thân hắn cũng đã thừa nhận. Căn cứ theo báo cáo của đệ tử ba mươi tám nơi, trong một năm, Vân Bĩ Khâu đã đến tổng đàn của bang Ngưu Long Ngưu Mã ở dưới chân núi Đoạn Vân bốn lần. Lần thứ nhất ở lại ba ngày, lần thứ hai ở lại mười ngày, lần thứ ba ở lại mười bảy ngày, lần thứ tư ở lại hai mươi tám ngày. Mỗi lần Bách Xuyên Viện vây quét nhằm vào Giác Lệ Tiểu đều không thành công, Bĩ Khâu cũng thừa nhận là hắn đã tiết lộ tin tức. Ngoài ra việc Lý lâu chủ lầu Liên Hoa vân cát tường Lý Liên Hoa bị hại trong ngọn núi phía sau trấn A Thái, Vân Bĩ Khâu cũng đã đích thân thừa nhận, hắn đã nhận chỉ thị giết người của Giác Lệ Tiểu. – Đôi mắt nhỏ tí của y đảo khắp bốn xung quanh. – Căn cứ vào những việc bên trên, Vân Bĩ Khâu đích thực là tâm phúc đã ẩn nấp trong Bách Xuyên Viện của Giác Lệ Tiểu, thậm chí cái chết của hai đệ tử Bách Xuyên Viện là Tả Tam Kiêu và Tàn Luân Vệ cũng là do Vân Bĩ Khâu lén hạ thủ.

Những lời này được nói xong, Vân Bĩ Khâu không nói không rằng, y thừa nhận tất cả. Mọi người đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều cực kì kinh ngạc, mấy người quen biết Vân Bĩ Khâu dường như không dám tin vào tai mình. Kỷ Hán Phật nói:

- Thân là một trong bốn người đứng đầu Bách Xuyên Viện, giết hại đồng môn và những người vô tội đã là tội ác không thể tha thứ, hưởng chi dây dưa với Giác Lệ Tiểu khiến thị phi đảo lộn, làm điều sai trái. Từ giờ này phút này trở đi, Vân Bĩ Khâu bị đuổi ra khỏi Bách Xuyên Viện, tất cả tội giết người phạm phải, hôm nay phải lấy mạng đền mạng, chur vị sẽ là người làm chứng.

- Cái gì... - Lục Kiếm Trì buột miệng kêu lên kinh ngạc.

Y ngao du giang hồ cũng đã được một khoảng thời gian nhưng chưa từng thấy nơi nào phán tội nhanh như vậy, hành hình kiên quyết như thế. Chỉ vài câu ngắn ngủi, trước nguyên nhân sau hậu quả, giải thích rõ ràng rành mạch, ngay sau đó lập tức hành hình. Thạch Thủy rút trường kiếm ra, lạnh lạnh nhìn chăm chăm vào y.

- Người hỏi chính hấn xem hấn có đáng chết không?

Lục Kiếm Trì hoang mang không biết làm sao, y nhìn Vân Bĩ Khâu, lại thấy Vân Bĩ Khâu nhắm mắt lại, gật gật đầu, lẳng lẳng đứng chờ chết. Những người trong viện đưa mắt nhìn nhau, mặc dù sớm đã nghe nói Vân Bĩ Khâu quy thuận Giác Lệ Tiểu, giờ bỗng nhiên thấy Kỳ Hán Phật hạ lệnh giết người thì vẫn chưa thích ứng kịp. Những người từng sống chết có nhau năm đó như Vương Trung, Hà Chương, Lưu Như Kinh đã không nhẫn nại được nữa, bọn họ đều muốn lên tiếng khuyên can. Đúng vào lúc mọi người chộn rộn muốn được lên tiếng, Vân Bĩ Khâu lại gật đầu, nhắm mắt chờ chết.

Trường kiếm trong tay Thạch Thủy hơi nghiêng đi, hắt ra ánh hoàng hôn, lẳng lẽ đâm về phía ngực Vân Bĩ Khâu. Đám người trong viện đều là người tài giỏi, ai ai cũng nhìn thấy rất rõ ràng mặc dù nhát kiếm đó không nhanh, cũng không có tiếng động nào nhưng đường kiếm vững vàng mạnh mẽ, hơi thở ổn định. Một kiếm này đánh ra thì tuyệt đối không có người nào sống sót.

Trong nháy mắt, không ít người cảm thấy bị thương. Cho dù lúc này Vân Bĩ Khâu hồ đồ nhưng năm đó còn trẻ, nho sam chiết phiến khăn cổ, phong lưu phóng khoáng, thông minh tuyệt đỉnh thiên hạ, đã từng làm khuynh đảo biết bao thiếu nữ khuê các. Ai mà biết kết cục của y lại là cam tâm tình nguyện chết vì Giác Lệ Tiểu, vì Giác Lệ Tiểu mà bị mọi người xa lánh, chấp nhận đưa cổ ra chịu chết. Y từng lập được biết bao công danh thành tích, từng cứu được biết bao tính mạng vô tội, từng vì giang hồ mà chầy biết bao máu...

Tất cả gửi gắm trong một kiếm này của Thạch Thủy.

Kiếm xuất ra mạnh mẽ như giao long.

Kinh động đất trời mệnh mang.

Đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy Thạch Thủy xuất kiếm, người này quen dùng roi dài, không biết một kiếm hấn đánh ra sẽ như thế nào.

Trong nháy mắt, Vân Bĩ Khâu sắp rơi đầu xuống đất...

Một tiếng "tinh" vang lên.

Nửa đoạn mũi kiếm bay lên trời, bị cuồng phong đánh bật ra, lắc lư rơi xuống đất, phát ra tiếng “tang”. Mái tóc dài của Thạch Thủy hất lên. Hấn xuất ra thế kiếm này đã lâu, người người tận mắt nhìn thấy thanh kiếm trong tay hấn đã đâm trúng cổ của Vân Bĩ Khâu, chỉ dựa vào uy lực của nhát kiếm này đã đủ để gãy đầu rồi.

Nhưng Vân Bĩ Khâu lại không hề rơi đầu. Thứ bị gãy là mũi kiếm của Thạch Thủy.

Mọi người giương mắt chờ đợi nhìn người nhảy xuống phía sau Vân Bĩ Khâu. Người này rõ ràng đến muộn hơn Thạch Thủy nhưng một kiếm hấn đánh ra, ánh kiếm bung như một dải lụa, tư thế cực kỳ tao nhã. Không biết người này dùng bao nhiêu sức lực, hai kiếm giao nhau, mũi kiếm của Thạch Thủy bay vút lên trời, chiêu thức tung ra đã lâu nhưng hấn lại không cách nào xuất chiêu thứ hai.

Người đến là ai đây?

Kỷ Hán Phật đột nhiên nhìn thấy đường kiếm đó, ánh mắt sáng bừng lên. Bạch Giang Thuần lo lắng vui mừng đan xen nhưng lại không dám tin, y lẩm bẩm:

- Trời... trời ơi...

Chiêu thức của Thạch Thủy tung ra đã lâu, giống như cố định tại chỗ, hấn nhìn người áo trắng kia thì không nói nổi một lời. Người đến mặc áo trắng cầm trường kiếm, mặt đeo vải sa trắng. Trong tay hấn cầm một thanh nhuyễn kiếm cực dài, thân kiếm cực nhẹ cực mỏng, ánh tịch dương như muốn xuyên qua kiếm, lại giống như ánh kiếm cũng muốn thoát ra ngoài.

- Văn... Cảnh...

Có người trong viện dường như không thể khống chế được giọng nói của mình, âm thanh đó điên cuồng mừng rỡ, run rẩy, không thể tin được nhưng cũng cực kỳ hoảng sợ. Sau một tiếng “Văn Cảnh”, Vân Bĩ Khâu đột nhiên mở mắt ra, y đẩy hai đệ tử đang đỡ mình. Chẳng ai ngờ được rằng, chuyện đầu tiên y làm sau khi mở mắt ra lại là cúi người nhặt lấy mũi kiếm bị gãy của Thạch Thủy, một kiếm đâm vào trước ngực.

Giờ này khắc này, y vẫn còn muốn chết!

Y không nhìn Văn Cảnh ở phía sau mình!

Y quyết tâm chết vì lí tưởng của mình!

Thạch Thủy sửng người, nhất thời không rõ có nên cứu hay không, lại thấy người đến thờ dài, hấn đưa tay giữ chặt bàn tay đang nắm đoạn kiếm gãy của Vân Bĩ Khâu lại.

- Khoan đã.

Cái người đột nhiên xuất hiện ấy xuất kiếm tựa ánh trăng đánh ra một chiêu *Tương Di Thái Kiếm*, thứ hấn sử dụng là nhuyễn kiếm Văn Cảnh, nếu không phải là Lý Tương Di thì còn có thể là ai được nữa?

Nhưng giọng nói này lại quen thuộc như vậy. Chỉ nghe hấn nói:

- Người khẳng khẳng muốn chết, không phải vì người quá yêu Giác Lệ Tiểu, muốn đồng sinh cộng tử với ả, mà chẳng qua là vì người đã đâm Lý Liên Hoa một kiếm... - Hấn thờ

dài, giọng nói cực kì ôn hòa. – Bỉ Khâu à, ta đã không chết thì người cần gì phải cố chấp như vậy chứ?

Mặt mày Vân Bỉ Khâu tái nhợt, toàn thân y run rẩy, dường như không dám quay đầu lại nhìn người phía sau mình. Người đó đưa ngón tay điểm vài huyệt đạo sau lưng y. Vừa điểm lên, mọi người đều nhận ra, đây đích thực là chỉ pháp *Dương Châu Mạn* ngay cả các huyệt đạo hần điểm cũng đều là những huyệt đạo năm đó Lý Tương Di quen điểm.

Chẳng lẽ, người này thực sự là...

Sự kinh ngạc và vui mừng trong lòng mọi người dần dần dâng cao.

Chẳng lẽ người này thực sự là Lý Tương Di? Chẳng lẽ năm đó Lý Tương Di rơi xuống biển thực sự không chết?

Đây cũng không phải chuyện gì kì lạ, nếu Địch Phi Thanh không chết thì Lý Tương Di có lẽ cũng không chết. Nhưng nếu hần đã không chết, vậy mười hai năm nay vì sao lại chưa từng lộ diện, để mặc Tiêu Tử Khâm nhậm chức tân Môn chủ của Tứ Cổ Môn, để mặc Giác Lệ Tiểu làm mưa làm gió trên giang hồ, để mặc Bách Xuyên Viện chèo chống đại cục?

Rồi làm sao hần biết Vân Bỉ Khâu đã đâm Lý Liên Hoa một kiếm?

Không ít đệ tử Bách Xuyên Viện chưa từng gặp mặt Lý Tương Di, cùng với những vấn bối giang hồ như Lục Kiếm Tri đều bất tri bất giác mong chờ vị cao nhân tiền bối đột nhiên xuất hiện kia sẽ tháo mạng che xuồng, để đám hậu nhân được nhìn thấy khuôn mặt thật. Lý Tương Di để lại quá nhiều truyền thuyết, rất nhiều giai thoại, mọi thứ đủ để khiến người ta tò mò. Lại thấy Vân Bỉ Khâu toàn thân dần ngừng run rẩy, y chậm rãi ngẩng đầu lên.

- Vân Bỉ Khâu... năm đó thì hạ độc, lần này lại đâm kiếm... làm gì còn mặt mũi nào để đối diện với Môn chủ? – Y run rẩy nói. – Chỉ có chết mà thôi...

Người áo trắng khẽ vỗ lên đầu y, ôn hòa nói:

- Nếu người chết rồi, chẳng phải sẽ khiến hậu thế sau này nói chúng ta giết hại anh em, mê muội vô tri? Ngốc quá, ngốc quá... - Dáng người hần xem ra còn mạnh mẽ trẻ trung hơn xa Vân Bỉ Khâu gầy gò tiêu tụy, nói chuyện lại nhỏ nhẹ an ủi như vị trưởng bối. – Người tiêu diệt bang Ngưu Long Ngư Mã, hủy đi vốn liếng của Giác Lệ Tiểu, nếu Lý Tương Di không chết, chắc chắn sẽ tự hào về người.

Người khác nghe cuộc đối thoại của hai người, càng nghe càng thấy hồ đồ.

Vân Bỉ Khâu nói “Năm đó thì hạ độc, lần này lại đâm kiếm...”, dĩ nhiên là chỉ đến Lý Tương Di. Nhưng người chịu một kiếm kia là Lý Liên Hoa. Người trước mặt này nếu không phải Lý Tương Di thì làm sao lại nói rằng “Nếu Lý Tương Di không chết, chắc chắn sẽ tự hào về người”?

Nhưng thứ thu hút sự chú ý của mọi người nhất không phải những việc đó, mà là người này nói “Người tiêu diệt bang Ngưu Long Ngư Mã, hủy đi vốn liếng của Giác Lệ Tiểu”, những lời này nghe ra thì không khỏi thấy kì lạ, ai cũng biết người tiêu diệt tổng đàn của Giác Lệ Tiểu, giết Giác Lệ Tiểu là vị quân sư thiếu niên Phó Hoàn Dương.

Chợt thấy người áo trắng nhấc một bọc đồ từ dưới đất lên, mở ra, bên trong là một bộ quần áo màu xám cũ kĩ, trên vạt áo trước dính đầy vết máu, dưới bộ quần áo là một ống trúc đồng màu vàng. Hắn cầm bộ quần áo lên, chỉ vào lỗ thủng trên áo.

- Đây là y phục mà Lý Liên Hoa mặc lúc bị tấn công, mặc dù một kiếm của Bỉ Khâu quen đâm vào ngực nhưng lại tránh chỗ nguy hiểm ở tim, vì các vị đều là người rành về kiếm thuật, chắc cũng đã rất rõ.

Đám người trong viện đưa mắt nhìn nhau, một kiếm này đích thực bị lệch. Người mặc áo trắng lật qua bộ y phục màu xám, chỉ vào một vết bầm dưới ống tay áo.

- Ở đây có một vết màu vàng, ở đây cũng có. – Hắn chỉ vào mười mấy vết tích màu vàng trên bộ quần áo, lại cầm lấy ống trúc đồng màu vàng trong bọc đồ, để trúc đồng lên những vết màu vàng trên y phục. – Các người xem đi, những vết tích màu vàng ấy là từ ống trúc này. – Hắn lắc lư cái ống trúc. – Mà thứ này, các người có biết là gì không?

- Thất Diệu Hỏa. – Đột nhiên Lưu Như Kinh ngồi trong đám người lên tiếng. – Đây là Thất Diệu Hỏa.

Người mặc áo trắng chậm rãi đặt ống trúc kia xuống.

- Không sai, đây là một hỏa khí được Phích Lịch Đường trong giang hồ chế tạo, tên gọi Thất Diệu Hỏa, sau khi dẫn lửa thì sẽ nổ tung ở trên cao, ngọn lửa sẽ từ trên trời giáng xuống, Độc Lân Phấn bảy màu sẽ bay rải rác khắp nơi, đó là một hỏa khí gây sát thương diện rộng cực mạnh. – Đôi môi hắn hơi mở, nói từng chữ từng chữ. – Để vận chuyển loại hỏa khí vào trong tổng đàn của Giác Lệ Tiểu, Vân Bỉ Khâu đã một kiếm giết hại Lý Liên Hoa, mượn thân thể hắn để che giấu chúng, vận chuyển mười tám ống Thất Diệu Hỏa. Giác Lệ Tiểu đa nghi hay thay đổi, đây là cách duy nhất vận chuyển một khối lượng hỏa khí lớn vào.

- Cái gì? – Bạch Giang Thuần đột nhiên nhảy dựng lên. – Chẳng lẽ... chẳng lẽ thực sự... - Y chỉ vào Vân Bỉ Khâu, hét lên thất thanh. – Bỉ Khâu không phải nội ứng của Giác Lệ Tiểu, mà là nội ứng của Bách Xuyên Viện ở chỗ của Giác Lệ Tiểu sao?

- Không sai. – Giọng nói của hắn vô cùng êm tai. – Sau chuyện Phở Thần hòa thương của Phở Độ Tự hại người, Vân Bỉ Khâu đã tiến hành điều tra địa đạo bên dưới Tàng Thư Lô, truy xét được ra đệ tử Tả Tam Kiêu của Bạch Giang Thuần, Vân Bỉ Khâu không vạch trần Tả Tam Kiêu mà chỉ lặng lẽ giết hắn, sau đó viết một phong thư cho Giác Lệ Tiểu, nói rằng tình cũ khó quên, không kìm được tình cảm của bản thân, lại nói đến chuyện Tả Tam Kiêu hành sự bị bại lộ, hắn đã giết người diệt khẩu. Giác Lệ Tiểu bảo một thám tử khác mai phục trong Bách Xuyên Viện là Tần Luân Vệ báo cáo lại, hắn nói đích thực có chuyện này, từ đó hai người thư qua tin lại với nhau. – Hắn lấy ra một xấp thư từ trong người. – Đây đều là thư Bỉ Khâu tự tay viết.

Bạch Giang Thuần nhận lấy xấp thư. Đây là những bức mật thư đã lén tuồn qua tay y, y đọc thật nhanh những thứ đó một lượt, càng đọc càng thêm kinh ngạc. Người áo trắng tiếp tục nói:

- Để giành được lòng tin của Giác Lệ Tiểu một lần nữa, Giác Lệ Tiểu bảo sao Bỉ Khâu nghe vậy, hai tay dâng cho ả địa đồ của một trăm tám mươi tám nhà lao, phân tích những nhược điểm của Bách Xuyên Viện, vân vân... Hấn đã tiêu tốn mất hơn nửa năm, cuối cùng cũng có được lòng tin của Giác Lệ Tiểu. Thế rồi hấn đi đến tổng đàn của bang Ngưu Long Ngưu Mã, thực hiện một số điều chỉnh nho nhỏ với những cơ quan mà Giác Lệ Tiểu đã bài trí, gợi ý xây dựng những cái lồng hàn thiết, gợi ý nhốt những tên ác nhân được cứu về từ những địa lao vào trong Si Mê Điện, gợi ý bài trí *Thái Cực Ngưu Trận* của mình trong đình viện... Vân Bỉ Khâu đã có rất nhiều gợi ý, Giác Lệ Tiểu tiếp thu một phần rất lớn trong đó. – Hấn mỉm cười. – Mà trong những kẻ Giác Lệ Tiểu cứu về từ một trăm tám mươi tám nhà lao lại có một kẻ là tay trong của Vân Bỉ Khâu, sau khi được cứu thì Giác Lệ Tiểu bảo sao hấn nghe vậy nên không bị đưa vào Si Mê Điện, Giác Lệ Tiểu giao phó cho hấn những nhiệm vụ quan trọng. Cùng lúc Si Mê Điện bị phá, người này lại khởi động cơ quan khiến toàn bộ cơ quan trong tổng đàn bị phá hủy, tiếp đó châm ngòi Thất Diệu Hỏa, hỏa khí có lực sát thương cực mạnh. Cơ quan bị phá, lòng người tan rã, trời lại giáng xuống trận đông lửa, khí độc mù mịt, bang Ngưu Long Ngưu Mã chắc chắn bị hủy diệt.

Khuôn mặt Kỷ Hán Phật trong nháy mắt lộ ra vẻ kích động hiếm thấy.

- Những lời này là thật sao?

- Thật đấy. – Người mặc áo trắng lấy ra một con dao găm từ trong bọc đồ. – Vân Bỉ Khâu bị trọng thương, căn nguyên là vì hấn muốn loại bỏ toàn bộ trở ngại để tiêu diệt bang Ngưu Long Ngưu Mã, thế nên đã một thân một mình xông vào giết Tuyết công công.

- Tuyết công công? – Bạch Giang Thuần kinh hãi kêu lên thất thanh. – Tên đó còn sống sao?

Người mặc áo trắng gật đầu, đưa dao găm trong tay qua. Bạch Giang Thuần nhìn thấy con dao găm màu hồng phấn thì biến sắc. Đây là Tiểu Đào Hồng, tất nhiên y nhận ra. Từ sau vụ án Khang Huệ Hà, Tiểu Đào Hồng vẫn được giữ trong phòng binh khí của Bách Xuyên Viện, ngoài bốn người Phật Bỉ Bạch Thạch bọn họ ra thì không ai có thể lấy được. Người mặc áo trắng tiếp tục nói:

- Bỉ Khâu tập kích lên sau lưng, quả thực đã giết được Tuyết công công. Có điều trước khi chết, Tuyết công công đã phản kích lại một đòn và cũng khiến hắn chịu rất nhiều đau đớn. Các người không chữa trị khỏi được cho hắn, là vì luồng chân lực độc môn *Tuyết Dung Hoa* của Tuyết công công cực kì khó chữa, nghe nói người trúng phải chưởng pháp của lão, không có hoa “vong xuyên” thì không thể cứu được.

- Thì ra là như vậy. – Kỷ Hán Phật gật đầu. – Các hạ biết rõ ràng chuyện của Vân Bỉ Khâu, không biết rốt cuộc các hạ là ai? Việc đã đến nước này, liệu các hạ có đồng ý cho chúng ta biết thân phận không?

- Cái này...

Người mặc áo trắng hơi do dự, Kỷ Hán Phật lại nói:

- Những vật chứng các hạ mang đến, như y phục của Lý Liên Hoa, hỏa khí giấu dưới người Lý Liên Hoa, rồi thư từ riêng của Giác Lệ Tiểu và Vân Bỉ Khâu, không biết những thứ đó các hạ có được từ đâu? – Hắn thản nhiên hỏi. – Không phải là ngụy tạo đấy chứ?

- Đương nhiên là... không phải. – Người mặc áo trắng than thở, hắn tháo mạng che mặt xuống.

Mọi người cùng nhìn quan. Chỉ thấy người này mặt mũi nho nhã, khuôn mặt quen thuộc, chính là Lý Liên Hoa. Trong đám người, có một kẻ kêu ầm rồi nhảy lên.

- Tên lừa đảo! Tên lừa đảo người vẫn còn sống đấy à!

Lý Liên Hoa cười cười với Thi Văn Tuyết, Thi Văn Tuyết ngẩn ra. Y đã quá quen thuộc với người này nhưng bây giờ hắn thay bộ quần áo mới, cầm thanh kiếm truyền thuyết trong tay thì bỗng nhiên thay đổi hẳn. Y không chỉ ra được là thay đổi chỗ nào, đầu óc cứ trống rỗng, mơ màng.

- Đây tên lừa đảo, người không chết thì thôi, đang yên đang lành sao lại đi giả mạo Lý Tương Di làm gì?

Lời này vừa nói ra, trong viện cuối cùng cũng rộ lên những tiếng ồn ào, những người như Vương Trung, Hà Chương, Lưu Như Kinh cùng với Lục Kiếm Trì đã có duyên gặp mặt Lý Liên Hoa, đúng là rất quen thuộc với người này, vậy nên càng chắc chắn người này tuyệt đối không phải Lý Tương Di. Tuyệt đối không thể là Lý Tương Di được.

Nhưng mà...

Nhưng mà những chuyện này vốn đã rất rõ ràng, chỉ là người ta không muốn thừa nhận. Những việc tuyệt vời đã xảy ra năm đó, đến bây giờ sẽ chỉ là những chuyện hết sức tầm thường, bất luận khuôn mặt người này có thân thuộc như thế nào thì hắn cũng không thể là Lý Tương Di được.

- Khụ khụ... - Giọng Vân Bỉ Khâu vừa yếu ớt vừa mệt mỏi. – Môn chủ...

Một tiếng “Môn chủ” của y khiến Kỷ Hán Phật buột miệng nói:

- Môn chủ!

Bạch Giang Thuần cũng gọi “Môn chủ”, Thạch Thủy lại gọi “Đại ca”, tuổi của hắn lớn hơn nhưng lại gọi Lý Tương Di là “Đại ca”, đó là sự khâm phục xuất phát từ trái tim. Mấy người Vương Trung đưa mắt nhìn nhau, vạt áo tung bay, tất cả quỳ xuống.

- Tứ Hổ Ngân Thương Vương Trung, Hà Chương, Lưu Như Kinh, Âu Dương Long... bái kiến Môn chủ!

Kỷ Hán Phật bước nhanh lên trước, mấy người quây lại xung quang Lý Liên Hoa và Vân Bĩ Khâu, trong lòng cực kỳ mừng rỡ nhưng mặt mũi lại nhăn nhó, nói không nên lời. Lý Liên Hoa thờ dài, hắn lấy một thứ từ trong người ra.

- Bĩ Khâu.

Hai mắt Vân Bĩ Khâu vẫn đờ đẫn vô thần. Từ sau chuyện Bích Trà năm đó, thực sự không giờ nào phút nào là y không muốn chết, kéo dài hơi tàn mười hai năm, cuối cùng cũng diệt được Giác Lệ Tiểu, gặp được Lý Tương Di, trời cao không bạc đãi y, kiếp này không còn gì để yêu thì còn sống để làm gì?

Cành hoa nhỏ màu xanh ngọc bích trong tay Lý Liên Hoa lấp lánh như ngưng đọng sương sớm, giống như chạm vào là sẽ tan ra. Bạch Giang Thuần giật mình.

- Đây là?

Lý Liên Hoa nói:

- Đây là hoa vong xuyên.

Hắn đặt bông hoa nhỏ đó vào tay Vân Bĩ Khâu.

- Đây là tấm lòng của Tứ Cổ Môn Phó Hoàn Dương.

Trong đôi mắt vô hồn của Vân Bĩ Khâu cuối cùng cũng thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc.

- Phó Hoàn Dương?

Lý Liên Hoa gật đầu.

- Ta từ đỉnh Đoạn Vân đến đây, nếu không có Phó Hoàn Dương giúp đỡ thì đã chẳng thể tìm được những thứ này từ tổng đàn đồ nát của Giác Lệ Tiểu rồi, chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Hắn giải thích mấy câu thì mọi người mới biết, đêm đó hắn và Địch Phi Thanh đã công phá những lồng sắt trong Si Mê Điện, thả những kẻ có xác nhưng vô hồn kia ra. Sau đó Địch Phi Thanh chặn Giác Lệ Tiểu lại, còn hắn thì rời khỏi tổng đàn bang Ngưu Long Ngưu Mã, quay về đỉnh Đoạn Vân. Hắn tìm được bộ áo dính máu, lấy được những xấp thư nhưng không tìm được Văn Cảnh ở đỉnh Đoạn Vân. Tình hình dưới chân núi đã ổn định, hắn liền viết một bức thư cho Phó Hoàn Dương.

Tất nhiên Lý Liên Hoa không nói vì viết bức thư đó mà hắn bị giày vò trên đỉnh núi mấy ngày, cũng nhân tiện bồi bổ cơ thể. Viết được vài ba chữ, hắn phải đợi nửa ngày mới tranh thủ được lúc những bóng đen kia bay đi để viết thêm vài ba chữ nữa, viết xong hắn đã đổ mồ hôi lạnh mấy lần. Hắn là tri kỷ của Phó quân sư, tất nhiên hắn biết lần này Tứ Cổ Môn công thành danh toại, lưu danh muôn đời, Phó Hoàn Dương chắc chắn sẽ rất hoang

mang mơ hồ, không hiểu trời trăng gì, thế nên hắn đã kể qua nỗi khổ tâm của Vân Bĩ Khâu, mong Phó quân sư phái người đi tìm giúp hắn Tiểu Hồng Đào, hỏa khí và Văn Cảnh trong đồng tàn tro.

Lần này Phó Hoàn Dương hành động cực nhanh, không những điều động cả trăm người lục tung tổng đàn mà bản thân y còn tự mình đến nói chuyện tỉ mỉ với Lý Liên Hoa. Sau cùng tìm thấy được Văn Cảnh trong ngăn bí mật tại khuê phòng của Giác Lệ Tiểu, những cái bẫy mà Vân Bĩ Khâu cài trong bang Ngư Long Ngư Mã hắn vẫn còn rất nhiều, nhưng nhất thời khó có thể gom lại được toàn bộ, chỉ lấy được vài thứ quan trọng. Ngày Vân Bĩ Khâu chịu phạt đã đến, Lý Liên Hoa ra roi thúc ngựa, sáng sớm hôm nay đã đến được núi Thanh Nguyên, lại cứu được một mạng của Vân Bĩ Khâu đúng vào lúc Thạch Thủy ra tay hành hình.

Phó Hoàn Dương chẳng những đích thân từ núi Tiểu Thanh đến, mà còn mang đến cho Lý Liên Hoa một vật bất ngờ.

Hoa vong xuyên.

Gã chỉ nghĩ Tuyết công công chết bởi tay Lý Liên Hoa, lại biết môn tà công độc ác *Tuyết Dung Hoa*, nếu muốn trị vết thương của *Tuyết Dung Hoa* thì bắt buộc phải có hoa vong xuyên. Nếu Phó Hoàn Dương đã có lòng đưa đến từ ngàn dặm xa xôi như vậy, tất nhiên Lý Liên Hoa đành tiện tay cầm rồi mang đến đây, không ngờ Vân Bĩ Khâu thực sự bị thương, đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Hết thấy thăng trầm, dường như đều bình thường vô vị, mà lại như lời cuốn kinh hãi.

Thi Văn Tuyết ngẩn ngơ nhìn Lý Liên Hoa đang được vây quanh trong đám người. Kỳ Hán Phật nhăn nhó tái mét mặt mày, đó là vì hắn quá kích động; Bạch Giang Thuần thì kêu to gọi nhỏ; Thạch Thủy chăm chăm nhìn Lý Liên Hoa, giống như người này chỉ chốc lát thôi sẽ biến mất trong không khí. Mấy người Vương Trung, Hà Chương bàn tán xôn xao, những người như Lục Kiếm Trì thì ngẩn cổ lên nhìn, vừa mê muội nhưng lại cũng vô cùng tò mò.

Y vẫn luôn cho rằng Lý Liên Hoa đời này sợ nhất là bị đẩy lên đầu sóng, gặp chuyện là chắc chắn hắn phải tha ngay một cái đệm lót đến, cho dù là chỗ náo nhiệt thì nhiều lắm hắn cũng chỉ đá người khác vào, còn bản thân mình thì ngồi một bên uống trà cười trộm. Trước giờ y không biết Lý Liên Hoa lại có thể thuận lợi đứng giữa mọi người cười nói đối đáp, người này khiến ai cũng để ý đến, giống như tỏa ra hào quang khắp nơi.

Một đám đông người nhanh chóng vây quanh Lý Liên Hoa. Vì Vân Bĩ Khâu bị trọng thương nên Lý Liên Hoa... Ày, không... Lý môn chủ muốn trị thương cho y.

Có hoa vong xuyên, Vân Bĩ Khâu lại là công thần đã một mình vượt qua nguy hiểm để đánh phá bang Ngư Long Ngư Mã, Lý môn chủ đương nhiên phải trị thương cho y rồi.

Thi Văn Tuyết rất hoang mang. Y cảm thấy kinh hãi chấn động. Người đó... cứ như vậy liền trở thành một người khác hẳn. Y cảm thấy mình như đang nhìn một cái mặt nạ. Những người khác đều hoan hô âm ỉ, còn y chỉ thấy kinh ngạc sợ hãi.

Người đó rốt cuộc là người thế nào? Hắn kết giao với y sáu bảy năm nay, hắn đã cảm thấy thế nào? Nếu như hắn là Lý Tương Di, vì sao lại đóng giả là Lý Liên Hoa?

Y vô cùng hoang mang nên không theo kịp đám người.

Nếu như từ lúc bắt đầu hắn đã là Lý Tương Di, từ đầu hắn đã là một vị thần, vậy vì sao lại muốn đào một cái hố dưới đất rồi nhét mình vào đó, vờ như mình là một hạt đậu?

Như vậy... thú vị lắm sao?

Nhìn những hạt đậu khác không biết chuyện cứ xưng huynh gọi đệ với hắn, nhìn những hạt đậu khác lo lắng sốt ruột cho hắn, chửi rửa máng nhiếc âm ỉ vì hắn, có phải hắn thấy... rất thú vị không? Lão tử và người quen biết đã sáu bảy năm, có bao nhiêu lần người cười nhạo nhìn lão tử, có bao nhiêu lần người trêu đùa lão tử hả?

Y trừng mắt nhìn Lý môn chủ kia, không biết nên vui hay là khó chịu. Trong lòng lại bùng lên ngọn lửa giận, Thi Văn Tuyệt nhỏ phỉ một tiếng rồi quay người rời đi.

***

Lý Liên Hoa bị bao vây vào Liễu Viên. Sau đó mọi người tự giác lui ra ngoài, đóng cửa lại, đợi Lý Liên Hoa trị thương cho Vân Bĩ Khâu. Vân Bĩ Khâu uống hoa vong xuyên, khoan chân ngồi trên giường, Lý Liên Hoa vẫn dẫn chân lực *Dương Châu Mạn* từ đỉnh đầu y, dẫn thuốc hoa vong xuyên.

Trong phòng dày đặc chân khí, vô cùng yên tĩnh.

Sau một khoảng thời gian, Lý Liên Hoa nhẹ nhàng điểm huyết đạo các nơi của Vân Bĩ Khâu, để y ngủ một lúc rồi dựa lên giường, thở dài. Đối với y thuật hắn nửa biết nửa không, chân khí của Vân Bĩ Khâu đã thông suốt, còn chứng hàn(*) thì hắn bắt lực. Nhìn Vân Bĩ Khâu bạc cả tóc, Lý Liên Hoa lại thở dài, y nhìn bộ y phục trắng của mình thì lại thấy buồn chán ủ ê.

(*) Do chịu lạnh hoặc do dương khí suy yếu nên sinh bệnh.

Bộ y phục này mờ mờ có ánh ngọc trai, sáng trong tựa vàng trắng, đây chính là Doanh Châu Giáp. Hắn biết Bĩ Khâu thấy rất có lỗi với mình, mười hai năm trước y hại hắn trúng độc, mười hai năm sau, vì tiêu diệt Giác Lệ Tiểu nên không thể không ra hạ sách này, y đâm hắn một kiếm, sau đó một mực dùng cái chết để bồi thường. Nếu Lý Tương Di không tha thứ cho y, cho dù Kỷ Hán Phật tha thứ cho y thì y cũng sẽ tự kết liễu chính mình.

Bản thân y muốn tự tuyệt, lại chịu đựng mười hai năm, đến lúc này, cuối cùng Vân Bĩ Khâu cũng tự cho phép mình chết. Nếu không có điều kì diệu thì dù có tuyệt thế thần dược cũng không cứu được y. Vì vậy Lý Tương Di không thể không sống lại, hắn phải trở về từ dưới đáy biển.

Lý Liên Hoa cẩn thận kéo góc áo trắng như tuyết từ mép giường lại. Vân Bĩ Khâu một mực muốn chết nên căn bản không quét dọn phòng ốc, xung quanh gian phòng toàn là bụi bặm, đồng tử của y lại không dám vào trong, chỉ sợ bị trận thế của y nhốt lại rồi dăm ba ngày không ra ngoài được. Lý Liên Hoa kéo tay áo lại, vui vẻ khi thấy nó vẫn trắng trẻo, đột

nhiên hấn lại thở dài. *Sai rồi, sai rồi, nếu là Lý Tương Di thì chân lực sẽ cuộn cuộn khắp toàn thân, cọng tóc góc áo, không có chỗ nào là không ẩn chứa sức mạnh, làm gì có chuyện dính phải bụi chứ?*

Hấn nhớ cho dù Lý Tương Di có chạy trong rừng vào một đêm mưa to thì nước mưa hay lá rụng, cứ chạm vào áo là liền bắn ra ngoài, làm gì có chuyện làm bẩn quần áo, huống hồ là thứ bụi bặm tầm thường này?

Lý Liên Hoa ngẫm nghĩ nửa ngày, hiếm khi hấn ngồi xuống rồi nghiêm túc suy nghĩ về hành vi của Lý Tương Di như vậy. Sau nửa ngày, hấn không thể không thừa nhận rằng, thực sự không biết năm đó Lý Tương Di suốt ngày lãng phí chân lực lên quần áo khắp người để làm cái gì không biết... Con người lúc còn trẻ quả nhiên không nên phô trương lãng phí, để đến lúc già rồi, muốn có thêm chút chân lực sưởi ấm cũng chẳng có mà dùng.

Lý Tương Di lúc đó... làm vậy là để “phóng khoáng” sao?

Lý Liên Hoa mặc đồ trắng, ăn năn hối hận vì năm đó đã lãng phí chân lực vô ích. Rồi hấn lại cảm thấy trong phòng chỗ nào cũng bị nứt, gió lạnh thổi vào từ bốn phương tám hướng, chẳng trách Vân Bĩ Khâu sống ở đây lại bị chứng hàn. Cái chăn mỏng tang dùng quanh năm suốt tháng trên giường kia, bên trong lại không có ruột bông, trên giường cũng không có nệm, ngay cả một cái gối cũng không luôn, ngày nào cũng ngủ trên cái giường gỗ trống trơn như vậy thì sao mà sống được chứ? Ngồi trên giường một lúc thì cảm thấy quá lạnh, hấn xuống giường thu dọn từng chông từng chông sách của Vân Bĩ Khâu, phui phui bụi, phân loại theo trật tự rồi xếp lên giá, ngay sau đó cầm một cái khăn lên bắt đầu lau bàn rất tự nhiên.

Đợi đến khi hấn lau bàn xong, quét sàn sạch sẽ, bỗng hấn cứng đờ người, kêu lên “ui cha” một cách vô cùng sợ hãi.

Sai rồi sai rồi, Lý Tương Di, cái tên cao ngạo hợm hĩnh đó ngay đến khi ăn cơm, thỉnh thoảng cũng có mỹ nữ tranh nhau gắp cho hấn, làm sao hấn lại quét nhà được chứ? Sai to rồi, nhầm lớn rồi, tuyệt đối không thể được. Hấn vội vàng chuyển những cuốn sách vừa dọn gọn ra, cực khổ suy nghĩ về Thái Cực Ngự Trận của Vân Bĩ Khâu xếp lại từng cuốn như ban đầu.

Luống cuống một lúc, khó khăn lắm Lý Liên Hoa mới làm cho căn phòng sạch sẽ gọn gàng quay về trận pháp như lúc trước, đang suy nghĩ xem có nên lấy một ít bụi cát rồi rải quanh phòng cho giống y như đúc không... thì Vân Bĩ Khâu trên giường đột nhiên ho lên vài tiếng, y chậm rãi mở mắt ra.

Một lúc rất lâu trôi qua.

- Cảm thấy thế nào rồi? – Bên tai có người nhẹ nhàng nói, âm thanh vô cùng quen thuộc.

Y hoảng hốt một lúc khá lâu mới khẽ mấp má môi.

- Môn chủ...

Người đó gạt gạt đầu. Mắt Vân Bĩ Khâu đã ướt ướt.

- Ta... ta...

- Bĩ Khâu à. – Giọng nói của người đó rất thân quen, thân quen quá đỗi mà cũng xa lạ quá chừng. – Năm đó ở bờ Đông Hải, ta một mình đối đầu với hai thuyền lớn của Kim Loan Minh, trước không có đường đi, sau không có cứu viện... Ta khổ chiến một ngày một đêm với Kim Loan Minh, đánh tới nỗi rơi mất Thiếu Sư, *Bích Trà Độc* phát tác, mặc dù đánh chìm hai thuyền của Kim Loan Minh nhưng lúc đó trong lòng ta, thực sự đã hận người thấu xương.

Vân Bĩ Khâu không kìm được run rẩy toàn thân. Y gần như không dám tưởng tượng ngày đó Lý Tương Di rốt cuộc đã sống tiếp như thế nào, hàm răng y va vào nhau kêu lập cập. Người kia thờ dài.

- Sau đó ta bại dưới chưởng của Địch Phi Thanh, lúc chìm xuống biển, ta đã thề rằng mình tuyệt đối không thể chết được. – Hấn gần từng chữ. – Ta đã thề, cho dù có chìm xuống địa ngục, ta cũng phải bò về để báo thù. Ta muốn giết người, giết Giác Lệ Tiểu, giết Địch Phi Thanh, thậm chí ta muốn giết Kỷ Hán Phật, Bạch Giang Thuần. Vì sao lúc ta đau khổ nhất, khắc khoải nhất, cực khổ chờ đợi từng ngày từng đêm thì những người là huynh đệ cắt máu ăn thề lại không một ai đến trợ giúp, không một ai lo lắng cho ta, thậm chí lúc sắp chết cũng không một ai tiến đưa ta!

Giọng điệu của hấn đột nhiên có chút trầm bổng, chuyện ngày đó bổng hiện cả lên, những lời thề hấn đã lập, từng câu từng chữ, vĩnh viễn không thể nào quên được. Vân Bĩ Khâu mở to mắt, trong nháy mắt y gần như đã biến thành một người chết.

- Nhưng thực sự... sinh mệnh chỉ thoáng qua như vậy... - Người đó khẽ thờ dài. – Không phải ta cứ hạ nhiều lời thề cực độc, hay không muốn chết gì gì đó là có thể tái sinh trong biển lửa. – Hấn ngừng lại một lúc để lòng mình bình tĩnh lại. – Sau khi rơi xuống, ta chìm vào biển, sau đó bám vào xác tàu của Địch Phi Thanh, nổi lên mặt nước.

Vân Bĩ Khâu nghe đến đây, hô hấp nín lại rất lâu cuối cùng cũng thở hắt ra, đột nhiên y kịch liệt ho.

- Khụ khụ khụ... khụ khụ khụ...

- Ta cho rằng mình sẽ có thể lấy mạng các người rất nhanh chóng. - Giọng điệu người nói dần dần pha theo chút trào phúng, dường như từ lúc đó, hết thảy đều dần dần trở nên nhẹ nhàng. - Nhưng ta nhận một chưởng của Địch Phi Thanh, thương thế rất nặng, dưỡng thương cũng mất rất lâu. Mà so với việc dưỡng thương, việc gay go nhất lại là... ta không có tiền.

Vân Bĩ Khâu ngăn người. Lý Liên Hoa nói:

- Lúc đó thương thế của ta nặng lắm, vừa không thể cày cấy, cũng không thể nuôi được cá, đừng nói đến chặt củi dệt vải gì gì đó...

Vân Bĩ Khâu khàn khàn nói:

- Vậy...

Vậy rốt cuộc hẳn sống tiếp như thế nào?

- Người có nhớ, Môn chủ Tứ Cổ Môn có một tấm lệnh bài. - Lý Liên Hoa chìm vào trong hồi ức. - Lệnh bài Môn chủ, thấy lệnh bài như thấy người, với lệnh bài này, cho sống thì sống, bắt chết phải chết.

Vân Bì Khâu gật gật đầu.

- Môn chủ lệnh nắm quyền sát sinh trong tay, đi đến đâu là võ lâm không nơi nào là không quy phục.

Lý Liên Hoa nhe răng cười.

- Ta đem nó đi cầm được năm mươi lượng bạc.

Vân Bì Khâu u ám mặt mày. Tấm lệnh bài Môn chủ đó được điêu khắc từ ngọc phỉ thúy Nam Hoang, được làm theo hình kì lân, đao kiếm không làm tổn thương được, vô cùng kì diệu, nó đáng giá đâu chỉ ngàn lượng bạc. Đó là vật tôn quý vinh hiển như thế nào chứ, lệnh bài này đưa ra là thiên hạ quy phục, nếu không phải tới bước khốn khó khôn cùng thì làm sao Lý Liên Hoa lại mang nó đem cầm lấy năm mươi lượng chứ?

- Ta thuê người dỡ căn lầu trên xác con tàu gỗ của Địch Phi Thanh xuống, sửa thành một tòa lầu gỗ. - Lý Liên Hoa tiếp tục nói. - Ta sống ở bờ Đông Hải rất lâu, lúc mới bắt đầu thì rất không quen. - Hắn cười vô cùng rạng rỡ. - Nhất là lúc ăn cơm cực kì không quen, thường đến lúc ăn cơm, ta mới phát hiện ra mình không có tiền.

Vân Bì Khâu không nhịn được hỏi:

- Vậy năm mươi lượng...

- Năm mươi lượng kia bị ta tiêu mất mười mấy lượng chính là để tìm kiếm lầu gỗ, nếu không ngày nào cũng ở trong nhà trọ thì chẳng mấy ngày mà lại khổ rách áo ôm. - Lý Liên Hoa than thở. - Lúc đó ta không có suy nghĩ dành dụm tiền, còn lại ba mươi mấy lượng cất trong túi, cứ tiện tay đặt đâu đó rồi cũng không biết đi đâu mất. Có điều cũng may là ta đã làm được một căn nhà, có nơi để ở rồi. - Hắn mỉm cười. - Ta làm mất bạc, suốt một thời gian dài không rảnh để nghĩ xem nên báo thù như thế nào, phải oán hận các người ra sao. Ngày nào ta cũng chỉ suy nghĩ xem có thể ăn uống ở nơi nào đó tử tế một chút.

Vân Bì Khâu buột miệng nói:

- Vì sao ngài không quay về...

Còn chưa nói xong y đã biết mình sai. Lý Tương Di cực kì hận Tứ Cổ Môn, hẳn là người cao ngạo hợm hĩnh ra sao chứ, cho dù có đói chết thì hẳn cũng chẳng quay về đâu. Lý Liên Hoa cười.

- Ày... Có những lúc, không phải là ta không muốn về... - Hắn thông thả nhớ lại. - Ta cũng không nhớ rõ lắm, có những ngày sống rất mơ hồ, có những lúc quá gian nan, ta cũng nghĩ đến việc có thể sẽ tìm ai đó giúp đỡ... Đáng tiếc đất trời rộng lớn, Lý Tương Di kết giao quá nhiều bạn bè mà kết thù cũng khắp nơi, nhưng lại chẳng có lấy một bằng hữu có thể thực lòng nhờ cậy. - Hắn khẽ than thở. - Cũng chính lúc còn trẻ quá ư phù phiếm

nên chuyện gì cũng không hiểu... - Yên lặng một lúc, hần lại cười. - Huống hồ lúc đó ngày nào ta cũng nằm trên giường, thỉnh thoảng còn chẳng bò dậy nổi, cho dù có muốn quay về thì cũng chỉ là mộng tưởng hão huyền mà thôi.

Vân Bĩ Khâu càng nghe càng thấy kinh hãi, nghe hần kể rất qua loa nhưng không biết vết thương nặng như thế nào mới có thể khiến Lý Tương Di thân mang *Dương Châu Mạn* trầm luân đến vậy. Thấy phong thái hần vẫn như xưa, chẳng hề nhìn ra từng bị thương nặng, lại nghe hần nói tiếp:

- Sau đó... lúc có thể ngồi dậy, ta đã trồng rất nhiều củ cải ở sau nhà. - Mắt Lý Liên Hoa khẽ sáng lên, giống như đang nhìn thấy một quá khứ vô cùng tốt đẹp. - Lúc đó là mùa xuân, ta thấy củ cải lớn rất chậm, ngày nào cũng ra xem, ngày nào cũng ra đếm, đợi đến khi nhìn thấy bụng củ cải trồi lên khỏi mặt đất, ta mừng tới nổi... suýt nữa thì khóc rưng rức. - Hần nhếch khóe môi tự giễu. - Từ đó về sau ta không bị đói nữa. Rồi đến sau này, ta đã trồng củ cải, cải thảo, ớt, cải thìa vân vân... cũng từng nuôi một đàn gà mái. - Hần nhớ đến đàn gà mái mình từng nuôi, ánh mắt vô cùng dịu dàng. - Rồi sau đó, ta nhặt lại ba mươi mấy lượng bạc ném trong vại nước, qua quãng thời gian ấy, bất tri bất giác, không hiểu sao ta lại góp đủ năm mươi lượng. - Hần chậm rãi nói. - Thời gian đó, cách lúc ta bị chìm ở Đông Hải... đã được tròn ba năm.

Vân Bĩ Khâu chợt thấy miện mình đáng ghét, nếu năm đó y biết sẽ có kết quả như thế này thì y thà chịu chết ngàn vạn lần chứ tuyệt đối sẽ không làm vậy.

- Ta mang năm mươi lượng đến tiệm cầm đồ chuộc lệnh bài Môn chủ. - Lý Liên Hoa mỉm cười. - Tám lệnh bài đó vẫn còn, bên bờ Đông Hải, trong thôn Tiểu Ngư cần cối, chẳng ai biết đó là thứ gì. Nhưng mặc dù tám lệnh bài còn đó, ta lại... không nỡ chi ra năm mươi lượng bạc. - Hần thông thả nói. - Lệnh bài Môn chủ và năm mươi lượng bạc, suy nghĩ mất nửa ngày ở tiệm cầm đồ, cuối cùng ta đã không chuộc nó lại. Sau này ta trồng rau nuôi gà, thỉnh thoảng còn ra biển bắt cá, thời gian trôi qua rất nhanh, đợi đến một ngày chợt nhớ ra người... bỗng ta phát hiện... mình đã quên mất vì sao lại hận người rồi. - Hần nhún nhún vai, phui phui tay. - Biển trời trong veo, cao xanh bát ngát, cây cải sau nhà nở hoa rực rỡ, cây đỗ quỳen trước nhà đỏ hoa cả mắt, ngày mai ta có thể ra biển, hôm sau ta có thể lên núi, trong nhà vẫn còn bạc, trong vại nước nuôi cá vàng, quãng thời gian đó có gì không tốt chứ? - Hần nhìn Vân Bĩ Khâu, trong mắt là sự chân thành cực kì nghiêm túc. - Vì sao ta phải hận người nào?

Vân Bĩ Khâu ghen lời, Lý Liên Hoa nghiêm nghị nhìn y.

- Nếu người phải tìm một người hận mình, thì Lý Tương Di hận người đấy, nhưng Lý Tương Di thực sự đã chết rất lâu rồi.

Vân Bĩ Khâu im lặng.

- Nếu người muốn Lý Tương Di quay về rồi tha thứ cho mình, ta có thể miễn cưỡng đóng giả là hần đã sống rồi quay về... - Lý Liên Hoa than thở. - Hần đã hận người, nhưng bây giờ hần không hận nữa, hần cảm thấy những việc đó không quan trọng.

- Những việc đó không quan trọng sao? - Vân Bĩ Khâu khẽ nói. - Nếu những việc đó không quan trọng, thì việc quan trọng là cái gì?

- Việc quan trọng là chuyện của sau này... Người nên chăm sóc thân thể cho tốt, chăm chỉ luyện tập lên, người thích đọc sách thì đi thi khoa cử kiếm công danh hay lấy một nghề tử chẳng hạn, làm gì cũng được, làm gì cũng tốt. - Lý Liên Hoa vô cùng vui vẻ nói. - Một công tử phi phạm thông minh tuyệt đỉnh lại anh tuấn phóng khoáng như người thì có thể giống Phương Đa Bệnh, lấy một nàng Công chúa nào đó đi, chuyện đó có gì không tốt chứ?

Vân Bĩ Khâu nhìn hấn lạ lẫm, sau hồi lâu y mới nói:

- Dương kim Hoàng thượng chỉ có một Công chúa thôi.

- Công chúa thì ở đâu chẳng có, Công chúa của Thổ Phiên(*) cũng là Công chúa, Công chúa của Lô Lan(**) cũng là Công chúa, Công chúa của Miêu Trại(***) cũng là Công chúa, người nói xem, trong núi lớn ở Tây Nam có biết bao Miêu Trại, nói ít cũng phải đến mười hai, mười ba nàng Công chúa... - Lý Liên Hoa nghiêm nghị nói.

(*) Một vương quốc từng thống trị Tây Tạng, không chế gần như toàn bộ con đường tơ lụa suốt từ thế kỷ 6 đến thế kỷ 9.

(**) Lô Lan là một quốc gia cổ, tồn tại vào thế kỷ thứ II Trước Công nguyên, nằm ở vùng Đông Bắc sa mạc La Bô vùng Tân Cương.

(***) Miêu Trại là bản, làng của người Miêu theo cách gọi của người Trung Quốc.

Vân Bĩ Khâu thở dài thườn thượt. Một lúc không nói không rằng, y liếc nhìn Lý Liên Hoa.

- Ta đói rồi.

Lòng Không Vương Mặc

Thì ra Vân Bĩ Khâu không phải thám tử của Giác Lệ Tiểu mà anh hùng tự hi sinh thân mình, một mình dấn thân vào nguy hiểm. Chuyện này đã được lan truyền khắp nơi trong giang hồ, nhất thời gây ra một hồi sóng to gió lớn, phần lớn mọi người đều tán dương Bách Xuyên Viện, rất nhiều người cảm khái, cũng có không ít người liếc xéo cười lạnh, coi đó như trò hề.

Nhưng chuyện này chỉ là một sự bắt đầu. Hiện tại người người trong giang hồ đều biết, sở dĩ Vân Bĩ Khâu không chết mà lại còn có thể sửa lại án sai, sở dĩ bọn họ có thể biết được công trạng của y là vì có liên quan tới một người chết đi sống lại. Người đó tuấn tú, mặc áo trắng đeo trường kiếm giống như thần tiên hạ thế, vừa ra tay đã cứu sống Vân Bĩ Khâu, nói vài câu đã sửa lại án sai cho Vân Bĩ Khâu, chứng kiến tại đó tổng cộng có mười mấy vị anh hào giang hồ nhưng lại không có ai dị nghị. Vị tiên nhân giống như Nhị Lang Thần hạ thế, Văn Thủ Bồ Đề chuyển sinh kia, chính là Tương Di Thần Kiếm Lý Tương Di đã chết, được đồn đại lâu nay.

Người đó ấy mà, giang hồ đồn đại đã chết nhiều năm, nhưng các người không biết là thực ra đã đi đến chốn Bồng Lai xa xôi tu tiên, bây giờ tu tiên thành công, tất nhiên hấn

phải quay về. Loại phàm phu tục tử như người thì tất nhiên sẽ chẳng có duyên gặp đâu.

Còn về phần Lý Tương Di chính là Lý Liên Hoa, ngày đó các vị đại hiệp lại không nói nhiều. Mặc dù cũng có những lời lưu truyền ra vào nhưng lại không có nhiều người thực sự tin tưởng, có điều để trò chuyện lúc rỗi rãi thì lại là một chuyện cười.

Ban đầu, người nói người mặc áo trắng kia là trích tiên siêu phàm dùng trường kiếm đánh bại Địch Phi Thanh, sao giờ lại có liên quan tới Lâu chủ của lầu Liên Hoa vân cát tường, cái tên Lý Liên Hoa ngây ngô đại đột, lén lén lút lút kia chứ? Đó là một trời và một vực, có thúc ngựa thì cũng không theo kịp nhau được.

Vân Bĩ Khâu cuối cùng cũng không tìm đến cái chết nữa. Tứ Cổ Môn đọ y chữa trị xong thì mọi người sẽ say sưa một bữa. Lý Liên Hoa ở Bách Xuyên Viện mấy ngày, nói là muốn đến xem hoa sen trong hồ ở núi Trường Bạch, sau đó cáo biệt với mọi người rồi rời đi.

LỜI HẸN ĐÔNG HẢI

Hạo Thủ Cùng Kinh (*)

(*) Đến già vẫn còn học

Phía Đông Nam kinh thành, ở một nơi cạnh sông ghé núi có một tòa cung điện nguy nga lộng lẫy, chiếm diện tích khá rộng. Người dân kinh thành đều biết, đó là phủ đệ của Chiêu Linh Công chúa và Phò mã, được Hoàng thượng ban tên “Lương phủ”.

Trong Lương phủ gấm hoa rực rỡ, đèn lồng treo cao, anh vũ với chim tước các màu hót riu ra riu rít, mặc dù trời đã nhuộm sắc thu nhưng trong phủ lại vẫn như mùa xuân. Bên trong phủ đệ cực kỳ xa hoa phú quý, bên cạnh hồ nước với những bông hoa sắc tím li ti nở rộ, có một người mặc gấm bào đang tiện tay gỡ chuỗi ngọc trai, ném từng hạt từng hạt xuống hồ.

“Bịch” một tiếng, trúng ngay một cái lá sen, lại “bịch” một tiếng, làm gãy một đài sen. Trên mặt nước lổn nhổn những cành gãy lá rụng đang không ngừng rung động, sóng nước dập dờn, hoa sen run rẩy, tôm cá trốn sạch.

- Phò mã, Công chúa có lời mời.

Trong vườn hoa phía sau, nha hoàn đến thông báo lạnh lợi đáng yêu, vô cùng dịu dàng.

- Không rảnh. - Người đang ném trân châu xuống hồ hậm hực đáp.

- Công chúa nói nếu hôm nay Phò mã quay về phòng ngủ thì người có một tin tức, đảm bảo sẽ khiến Phò mã vui vẻ.

- Tin tức gì? - Người đang ném trên châu xuống hồ lấy làm lạ. - Ngày nào nàng cũng ngồi trong nhà, có tin tức mới mẻ gì nàng biết mà bản Phò mã không biết chứ?

Nha hoàn nhỏ nhắn dịu dàng rất kiên nhẫn, nàng cười:

- Trong phủ vừa có một vị khách đến.

Người bên hồ bỗng hết như một con khỉ, y nhảy phắt lên:

- Khách nào?

Nha hoàn kia khúc khích cười.

- Nghe nói là khách nhân đến từ giang hồ, tiểu nhân không nhận ra. Công chúa đang ngồi uống trà với người đó, không biết Phò mã có hứng thú không?

Nàng còn chưa nói xong thì Phò mã đã lao đến Thính Phong Các như tên bắn. Vị Phò mã đang ném trên châu xuống hồ hết như một con khỉ kia tất nhiên chính là Phương Đa Bệnh.

Thính Phong Các, lầu các ngấm cảnh cao nhất trong Lương phủ nằm ở chính giữa đầm Thủ Duyệt, được xây dựng trên mặt nước, gió nhẹ hiu hiu thổi, hoa sen khế đong đưa, xung quanh tràn ngập một mùi hương thoang thoảng. Vậy nên khi trong phủ có khách nhân quan trọng nào đến thì Công chúa đều tiếp kiến ở Thính Phong Các.

Người khách hôm nay đến là ai đây?

Kinh công thân pháp của Phương Đa Bệnh có thể nói là nhất nhì, y chỉ nhảy vài ba cái là đã lên được Thính Phong Các. Trong Thính Phong Các đặt một cây đàn, một cái bàn, lúc hai người bên trong đang đánh cờ thì có tì nữ gảy đàn giúp vui, âm thanh nhẹ nhàng khiến không khí vô cùng tao nhã.

Hai người đang đánh cờ, một người tóc búi cao, cài trâm cao ngất, đó chính là Chiêu Linh Công chúa, một người khác mặt mày đen đúa, hông đeo một cái quạt, đó lại là Thi Văn Tuyết. Phương Đa Bệnh sững người, Chiêu Linh Công chúa mỉm cười duyên dáng.

- Lúc ta bảo chàng đánh cờ, đâu có thấy chàng chạy nhanh như thế này.

Phương Đa Bệnh xoa xoa mặt mình, nhìn hai người như có gì suy nghĩ, lại nhìn tì nữ đang gảy đàn.

- Lúc đánh cờ mà còn gảy đàn giúp vui, đúng là lần đầu tiên ta thấy đấy.

Chiêu Linh Công chúa che mặt cười, đôi mắt sáng lấp lánh.

- Bọn ta tâm trí thanh tĩnh, sao có thể để tiếng đàn tầm thường quá nhiều suy nghĩ được?

Phương Đa Bệnh nhún nhún vai.

- Phải phải phải, người tâm trí hồ đồ như ta lúc đánh cờ không nghe nổi tiếng cầm. - Y trừng mắt nhìn Thi Văn Tuyết. - Người đến đây làm gì?

Thi Văn Tuyết nhạt một quân cờ trắng, âm trầm nói:

- Lão tử bấm một quả, biết được người ở kinh thành làm Phò mã tới nỗi sắp điên lên rồi, nên đặc biệt tới đây cứu người đấy.

Y trắng trợn nói ra câu “làm Phò mã tới nỗi sắp điên lên rồi” trước mặt Chiêu Linh Công chúa, thế nhưng Công chúa cũng không để ý. Nàng vẫn vui vẻ, đôi mắt xinh đẹp liếc qua liếc lại trên mặt Phương Đa Bệnh rồi cười, giống như đang cảm thấy vô cùng thú vị.

- Lão tử có điên hay không thì có liên quan gì tới người... - Phương Đa Bệnh mỉa mai lại. - Công chúa dung mạo như hoa, nơi đây vinh hoa phú quý, lão tử dùng đường phèn tổ yến rửa chân, dùng túi đại hồng bào(*) chà lưng, lấy linh chi ngàn năm bỏ ra làm củi đốt, không có việc gì thì lấy dạ minh châu làm đạn nghịch chơi, ngày tháng trôi qua không biết thoải mái nhường nào.

(*) Đại hồng bào: là loại trà đứng đầu trong số các loại trà ở núi Vũ Di, cây trà sinh trưởng trong khe Cửu Long phía bắc núi Vũ Di.

Công chúa nghe mà cứ cười khúc khích. Thi Văn Tuyệt liếc xéo y, lạnh lùng nói:

- Nếu người thực sự thoải mái như thế, vậy ta không làm phiền nữa.

Phương Đa Bệnh không ngờ Thi Văn Tuyệt lại nói ra câu đó, ngẩn người rồi trách móc:

- Người chạy đến chỗ ta, chỉ là để đánh với thê tử của ta một ván cờ, nghe một bài cảm cũ rích đó sao?

Thi Văn Tuyệt giương hai mắt nhìn trời.

- Đúng thế, không được à?

Phương Đa Bệnh nổi giận.

- Được cái con khỉ! Người như người nếu không có việc thì sẽ chỉ lớn vờn trong thanh lâu với sòng bạc thôi, phải biết mình là ai chứ! Nói nhanh lên, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Thi Văn Tuyệt cười lạnh.

- Không phải người đang sống rất thoải mái ở đây sao? Ta sợ Phò mã gia sống thoải mái quá, mà giang hồ thì hiểm ác, ngộ nhớ làm tổn thương một sợi tóc của Phò mã gia thì ai mà chịu tội cho được.

- Là tên Liên Hoa chết tiệt kia xảy ra chuyện phải không? - Phương Đa Bệnh nén giọng xuống, hỏi nhỏ, rồi lại hần học nói. - Ngoài tên Liên Hoa chết tiệt ấy ra, còn có chuyện gì khiến người chạy đến chỗ ta chứ?

- Lý Liên Hoa? - Thi Văn Tuyệt trợn hai mắt. - Lý lâu chủ hào hoa phong nhã, tương lai tươi sáng, vị thần tiên phi phàm ấy làm sao một kẻ phàm nhân như ta có thể mạo phạm được? Hắn tốt tới nỗi không thể tốt hơn, làm gì có xảy ra chuyện chứ?

Phương Đa Bệnh sững người, chẳng hiểu trời trăng gì.

- Cái gì?

Lý Liên Hoa hào hoa phong nhã? Thần tiên phi phàm? Thi Văn Tuyệt bị lừa đá vào đầu vẫn chưa tỉnh lại à?

- Lý lâu chủ của người, Lâu chủ lâu Liên Hoa khắc hoa văn cát tường Lý Liên Hoa kia, chính là Môn chủ Tứ Cổ Môn Tương Di Thần Kiếm Lý Tương Di mười hai năm trước đã cùng rơi xuống biển với Địch Phi Thanh. - Thi Văn Tuyệt lạnh lùng nói. - Người đã biết chưa? Hắn thì có chuyện gì chứ... mặc dù...

Y hơi dừng lại. Y biết Lý Liên Hoa có vết thương, vết thương ảnh hưởng đến Tam Tiêu. Nhưng vết thương trên người Lý Liên Hoa lại hoàn toàn không giống với vết thương của Lý Tương Di.

Vết thương trên người Lý Liên Hoa, Lý Liên Hoa có lẽ sắp chết rồi.

Vết thương trên người Lý Tương Di, Lý Tương Di mang tuyệt thế võ công, giao du rộng rãi, tung hoành khắp thiên hạ, không gì là không làm được, sao có thể thực sự chết bởi một vết thương tổn thương Tam Tiêu tầm thường đó chứ?

Tất cả lo lắng trong quá khứ, đều chẳng qua chỉ là một trò cười mà thôi.

Phương Đa Bệnh nghe vậy, chớp chớp mắt rồi phá lên cười:

- Người đập đầu vào đâu vậy hả?

Thi Văn Tuyệt nổi giận, nhảy dựng lên.

- Người nói cái gì?

Phương Đa Bệnh chỉ ra ngoài cửa sổ.

- Trời còn chưa tối mà người đã bắt đầu nói mơ rồi sao? Hay là lúc đến đây, người bị vấp ngã trên đường, đầu bị thương rồi hả?

- Mẹ kiếp, lão tử còn khỏe chán, làm gì có chỗ nào bị thương?

Phương Đa Bệnh nhìn y rất cảm thông, giống y như đang nhìn một kẻ điên.

- Ta rất muốn tin lời người, đáng tiếc việc đó tuyệt đối không có khả năng, căn bản là không phải vậy. - Y ngang nhiên xòe tay ra. - Đêm hôm qua người bị lăn từ trên giường xuống, hay là người lại bị nữ tử thanh lâu nào đạp từ trên giường xuống thế...

Thi Văn Tuyệt nổi cơn tam bành.

- Người đi chết cho lão tử! Người đi chết ngay cho lão tử! - Y hần học ném ra một câu. - Địch Phi Thanh tái xuất giang hồ, khiêu khích các môn phái lớn, chỉ e là Phương thị nhà người cũng ở trong đó, bảo cha người cẩn thận một chút! Hắn đã nói rằng, ngày hai mươi lăm tháng Tám, ngày Tứ Cổ Môn và Kim Loan Minh quyết chiến năm nay, hắn và Lý Tương Di sẽ tái chiến một trận sống mái ở Đông Hải.

- Hả? - Phương Đa Bệnh vẫn không dám tin vào tai mình. - Lý Tương Di chưa chết sao? Thực sự chưa chết sao?

- Chưa chết. - Thi Văn Tuyệt thản nhiên. - Không những không chết, trong thiên hạ cũng chẳng có ai thân thiết với hắn như người đâu.

Phương Đa Bệnh lại không nghe vào câu đó, y phấn khởi nói:

- Ngày hai mươi lăm tháng Tám, bọn họ sẽ tái chiến một trận sống mái bên bờ Đông Hải sao? Trời ơi trời ơi, mười hai năm trước lão tử còn chưa xuất đạo, không đến xem náo nhiệt được, bây giờ lại có cơ hội rồi! Lý Tương Di vẫn chưa chết, trời ơi trời ơi, hấn vẫn chưa chết! - Y liếc nhìn quần áo của Thi Văn Tuyệt. - Người thấy Lý Tương Di có bộ dạng như thế nào? Có phải tuần tú khí khái, thiên hạ đệ nhất không? Kiếm mới của hấn có bộ dạng ra sao? Mười mấy năm nay hấn đi đâu thế? Có luyện được tuyệt chiêu mới nào không?

Thi Văn Tuyệt thấy tên này nói năng không ra đầu ra đuôi, phần khởi tới mức vung tay chân loạn xạ thì thở dài, đột nhiên cảm thấy y rất đáng thương.

Y cũng đáng thương giống mình lúc đó.

Đợi đến bờ Đông Hải, tận mắt nhìn thấy trận quyết chiến kinh thiên kia thì tên này...

Cũng sẽ hận hấn phải không?

Bất Quy Cốc

Lý Liên Hoa lúc này đang dắt một con ngựa trắng, đi trong vùng núi hoang vắng.

Lý Tương Di xuất hiện, giang hồ dậy sóng, những truyền thuyết lần lượt ra đời, nhất thời sinh ra rất nhiều câu chuyện. Nghe nói hôm qua hấn làm anh hùng cứu mỹ nhân bên hồ Đại Minh, hôm trước thì hành hiệp trượng nghĩa ở sa mạc Tây Vực, trước nữa thì thi triển một môn tuyệt thế thần công ở đỉnh Tuyết Sơn, làm tan chảy băng tuyết ngàn năm, đất canh tác khô hạn dưới chân núi đột nhiên như nắng hạn gặp mưa rào, tạo phúc cho đất màu một phương, vân vân...

Vị tiên nhân hô phong hoán vũ, từ Giang Nam đến Tây Vực rồi lại đến Tuyết Sơn trong nháy mắt ấy đang dắt bạch mã đi trong sơn cốc vắng dấu chân người. Dưới sơn cốc hơi nước nặng nề, chỗ nào cũng đầy những vũng nước tù nước đọng đến mắt cá chân, đâu đâu cũng đầy ruồi muỗi, sâu bọ rần rết và nhiều loại bò sát khác. Lý Liên Hoa đi lại vô cùng vất vả, con ngựa thì cứ khịt mũi phì phì, rõ ràng nó cũng đang mất kiên nhẫn.

Hấn ra khỏi Bách Xuyên Viện. Lý Tương Di hiện thế, Lý Liên Hoa không thể sống được. Huống chi Lý Tương Di sống lại, Tiêu Tử Khâm làm sao có thể bỏ qua cho hấn được? Vậy nên khi ra khỏi Bách Xuyên Viện, hấn suy nghĩ hết sức cẩn thận xem rốt cuộc phải tránh đến chỗ nào mới được an toàn, thiên trì ở núi Trường Bạch vừa cao vừa xa, bên trong có lẽ cũng chẳng có hoa sen, vậy nên hấn dắt một con ngựa trắng của Bách Xuyên Viện, chậm rãi đi vào Bất Quy Cốc.

Nhưng phàm những nơi núi sông sa mạc thiếu dấu chân người, chắc chắn sẽ có Bất Quy Lộ, Bất Quy Hà, Bất Quy Sơn, Bất Quy Hiệp(*) gì đó, vân vân... mà Bất Quy Cốc chính là một cái rất rất phổ biến trong đó. Thế rồi Lý Liên Hoa nhìn thấy ba chữ "Bất Quy Cốc" ở cửa cốc, hấn vui vẻ đi vào mà không cần suy nghĩ gì cả.

(*) Không đường trở lại, không sông không núi quay về. Hiệp là chỗ hai quả núi kẹp dòng sông ở giữa.

Sau khi đi vào, hấn lập tức cảm thấy hối hận.

Sơn cốc này không lớn nhưng lại vô cùng hẹp và dài, đáy cốc ẩm ướt và lầy lội, mọc vô số những loại cỏ nổi có hình thù kì quái, không khí thì vô cùng ẩm ướt, hít thở cực kỳ khó chịu. Hai bên sơn cốc cây cối xanh tốt, không có rần rết, quạ bay tứ tung, dưới đất thỉnh thoảng lại xuất hiện xương trắng dập nát, quả thực là ngập tràn không khí “bất quy” (*)

(*)Không trở lại.

Bộ Doanh Châu Giáp trên người Lý Liên Hoa chưa được bao lâu đã bắn đầy bùn đất, cũng may bộ đồ này đao kiếm không gây tổn thương được, đổi lại là mấy bộ đồ cũ rách bên trong lâu Liên Hoa của hấn thì e là đã sớm biến thành từng mảnh từng mảnh vải vụn rồi... Hấn không cưỡi ngựa mà một tay cầm dây thừng, vất vả bước từng bước về phía trước.

Hấn không cưỡi ngựa là vì hấn không nhìn thấy gì.

Những bóng đen trước mắt chầm chậm từ một chùm biến thành hai chùm. Khi hấn đi vào Bất Quy Cốc, những bóng đen đó như tan ra, trở thành ngàn vạn những bóng ma lơ lửng bất định, lúc tụ lại lúc tản đi, biến đổi liên tục làm nhiều loạn lòng người. Tại Lý Liên Hoa thì bị ù, mắt bị hoa, thể chất và tinh thần cạn kiệt, nên hấn quyết định nhắm mắt lại, nếu không thì cũng chẳng khác gì một tên mù mở mắt, do vậy hấn không dám cưỡi ngựa. Một là vì hấn không nhìn thấy, nếu là con đường này đi qua một gốc đại thụ, con ngựa thông thả đi qua cành cây thì hấn sẽ không tránh khỏi việc bị ngã khỏi ngựa. Hai là hấn không biết bắt đầu từ bao giờ mình lại hơi sợ độ cao, ngồi ngựa có hơi lảo đảo không vững, vậy nên hấn đành dắt ngựa, để con ngựa to lớn ấy dẫn đường cho mình.

Nhưng bị một con súc sinh dẫn đường, mắt thì không thể nhìn, đi trong Bất Quy Cốc kì lạ khó đoán, bước lên một bước, xuống một bước đều là nước bắn, không khí nóng nực không sạch sẽ, Lý Liên Hoa càng đi càng thấy gian nan, dần dần hấn không theo nổi con ngựa, đi được lên một bước thì phải thở đến ba bốn lần. Trong lòng hấn hối hận vô cùng, cứ tiếp tục như thế này thì chưa tìm thấy được chỗ trú thân vẹn toàn, hấn đã tìm thấy một chỗ yên nghỉ toàn vẹn cho mình rồi.

Một tiếng quạ kêu vang lên.

- O... o... o... - Bốn phương tám hướng đột nhiên có thêm rất nhiều tiếng quạ kêu.

Lý Liên Hoa mở mắt, chỉ thấy trên đầu cành cây um tùm. Hấn đã đi đến một nơi bên trên khe núi, trong một khu rừng, ngược lên nhìn thì thấy quạ bay đầy trời, cúi xuống dưới thì thấy mặt đất có một cỏ thi thể.

Hấn nhận ra đó là một cái xác nữ. Nơi này cây cối um tùm, bạch mã đã không thể đi lên trước nữa, chợt nghe thấy tiếng binh đao vang lên ầm ĩ ở trong khu rừng phía trước, giống như đang có một trận hỗn chiến.

Hờ?

Hấn nhất thời không biết có nên đến đó xem náo nhiệt không, cho dù là đến đó “xem” nhưng với đôi mắt này của hấn thì e là cũng chẳng nhìn thấy được gì... Đột nhiên những tiếng “rắc rắc” của cành cây gãy vang lên, một vật từ trên trời rơi xuống, hấn tránh ra sau

theo bản năng, chỉ thấy vật đó rơi lên cổ thi thể nữ vừa rồi đánh “rắc” một tiếng. Nhìn kỹ lại, đó cũng là một cái xác nữ, hấn ngược lên, chỉ thấy phía trên cái xác đó vừa vịn có một cái lỗ hồng thừa thốt cành lá, làm cho thi thể bị ném qua sau khi bị bật vài lần thì rơi xuống trước mặt mình.

Bóng đen trước mắt vừa vịn bay qua trong nháy mắt, thi thể nữ dưới đất mặc bộ váy màu xanh lam, trên thân váy thêu một bức tranh thái cực viền hoa, luận về màu sắc của bộ trang phục này thì rất giống quần áo đặc biệt của một môn phái nào đó... Lý Liên Hoa vội vàng nhìn thi thể, con ngựa lớn lại ghét những nơi nhỏ hẹp, cực kì ẩm ướt, nó hí lên một tiếng rồi lách từ trong bụi cây ra ngoài.

Ngoài khu rừng có năm sáu cô gái mặc trang phục màu xanh đang đánh nhau với một người. Năm sáu thanh trường kiếm lấp lánh phát sáng, vung tới vung lui, nhưng kiếm khí tung hoành, chiêu thức luân chuyển mà vẫn không giáng xuống được người kia. Ở giữa năm sáu cô gái áo xanh đó có một bóng người màu vàng đang bay tới bay lui, vóc dáng vô cùng ấn tượng, dù là Lý Liên Hoa mắt mũi nhập nhèm nhìn thì cũng biết người đó võ công vượt xa năm sáu cô gái kia. Y muốn thoát thân thì sớm đã chạy lâu rồi, nhưng không biết vì sao lại cứ bay tới bay lui ở giữa bọn họ?

- Giết tên cầu tặc đã làm nhục tam sư muội này đi!
- Giết hần báo thù cho thất muội, bát muội!
- Cầu tặc!

Trong lúc đánh nhau, loáng thoáng vọng đến mấy câu quát tháo, Lý Liên Hoa bỗng hiểu ra. Vị áo vàng ở chính giữa có lẽ đã trêu ghẹo “tam sư muội” của những nữ hiệp này, kết quả các nàng cầm kiếm đuổi tới nhưng võ công không địch lại được nên y đã giết mất hai người.

Nhìn tình hình báo thù này, hiện giờ người áo vàng vẫn chưa xuống tay giết người, nếu không chỉ e là mấy vị nhất muội, nhị muội, tứ muội, ngũ muội, lục muội, vân vân muội này sắp phải chờ hai mươi năm sau các thập nhất muội, thập nhị muội, thập tam muội, vân vân báo thù cho bọn họ rồi. Lý Liên Hoa không nhìn được lại thở dài, nhìn bộ váy một sắc xanh lam thêu hình thái cực kia thì rõ ràng đây đều là nữ tử Nga Mi.

Đúng vào lúc này, người áo vàng kia đã thấy mất hết kiên nhẫn, gã vung tay đánh xuống đầu một cô gái. Nếu không phải nể tình những nữ tử Nga Mi này trẻ trung xinh đẹp, thân hình ai ai cũng yếu điệu thì gã đã sớm kết liễu từng người một từ lâu rồi. Người này võ công cực kì cao cường, một chưởng đánh xuống thì thiếu nữ mặc y phục xanh tuổi chừng mười sáu, mười bảy kia không khỏi biến thành một đồng huyết nhục.

Lúc này có con ngựa trắng hí lên một tiếng rồi lao vọt ra từ trong bụi cây vô cùng xanh tốt, nhất muội nhị muội đang bận rộn tranh đấu liền quay đầu lại, chỉ thấy mặc dù con ngựa trắng toàn thân ướt nhẹp cứ như vừa lội nước ra, nhưng lại khỏe mạnh cao lớn, bộ dạng rất xinh đẹp.

Đây rõ ràng là một con ngựa tốt.

Người mặc áo vàng sững sờ, bàn tay đang đánh xuống thiếu nữ mặc y phục xanh hơi khựng lại, gã lớn tiếng quát hỏi:

- Kẻ nào vậy?

Chợt nghe thấy trong bụi cây có một tiếng ho khế, một người chậm rãi bước ra, mấy thiếu nữ mặc y phục xanh thấy người tới trang phục ướt sũng, một bộ áo trắng sáng lấp lánh không nhiễm bụi đất, mặc dù đi rất chậm chạp nhưng dáng vẻ thanh tao lịch sự. Lại thấy người đó nho nhã lễ độ, so với tên dân tộc áo vàng trước mắt dĩ nhiên là khí chất hơn nhiều, trong lòng bọn họ không khỏi nảy sinh hảo cảm với hắn.

- Khoan đã nào. - Người áo trắng đó nói. - Hoàng lão tiên bối, ngài vẫn khỏe chứ?

Người áo vàng sát khí bùng bùng, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào người áo trắng.

- Người là kẻ nào?

Lý Liên Hoa mỉm cười không trả lời câu hỏi “Người là kẻ nào” mà chỉ nói:

- Võ Đang Hoàng Thất, sư huynh của Võ Đang Tử Hà chưởng môn, lão tiên bối gây dựng rất nhiều chiến tích quan trọng trên núi Võ Đang năm đó, ai ai cũng ngưỡng mộ kính trọng, vì sao hôm nay lại trở thành hung đồ vô duyên vô cớ giết hại đệ tử Nga Mi chứ...

Tên dân tộc đó chính là Võ Đang Hoàng Thất, những thiếu nữ mặc y phục xanh kia sợ hãi đổ mồ hôi lạnh toàn thân, có vài người lập tức chạy vào bụi cây tìm thi thể của đồng môn sư muội, đệ tử Nga Mi bị Võ Đang Hoàng Thất giết hại, việc này mà lan truyền ra ngoài thì chắc chắn sẽ thành một vụ tai tiếng.

- Người là kẻ nào? - Hoàng Thất lớn tiếng hỏi.

Thực ra gã đã gặp qua Lý Liên Hoa một lần hồi xảy ra chuyện Nhất Phẩm Phần, có điều lúc đó Lý Liên Hoa đóng giả làm kĩ nữ, tự bôi trét biến mặt mình thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ nên giờ này tất nhiên Hoàng Thất không nhận ra được. Lý Liên Hoa vẫn không đáp, hắn lại cười cười.

- Có lẽ lão tiên bối chạy ra từ chân đỉnh Đoạn Vân phải không?

Hoàng Thất “hừ” một tiếng. Gã đích thực đã thoát thân từ vụ hỏa hoạn dưới chân đỉnh Đoạn Vân. Ngày đó gã bị Hoắc Bình Xuyên dẫn về Bách Xuyên Viện, giam vào nhà lao thứ sáu, không lâu sau thì được Giác Lệ Tiểu cứu ra, sau đó gã vẫn luôn ở trong bang Ngưu Long Ngư Mã. Lúc này gã đang đi thẳng về Võ Đang, muốn đoạt lại ngôi vị Chưởng môn Võ Đang, đi đến nơi này ngẫu nhiên gặp đám đệ tử Nga Mi đang chuẩn bị đi đến Phú Giang Lâu ở Trường Giang. Trong đó, gã nhìn trúng tam muội có khuôn mặt dịu dàng, cực kì giống với Tiểu Như của gã nên đã nảy sinh tà niệm. Tối qua bài cũ soạn lại, gã đã dùng mê hương cưỡng gian nàng. Không ngờ đám đệ tử Nga Mi coi trọng lời dạy của tôn sư, sáng sớm đã dậy, thấy gã từ trong phòng tam sư muội bước ra, thế là cả đám cùng đuổi theo.

Gã cưỡng gian thành công, lại thấy đám nữ tử đó đều trẻ trung xinh đẹp, vốn không định giết người, sau đó chạy vào Bát Quy Cốc mà đám người vẫn đuổi theo không tha. Gã

cảm thấy mắt kiên nhẫn nên đã giết chết hai người. Nếu người mặc áo trắng kia không xuất hiện, gã đã định giết hết sáu người còn lại. Mà cái người áo trắng đột nhiên xuất hiện kia lại nhận ra mình, việc này khiến gã bỗng nổi sát khí.

- Ta là ai, từ đâu đến, người chết có cần phải biết không? - Hoàng Thất cười gằn, một chưởng đánh thẳng về phía hắn.

Lý Liên Hoa né sang bên cạnh, nhỏ nhẹ nói:

- Các vị nữ hiệp phái Nga Mi, người này võ công cao cường, đây đưa với hắn sẽ bất lợi đó, xin các vị hãy nhanh chóng rời đi.

Một chưởng của Hoàng Thất lướt qua bên cạnh khiến tà áo bay bay, tư thế vô cùng đẹp mắt.

- Vị thiếu hiệp này, người ngăn cản tên ma đầu kia cho tì muội chúng ta, chúng ta làm sao có thể rời khỏi đây được? - Trong các thiếu nữ có người buột miệng nói, ngay sau đó mặt mày đỏ lựng. - Tuyệt đối... không được.

Lý Liên Hoa gật đầu, không nói thêm nữa. Hoàng Thất đánh một chưởng không trúng, chân vẽ hình bát quái, người đi tựa du long, đây chính là tuyệt học *Võ Đang Bát Quái Du Long*. Tay áo gã nổi gió, đó là *Võ Đang Ngũ Trọng Kinh*, song thức hợp nhất, gã muốn giết Lý Liên Hoa dưới chưởng này.

Một tiếng rít khê vang lên.

Các đệ tử Nga Mi nhìn thấy uy thế của Hoàng Thất thì trái tim như treo lơ lửng trên không, bỗng thấy một vết sáng lóe lên, giống như trong khoảng không đột nhiên có tơ nhện vút qua, trên cổ Hoàng Thất chợt xuất hiện một vết máu tươi, chưởng đòn vẫn chưa đánh ra thì gã đã sợ hãi ngừng lại. Trước mặt bao người, chỉ thấy một thanh nhuyễn kiếm cực mỏng cực dài đã quán quanh cổ Hoàng Thất. Rốt cuộc vì sao thanh kiếm này có thể nhanh như vậy? Thực sự là nhanh tới mức không ai nhìn thấy dấu vết, đúng là không thể tưởng tượng được. Hoàng Thất liếc nhìn người áo trắng, chỉ thấy tay trái hắn cầm kiếm, lúc này mới hiểu ra, gã cười lạnh.

- Thì ra người dùng kiếm tay trái!

Gã không biết Lý Liên Hoa sớm đã nhìn qua võ công của mình, lại thêm tay trái cầm kiếm đánh bất ngờ mới có thể một chiêu không chế kẻ địch. Lý Liên Hoa chỉ cười cười, Hoàng Thất ẩn cư quá lâu nên đã bỏ lỡ thời kì Lý Tương Di nổi danh, không nhận ra Văn Cảnh.

Kiếm Văn Cảnh quán quanh cổ Hoàng Thất, chỉ cần cổ tay Lý Liên Hoa động nhẹ là đầu của Hoàng Thất sẽ lìa cổ. Lý Liên Hoa đứng yên, thiếu nữ mặc y phục xanh vừa rời lên tiếng vội vàng chạy qua, điểm huyết đạo của Hoàng Thất rời dây thừng trói chặt gã lại. Mấy người hợp sức đặt Hoàng Thất lên bạch mã rồi mới thở phào được. Mấy vị cô nương nghĩ đến cái chết của những tì muội đồng môn thì lại khóc lóc inh ỏi, sau một lúc lâu mới có người nhỏ nhẹ nói với Lý Liên Hoa.

- Vị thiếu hiệp, chúng ta có hẹn với người ta, danh định đi đến Phủ Giang Lâu, tên ma đầu này võ công cao cường, tỉ muội bọn ta dọc đường e là khó có thể khống chế được, không biết thiếu hiệp có thể... - Người nói chuyện hai má ửng hồng. - Có thể tiễn chúng ta một đoạn được không?

Lý Liên Hoa đứng nguyên tại chỗ bất động, sau một lúc lâu mới mỉm cười, gật đầu. Thiếu nữ mặc y phục xanh hài lòng phấn khởi, ai nấy đều nhìn nhau ngượng ngùng mà không biết rằng vị công tử áo trắng này hiện tại chỉ muốn đứng ở chỗ cũ thêm một lúc nữa. Những giai thoại kiểu anh hùng cứu mỹ nhân thực sự đã không còn phù hợp với hắn nữa rồi. Hắn chỉ muốn thoải mái nghỉ xả hơi thôi.

Phá Kiếm

Lý Liên Hoa và những thiếu nữ mặc y phục xanh của phái Nga Mi đồng hành hai ngày, cuối cùng cũng đến bờ Trường Giang, Phủ Giang Lâu.

Dọc đường đi, trời chưa sáng các thiếu nữ Nga Mi đã rời giường, thiếu hiệp phong độ ngời ngời như hấn tất nhiên không thể dậy muộn hơn đám nữ hiệp được. Thế nên hai ngày nay canh tư hắn đã phải dậy, mà đã là thiếu hiệp thì không thể không trừ bạo giúp yếu, hắn phải sắp xếp chỗ nghỉ, hành trang, vận chuyển quan tài của thất muội, bát muội rồi cho ngựa ăn, đánh xe, dắt ngựa... Vậy cho nên Hoàng Thất Hoàng lão tiên bối nặng đến một trăm năm mươi, sáu mươi cân (*) cũng phải do đích thân vị thiếu hiệp ấLời hy xử lí.

(*) Đơn vị đo lường Trung Quốc bằng 0,5kg, ở đây là khoảng 80kg.

Hai ngày, bốn mươi tám canh giờ, giống như đã qua ngàn năm vạn năm, khó khăn lắm Lý Liên Hoa mới đưa các hiệp nữ đến dưới Phủ Giang Lâu kia, hấn thở dài một hơi. Nữ nhân ấy mà, khi họ không phải thể tử của mình, nam nhân có tu dưỡng tốt đến mức nào thì lòng kiên nhẫn cũng rất có hạn.

Phủ Giang Lâu là một nơi ngắm cảnh cao ba tầng ở bên cạnh Trường Giang, được xây dựng trên một tảng đá cực lớn cạnh sông. Bước lên lầu cao nhìn xuống dòng sông nước xanh như ngọc, mênh mông cuộn cuộn, nhìn ra phía xa xa núi non trập trùng, uốn lượn tựa những con rồng, trong lòng bỗng thấy thanh bình.

Lý Liên Hoa và các nữ hiệp Nga Mi vừa đi tới gần Phủ Giang Lâu thì thấy một cỗ xe ngựa cũng tiến về phía đó, vó ngựa đi không vội vã mà rất vững vàng, làn gió nhẹ thổi tới thể hiện rõ phong thái tao nhã của chủ nhân. Người ngồi trong xe ngựa tuyệt đối không phải người bình thường.

- Tiêu môn chủ! - Thiếu nữ mặc y phục xanh bên cạnh vui mừng kêu lên. - Tiêu môn chủ quả nhiên là người đáng tin cậy, sớm như vậy mà đã đến rồi.

Tiêu... môn chủ?

Lý Liên Hoa thở dài, chỉ thấy có hai người bước xuống trên cỗ xe ngựa vừa đến, một người mặc cẩm bào dung mạo tuấn tú, đó chính là Tiêu Tử Khâm, một người khác yếu điệu

dịu dàng, nho nhã thoát tục, chẳng phải Kiều Uyển Văn đó sao? Tiêu Tử Khâm liếc nhìn thiếu nữ mặc y phục xanh, không nói không rằng, chỉ bước nhanh qua đó, thản nhiên nói:

- Người vẫn khỏe chứ?

Kiều Uyển Văn thấy hắn và các nữ hiệp Nga Mi đi chung thì rất kinh ngạc, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng dịu dàng, nàng chỉ mỉm cười với hắn. Lý Liên Hoa liếc nhìn Kiều Uyển Văn, không nhin được lại thở dài.

- Người vẫn khỏe chứ?

Tiêu Tử Khâm cười nhạt.

- Ta nghe nói gần đây ngươi rất nổi danh.

Lý Liên Hoa vốn định xua tay theo thói quen, nhưng các nữ hiệp Nga Mi vẫn ở bên cạnh, hấn xua tay nhiều quá thì e là không ổn, nhất thời không nghĩ ra nên giải thích thế nào, chỉ đành nói:

- Nhờ phúc...

Tiêu Tử Khâm nói:

- Ta có chuyện cần nói với vị thiếu hiệp này, làm phiền các vị.

Bên cạnh y lập tức tránh ra một vòng tròn, các thiếu nữ mặc y phục xanh đều nhìn y kính sợ. Lý Liên Hoa đành quay người đi theo y lên tầng ba Phủ Giang Lô.

Phía ngoài lan can Phủ Giang Lô, nước sông trong veo như ngọc, qua cả ngàn năm vạn năm mà vẫn như vậy.

- Ta đã nói rồi, chỉ cần ngươi gặp lại Uyển Vân, ta sẽ giết ngươi. - Tiêu Tử Khâm lạnh lùng nói, giọng điệu không hề có ý đùa vui. - Lời của ta, tuyệt đối không thu lại.

- Ta chẳng qua chỉ làm mã phu cho các hiệp nữ Nga Mi thôi mà... - Lý Liên Hoa than thở. - Ta quả thực không biết bọn họ hẹn gặp ngươi ở Phủ Giang Lô.

Hấn nhìn khung cảnh sông núi trải rộng, bất tri bất giác đứng bên cạnh lan can, nặng nề thở dài. Tiêu Tử Khâm chậm rãi nói:

- Rút Vãn Cảnh của ngươi ra đi.

Lý Liên Hoa chỉ thở dài, hấn cũng không rút kiếm.

Lúc hấn không rút kiếm, Tiêu Tử Khâm thực sự không biết thanh nhuyễn kiếm Vãn Cảnh được đặt ở chỗ nào. Tay y cầm Phá Quân, một kiếm đâm đến ngực Lý Liên Hoa. Tay áo trái của Lý Liên Hoa khẽ động, chỉ thấy một ánh sáng lóe lên như tơ nhện, một thanh nhuyễn kiếm cực mỏng cực dài khẽ kêu lên "tinh" một tiếng, trong nháy mắt quán lên thân kiếm của Tiêu Tử Khâm.

- Tử Khâm, ta không phải đối thủ của ngươi.

- Ngươi không phải đối thủ của ta mà còn dám động thủ với ta sao? - Tiêu Tử Khâm lạnh lùng. - Ta không muốn tự tay giết ngươi... - Y hơi khựng lại rồi quả quyết. - Tứ Cốc Môn không cần đến hai môn chủ, ngươi tự kết thúc đi!

Lý Liên Hoa cười khở.

- Ta...

- Ngươi đã nói sẽ không quay lại lần nữa, ngươi đã nói ngươi sẽ không gặp lại Uyển Vân nữa. - Tiêu Tử Khâm lạnh lùng nói. - Những lời nói ở lần đại náo Bách Xuyên Viện trên núi Thanh Nguyên, lấy tên Lý Tương Di nổi danh thiên hạ, là đang khiêu khích với ta phải không? Hôm nay thiên hạ chỉ nghe theo ngươi, ngươi nói ngươi không có ý định quay lại, không có ý gì với giang hồ, không có ý gì với Uyển Vân, ai có thể tin ngươi chứ?

Lý Liên Hoa nghẹn lời, sau một lúc cuối cùng hấn lại thở dài.

- Ta tự kết thúc, nếu người giết ta... đúng là không tiện...

Hắn đưa tay trái lên, thu lại Văn Cảnh, ngẫm nghĩ một lúc rồi cổ tay khẽ giật, chợt nghe một tiếng “tách” giòn giã vang lên, ánh sáng tản ra xung quanh, rơi xuống đất kêu “tinh tang”. Tiêu Tử Khâm chấn động, sát khí còn chưa tiêu tan, trong lòng đã xuất hiện sự kích động không nói nên lời khiến mặt y trắng nhợt.

Sàn nhà ngập ánh sáng, rọi những tia nắng lấp lánh giống như không bao giờ tắt.

Thanh Văn Cảnh uy chấn giang hồ mười hai năm, thiên hạ đệ nhất nhuyễn kiếm. Văn Cảnh kiêu ngạo từng cắt tóc cắt vàng xén ngọc. Văn Cảnh mười mấy năm nay hắn chưa từng rời thân, cứ như vậy bị nát vụn, biến thành một đồng phế thải. Lý Liên Hoa cầm chuôi kiếm Văn Cảnh, nhẹ nhàng đặt nó xuống đất, trong lòng đột nhiên xuất hiện một câu nói. Hắn nhớ ai đó từng nói rằng: “Có vài người vớt kiếm như cho, có một số lại cả đời không phụ. Niềm tin của con người, luôn có chỗ khác nhau”.

Trí nhớ của hắn gần đây không được tốt lắm, nhưng câu nói này thì hắn nhớ rất rõ.

Có lẽ vĩnh viễn không thể quên được.

- Người... - Tiêu Tử Khâm biến sắc. Y định nói “Người làm gì vậy”, rồi lại định nói “Người cần gì phải như vậy”, nhưng...

Nhưng y muốn giết người kia.

Y muốn hắn tự sát, hắn lại làm gãy kiếm, việc này...

Việc này có gì không đúng thì phải?

Lý Liên Hoa đặt chuôi kiếm xuống, đứng dậy. Trong nháy mắt không biết vì sao Tiêu Tử Khâm lại chăm chú nhìn thái độ của hắn, đáng tiếc trên mặt Lý Liên Hoa không có quá nhiều cảm xúc. Hắn nói:

- Tử Khâm à, người sắp chết thì lời nói của hắn luôn thật lòng, không biết người có muốn nghe một câu của ta không?

Tiêu Tử Khâm nắm chặt Phá Quân kiếm. Lý Liên Hoa tình nguyện chịu chết, y thực sự không thể tin được. Hắn tự làm gãy Văn Cảnh, việc này khiến y nhìn mà thấy kinh hãi.

- Lời gì?

- Nếu Uyển Văn yêu ta thì nàng ấy sẽ không gả cho người. - Lý Liên Hoa nhẹ nhàng nói. - Người phải tin nàng, cũng phải tin bản thân mình. - Hắn nhìn Tiêu Tử Khâm. - Giữa phu thê không tin tưởng... cũng chính là phản bội.

Tiêu Tử Khâm lớn tiếng nói:

- Chuyện của phu thê chúng ta, không phiền người nhọc công!

Lý Liên Hoa gật đầu, đi một bước đến cạnh lan can, hắn nhìn rồi quay đầu lại, đột nhiên nhe răng cười.

- Sau này đừng làm những chuyện như thế này nữa.

Tiêu Tử Khâm sững người, còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đã thấy Lý Liên Hoa tung mình lao thẳng xuống dòng sông, tốc độ nhanh như chớp khiến y không kịp ngăn cản.

Hắn đang làm gì vậy? Định nhảy sông chết sao?

Nhưng mà... trong nháy mắt Tiêu Tử Khâm bỗng có chút mơ hồ. Y vẫn nhớ Lý Tương Di bơi lội rất giỏi, năm đó rơi xuống biển vẫn không chết, giờ rơi xuống dòng sông thì sao mà chết được cơ chứ? Nghĩ đến việc đó, y lại thở phào, đột nhiên nhìn thấy Lý Liên Hoa tung mình lướt sang ngang bay nghiêng mấy trượng rồi hạ xuống một con thuyền đánh cá, từ xa quay người lại cười với y.

Tiêu Tử Khâm bỗng hiểu ra. Lý Liên Hoa tự biết mình không phải đối thủ nên đã làm gãy Văn Cảnh, cam tâm chịu chết đều là để hạ thấp cảnh giác của y, sau đó đợi khi trên sông có thuyền đánh cá đi qua thì bay xuống thoát thân!

Một ngọn lửa giận không sao giải thích được bỗng dâng lên trong lòng. Y thực sự không giận chuyện Lý Liên Hoa không chết, thứ khiến y bưng bưng lửa giận là Văn Cảnh dưới đất kia!

Văn Cảnh!

Thanh kiếm Văn Cảnh này đi theo Lý Tương Di nhiều năm, đã từng chém biết bao tên yêu ma tà ác, đã từng cứu biết bao tính mạng.

Vậy mà hắn lại phá nát thanh kiếm ấy!

Không phải là hắn có bản lĩnh bỏ trốn đó sao?

Không phải hắn sớm đã lên kế hoạch nhảy sông đó sao?

Vậy vì sao hắn còn phá nát thanh kiếm này chứ?

Nếu như không muốn chết vì sao phải phá nát kiếm?

Thanh kiếm này đối với hắn mà nói, không có giá trị chút nào sao?

Tiêu Tử Khâm bưng bưng nổi giận, sát khí bốc lên tận trời, tên này quả nhiên không thể không giết, y chắc chắn phải giết hắn!

*

**

Lý Liên Hoa đáp lên một con thuyền đánh cá. Ngư phu vốn đang giăng lưới, đột nhiên có người từ trên trời giáng xuống giống như thiên binh, sợ tới nỗi suýt ngã xuống sông, thét lên:

- Quý... có quý kia...

Người hạ xuống thuyền đánh cá thờ dài.

- Ban ngày ban mặt thế này thì quý ở đâu ra chứ?

Ngư phu quay đầu lại, thấy vị thiên binh ấy mặc y phục trắng, tướng mạo nhìn không xấu xa thì mới yên tâm đôi chút, nhưng vẫn nói:

- Người... người người người...

Lý Liên Hoa ngồi xuống, thấy ngư phủ thu hoạch được không nhiều, trên thuyền chỉ vón vện có mấy con cá nhỏ vẫn đang giãy đành đạch ở đáy thuyền, hắn bắt giắc mỉm cười.

- Thuyền gia, ta và người thương lượng một chút được không?

Ngư phủ kia thận trọng nhìn hắn, ngẫm nghĩ một lúc rồi mới cẩn thận hỏi:

- Chuyện gì vậy? - Gã lại bổ sung thêm một câu. - À, ta không có tiền đâu, nếu người muốn những con cá đó thì cứ lấy đi.

Lý Liên Hoa cười, hắn lấy từ trong người ra một tờ giấy.

- Ta muốn mua con thuyền này của người.

- Thuyền... thuyền này... không bán đâu.

Lý Liên Hoa mở tờ giấy ra.

- Đây là ngân phiếu năm mươi lượng.

- Ngân phiếu?

Ngư phủ nghi ngờ nhìn tờ giấy kia. Ngân phiếu... thứ đó y đã nghe nói đến rồi nhưng chưa nhìn thấy bao giờ, làm sao biết được thật đâu giả đâu chứ. Lý Liên Hoa nghĩ ngợi rồi lại lấy từ trong người ra hai lượng bạc vện.

- Ngân phiếu năm mươi lượng, cộng thêm hai lượng bạc vện. - Hắn vỗ lên người, cực kì nghiêm túc nói. - Ta mua con thuyền này, người giúp ta gửi một phong thư nữa, một văn tiền ta cũng không còn, chỉ có nhiều đây thôi.

Hai lượng bạc? Ngư phủ mừng rỡ, con thuyền này của gã đáng giá không tới hai lượng bạc. Gã vội vàng cất ngân phiếu và bạc đi.

- Được được, bán luôn bán luôn, không biết khách quan ngài muốn đi đâu? Ta có thể đưa ngài đi.

Lý Liên Hoa cười cười, hắn lấy từ trong người ra một phong thư, nói mềm mỏng và cực kì kiên nhẫn:

- Ngân phiếu kia có thể đến cửa hàng bạc Uông thị trong thành đổi lấy bạc, phong thư này người giúp ta gửi đến...

Hắn ngừng lại một lát, vốn định nói là gửi đến phân đà của Bách Xuyên Viện, nhưng chỉ e ngư phủ này không biết phân đà của Bách Xuyên Viện là cái quái gì nên đành nói:

- Gửi đến bất kì tửu lâu, trà quán hay tiệm bạc nào của Phương thị là được.

- À. - Ngư phủ cất thư đi, y không xem trọng tám ngân phiếu kia mấy mà chỉ có hứng thú với hai lượng bạc.

Lý Liên Hoa chỉ sang bờ bên kia.

- Người lên bờ trước đi, con thuyền này là của ta rồi.

- Khách quan người định đi đâu thế? Ta có thể đưa ngài đi trước rồi đợi người của ngài đến nhận thuyền. - Ngư phu này rất chất phác thật thà, sau khi nhận tiền vẫn tính toán giúp Lý Liên Hoa.

- Ta không biết đi đâu hết. - Lý Liên Hoa mỉm cười. - Ta cũng biết chèo thuyền mà.

- Thật sao? - Ngư phu lắc lư mái chèo, chậm chậm chèo thuyền hướng về bờ. - Thấy ngài dáng vẻ thư sinh yếu ớt, không nhìn ra ngài cũng biết chèo thuyền đấy.

- À, ta cũng là ngư phu, cũng từng bán cá rồi mà.

- Hả? Chỗ ngài cá chép bán được bao nhiêu tiền một cân thế? Đạo này cá chép đắt lắm, nhưng ta làm thế nào cũng không bắt nổi một con...

- À à...

Con thuyền gỗ đơn sơ mỏng manh chậm chậm cập bờ, ngư phu nhảy xuống thuyền, cầm ngân phiếu năm mươi lượng và hai lượng bạc vụn vấy tay với Lý Liên Hoa. Lý Liên Hoa tay trái lắc lư mái chèo, chậm rãi chèo thuyền về giữa dòng sông, để mặc nó trôi theo dòng.

Nơi đây là hạ du Trường Giang, nhìn dòng nước này thì chưa đến một ngày một đêm là có thể ra biển rồi. Lý Liên Hoa phóng sinh hết cá dưới đây, hấn ôm gối ngồi trên thuyền, nhìn nước sông cuộn cuộn trước mắt.

Hấn đang nhìn.

Nếu núi non có bảy phần thì trong mắt hấn chỉ còn lại một hai phần.

Nhưng hấn vẫn đang nhìn.

Hai bên núi xanh được mây bao phủ, màu xanh ngấn ngát ấy mang theo vẻ ảm đạm, nó khiến người ta cảm thấy lạnh.

Hấn ngồi trên thuyền, làn sương mù âm u lạnh lẽo kia từ trên sông bốc lên, dần dần bao phủ cả con thuyền, vừa ngấm lạnh lại vừa băng giá. Nhìn từ xa xa giống như con thuyền nhỏ đang ra khỏi biển mây, thực sự rất tao nhã.

Lý Liên Hoa cười cười, hấn khẽ ho một tiếng rồi nôn ra một ngụm máu. Hấn cực kì cẩn thận lấy khăn tay lau đi. Kế đó, hấn lại nôn ra một ngụm máu nữa.

Lời Hẹn Đông Hải

Địch Phi Thanh đã liên tiếp động thủ với các đại bang phái. Ngoài Thiếu Lâm Pháp Không phương trượng kiên quyết không động thủ, Võ Đang Tử Hà Đạo trưởng bế quan đã lâu mà vẫn chưa xuất quan, y gần như là thiên hạ vô địch.

Ngày hai mươi lăm tháng Tám.

Cách ngày chìm xuống biển năm đó gần mười ba năm.

Địch Phi Thanh đến bờ Đông Hải từ rất sớm, đây là một thôn nhỏ có tên "Vân Thổ", trong thôn lớn nhỏ đều mang họ Vân. Bãi biển ngoài thôn Vân Thổ rất sạch sẽ, biển xanh cát trắng, bầu trời xanh trong không gợn mây.

Giống như sắc trời năm đó.

Bên cạnh bãi biển đó, có một tảng đá ngầm cực lớn tên gọi là “Hoán Nhật”.

Không biết từ năm nào tháng nào ngày nào, ai đó đã khắc lên những nét chữ vô cùng phóng khoáng lên đó, bây giờ, sâu bên trong những vết khắc đó có những con ốc biển cực nhỏ, cũng không hề ảnh hưởng đến những nét chữ cứng cáp kia.

Địch Phi Thanh đứng trên tảng đá ngầm Hoán Nhật. Y mặc y phục màu xanh giống như năm đó. Thực ra y có thể giết Lý Liên Hoa rất dễ dàng, nhưng thứ y muốn chiến thắng không phải Lý Liên Hoa đó, mà là chiêu kiếm của Lý Tương Di kia.

Mười ba năm trước, y độ chương toàn thắng Lý Tương Di là vì toàn thân Lý Tương Di bị trúng kịch độc. Nhưng cho dù Lý Tương Di trúng kịch độc thì hẳn vẫn có thể một kiếm đánh Địch Phi Thanh trọng thương. Một chiêu *Minh Nguyệt Trảm Tây Hải* (*) kia, cùng với mười năm nằm giường bệnh sau đó, đời này kiếp này, y khắc cốt ghi tâm.

(*) Trăng chìm xuống biển tây.

Hôm nay.

Y cảm thấy mình thậm chí chỉ cần dùng năm phần chân lực là đã giết được Lý Tương Di rồi. Nhưng y không muốn giết hẳn trước khi phá được *Minh Nguyệt Trảm Tây Hải*. Huống chi tên đó thông minh xảo trá, mười ba năm nay, có lẽ vẫn còn chiêu mới còn cao cường hơn cả *Minh Nguyệt Trảm Tây Hải*. Địch Phi Thanh đứng trên tảng Hoán Nhật, trong lòng thoáng mong chờ.

Phía sau tảng Hoán Nhật, có hơn trăm người cao cao thấp thấp đang đứng, những đầu lĩnh lớn của Tứ Cổ Môn đã đến, Kiều Uyển Văn cũng nằm trong số đó. Rất nhiều đệ tử trẻ tuổi phái Nga Mi có mặt, ba vị trưởng lão Cái Bang cũng tới, Võ Đang có Lục Kiếm Trì, thậm chí có không ít tiểu hòa thượng Thiếu Lâm Tự cũng đến. Trong đám người kì lạ muôn hình muôn vẻ ấy, có một cỗ kiệu hoàng kim lớn tới nỗi khiến người ta phải giương mắt nhìn trân trân. Chỉ thấy bốn phía xung quanh cỗ kiệu đó là lụa vàng có thêu hình phượng, bốn kiệu phu mặc dù ăn mặc đơn giản nhưng mũi thì héch lên trời, mặt không thể hiện cảm xúc, vừa nhìn đã biết là cao thủ đầu đó đóng giả rồi.

Người ngồi trong kiệu tất nhiên chính là Phương Đa Bệnh, Phương đại công tử và Chiêu Linh Công chúa. Ngoài kiệu còn có một thư sinh mặt đen không biểu cảm.

Nhìn cỗ kiệu đó kì quái như vậy, người trong võ lâm đều tránh ra thật xa, ai nấy bàn tán xôn xao.

Phương Đa Bệnh thực ra chẳng muốn ngồi kiệu đến đây chút nào. Y định để thê tử lại rồi trèo tường đi, sau đó tiêu dao tự tại khoảng nửa năm. Nhưng không ngờ nương tử lại là tri âm của y, trong lòng biết tông phụ quân muốn bỏ chạy nên đã vui vẻ chuẩn bị một cỗ xe kiệu lớn, thu xếp tất cả xong thì cùng dắt tay phu quân đi.

Cùng đến với đôi phu thê ân ái này còn có cả Dương Vân Xuân.

Y tò mò đã lâu về truyền thuyết của Lý Tương Di và Địch Phi Thanh, gần như đã nghe câu chuyện của hai người họ mà lớn lên, phàm là người luyện võ thì có ai mà không hiểu kì chứ? Nhìn thấy Địch Phi Thanh đứng trên tảng đá ngằm Hoán Nhật, hình ảnh hào hùng đó đúng là khiến y đại khai nhãn giới, Dương Vân Xuân âm thầm tán thưởng người trên giang hồ quả nhiên hoàn toàn khác với quan trường.

Nhưng Địch Phi Thanh đã đứng trên tảng đá ấy hai canh giờ, giờ đã là giờ Sửu mà chẳng ai nhìn thấy bóng dáng Lý Tương Di đâu. Người xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao, thầm thì xì xào. Kỷ Hán Phật cau mày lại, Tiêu Tử Khâm cũng nhíu chặt hàng mày, Bạch Giang Thuần bắt đầu nhỏ giọng dặn dò người xung quanh vài việc, Kiều Uyển Văn bắt tri bắt giác đã tỏ vẻ lo lắng.

Phương Đa Bệnh ló đầu ra từ trong kiệu.

- Sao lâu như vậy mà chưa thấy người tới nhỉ? Lý Tương Di sẽ không lỡ hẹn chứ?

Chiêu Linh Công chúa nhỏ giọng nói:

- Chuyện lớn như vậy, nếu đã là nhân vật tuyệt thế trích tiên thì làm sao có thể thất hẹn được? Không lẽ gặp phải chuyện gì rồi?

Địch Phi Thanh đứng trên tảng đá, tâm trí thư thái. Lý Tương Di thông minh giao hoạt lắm, hẳn chậm trễ không đến, có lẽ lại là kẻ nhiễu loạn lòng người mà thôi. Lúc này một con ngựa lớn từ xa phi tới, có người lớn tiếng hô hoán thấu trời:

- Thiếu gia! Thiếu gia! Đại thiếu gia à...

Phương Đa Bệnh nhảy xuống từ trong kiệu, nhíu mày hỏi:

- Có chuyện gì?

Vào giờ khắc quan trọng như thế này, Phương thị lại phái người đến hô hào ầm ĩ phá rối, đúng là mất hết thể diện. Sai vật cưới khoái mã đến sắp đứt hơi, mặt mày nhợt nhạt, giờ cao một phong thư.

- Thiếu gia, thiếu gia, đây là một phong thư.

Phương Đa Bệnh bực bội nói:

- Bản công tử đương nhiên biết đó là một phong thư rồi, đưa đây!

Sai vật đưa bức thư bị vò nhàu nhĩ đến, sắc mặt càng thêm nhợt nhạt, hoảng hốt lo sợ.

- Đây là thư của Lý Tương Di...

- Thư gì mà phải đưa đến vào lúc này, chuyện của Phương thị từ bao giờ lại tới phiên lão tử làm chủ vậy? - Phương Đa Bệnh bừng lửa giận, hai chữ "lão tử" buột mồm nói ra, y đột nhiên sững người. - Thư của Lý Tương Di? Lý Tương Di không gửi đến cho Tứ Cổ Môn, gửi đến cho ta làm gì?

Y vốn rộng hống lên quát tháo, đột nhiên nói ra câu này khiến mọi người xôn xao nhìn sang, nhất thời vây lại xung quanh sai vật kia.

Thư của Lý Tương Di?

Sao Lý Tương Di lại gửi thư đến cho Phương thị?

Vì sao hấn không đến?

Phương Đa Bệnh kinh hoàng sợ hãi mở phong thư ra. Ngón tay y run lập cập. Đó là một tờ giấy bạch tuyền rất bình thường, trên giấy là nét chữ rất đỗi quen thuộc. Trên đó viết:

- *“Trận chiến mười ba năm trước ở Đông Hải, Lý mã có được binh khí lợi hại, nhờ xác tàu chìm mà vẫn không thắng được quân (*). Quân võ dũng đời này hiếm có, ta thật lòng khâm phục. Chuyện này xảy ra đã lâu, ta bệnh nặng kéo dài không gượng dậy được, kiểm gãy người vong, không thể tới chỗ hẹn Đông Hải được nữa, lòng đầy tiếc nuối”.*

(*) Cách gọi đàn ông thời cổ đại.

Phương Đa Bệnh trừng mắt nhìn nét chữ quen thuộc kia, đọc mấy câu mà toàn thân đã ngấm lạnh, chỉ thấy trên thư có viết:

- *“Giang sơn nhiều năm đã biến hóa muôn vàng, đi rồi lại đi, đến rồi lại đến. Nay Tứ Cốc Môn Tiêu Tử Khâm đã khổ luyện bao năm, không hề thua kém ‘Minh Nguyệt Trầm Tây Hải’, nay quân không có ý tranh giành nhưng lại mong đấng đỉnh (*), Lý mã đã đi rồi, nếu quân thấy bất bình thì có thể mời Tiêu môn chủ thay thế”.*

(*) Đứng đầu, trên tài mọi người.

Phương Đa Bệnh mặt mày tái nhợt, nhìn câu cuối cùng trên tờ giấy:

- *“Lý Tương Di viết ngày mười ba tháng Bẩy”.*

- Trên thư nói gì vậy?

Kỷ Hán Phật và Tiêu Tử Khâm cùng nhau đi đến. Mọi người đều nhường đường nhưng ai cũng ngó đầu vào xem. Phương Đa Bệnh gian nan nuốt nước miếng, vừa mở miệng, giọng nói đã khàn khàn:

- Hấn nói...

Trong mắt Tiêu Tử Khâm bùng bùng ánh lửa, y túm lấy ngực áo Phương Đa Bệnh.

- Hấn nói gì?

Y cực kỳ tức giận, Lý Tương Di dám thất hẹn trốn tránh trận chiến! Tên tiểu nhân vô liêm sỉ này đã làm ném sạch thẻ diện của Tứ Cốc Môn lên tận chín tầng mây rồi! Lần sau nếu hấn xuất hiện, cho dù Địch Phi Thanh không giết thì y cũng sẽ động thủ giết người!

- Hấn nói... hấn nói... - Phương Đa Bệnh hoang mang nhìn Tiêu Tử Khâm. - Hấn nói hấn đã chết rồi, không đến được, mong người... mong người thay hấn ra trận.

Kỷ Hán Phật buột miệng nói:

- Cái gì?

Sau đó cướp lấy bức thư. Tiêu Tử Khâm sửng người, chớp chớp mắt.

- Cái gì?

Hắn nói hắn đã chết rồi, vì thế không đến được, hắn thấy rất tiếc... - Phương Đa Bệnh lẩm bẩm nói. - Hắn nói... hắn nói kiếm pháp của ngươi cao cường, lợi hại hơn cả hắn, vậy nên mong ngươi thay hắn ra trận...

Ngọn lửa giận trong lòng Tiêu Tử Khâm trong nháy mắt ngút lên tận chân trời.

- Cái gì mà hắn đã chết chứ? Cái gì mà ta thay hắn ra trận chứ? - Y lớn tiếng quát. - Đây là chiến ước của hắn mà! Là vị trí của hắn mà! Vì sao ta phải thay hắn chứ?

- Hắn nói... - Phương Đa Bệnh hoang mang. - Bởi vì ngươi là Môn chủ của Tứ Cổ Môn. - Y chậm rãi nói. - Địch Phi Thanh... đến là để tỉ thí với Môn chủ Tứ Cổ Môn, không phải sao?

Tiêu Tử Khâm ngớ ngàng khựng lại.

- Vì sao hắn không tới? Hắn tới rồi, ta... - Y ngừng lại. - Hắn tới rồi, ta sẽ... trả lại cho hắn ngôi vị Môn chủ Tứ Cổ Môn... trả lại cho hắn...

Y cũng không biết vì sao mình lại nói ra lời này, mà còn nói tự nhiên trơn tru đến thế, giống như sớm đã nghĩ qua chuyện đó ngàn vạn lần trong lòng vậy. Phương Đa Bệnh lắc đầu.

- Hắn nói hắn kiếm gãy người vong... đã... - Y khẽ nói. - Chết rồi.

Nói xong y không thèm nhìn Tiêu Tử Khâm nữa mà loạng choạng đi về phía kiệu lớn. Chiêu Linh Công chúa nhìn y đầy quan tâm.

- Sao vậy?

Phương Đa Bệnh ngẩn ngơ đứng bên cạnh cỗ kiệu, dường như qua rất rất lâu, y mới mấp máy môi.

- Ngươi nói... tên Liên Hoa chết tiết kia không phải là Lý Tương Di phải không?

Thi Văn Tuyệt đứng bên cạnh kiệu thấy y đọc xong thư thì đột nhiên như kẻ ngốc thì "hừ" một tiếng.

- Hừm! Lão tử đã sớm nói với ngươi rồi, Lý Liên Hoa chính là Lý Tương Di, Lý Tương Di chính là Lý Liên Hoa, là ngươi không chịu tin thôi. Sao thế? Hắn gửi thư cho ngươi hả? Ngươi tin chưa? Ha ha ha ha, hắn lừa ta và ngươi bao nhiêu năm, đúng là rất thú vị.

Phương Đa Bệnh lắc đầu.

- Ngươi nói... tên Liên Hoa chết tiết kia không phải là Lý Tương Di...

Thi Văn Tuyệt ngẩn ra.

- Sao thế?

Phương Đa Bệnh ngược đầu lên.

- Hắn viết thư gửi Địch Phi Thanh, hắn nói... hắn đã chết rồi, vậy nên hôm nay mong Tiêu Tử Khâm lên đài tỉ võ.

Thi Văn Tuyệt nhìn Phương Đa Bệnh, giống như trong nháy mắt Phương Đa Bệnh đã biến thành một tảng đá hay là một con quái thú vậy. Phương Đa Bệnh hoang mang nhìn

Thi Văn Tuyết.

- Vì sao hấn lại gửi thư cho ta? Nếu hấn không gửi thư cho ta có phải tốt không?

Nếu hấn không gửi thư, ta sẽ vĩnh viễn không biết.

Thi Văn Tuyết thản thờ nhìn Phương Đa Bệnh, xung quanh có rất nhiều người, nhưng trong mắt y đều đã biến thành những tảng đá.

Lý Tương Di đã chết rồi sao?

Tên lừa đảo đó chết rồi?

Sao lại chết được chứ?

Hấn không phải Lý Tương Di đó sao?

Lý Tương Di hấn là... sẽ vĩnh viễn không chết chứ...

- Chẳng lẽ thực sự là vì... những vết thương kia? - Thi Văn Tuyết lẩm bầm. - Trời ơi... ta rõ ràng đã biết, nhưng... lại tự bỏ đi... ôi trời...

Phương Đa Bệnh quay người lại, đột nhiên túm lấy y, gào rú nhắc y lên..

- Người đã biết chuyện gì?

Thi Văn Tuyết nở nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

- Trên người tên lừa đảo bị thương, vết thương cũ rất nặng... rất có thể là vết thương đã lưu lại sau khi rơi xuống biển năm đó...

Phương Đa Bệnh ngẩn ra hồi lâu, vốn y định tiếp tục gào thét nhưng lại buông thõng tay, ném Thi Văn Tuyết xuống.

- Thôi đi. - Y lẩm bầm. - Bỏ đi, bỏ đi... - Y ngược đầu nhìn biển trời trong xanh. - Lão tử và hấn quen biết đã nhiều năm, ăn uống tiểu tiện cùng nhau mà còn chẳng biết cái cóc khô gì đó sao?

- Hấn thực sự đã chết rồi sao? - Thi Văn Tuyết bò dậy. - Không chừng là hấn nói dối, để không phải đến tử vong, hấn có thể nói dối luôn miệng.

Phương Đa Bệnh ngẩn người nhìn trời xanh, lắc đầu.

- Hấn không nói dối đâu. - Y nói tiếp. - Mặc dù hấn là một tên lừa đảo, nhưng chưa bao giờ lừa ai... thực sự... không thể nào lừa ai được, chỉ là chúng ta không hiểu... - Y lẩm bầm. - Không... không nghiêm túc lắng nghe chuyện của hấn...

Địch Phi Thanh đứng trên tầng Hoán Nhật cũng đã nghe nói Lý Tương Di gửi tuyệt bút đến, nhờ Tiêu Tử Khâm thay thế, nghe xong y thản nhiên cười rồi rời đi, đúng là khinh thường động thủ. Tiêu Tử Khâm cũng chẳng có lòng dạ nào động thủ với Địch Phi Thanh, y vẫn nghĩ không thông. Vì sao ngày đó Lý Liên Hoa thà bỏ chạy chứ không muốn tự sát, giờ lại đột nhiên chết trong lặng lẽ?

Hấn nói kiếm gãy người vong.

Chẳng lẽ ngày đó hấn làm gãy Văn Cảnh, chính là đã cắt đứt con đường sống?

Tiêu Tử Khâm dần cảm thấy kinh hãi, chẳng lẽ... chẳng lẽ thực sự là y đã... bức chết hẳn? Y một lòng muốn hẳn chết, bây giờ hình như hẳn đã thực sự chết thì y lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, không thể nào tiếp nhận được. Lý Tương Di là bất tử, là bất bại, cho dù có đối xử với hẳn như thế nào, ác ý cầm kiếm chĩa vào hẳn như thế nào thì hẳn cũng là một vị thần...

Làm sao hẳn có thể... thực sự chết được?

Hẳn chết vì vết thương nặng năm đó sao?

Ngày đó hẳn không muốn tự sát, không muốn chết, chẳng lẽ là vì...

Sắc mặt Tiêu Tử Khâm đột nhiên tái nhợt... Chẳng lẽ là vì hẳn không muốn y tự tay giết hẳn! Hẳn không muốn y làm chuyện để rồi phải hối hận, cũng không muốn Uyển Vân biết y từng bức hẳn tự sát, vậy nên lúc đó hẳn không thể chết!

Nếu hẳn chết vào lúc đó, Uyển Vân sẽ không tha thứ cho y.

Vì vậy hẳn nhảy xuống thuyền đánh cá, đi đến... một nơi khác...

Chết một mình.

Hai mắt Tiêu Tử Khâm đỏ ngầu, hẳn chết một mình, lúc hẳn chết, có người nào bên cạnh không? Có người nào chôn hẳn, liệm xác cho hẳn không?

Quay đầu lại, bờ biển tiêu điều vắng lặng, thỉnh thoảng có tiếng nghẹn ngào, có mấy thiếu nữ mặc y phục xanh khóc lóc ở phía xa. Kỷ Hán Phật xám xịt mặt mày, Bạch Giang Thuần ngồi gục xuống đất, Thạch Thủy quay trở về không nói không rằng.

Tiêu Tử Khâm ngẩng đầu thét dài một tiếng, lớn tiếng thét:

- Rốt cuộc người chết ở chỗ nào? Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, đào ba tấc đất, đi khắp đất trời, ta cũng phải tìm ra người!

***

Hai năm sau.

Bên bờ Đông Hải.

Thôn Kha Thổ.

Thôn Kha Thổ cách thôn Vân Thổ không xa, ngoài thôn có phơi lưới cá, trong thôn có không quá trăm người, nhỏ hơn thôn Vân Thổ nhiều.

Có một người đang phơi lưới sau nhà.

Người này thân hình khá cao, làn da rất trắng, giống như rất lâu rồi không nhìn thấy ánh nắng mặt trời, tay phải buông thõng bên cạnh, dường như không thể cử động được. Hẳn dùng tay trái chậm rãi điều chỉnh lưới cá, tựa hồ làm việc này khiến tâm trạng hẳn vô cùng thích thú. Chỉ là đôi mắt hẳn hình như không được tốt lắm, có những lúc phải dùng ngón tay dò dẫm làm, có lúc lại phải ghé lại cực gần mới nhìn rõ được.

- Tên Liên Hoa chết tiệt kia!

Có người trong nhà đã hét lên chạy theo.

- Lão tử đã bảo người ngoan ngoãn ở trong phòng nghỉ ngơi, mắt thì sắp mù đến nơi rồi mà còn dám chạy ra ngoài bắt cá! Người nghĩ lão tử từ kinh thành xa xôi đến đây dễ dàng lắm chắc? Người muốn chọc tức ta phải không?

Người đang phơi lưới quay lại. Khuôn mặt hần vô cùng quen thuộc, hần nheo mắt, ghé sát lại nhìn Phương Đa Bệnh một lúc, dường như mới miễn cưỡng nhớ ra y là ai, hần vui mừng nói.

- A, Thi thiếu gia, người có khỏe không?

Phương Đa Bệnh nổi trận lôi đình!

- “Thi thiếu gia”? Thi thiếu gia nào của người chứ? Ai bảo người gọi hần là “Thi thiếu gia”? Lão tử là Phương Đa Bệnh! Bà nhà người chứ, một tháng không gặp mà người chỉ nhớ được Thi thiếu gia thôi à? Hần “thi” cho người được cái gì vậy? Lão tử phái mấy trăm người men sông men biển tìm người, nhọc nhằn bao nhiêu mới nhặt được cái kẻ đã trở thành một tên đàn độn như người về. Lão tử cho người ở, cho người ăn, cho người mặc, giống y như một bà vú mà sao không thấy người gọi ta một tiếng Phương thiếu gia nhỉ?

Lý Liên Hoa lại nheo mắt, ghé sát tới chăm chú nhìn y một lượt, cười tủm tỉm nói:

- À, Tiêu môn chủ.

Phương Đa Bệnh lại càng nhảy dựng lên, y tức tới nỗi toàn thân run rẩy.

- Tiêu... Tiêu môn chủ? Cái tên vô lại ấy... cái tên vô lại ấy người nhớ tới hần làm gì? Mau quên đi cho ta, quên hết đi cho ta...

Y túm lấy Lý Liên Hoa lắc lư một hồi, lắc tới nỗi chính y cũng cảm thấy suýt chút nữa thì mình quẳng được “Tiêu môn chủ” kia ra khỏi đầu Lý Liên Hoa, lúc đó y mới buông tay.

- Lão tử là ai? Lão tử là Phương Đa Bệnh, đương kim Phò mã, nhớ chưa hả?

Lý Liên Hoa cũng chẳng có hứng thú chăm chú nhìn y nữa.

- Phò mã. - Hần quay người rồi lại đi lần lưới đánh cá.

- Người, cái tên cầu tặc khôn kiếp, cái đồ vong ân bội nghĩa, hồ đồ vô liêm sỉ này!

Phương Đa Bệnh huơ tay loạn xạ với bóng lưng hần, không ngừng mắng chửi, thế nhưng người đó lại cứ toàn tâm toàn ý phơi lưới cá của mình, coi như không nghe thấy gì, mà bây giờ hần có nghe cũng chẳng hiểu được y đang nói gì. Phương Đa Bệnh chột thờ hást ra, tìm một cái ghế ngồi xuống.

Tên Liên Hoa chết tiệt ấy không chết.

Hần ngồi trên thuyền đánh cá, thuận theo dòng nước trôi ra biển lớn rồi được ngư dân vớt về.

Không chết là tốt rồi.

Mặc dù lúc thấy người, tay phải của hần đã tàn phế, mắt đã mù, thần trí (*) đã mất sạch, ngây ngô đàn độn.

(*) Tinh thần và trí tuệ.

Nhưng mà... không chết là tốt rồi.

Giống như bây giờ, không nhớ được thị phi, không còn thông minh tài trí nữa, thích câu cá thì câu cá, thích trồng rau thì trồng rau, thích nuôi gà thì nuôi gà, thỉnh thoảng thì sưởi nắng, nói vài câu với mấy người nhà bên cạnh.

Có gì không tốt chứ?

Có gì không tốt nào?

Mất y cay cay, y thấy mình nghĩ như vậy là đã rất thoáng rồi, nhưng y vẫn sẽ nhớ tới tên keo kiệt lắm lời Lý Liên Hoa năm đó từng cùng mình bắt trộm thỏ trong miếu hòa thượng, cái tên thường thanh tao nhã nhặn mỉm cười nói với y rằng, “Người đúng là thông minh tuyệt đỉnh”.

***

Lúc này người đang phơi lưới ngâm nga một khúc nhạc không rõ nguồn gốc, chậm rãi lần tìm đường đi ra hậu viện. Bên ngoài hậu viện nơi hắn ở chính là một bờ cát, đi thêm nữa chính là biển lớn. Có một bóng người mặc trường sam màu xanh đang thản nhiên đứng bên ngoài, hình như đang ngắm biển.

Lý Liên Hoa lén lén lút lút ló đầu ra phía sau, sau đó vui vẻ lần ra bãi cát, trên bãi cát có vẽ bàn cờ mười chín nét ngang mười chín nét dọc, bên trên đặt rất nhiều đá. Hắn nghiêm chỉnh ngồi xuống cạnh bàn cờ, cười nói:

- Nước thứ một trăm ba mươi sáu, người đã nghĩ kĩ chưa thế?

Người kia không quay người lại, sau một lúc mới thản nhiên nói:

- Ta thua rồi.

Lý Liên Hoa đưa tay ra, cười rất tươi.

- Một lượng bạc.

Người đó đưa tay ném qua một lượng bạc, đột nhiên hỏi:

- Người thực sự không nhớ ra ta là ai sao?

Lý Liên Hoa vội vàng gật đầu nói:

- Ta nhớ chứ.

Người đó thoáng sửng sò:

- Ta là...

- Người là người có tiền. - Lý Liên Hoa nghiêm nghị nói.

END.

Mời bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook – www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để tải nhiều ebooks

hơn nữa.

